

KANCIONÁL

čili

KNIHA DUCHOVNÍCH ZPĚVŮ

pro

kostelní i domácí pobožnost.

Díl I.

Podíl údů Svatojanského Dědictví na rok 1863.

V PRAZE. 1863.

Sklad v kněhkupectví **Bedřicha Stýbla** v Praze, též k dostání v kněhkupectví **Eduarda Hölzla** v Olomúci, **Karla Vinnikera** v Brně, jakož i ve všech řádných kněhkupectvích.

Vítěz, kterak by jste opatrně chodili: ne jako nemoudří, ale jako moudří, vykupující čas; nebo dnové jsou zlí. Naplnění buďte Duchem Svatým, mluvte vespolek v žalmích, v chvalách a v písních duchovních, zpívající a plesající v srdcích svých Pánu, díky činíce vždycky ze všech věcí, ve jménu Pána našeho Ježíše Krista, Bohu a Otci.

K Efez. 5.

Zpěvumilovným Čtenářům!

Slavíme v tomto roce blahou památku příchodu apoštolů slovanských ss. Cyrilla a Methoděje do krajů Moravských, spolu děkujíce Bohu za milostivý dar sv. víry, jenž před tisícem let počala blažiti a posud blaží národ náš. Za tou příčinou ráčil Jeho Eminencí, Bedřich, kardinál kněz sv. Římské církve a kníže arcibiskup Pražský naříditi, aby i Svatojanské Dědictví k oslavě tak památného roku přispělo vydáním kancionálu našemu věku přiměřeného, dadouc údům svým a vůbec lidu zpěvumilovnému do rukou knihu, jenž by jej na mnohá leta i příjemně bavila, i nábožně vzdělávala.

Dle téhož rozkazu byl novému kancionálu položen za základ kancionál od Matěje Steyera v roce 1683 sestavený, jenž slove také kancionál Svatováclavský, poněvadž nápotom byl nákladem dědictví sv. Václava vydán. Tentýž jest výbor písní z všech kancionálů katolických od nejstarších dob a nalezl po vlastech českoslovanských obecné oblíbení a rozšíření takového, že během devadesáti roků byl šestkrátě otištěn. Nápotomní díla téhož druhu nebyly vlastně leč jen výňatky z této knihy a posud kancionál ten nalézáme v kostelích ve všech krajích českoslovanských.

Aby pak naše kniha obsahovala i dobré písně novější, aspoň ty, jenž valného došly rozšíření, nahlíželi jsme při jejím sestavování také v kancionály vydané od Bečáka, Poimona, Drbohlava, v kancionálek Kralohradecký, pak v duchovní písně od Kamaryta, v sbírku hymen a písní od Sušila, Štulce, Kuldy atd., tak že říci můžeme, že jsme naslouchali nábožným pěvcům po všech krajích českoslovanských.

Než — řekne mnohý čtenář — já zde předce pohřešuji některé nové zpěvy, a co se týče starých písní, zhusta jest zde položen jen jich nápěv, ale slovo jest zcela nové, aneb valně proměněné. Co toho příčinou?

Na tuto ovšem pravdivou námítku musíme odpověditi obšírněji. Písně duchovní mají podobu s ostatky Svatých, jež v naší církvi dobrým právem u veliké chováme šetrnosti, ctíce a oslavujeme Boha v Svatých Jeho. Myť kosti z těl milých Svatých a Světíc Božích obkládáme drahými hedbávnými látkami, aneb uměle dělanými květinami a tak ozdobené ukládáme do skříní stříbrných, aneb ze dřeva ozdobně vyřezaných a pozlacených. V těchto skříních čili relikviářích vystavujeme je v kostelích na odiv a k uctění. Co jsou ostatky Svatých, to jsou článkové naší s nebe nám dané víry, to jsou nábožné věrou a láskou v prsech lidských zanícení citové. — Co jsou zlatem a stříbrem vyšíváná roucha a perlami ozdobené květiny, jenž ss. ostatkům slouží za obal, to jsou slova a verše, v nichž svaté myšlenky spočívají. A co jest ta stříbrná neb umělecky vyřezaná skříně: to jest nápěv, melodie, jenž obsah písně vynáší a lidu jako na odiv staví. — Kdyby tedy někdo měl svatou kost, a obalil ji do chatrné látky a pak uložil do skřínky na šperk svůj aneb do jakékoli k světské službě určené nádoby a tak ji vystavil na odiv v kostele, řeknete zajisté: Věc jest sice svatá, ale obal její a skříně jsou věci jí nedůstojné, ty se nehodí ni na oltář domácí, neřku-li do kostela. Nuž, jako to s tím chatrným obalem a s tou světskou skříní: tak se to má s mnohými písněmi a nápěvy z dob novějších. Myšlenky, city, jenž jim slouží za základ a jsou jako jádro jejich, jsou ovšem svaté, ale obal, slovo čili text jest věcí chatrnou, od ducha méně nadaného, ne dosti vycvičeného sestavenou; slovo to časem i pravidlům řeči odpírá. A skříně těchto svatých myšlének a citů, totiž melodie, jsou zhusta sebrané na zdařbůh za humny, v hospodách, na divadle, krátce, jsou pouze světské a vážnosti jakési jen tím nabývají, že se zdlouha a s myslí povýšenou zpívají. Co jsme měli s takovými kostelu zcela nepřislušnými melodiemi a slovy dělati? Opominuli jsme je. Nechceme sice zpěváka, jenž jim uvykl a jimi se od mnohých let nábožně baví, nijakž tupiti, ale to pravíme: Co velebnosti chrámů našich není důstojno, nezavádějte, a co nepřístojného se tam již vetřelo, hleďte ponenáhlu dosazováním lepšího vytlačiti.

Co se ale týče starých písní, při kterýchž jsme začasťe jiná, zcela nová slova položili, aneb sloky rozličně přestavili a obsah zkrátili, to má podobnou příčinu. V mnohých stkvostných relikviářích zlatem protkávané obaly ss. kostí již zvetšely, aneb jsou nehodami rozličnými porouchány, aneb dokonce byly hned od počátku příliš zprostě rukou neumělou vystřihány. Opatrní představení kostelů tyto zpuchřelé aneb neumělecké obklady vybírají a svaté kosti novým, úhledným obkladem ozdobují, aneb kde toho není třeba, starý stkvostný obal jen oprašují a překládají. Tak i my učinili s písněmi starými. Dle úsudků všech hudebních umělců jsou staré nápěvy mistrné a vzorné hudební dílo, i jsou velebnosti chrámové uejvýše důstojny; ale obklady svatých myšlének a citů, slova totiž jsou místem skutečně buď zvetšena, to jest mnohými prepisy a přídávky porušena, aneb byla hned původně sestavena rukou neuměleckou, tak že tehdejšíím věkům mohla forma jich snad stačiti, našim vybroušeným a uhlazeným časům jest ale drsnatá. My tedy, kde jsme našli dobrá, jednoduchá sice ale důstojná slova, svědomitě jsme jich, již pro jich starožitnost, šetřili a podrželi, kde jsme ale našli rozličné, snad i smysl rušící chyby, tu jsme slova vycídlili, přestavili a dle možnosti ozdobili, tak aby sice ráz prostoty podržela, nicméně ale zprávností všelikerou čtenáři se zalíbila; aneb jsme podložili písně nové, na větším díle překlady ss. hymen obsažených v hodinkách církevních, aneb v knihách od církve schválených. Má-li býti pokrok — musí býti změna.

Ale — řekne zase jiný — ty nápěvy z starých dob jsou těžké k zpívání; jak pak se jim mládež a lid přiučí?

Dobře pravíte, že jsou nápěvy ty těžké, — totiž vedlé nápěvů trhových, jimiž bohužel často slýcháme pronášeti slova posvátná. Světské nápěvy ovšem každý, sotva že je byl jednou slyšel, ihned zpívati dovede. Tak spěšně to nejde s každou z našich písní. Což ale, kdyby někdo řekl: V našem kostele potřebujeme nového kostelního roucha; mělibychom zakoupiti roucho stkvostné, zlatohlav a kment, než to stojí mnoho peněz, protož kupme jen roucho z nejsprostší a nejlacinější látky, co by jste si medle pomyslili? Řekli by jste: Příteli! myslíš-li, že je pro kostel — pro služby Boží — všecko dosti dobré, zajisté pocházíš z otce Kaina, který také myslil, že špatné snopky jsou dosti dobré pro obět Páně. — A tak to právě také s písní. Píseň kostelní nemá býti lečjakás, — má býti do-

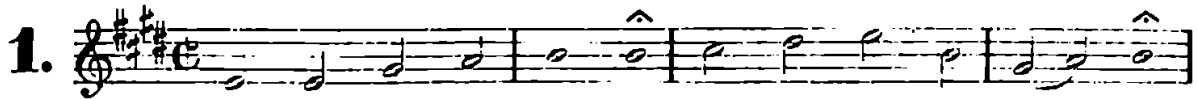
jímavá, vážná, velebná, srdce pronikající — dokonalá. A co má býti dokonalé — stojí čas a práci.

Než můžeme každého ujistiti ze své zkušenosti, že věc není tak těžká, jak se na první pohled snad tomu vidí, kdož ji ještě nikdy nezkusil. Kde se spojí duchovní přednosta školy s učitelem a varhaníkem a zasadí se o zavedení nové písně: ve čtrnácti, nejdéle v třiceti dnech mohou dílo své slavně provésti. Celé to zařízení na tom se zakládá, aby se děti při houslích, pak při varhanech naučily zpívati novou píseň a dospělejší žáci aby ji dvacet- neb vícekrát opsali a mladším lidem poskytli, nebo v kostele na stolice položili, a píseň jest zavedena. Možno-li opatřiti více výtisků takovéto písně, zajisté zazní v několika málo nedělních kostelem slavně, až se i klenba chrámová otřese, i srdce všech přítomných radostně zachvěje. Kde by pak se zavedly sbory literátův, t. j. spolky zpěváků, jenž by si obraly za úkol: zpívati vždy v neděli a ve svátek přede a mezi mší svatou, i nápotom, dokud lid nevyšel, tuť zpěv důstojný netoliko v kostele v krátké době rozkvetne, ale rozseje se i po všech domích, po lukách, polích a hájích, jakož to někdy již v Čechách bývalo. — O dejž, Bože! na přímmluvu našich ss. patronův, aby co dobrého bývalo jindy — rozkvetlo nyní zase a rozkvetlo hojněji. —

V Praze, na den ss. Cyrilla a Methoděje. 1863.

Vinc. Bradáč.

PÍSNĚ ADVENTNÍ.

1. Ve - se - le zpí - vej - me, Bo - ha Ot - ce chval - me,

jenž nám Sy - na své - ho jed - no - ro - ze - né - - hō

dal na vy - kou - pe - ní, ná - ro - du lid - ské - ho.

2. O Kristovu přístí
čtveru písmo jistí,
nejprvnějším v těle,
druhém v duši cele,
a třetím při smrti,
v čtvrtém má souditi. . .

3. Proč jest nejprv přišel.
Ten, jenž s hůry vyšel,
ukazuje čtení,
by kázal spasení,
ku pokání volal,
mnohé uzdravoval.

4. Dále jest vyznal sám,
řka: Příklad dal jsem vám,
kterak jsem já činil,
a zákon naplnil:
tak též i vy činite,
vůli Otce plňte.

5. Vůli Otce hlásil,
aby hříšné spasil,
proroctví nezrušil,
neb trpěti musil;
tak svůj lid vykoupil,
a peklo oloupil.

6. Druhé přístí Jeho
do srdce lidského
pochází od Něho,
skrže slovo Jeho;
stojí tluka u dveří,
každý mu otevři.

7. Dí: Kdež dva nebo tři
sberou se v jménu mém,
jáť jsem mezi nimi,
přebýváje s nimi
po všechny dny nyní,
světa do skonání.

8. Třetí má přijíti
k člověku při smrti,
protož velí bděti,
a střízlivu býti,
neboť neví člověk,
v který smrt přijde věk.

9. Protož se varujme,
a neobtěžujme
obžerstvím svých srdcí,
opilstvím a péčí
tohoto života,
Kristova rada ta.

10. Čtvrté přístí bude,
když den soudný přijde;
tuť bude hrozný den,
když půjdem z hrobů ven,
tuť by se již rád skryl
před Pánem nejeden.

11. S Nímžto všickni půjdou
andělové k soudu,
hrozně k Jeho hlasu
nebesa se střasou,
a mnoho zázraků
bude toho času.

12. Ten den bude úzký,
den náhlý, den brzký,
den veliký, hrozný,
den hněvu a pomsty,
v kterémžto odsoudí
v peklo hříšné všecky.

13. Protož se připravme,
všech zlostí ostavme,
v svatém obcování,
a v pravém pokání
na modlitbách trvejme,
tak Pána čekejme.

14. Rač Pane popřítí,
v Tvé pravdě vždy býti,
atbychom v ní bděli,
a Tebe viděli:
Pána milostného
v den příchodu Tvého. Amen.

2.

Dle téhož nápěvu.

1. Vděčně zaplesceme,
zbožné chvály pějme,
jak nám církev velí,
světa Spasiteli,
Jehož troje přístí
slovo Boží jistí.

2. První příchod Páně
byl, když počat v Panně,
Kristus přišel v těle,
nám podoben cele,
a v Jůdstvu přebýval,
pravdu zdc rozsíval.

3. Aby věčné bídy
zbažil všecky lidi:
s nesmírnou obtíží
v krvi své na kříži
smrt a ďábla zloupil,
pak na nebe vstoupil.

4. Druhé přístí jeho
jest do srdce tvého;
aj, Boží Beránek
v něm volí svůj stánek,
když přichází k tobě
v pokrmu způsobě.

5. Duše nasycuje,
smutných potěšuje,
v ranách lík udílí,
a mdlé k boji sílí,
posvěcuje, chrání
nás až do skonání.

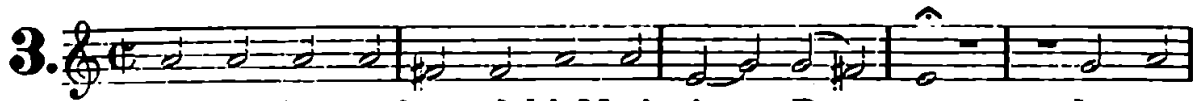
6. Třetí příchod Krista
soudný den nám chystá,
na oblace shůry
s andělskými kůry
přijde, aby soudil,
v čem kdo prospěl, bloudil.

7. V onů hroznou dobu
zavolá nás z hrobu,
na trůnu zasedne,
tajnosti prohlédne;
v strachu budem státi,
a dle zásluh bráti.

8. Na to pamatujme,
v pravdě, v lásce stůjme,
výhost dejme hříchů,
složme hněv a pýchu,
chlipnost a lakomství,
všecky nepravosti.

9. Dej, ať se to stane
všemohoucí Pane,
až pak Tvého znaku
spatříme v oblaku:
volej nás v svou říši
milostný Ježíši! Amen.

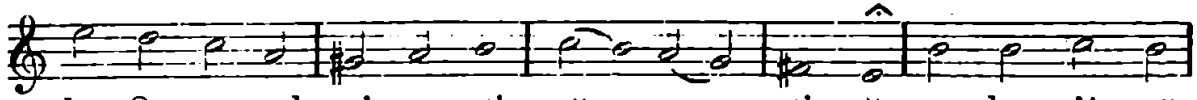

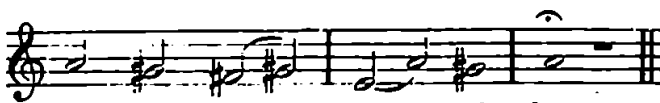
1. Po-slán jest arch - anděl k Mari - i Pan - ně, do mě-

sta Na - za - re - tu k ní sa - mé, k ní sa - mé od Bo-

ha Ot - ce vel - mi po - cti - vě, po - cti - vě, a - by jí z vě-

sto - val to, řka mi - le:

2. Zdrávas plna milosti, Pán
Bůh s tebou,
porodíš Syna (divného plodu,
Boha i člověka, (obé spolu,
a to Ducha svatého působou.

3. Kterážto se z té řeči zarmoutila,
a sama v sobě jest (pomyslila):
kterak bych já tou (matkou byla?)
aj, já muže nikdy nepoznala.

4. Nechtěj se rmoutiti (Maria,)
neb si našla (milost u Pána,
však Bohu nic nepodobné (nebývá,
nestrachuj se svoliti Maria.

5. Aj, Alžběta, přítelkyně tvá
příbuzná,
i ona počala, (jsoucí stará,
kterážto je neplodnou (nazvána,
šestý měsíc tomu, jak v životě má.

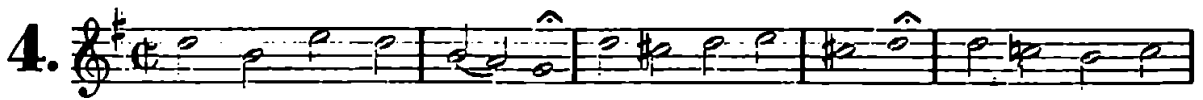
6. Aj, já dívka Pána mého
velikého,
staniž mi se podle (slova tvého:)
a tak podle písma (prorockého)
vtělil se jest Syn Boha živého.

7. Poděkujmež Otci (nebeskému,)
i jeho Synu (velmi milému,)
i Duchu svatému (mistru tomu,)
jedinému Pánu Bohu našemu.

8. Jenž jest ráčil člověka ob-
živiti,
Adamův pád tudy (napraviti),
když se ráčil z Panny (naroditi),
potom těžce na kříži umřítí.

9. Pane Kriste, pro Tvé svaté
vtělení
Dejž nám v dobrých skutečích
(setrvání,
abychom se zde z svých (hříchů
káli,
potom s Tebou věčně přebývali!

Amen.

1. Z hvězdy vy-šlo slun - ce ne - be - ské změ - ně - ní, Syn dán jest Pa-

nen - ce, pro - ti při - ro - ze - ní, či - sté, ctné Panně Ma - ri - i.

2. Otec Syna poslal
z veliké tajnosti,
v služebnost Jej vydal
z nesmírné milosti:
Tebe, Pane Jesu Kriste!

3. Bůh běh přirozený
ráčil proměnit,
jako král přemocný
slib chtěl naplnit,
tobě, ó člověče padlý!

4. Anděl, posel Slova,
slovo přines Panně,
Slovo Bůh předivně
s tělem spojil snadně,
Tebe, Pane Jesu Kriste!

5. Záře vzešla ráno,
s sluncem se spojila:
i jest Panně dáno,
by Syna počala,
Tebe, Pane Jesu Kriste!

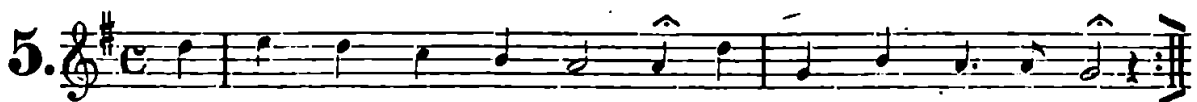
6. Ty jsi keř zelený,
ohněm nespálený,
Ty jsi prut rozkvětlý,
nikdy neuvadlý:
mocný Pane Jesu Kriste!

7. Což jest Adam ztratil,
Pán Kristus navrátil,
když se divem vtělil,
a na svět narodil
z čisté, ctné Panny Marie.

8. Ona jest ta schrána
z tisícův vybraná,
přeblahoslavená
Krista Pána Matka,
pokorná Panna Maria.

9. Pane Jesu Kriste,
Synu z Panny čisté!
slyš nás pro vtělení,
pro své narození,
smiluj se nad námi všemi.

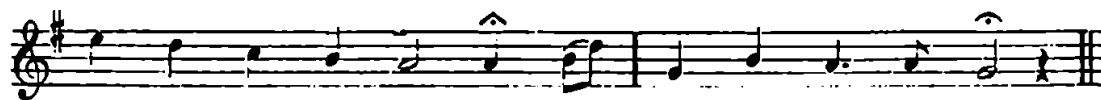
10. Chvála Bohu Otci
neskonalé moci,
i Synu milému,
i Duchu svatému,
na věky kralujícímu. Amen.

1. Pro - lom - te se ne - be - sa, hoj - nou ro - su dej - te!
ob - vlaž - te su - chost ze - mě, dé - le ne - meš - kej - te,

dště - te Spra - ve - dli - vé - ho, za - lí - vej - te pil - ně, at

nám za - slí - be - né - ho vy - dá ne - o - myl - ně.

2. Pohněte se pahrbky,
otevři se země,
vyved' utěšeného
světa Spasitele.

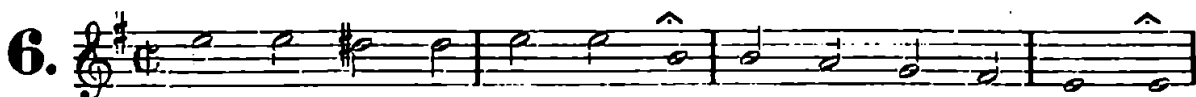
Puč se proutku Isai,
puš kořen od sebe,
zeleněj se výstřelku,
plod' ovoce země!

3. Zatrub v troubu Sione!
povyš hlasu silně,
plesej Jerusaléme!
a pozoruj pilně:
kterak s nebe přichází
panovník tvůj v slávě,
by tě zprostil okovův,
osvobodil právě.

4. Stánek dávno zbořený,
dům Davida krále,
chce v tobě zas vzdělati,
doufej v něho stále.
Aj, jak krásná dennice
přichází v tichosti,
jako beránek tichý
v své poníženosti.

5. Přichází v divném rouše,
v těle nevinnosti,
opustiv nebeský ráj,
vzal jest člověčenství,
aby chytrost ďábelská
byla oklamána,
a zas brána nebeská
byla otevřena.

6. Již se vesel člověče!
v srdci poskoč směle,
zazpívej píseň slavnou
k chvále Spasitele;
neb sám milosrdný Pán
podává pokoje,
sám vyslanec posílá,
nežádá víc boje.

1. Všic-kni věr-ní křc-sta-né, Bo-hu chvá-lu vzdej-me,

chvá-ly pí-sni-čky zvuč-né na čest mu zpí-vej-me!

2. Čistou Pannu Marii
v ctnostech následujme,
v víře, v lásce, v naději
ustavičně stůjme.

3. Anděl s nebe poslaný,
přesilný Gabriel
zvěstoval, že se z Panny
zrodí Emanuel.

4. Když se Panna divila
tomu pozdravení,
od anděla slyšela
divné potěšení.

5. „Počneš z Ducha svatého,
čistoty nezrušíš,
zrodíš Boha pravého,
jemuž jméno Ježíš.”

6. „A ten bude veliký
na zemi i v nebi,
bude králem na věky
nesmírné veleby.”

7. „Pán Mu ráčí poddati
lidské pokolení,
před Ním bude klekati,
všeliké stvoření.”

8. „On pak svět vysvobodí
od hříchu starého,
otce svaté vyvodí
z vězení tuhého.”

9. „Neboj se, nestrachuj se,
ctná Panno Maria,
mezi všemi ženami
jsi Ty požehnána.”

10. „Slavná a vyvýšená
nade všechny ženy;
věncem budeš poctěna,
nebeské odměny.”

11. Panna svatá svolila:
„Staň se vůle Páně”
a v tom se též vtělila
věčná Láska v Panně.

12. Vítej světa dennice,
již nám slunce vyjde
mocí Boží, světice!
z Tebe nám všem přijde.

13. Ty, jenž slunce jsi a den,
přijď o hosti spasný,
Tvé ať vládne světlo jen,
vše zahřej a zjasni!

7.

1. Hlá - sej pí - seň ve - se - lá, Ma - ri - a, čest To -
bě! Pán Bůh se - slal an - dě - la v mlá - den - ce po - do - bě.

2. Pravil posel s výsosti,
an se k Tobě blíží:
„Zdrávas plná milosti,
Bůh se k tobě sníží.”

3. Máš se blahou matkou stát,
a to matkou Syna,
a máš jméno Ježíš dát
Synu Hospodina.

4. „Dá mu Pán Bůh stolicí
slavnou po Davidu,
bude mocnou pravicí
velet všemu lidu.”

5. Proč se Panno kormoutíš
nad tou řečí Páně?
a proč v pochybnostech díš:
„Kterak se to stane?”

6. Nemáš k bázni příčiny,
slyš jen posla s nebe,
počneš dítě bez viny,
Duch zastíní Tebe.

7. „Aj já dívka nejnižší,
praví Panna v studu,
staň se, jak chce Nejvyšší,
poslušna vždy budu.”

8. Plesej, že jsi svolila,
plesej o Maria,
duše Synka spanilá
v Tvém těle již žije.

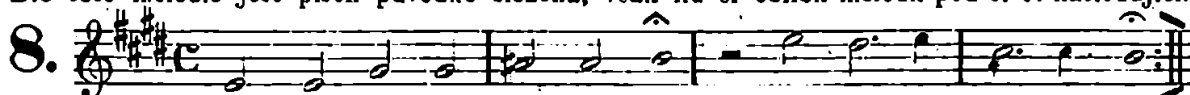
9. S plesem kvapil Gabriel
nazpět v nebes výši,
a ples jeho slavně zněl
do všech světa říší.

10. Největší div se teď stal:
Bůh se upokořil,
na svět v těle zavítal,
aby svět přetvořil.

11. Panno mezi ženami
nejvýš požehnaná,
ustrniž se nad námi,
oroduj u Pána.

12. Ať k nám v srdce zavítá
svou mocnou milostí,
ať nám čáka zasvítá
k spáse na věčnosti. Amen.

Dle této melodie jest píseň původně složena, však lid si oblíbil melodii pod č. 9. následující.

8.

1. Z ne - be po - šel vy - chá - zí, od dá - vna žá - da - ný,
k Pan - ně Ma - ri - i v chá - zí od Bo - ha po - sla - ný,
ten raj - ský arch - an - děl, na - zva - ný Ga - bri - el.

2. Pokorně se pokloniv
koná své poselství,
svou hlavu ctně nakloniv
ctí svaté panenství;
Pannu pozdravuje,
divnou věc zvěstuje.

3. „Zdrávas Panno milostí
Božskou naplněná,
krásou všelikých ctností
nad jiné vznešená:
aj, máš rodičkou být,
a Syna porodit.”

4. „Syn Boží tebe volí,
chce tě matkou mítí,
jak jen srdce tvé svolí,
hned máš Ho počítí;
svol Panenko čistá,
počneš Pána Krista.”

5. „Proč se rdíš, proč vypyťáš:
jak to může býti?
ač muže nepoznáváš
nemeškej svoliti;
panenství nezrušíš,
že jsi matkou zkusíš.”

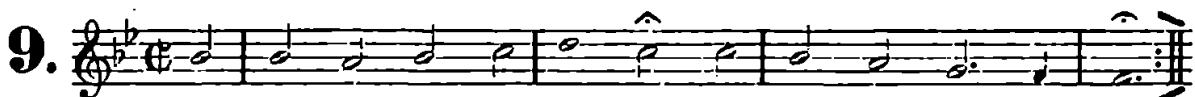
6. „Neboj se to učinit;
sám Bůh všemohoucí
tobě čistě zastíni,
Duch Svatý žádoucí;
nač nelze mysliti
Bůh může činiti.”

7. Když tak Maria slyší
anděla svatého,
dí: „Ját jsm ta nejnižší
dívka Pána mého;
podlé tvých slov se staň,
jak chce můj Bůh a Pán.”

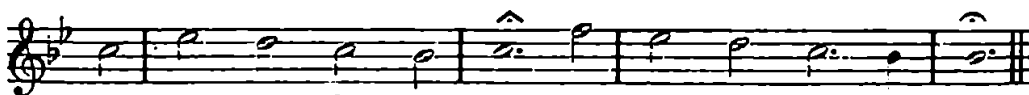
8. Plesej Královno rajská,
že, jak jsi svolila,
divné věci moc Božská
v Tobě způsobila;
Počalas v svém těle
světa Spasitele.

9. Ó divná věc a nová!
Bůh ponížil sebe,
Jež jsi skrze svá slova
obdržela s nebe;
na Tvé drahé slovo
vtělil se Bůh, Slovo.

10. Milá Boží Rodičko,
buď naší řečnicí,
promluv za nás slovíčko,
buď orodovnicí:
Ať dojdem spasení,
pro Páně vtělení. Amen.

1. Jde po - sel s ne - bes hrá - zí, z dob dávných če - ka - ný,
k Ma - ri - i Pan - ně vchá - zí od Bo - ha po - sla - ný;

to sva - tý Ga - bri - el, ten moc - ný arch - an - děl.

2. Ctně nakloní své hlavy,
ctí svaté panenství,
co sluha Páně pravý
koná své poselství,
Svůj úkol zjevuje,
věc divnou zvěstuje.

3. Dí: „Panno, tys milostí
přehojně dařená,
a okrasou vši ctnosti
nad jiné vznešená;
Rodičkou býti máš,
teď vůli Boží znáš.”

4. „Syn Boží přijde s nebe,
tě matkou mítí chce,
hle, tak povýší tebe,
nad ženy všeliké;
jaká to milost, suď,
Rodičkou Boží buď!”

5. „Ty rdíš se a vypyťáš,
jak se to může dít?
Ač muže nepoznáváš,
lze tobě matkou být:
panenství nezrušíš,
to věř, to doufat smíš.”

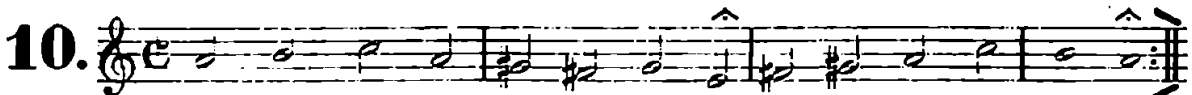
6. „Nestrachuj se, to nyní
zařídí svatý Duch,
čistotně ti zastíní
sám všemohoucí Bůh;
nač nelze pomyslit,
Bůh může učinit.”

7. Jak posla nebeského
tak mluvit uslyší,
dí Panna: „Boha mého
jsem dívka nejnižší:
staň se podlé slov tvých,
co chce Pán v nebesích.”

8. Ó Panno! v šťastné době
když tak jsi pravila,
moc Nejvyššího v Tobě
chrám sobě zvolila;
Tys počala v těle
všech Vykupitele.

9. Předivná věc a nová:
sestoupil Boží Syn,
vtělil se na Tvá slova,
by sňal s nás břímě vin;
aj, Pán se sluhou stal,
nuž všaký tvor Ho chval!

10. A Ty Boží Rodičko,
buď naší řečnicí,
rci za nás jen slovíčko
před soudnou stolicí;
neb mocný je Tvůj hlas
ó matko zastaň nás!

1. Hle při - jde Pán Spa - si - tel náš, ce - stu je - mu zpravte,
při - jde žá - da - ný Mes - si - áš, ho - spo - du při - prav - te,

při - jde, při - jde náš Spa - si - tel, vši - ckni za - ple - sej - te,
při - jde, při - jde Vy - ku - pi - tel, chvá - lu Bo - hu vzdejte.

2. Plesejte svatí otcové,
kteříž jste v temnosti,
neb stanou se věci nové,
plesejte radostí.
Přijde, přijde náš Spasitel,
všickni zaplesejte,
Přijde, přijde Vykupitel,
chválu Bohu vzdejte.

3. Již přijala Panna čistá
nebeské poselství:
že má poroditi Krista,
nezrušíc panenství.
Přijde, přijde náš Spasitel,
všickni zaplesejte,
Přijde, přijde Vykupitel,
chválu Bohu vzdejte.

4. O kterém prorokovali
svatí prorokové,
Jehož jsou zdávna žádali,
všickni národové.
Přijde, přijde náš Spasitel,
všickni zaplesejte;
přijde, přijde Vykupitel,
chválu Bohu vzdejte.

5. Obratťe se, ó hříšníci!
a číňte pokání,
buďte z svých hříchů kající,
čas jest smilování.
Přijde, přijde náš Spasitel,
všickni zaplesejte;
přijde, přijde Vykupitel,
chválu Bohu vzdejte.

11.

Dle téhož nápěvu.

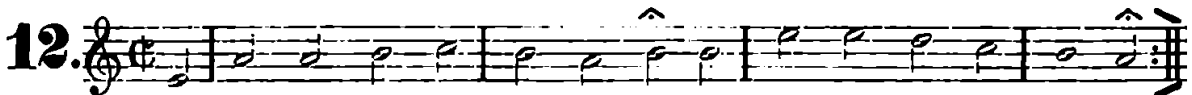
1. Ajhle, přijde Pán a Bůh náš,
cestu Jemu zpravme;
přijde čekáný Messiáš,
mysl svou připravme.
Přijde, přijde Vykupitel,
zbožně zaplesejme;
přijde světa Napravitel,
chválu Bohu vzdejme.

2. Ten, o Némžto zvěstovali
dávní prorokové,
o Něžž prosíce volali
světa národové.
Přijde, přijde Vykupitel,
zbožně zaplesejme;
přijde světa Napravitel,
chválu Bohu vzdejme.

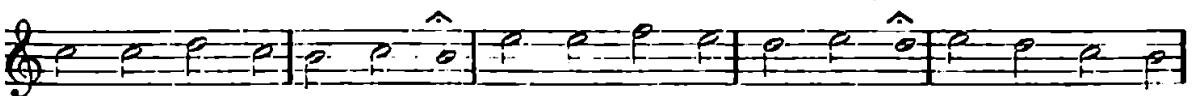
3. Vyslyšel Bůh lidské lkání
na nebeské výši,
poslal z svého smilování
Syna zemské říši.
Přijde, přijde Vykupitel,
všickni zaplesejme;
přijde světa Napravitel,
chválu Bohu vzdejme.

4. Přijala již Panna čistá
zvěstování s nebe,
že má porodit dojista
Jesu Kriste! Tebe.
Přijde, přijde Vykupitel,
zbožně zaplesejme;
přijde světa Napravitel,
chválu Bohu vzdejme.

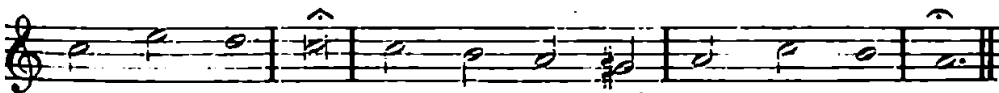
5. Protož složme nepravosti,
ctnosti oblékněme,
byť chystejme Kristu hosti,
do srdce Ho zve-me.
Přijde, přijde Vykupitel,
zbožně zaplesejme;
přijde světa Napravitel,
chválu Bohu vzdejme.

1. Co dá-v-no o - če - ká - va - li sva - tí pa - tri - ar - cho - vé,
co pro - ro - ci zvě - sto - va - li, žá - da - li ná - ro - do - vé:

by Bůh zhladil ne-pravost, u - ve - dl spra - ve - dl - nost, a svět k věčné-

mu spa - se - ní vy - kou - pil od za - tra - ce - ní:

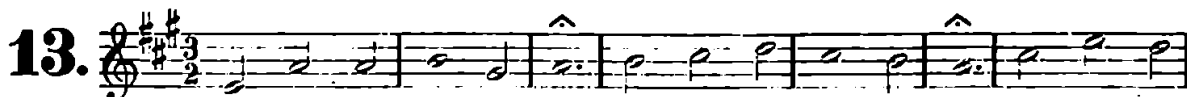
2. To vše ve svém smilování,
Bůh vyplnil v dnešní den;
když přišel čas slitování,
jenž od věku předzvěděn:
zjevil světu tajemství
svého milosrdenství,
spasil lidské pokolení
skrz Syna svého vtělení.

3. I vypravil Gabriele
k Marii, Panně svaté,
by zvěstoval, Spasitele
že počne v svém životě.
Dí on: „Počneš, porodíš,
panenství své nezrušíš;
neb ten plod života tvého
počne se z Ducha svatého.”

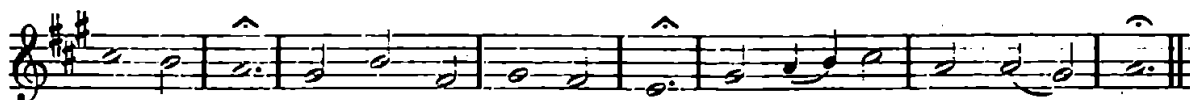
4. Maria s ponížeností
přijala to poselství,
a s božnou ochotností
podkládá se tajemství.
Hned jest v tom okamžení
z Božího usouzení
Slovo tělem učiněno,
panenství nepoškrvrněno.

5. Ó Panno blahoslavená
mezi všemi ženami,
a milostí naplněná,
ó slituj se nad námi!
Vypros nám Tvou nábožnost,
vůli Božské poddanost,
ať zásluh Krista vtělení
jsme oučastni učinění.

6. Ježíši! jenž s trůnu svého
na zem s nebe sstupuješ,
abys člověka padlého
povýšil, se snižuješ:
buď Tobě věčná chvála,
díky, čest neskonalá,
buď chvála i Otci tvému,
sláva buď Duchu svatému! Amen.

1. Pán Bůh všc-mo-hou-cí z ve-li ké své mo-ci po-slal po-

sla své-ho, an-dě-la sil-né - ho, ku Pan-ně Ma-ri - i.

2. I přišel Gabriel,*)
svatý, silný anděl,
z nebeského dvoru,
z andělského sboru
sem do Nazareta.

3. A všel k Panně čisté,
pravil řeči jisté,
velmi utěšené,
nikdy nemluvené
k žádnému člověku.

4. „Maria! buď zdráva,
Bůh ti milost dává,
aj, ty požehnána
podivně od Pána
jsi mezi ženami.”

5. „Duch svatý tě nyní
zázračně zastíní,
počneš Jesu Krista,
a porodíš čista
Syna Nejvyššího.”

*) Gabriel znamená „sila Boží.”

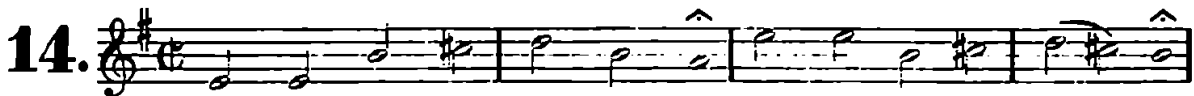
6. Panna tato slova
v srdci věrně chová,
k Bohu hledí vděčně,
a praví srdečně:
„Staň se vůle Páně.”

7. Panno! jaká sláva,
Bohem se Ti dává,
nám se z Tebe zrodí
Pán, jenž spásu zplodí,
Král to našich duší.

8. Buď nám matkou pravou,
záštitou laskavou,
co počnem ubozí?
záhuba nám hrozí
v plačtivém údolí.

9. Nebe se nám kalí,
pohromy se valí,
ukoj bouři hněvnou,
kotvici buď pevnou
mocnou svou přímluvou.

10. Ó pros za nás stále
u věčného krále,
ať, až budem v hrobě,
nás povolá k sobě
do věčné radosti. Amen.

1. Div - ná se mi - lost sta - la od věč - né - ho Pá - na,

skrz niž chytrost dá - bel - ská mou - dře je skla - má - na.

2. Ďábel v své moci choval
lidské pokolení,
za mnoho set let je bral
do svého vězení.

3. A když se čas naplnil,
Pán Bůh seslal Syna,
aby byla zhlazena
všecka lidská vina.

4. Z Panenky přepokorné
divně jest narozen,
Syn Boží Otcí rovný,
člověkem učiněn.

5. I počala bez muže
Panna nejvyšší čistá
u čistotě panenské
Pána Jesu Krista.

6. Viděl Mojžíš zelený
keř hořící ohněm,
jenž zůstal nespálený,
Bůh sám tajil se v něm:

7. Také Maria Panna
porodila Krista,
Syna věčného Pána,
však zůstala čista.

8. Áronova hůl suchá
divně jest rozkvetla,
mocí svatého Ducha
Panenka počala.

9. Když z Egypta vyveden
jest lid israelský,
kdo toho nebyl vděčen,
zahynul na poušti;

10. a kdož jsou vděční byli
Božských dobrodiní,
příkázání plnili:
došli zaslíbení.

11. My pak, křesťané! z pekla
jsme vysvobozeni,
z moci zlostného ďábla
Kristem vykoupeni.

12. Snažme se vděčni býti
té hojné milosti,
chceme-li s Ním dojíti
nebeské radosti.

13. Prikázaní plníce
vůli Jeho činme,
Jeho poslouchajíce
v dobrém setrvejme.

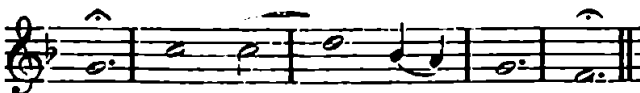
14. Dejž nám Kriste pomoc svou,
ať jsme Tobě vděčni,
a plníce vůli Tvou,
přijdem v život věčný. Amen.

1. Pro-ro - ko - vé, ot - co - vé tou - žeb - ně žá - da-

li, a - by smutní vě - ko - vé kon - ce své - ho vza-

li, když Kri - sta če - ka - li.

2. „Prolom, Pane, nebesa,”
tak volali v pláči,
ať již duše zaplesá,
a za Kristem kráčí,
kam jí velet ráčí.

3. Konečně se Messiáš
zjevil v zemském kraji,
jak předzvídal Micheáš,
v Betlémě, ve stáji,
chudí Ho vítají.

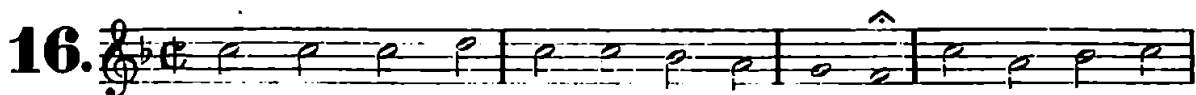
4. Ó přijď také v srdce nám,
aby láskou plály,
posvětiž je za svůj chrám,
by v nich zněly chvály
Tobě, duší králi!

5. Ty jsi dobrý pastýř náš,
zbožný David druhý,
Ty zbloudilé ovce znáš,
zahlaď jich neduhy
veď je v rajske luhy!

6. Kněz jsi svaté paměti,
Melchisedech pravý,
dej, ať z Tvojí oběti
duše béře zdraví,
a se smrti zbaví.

7. Co Isák jsi břemeno
dřeva na se vložil,
Ty jsi na své rameno
světa hřích položil,
aby člověk ožil.

8. Protož zavzni Tobě vděk,
Jenž jsi s nebe sstoupil,
oslavuj Tě každý věk,
žes ďábla obloupil,
krví svět vykoupil. Amen.

1. Blí - ží se nám do - ba smi - lo - vá - ní, od Jordánských

bře - hů zní vo - lá - ní: „Čiň - te li - dé z hříchů svých po - ká - ní.”

2. Mocný to hlas křestitele Jana,
jemuž Bohem ta úloha dána,
aby předchůdcem byl Krista Pána.

3. Volá: „Urovnejte cesty křivé,
snižte hory, složte vášně divé,
mějte srdce čisté, pravdy chtivé.”

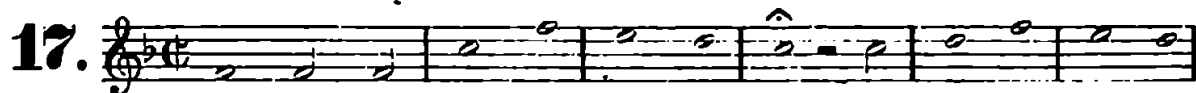
4. „Nebot za mnou v zápětí* chce jíti
Kristus, jenžto bude oheň dštíti,
když nás bude Duchem svatým křtíti.”

5. Přijď již milý Kriste, a buď s námi,
bojujeme těžce s nehodami;
posvěť srdce naše za své chrámy.

6. Ty, jenž krví svou a mocí křestu
pozval jsi nás k věčné slávy městu,
rač prokrestit drsnou k nebi cestu.

7. Nedej zkusit jednou tvoje hněvy,
až pak co pšenici a co plévy
přijdeš třítit soudem dítky Evy.

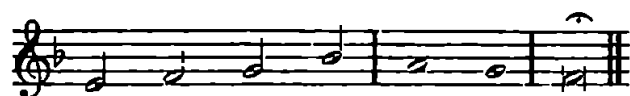
8. Ať nás tehdy nežže věčný plamen,
zaraz v srdcích své milosti pramen,
a buď s námi až na věky. Amen.

1. Jak rů - že krás - ná z Je - ri - cha, když v ranní ro - se

od - dy - chá, tak mat - ka Pá - ně na ne - bi, u trů - nu Božské

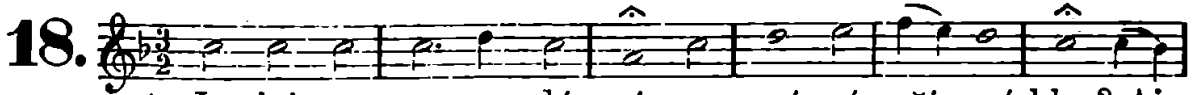
ve - le - by, je spa - ni - lá.

2. Z ní tělo sám Bůh na se vzal,
by lidstvu léku objednal,
a duši ďáblem svedené,
z původní vlasti vyhnané,
zas život dal.

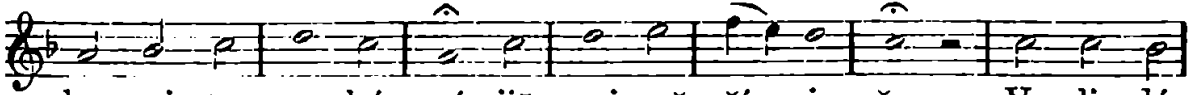
3. Adamův dluh je zaplacen,
a člověk nebi navrácen
skrz plod té Panny přečisté;
svět veškeren je zajisté
teď přetvořen!

4. Ó Kriste, Tys náš Messiáš,
Tys cesta, vůdce, život náš,
ó Synu Panny Marie,
až srdce naše dobije,
rač spasit nás! Amen.

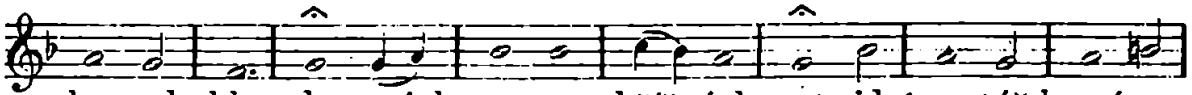
*) v zápětí = v patách čili hned.

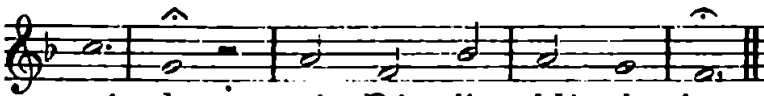
1. Ja - ký to z ne - na - dá - ní za - zní - vá pří - sný hlas? Aj

ko - nej - te po - ká - ní, již nej - vyš - ší je čas. Vy li - dé

bez od - kla - du svých zpravte hříšných cest; jděť pastýř k své - mu

stá - du, aj Pán již blíz - ko jest.

2. Tak Alžbětín syn hlásá
jordánským krajinám,
a za ním světa spása,
Syn Boží kráčí sám.
Pán svoji Božskou září
v postavě lidské skryl,
přichází s vlídnou tváří,
by ráj nám vydobyl.

3. Sestoupil s nebes výše,
kde trůní od věků,
by pokoj v zemské říši
přinesl člověku;
jsa králem nebe, země,
u sprosté způsobě,
co sluha svoje témě
podrobil chudobě.

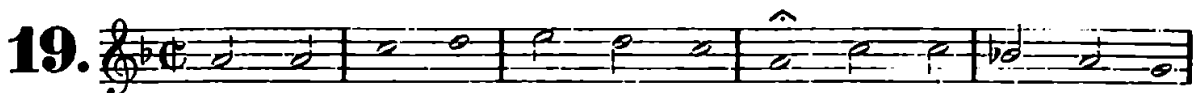
4. Jest vroucí touha Jeho,
nám zjednat obnovy,
dát práva ztraceného,
a sejmut okovy.
Vzdej lidstvo Jemu díky,
jenž bez tvé zásluhy,
přináší tobě líky
pro všechny neduhy.

5. Ni andělé ty divy
nemohou ocenit,
že Ten, jenž všecko živí,
chce lačnět, v strasti žít.
Již přípravy se staly,
svět veškeren je zná,
oč arcioctci lkali,
kříž Páně dokoná.

6. Ó Kriste, jenž jsi tělo
z čistotné Panny vzal,
by těžce za nás mřelo,
tvor každý Tebe chval:
i rozlam vazbu zlosti,
jenž svírá duši nám,
ať jdeme s ochotností
k nebeským výšinám.

7. Nemeškej lid svůj věsti
na zdejší výpravě,
ať víru, lásku pěstí,
k Tvé žije oslavě;
nechat si zošklivíme
všelikých světských vнад,
a Tobě vystavíme
v svém srdci svatý hrad.

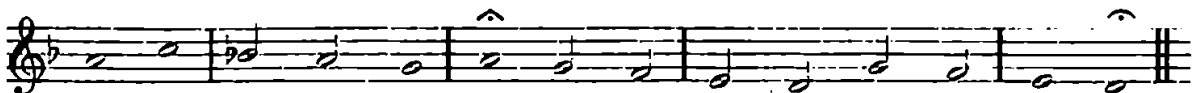
8. Až s kůry andělskými
svůj soudit přijdeš lid,
dej mezi zvolenými
nám Tebe velebit,
ať není nám se báti
strašlivých pekla pout.
Ó Kriste rač to dáti,
nedej nám zahynout! Amen.

1. Ne - ví - da - ná, ne - slý - cha - ná v svě - tě věc se sta -

la; Panna či - stá Je - su Kri - sta z Ducha jest po - ča - la, vtě - li -

la se k svě - ta spá - se Moudrost Ot - ce vě - ko - stá - lá.

2. Anděl plesá
zprávu nesa:
„Panno bohobojná!
Tebou v světě
lidem zkvete
radost předústojná;
z Tvého plodu
všemu rodu
vzejde milost nejvejš hojná.”

3. Uvěřila,
přivolila
slovu posla ctného,
odtušila
Panna milá:
„Buď dle slova tvého!
co Bůh žádá,
na mne skládá,
k tomu svolím služka Jeho.”

4. Po vše věky
zněte vděky
Otcí z duše vroucí;
nám odpustil,
smrti zprostil
duši hříchem mroucí,
kázal Synu
naši vinu
zhladit kříže mukou žhoucí.

5. Jediného
Syna svého
poslal na svět s nebe:
aby lidu
zjednal klidu,
daroval sám sebe;
a pak z hrobu
v ranní dobu
vstáv, hříšníku! hledal tebe.

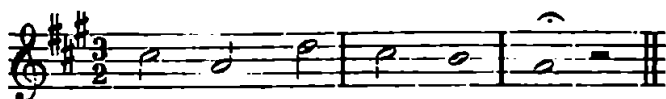
6. A ty věda,
že tě hledá,
v ústrety pospíchej;
než, člověče!
čas uteče,
k Pánu běž a vzdychej:
ó smiluj se,
ó slituj se,
svůj kající lid vyslychej.

1. Ti - síckrát buď po - zdra - ve - na Pa - nenko Ma - ri - a,
Tys nad vše - cky vy - vý - še - na od věčné - ho Bo - ha;

Tyt máš či - stě po - ro - dit, ob - slou - žit a od - ko - jit,

Spa - si - te - le svě - ta.

2. Aj Duch svatý v Tobě nyní
chce zázrak vykonat,
moc Jeho Tobě zastíní
i ráčí milost dát:
abys Syna počala,
avšak pannou zůstala,
Rač vůli k tomu dát.

3. Anděl Tě mne pozdravil
od Boha poslaný,
z vůle Boží Ti oznámil,
div ten neslýchaný:
„Zdravas plná milosti,
porodíš bez bolesti,
nezrušíš panenství.”

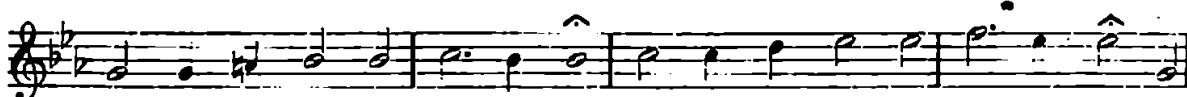
4. I hned přivolila Panna
řkouc s ponížeností:
„Staň se podlé tvého slova,
dle Boží libosti;
hlè já jsem dívka Jeho,
ctím vůli Pána svého
vždy až do věčnosti.”

5. Dobře jsi, o šťastná Panno,
všechněm posloužila,
že co bylo zvěstováno,
k tomu jsi svolila;
Syn Boží s nebe sstoupil,
v Tobě se pro nás vtělil,
aby nás vykoupil.

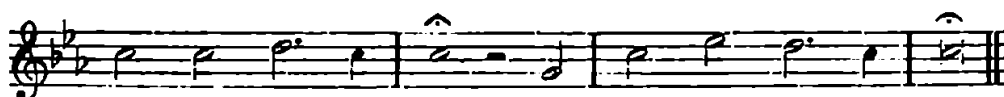
6. Ó vtělený Kriste milý,
Ty všech světů králi!
dej bychom Tě hodně ctili
všickni velcí, malí,
sloužíce Ti v pokoře,
kterýž vládneš na hoře
s Otcem, s Duchem věčně. Amen.

1. Příklad k nám Pane! s nebes vý - še, o - tevř nebes zá - vo - ry;
srd - ce na - še touhou dý - še, sstup již v zemské prostory;

sstup k nám do - lů v živ - né ro - se, a - bý ži - tí roz - vi - lo se, ó

bla - ho nej - vyš - ší, přijď Kri - ste Je - ží - ši!

2. Pro zlé hřích y stále skřehá*)
všechn pravý život v nás,
vichr vášní u nás šlehá,
tuhý námi vládne mráz;
Slunko světa! sejdí na zem,
smiluj se nad svým obrazem.
Ó blaho nejvyšší,
přiď Kriste Ježíši!

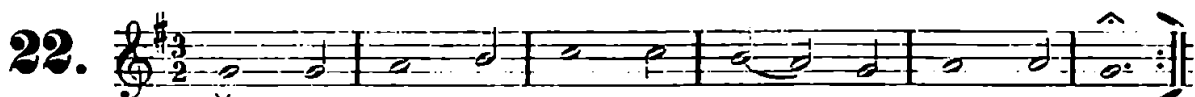
3. Přiď, přiď čáko světa,
přiď v to plačné bydlení,
ať ta země pro hřích kletá
opět v ráj se promění;
nepřiďeš-li zhynem v krátce,
ó již přiďi světa Vládce.
Ó blaho nejvyšší,
přiď Kriste Ježíši!

4. Nad myslí rozkládá se
pořád hustěj čirá tma;
ó spěj, Pane, k naší spáse,
osvoboď nás ode jha.
Když k nám přiďeš, temno zvane,
všudy záře blahá vzplane.
Ó blaho nejvyšší,
přiď Kriste Ježíši!

5. Sestup s veleby své sídla
v tu slzavou dolinu;
ach, nám vyschla živná zřídla,**
kraj náš sprahnul v pustinu;
s nebe přines vodu hojnou,
přines vláhu trudokojnou.
Ó blaho nejvyšší,
přiď Kriste Ježíši!

6. Ó Ty láska věkověká,
ó Ty studně milosti,
aj svět celý Tebe čeká,
již se u nás uhostí.
Přiďiž, přiďiž kníže míru,
probuď v duši pravou víru.
Ó blaho nejvyšší,
přiď Kriste Ježíši!

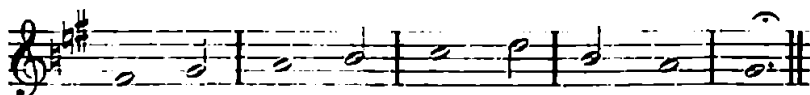
7. Vzbudiž víru, vkřesni lásku,
vzkřes i blahou naději,
zahlaď všechnu lidstva vrásku,
již má na obličejí.
Ó již přiďi, kníže klidu!
a splň žádost svého lidu.
Ó blaho nejvyšší,
přiď Kriste Ježíši! Amen.

1. Šta - stná chví - le, když jest Pan - na svo - li - la,
a - by mat - kou Sy - na Bo - ží - ho by - la;

za - stí - nil Jí Sva - tý Duch, vtě - lil se v Ní věč - ný Bůh,

a - by zpla - til vše - ho lid - stva dluh.

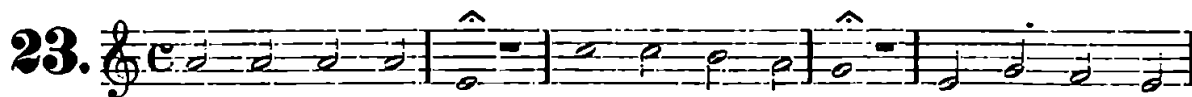
2. Zotav se již všecko v světě
stvoření,
z hříchů vstaň Adamovo pokolení,

Bohu vzdej mnoho vděků!
Zaslíbený od věků
přináší spasení člověku.

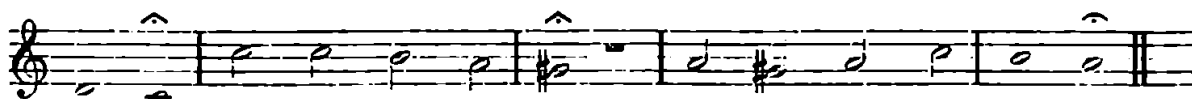
*) Zimou tuhne. **) vyživující prameny; minějí se zde hlavní ctnosti.

3. Běře na se bídy naše zděděné,
našich hříchů pokuty zasloužené;
což nám v ráji odňal had,
to chce zase nazpět dát,
život věčný chce nám objednat.

4. Dštěte Spravedlivého již nebesa,
vypuť nám Ho země, ať vše zaplesá,
Slunce duší vzejdi nám,
zaplaš pekla, hříchu klam,
v nás si utvoř na věky svůj chrám!
Amen.

1. An-đěl Ga-bri-el, dů-stoj-ný po-sel, od Bo-ha po-

sla-ný do Na-za-re-ta k ctné Pan-ně Ma-ri-i,

2. lásku nesmírnou
a milost hojnou
od Boha zvěstuje,
že jest milosti
plna, vypravuje.

3. Panna, když slyší,
co Bůh obmýšlí,
i hned se zarděla,
slova andělská
pilně jest vážila,

4. řkouc: „O anděle,
nebeský posle,
jakž to býti může,
bych matkou byla,
ješto neznám muže?“

5. An-đěl odpověď
uctivě dal hned:
„Aj, řka, nelekej se;
nadpřirozeně
vše tato děje se.“

6. „Nenít nemožné
a nepodobné
nic Bohu věčnému,
kterýž dodává
pomoci každému.“

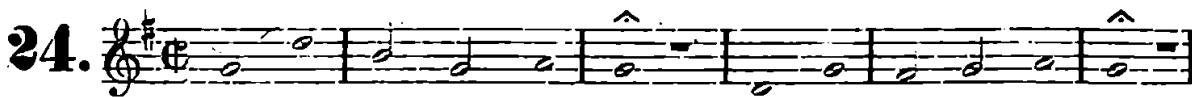
7. „Aj i Alžběta,
tvá milá teta,
v starosti počala,
ješto neplodnou
dost dlouho trvala.“

8. Ta Panna tichá
pokorně vzdychá,
a odpověď strojí
archandělovi,
Božímu poslovi:

9. „Ejhle já dívka
chudobná, nízká,
Pána velikého;
staň mi se posle
podlé slova tvého!“

10. Tu hned Syn Boží
jednorozený
předivně se vtělil,
by byl člověkem,
dolů s nebe sstoupil.

11. Vykupiteli,
naš Spasiteli,
dej pro své snížení
zde milost, v nebi
věčné radování! Amen.

1. Zdrá-vas Pan-no či-stá, po-moc-ni-ce ji-stá

všech a v kaž-dé do - bě, kdož jen hle - dí k To - bě,
z hří - chů svých se ka - jí, v lás - ce pro - spí - va - jí.

2. Maria přesvatá!
Tys ta brána zlatá,
kterou s nebes výše
do pozemské říše
přišel k nám Syn Boží,
našich duší zboží.

3. Milosti jsi plna,
přimluv se u Syna,
skrej nás u svém plášti
proti ďábla zášti,
ať nás neuhněte
blud a hřích ve světě.

4. Pán Bůh s Tebou bydlí,
Kristus v Tobě sídlí,
pošed z květu Jesse
lidem spásu nese,
pro nás světem kráčí,
za nás trpět ráčí.

5. Požehnaná Panno,
komu bylo dáno,
by ho posel s nebe
poctil jako Tebe:
„V divu plné době
Duch zastíní Tobě!”

6. Slavná mezi všemi
ženami na zemi!
Anděl se uklání
Tobě, co své paní,
Pán s Tvých prsou pije,
v Němžto všecko žije.

7. Plod života Tvého
vyprostil nás zlého;
v čem nás Adam zkrátil,
Syn Tvůj nám navrátil;
zemské nesa strasti
rajské dal nám slasti.

8. Sláva do věčnosti
Bohu na výsosti,
že nešetřil Syna,
by Jím naše vina
přišla k zahlazení
pro naše spasení.

25.

1. Ve - se - lý - mi hla - sy spo - lu pro - zpě - vuj - me,
vždycky po vše ča - sy v Bo - hu se ra - duj - me, chválu vzdáva -
jí - ce, z do - bro - di - ní Je - ho Je - mu dě - ku jí - ce.

2. Adam v ráji jedl
se stromu poznání,
tím nás všechny svedl,
z ráje jsme vyhnáni;
smrt jest nám způsobil,
a moci ďábelské
všeckny nás podrobil.

3. Ale náš Ježíš Pán,
Bůh a člověk pravý,
ten pád napravil sám,
objednal nám zdraví;
život nám navrátil,
nás z moci ďábelské
vykoupiti ráčil.

4. Radost nevymluvná
všemu světu přišla,
když hvězda přejasná
z Jakoba jest vyšla;
z níž slunce světlosti
vyšlo jest předivné
všem věrným k radosti.

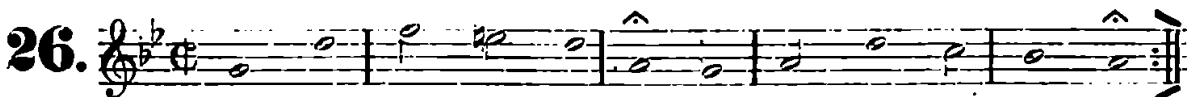
5. Hvězda ta přestkvoucí
jest Panna Maria,
jenž to drahé slunce,
Krista porodila,
kterýžto z temnosti
ráčil nás vyvésti
k nebeské jasnosti.

6. Áronův prut zkvetl
proti přirození,
z růže květ vykvetl
světu na spasení;
ta předrahá Panna
v životě nosila
nebeského Pána.

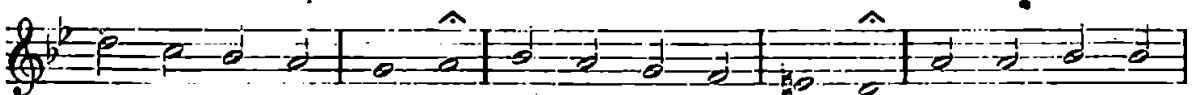
7. Nuž všickni vesele,
o křesťané věrní!
chvalmež Spasitele
z Jeho dobrodiní:
že k nám s nebe sstoupil,
by svou hořkou smrtí
z smrti nás vykoupil.

8. Kriste, milý Pane!
dej pro své vtělení,
ať v srdci nastane
lůňchů všech zelení;
ať jsme v všře stálí,
abychom po smrti
k Tobě se dostali.

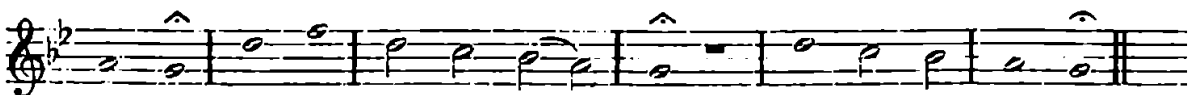
9. Budiž vděčná chvála,
králi nebeskému
věků věky stálá;
jednomu v Trojnosti.
Otcí, Synu, Duchu
sláva na výsosti,
sláva v pozemskosti. Amen.

1. Ví - tej - Je - su Kri - ste z ne - be - ské vý - so - sti,
Sy - nu Pan - ny či - sté, pře - dra - hý náš ho - sti!

od Ot - ce jsi vy - šel, a k nám na svět při - šel, tě - ší - me se

To - bě, pě - jí - ce v té do - bě, Kri - ste krá - li náš!

2. Svůj lid jsi navštívil
ve vězení smutném;
nedbals na úkory
v světě tom urputném;
věčný Synu Boží,
neseš rajské zboží,
kteréž Adam ztratil,
bys nás obohatil,
Kriste králi náš!

3. Tys král předústojný,
Pán Bůh všemohoucí;
přinášíš lék hojný
pro lid hříchem mroucí;
neušetřiv sebe
sestoupil jsi s nebe,
zvolils život skrovný,
stav se lidem rovný,
Kriste králi náš!

4. Lidstvo zradu kulo,
Tys mu se přiblížil;
aj co Tě pohnulo,
že jsi tak se snížil?
Pro svou Božskou lásku
chtěls obnovit pásku
v ráji porušenou,
Evou, hříšnou ženou,
Kriste králi náš!

5. Hřích náš Ti nebránil
býti litostivým,
peklas nás uchránil
skutkem milostivým;
pomoc Tvá se sklání
ke všem z nenadání,
jenž jsou v mnohé strasti,
ve zlé ďábla pasti,
Kriste králi náš!

6. Prosívali milí
naši praotcové,
by se vyjasnil
smutný světa dnové;
aj ta jejich touha
již se naplnila,
smrti vláda dlouhá
již se ukončila,
Kriste králi náš!

7. Dle prorockých slibů
přišels v lidském těle,
smýt Evinu chybu,
spasit lidstvo celé
obětí přesvatou,
smrtí na se vzatou;
vítězství jsi slavil,
lidstvo pekla zbavil,
Kriste králi náš!

8. Ty jsi ďábla svázal
odňav žezlo jemu,
hlásati jsi kázal
radost světu všemu:
„Slyš můj lide drahý,
vyčistiž své prahy,
král tvůj se sem béře,
otevři mu dvěře!”
Vítej králi náš!

9. Chýlí se už k ránu,
noční prchá šero,
duše zplesej v Pánu,
Sionská ty dcero;
na čest krále svého,
Pána milostného,
zpívej každým časem
přeradostným hlasem:
Kristus Pán král náš!

10. Ochotně již vstávej,
s úctou spěchej k Němu,
ve službu se dávej
ustavičnou Jemu;
volej v touze vřelé,
svého Spasitele:
Račiž ke mně vjíti,
a vždy se mnou dlíti,
Kriste králi náš!

27.

1. Z vy - so - ko - sti ne - be - ské od Ot - ce svě - tlo - sti
po - slán an - děl Ga - bri - el do po - zem - ské vla - sti,
do mě - sta Na - za - re - ta, k ctné Ma - ri - i Pan - ně,
všed k ní po - čal zvě - sto - vat Jí vtě - le - ní Pá - ně:

2. „Zdrávas Panno Maria!
tys plná milosti,
tobě mezi ženami
žehná Bůh s výsosti.”
To když Panna slyšela,
pokorně se rděla,
co ta zpráva znamená,
s bázní přemýšlela.

3. Opět anděl Gabriel
míle napověděl,
řka: „Neboj se Maria,
Bůh k tobě pohleděl;
aj počneš a porodíš
Syna předivného,
a Ježíšem nazýváš
plod života svého.”

4. „Neb Duch Svatý vstoupí v tě,
a zastíní tebe,
ty počneš a porodíš
dítě dané z nebe;
Syn tvůj bude veliký
bude králem králů,
budou mu národové
vzdávat velkou chválu.”

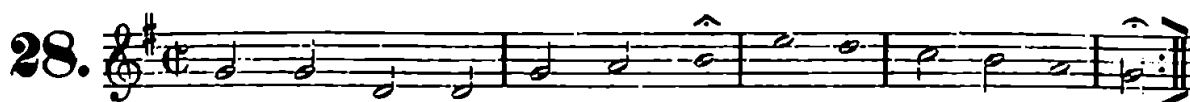
5. Odpovídá Maria:
„Divná věc to, Pane,
muže jsem nepoznala;
kterak se to stane?”
Anděl na to odvětil*)
Panence té čisté:
„Pán Bůh si tě posvětil,
věř mé řeči jisté.”

6. „A porodíc nezrušíš
Panenství čistého,
ale čistou zůstaneš
skrze Syna svého;
Alžběta, tvá přibuzná
neplodnou se zvala,
hle ona též v starosti
syna jest počala.”

7. „Aj já děvka pokorná,
dcera Pána mého,
staniž mi se, jak chce Bůh
podlé slova tvého.”
Hned k Ježímu svolení
Boží Syn se vtělil,
a pak se nám narodil,
blaho velké zplodil.

8. Kriste! pro Tvé vtělení
dej nám živou víru,
zahlaď naše zločiny,
uděl svého míru,
až pak bude poslední
hodina nám bítí,
skrze svoje vtělení,
rač nás k sobě vzíti. Amen.

*) odpověděl.

1. Ja - kož sva - tí pro - ro - ci slav - ně zvě - sto - va - li,
a ná - bož - ní pra - ot - ci na Bo - hu žá - da - li,

sta - lo se nám spa - se - ní Te - bou, Je - su Kri - sté!

skr - ze Tvo - je vtě - le - ní v lů - ně Pan - ny či - sté.

2. Zřely sbory na nebi
v radostném úžasu,
když Pán věčné veleby
hledal naši spásu,
když se v lidské podobě
narodil zde v čase.
a žil prostě, v chudobě,
až i smrt vzal na se.

3. On zde těžce pracoval
v boji proti zlosti,
zcela se obětoval
naší jen blahosti;
tíží hlavu bodliny,
ruce raní hřeby,
na kříži pňí s zlosynny,
tak nás vede k nebi.

4. My jsme toho nchodni,
my jsme nevděčníci,
pyšní jsme a podvodni,
smilní, závistníci;
v světě samé různice,
hněvy, vztek a zpory,
zisk jen vládne nejvíce,
místo vděku — vzdory..

5. Ach co jednou řekneš nám,
až zas přijdeš k soudu,
až pomine světa klam
v hrozném ohně proudu,
až andělé rozdělí
dobré od zlých synů,
a Tvá ruka podělí
každého dle činů?

6. Řekneš: „Já jsem se trůnu
sstoupil mezi lidi,
přijal z trní korunu,
snášel všechny bídy,
bych vás přijal za syny,
za nebes dědice;
a vy jste co zlosyni,
tepali mne v líce.”

7. „Já jsem žíznil v parný den,
nedali jste vody,
lačněl jsem, však nehoden
byl jsem jít na hody;
já vám pokoj zvěstoval,
brousili jste zbroje,
já jsem lásky zákon dal,
vy jste vedli boje.”

8. „Moji nejste zvolenci
pro nebeskou říši,
vy jste pekla spojenci,
ďábla tovaryši.
Doba mojí milosti
v světě se vám dala;
teď nastala mrzkosti
pokuta - vždy stálá.”

9. Ó náš Kriste milostný!
když jsi se zde zrodil,
byl jsi k hříšným litostný,
v domy jich jsi chodil:
zavítej i v srdce nám
vymyté litostí,
zasvětiž je za svůj chrám
svojí přítomností.

10. Po celý života čas
chcem se káti z viny,
jen na milost přijmi zas
ztracené své syny.

Ó buď nám zas za Otce
pro své narození,
ať vydáme ovoce
hodné oslavení. Amen.

29.

Dle téhož nápěvu.

1. Čchož dávno proroci
lidu zvěstovali,
čchož srdcem toužebným
všemu světu přáli,
Krista Pána vtělení
v lůně Panny čisté:
to již Božským řízením
stalo se zajisté.

2. Vroucí prosbou žádaná
rosa s nebe spadla;
již okřívá země tvář,
ježto prvé vadla.
Vyšlo jasné slunéčko,
pod mrakem se kreje,
prvé než se nadějem,
krásně se zasměje.

3. Dechem Božím dotknutá
zem se otevřela,
a překrásná bylina
z ní nám vypučela;
její sličné poupátko
vláhu s nebe pije,
před našima očima
krásně se rozvíje.

4. Zpanilá ta bylina
vzrostla z kmene Jesse,
je to Panna Maria,
ježto v těle nese
světa Vykupitele,
z nebe nám daného.
Chvalme, vyvyšujme Jej
pro vtělení Jeho.

5. Hle, On maje od věků
slávu v nebes lůnu,
nezdráhal se sstoupiti
s nebeského trůnu,
vzítí na se podobu
nejnižšího sluhy,
a nás kleslé člověky
zvátí svými druhy.

6. Andělové v nebesích
nad tím skutkem žasnou,
oslavují v pokoře
lásku Boží spasnou;
onu lásku předivnou,
kteráž, Bože, Tebe
k spáse světa hříšného
vede na zem s nebe.

7. Neušetřils andělů,
co se jasně stkvěli,
když Ti ve své hrdošti
sloužití nechtěli;
vyloučilš je na věky
z přebážené vlasti,
svrhnuv je svým ramenem
s nebe do propasti.

8. Nám pak hříšným zjevuješ
svoje smilování,
vyslyšel jsi toužebné
praotcův volání;
naší mysli skroušené
Bože! nezamítáš,
ve sprostické způsobě
k hříšníkům zavítáš.

9. Země též i nebesa
neobsáhly Tebe,
a Ty tělo člověka
oblékáš na sebe;
kochaje se v radostech
s Otcem od věčnosti,
neodpíráš lidské vzít
na sebe těžkosti.

10. Synu Boží! z lásky to
pro nás podstupuješ,
v pravdě — lidstva kleslého
Spasitelem sluješ.
Za to chceme sloužití
věrně Ti co Pánu,
rač nás pozvat na soudu
do své slávy stanu. Amen.

(Verbum supernum prodiens e Patris*)

30.
1. Slo - vo nej - vyš - ší, Ty Sy - nu po - šlý z Bo - ha

Ot - ce klí - nu, Jenž jsi se pro svě - ta spá - su

na - ro - dil v ú - pln - ku ča - su!

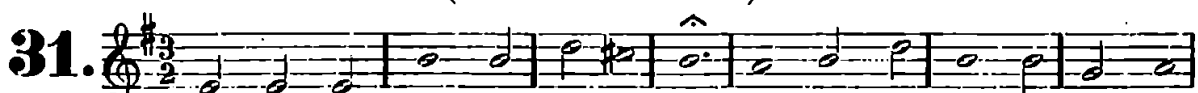
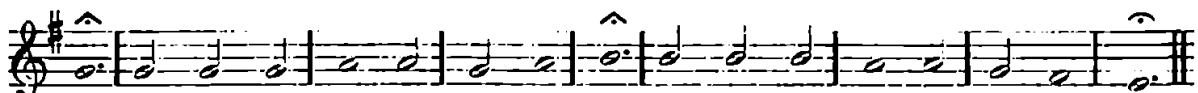
2. Osvětí nyní naše hrudí,
zapal v nich své lásky puďy,
by duch světa pozanechal,
statně k věčné slasti spěchal.

3. Až Tvůj ortel, věčný Sudí!
v oheň lištníky zapudí;
až svým hlasem přívčtivým
otevřeš nebe všem živým:

4. nad námi se láskou pohni,
nedej se nám zmítat v ohni,
dej, ať duch se věčně stkvěje
v blesku Tvého obličejce.

5. Sláva Otcí Hospodinu,
též i Tobě Boží Synu,
i Duchu Svatému chvála
buď, jak byla, věkostálá! Amen.

(Creator ulme siderum.)

31.
1. Vzne - še - ný hvězd Stvo - ři - te - li, Ty věč - né svě - tlo vě - ří -

cích, Je - su, lid - stva Spa - si - te - li, nakloň se k hlasu pro - sí - cích!

2. By svět, kleslý ďábla svodem,
nezhynul, šels mu k pomoci,
slitovav se nad svým rodem,
dals nám se za lék v nemoci.

3. Ráčils za obecnou vinu
trest všeho světa vytrpět,
vyšed z panenského klínu
na kříž, dal jsi se za obět.

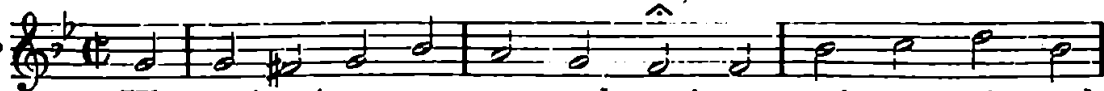

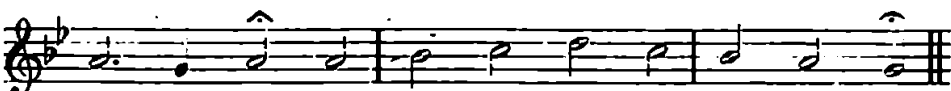
4. Při vzhledu Tvojí veleby,
i při zvuku Tvého jména
klesají sbory na nebi,
peklo klesá na kolena.

5. Soudce, Jenž oslavu svoji
v den poslední nám zírati dáš,
mocnou milosti své zbrojí
od nás nepřátely zaplaš.

6. Otcí a Synu věčnému
díky, čest, chvály a sláva,
rovně i Duchu Svatému
věčně věkův neustálá! Amen.

* Hymna složená od sv. Ambrože.

En clara vox redarguit.

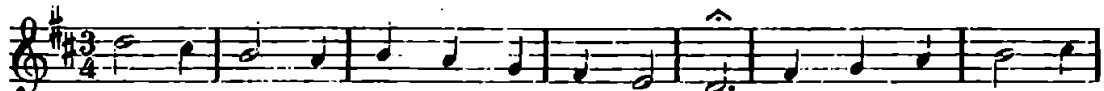
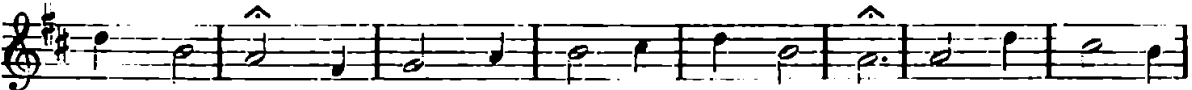
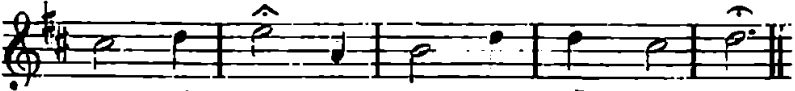
32.
1. Hlas přís-ný po tem-no-stech zní, a vá-žně nás všech

vy - bí - zí: „Po - vstaňte ze sna hříchů již, při - chá - zí s hů - ry

Pán Je - žíš, při - chá - zí s hů - ry Pán Je - žíš.”

2. Duch probuzený statně stůj,
a v prachu sobě nelibuj;
zasvítá nové světlo v tmách,
[:by svítilo nám v nehodách.:]

3. Jde již Beránek, Boží Syn,
rozvázat chce nám vazbu vin,
plačíte snažně prosme Jej:
[:Ó Pane naše dluhy smej!:]

4. Až v soudný den se budeš stkvíť,
a svět se hrůzou bude chvít,
rač zmírniti pak přísnost svou,
[:a býti naší ochranou.:]

5. Buď chválen Otec Hospodin,
i věčný, Jemu rovný Syn,
buď chválen věčně Svatý Duch,
[:v třech osobách jediný Bůh.:]

33.
1. Ro-su dej-te o ne-be-sa s hů-ry! Bo-že Ot-če vše-

mo-hou-cí, dej s ne-be ro-su žá-dou-cí, u-čiň, ať Pan-

na či - stá nám po - ro - dí Kri - sta!

2. Oblaky dštěte Spravedlivého;
prostež svatí andělové,
překrásní Boží tvorové:
ať přispíš Syn Boží
hříchů na, se vloží!

3. Otevři se, otevři se země,
poroď nám Panenko čistá,
poroď Spasitele Krista,
vypuč panenská země,
vypuč Božské plémě!

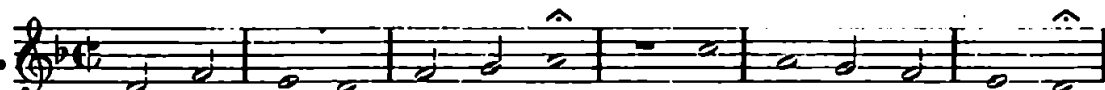

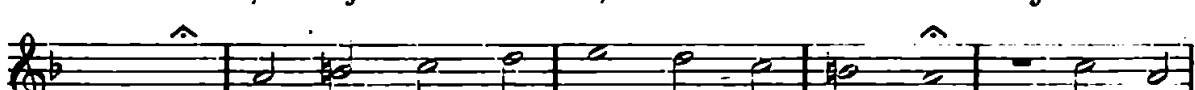
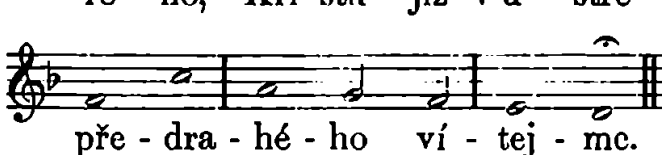
4. Hle Pán přijde, a všickni svatí
s Ním;
koho jsme z dávna žádali,
již jsme šťastně vyžádali;
Maria Ho počala,
v životě objala.

5. Veselte se všickni národové,
těš se lidské pokolení;
neb se blíží tvé spasení,
uhlídáš v lidském těle
svého Spasitele.

6. Pospěš o Spasiteli žádoucí,
pospěš naše potěšení,
a duše zbav ztracení;

přijď Ježíši laskavý,
Messiáši pravý! Amen.

34.
1. No - vou ra - dost, no - vé - ho   če - kej - me již krá - le,

svlecme, což jest hříš - né - ho,   člo - vě - ka svlí - kej - me sta -

ré - ho, Kri - stu již v ú - stre - ty* spě - chej - me,   ho - sta

pře - dra - hé - ho ví - tej - me.

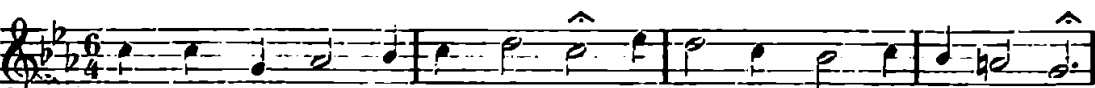
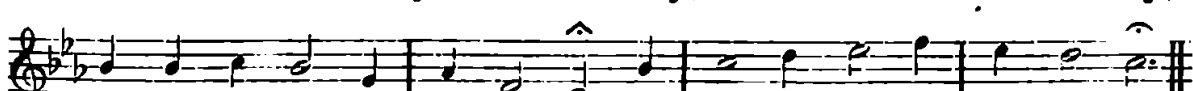
2. On jest mocný; Jeho moc
vypůsobí slovem,
že hned zmizí bludů noc;
všem svým věrným spěje na pomoc;
co nepřítel loupeživý vzal,
navrátí nám milostivý král.

3. Kam On vejde, září hned
slunce lásky, pravdy,
jímžto osvítl svůj hled
mládenec a dítě, muž i kmet;
peklo darmo strojí mrákotu;
neuvede nás již v slepotu.

4. V zármutku, ni v soužení,
aniž v bolu trudném,
slunce to se nezmění,
když je člověk vážně ocení;
snadno světa v nadám odolá,
kdož jen Boží láskou plápolá.

5. Nuže odstup nepravost,
jenž se Pánu přfčí,
konejme již svatou ctnost,
tať jen dává věčnou blaženost;
víry, naděje a lásky štít
nedejme si lživým duchem vzít.

6. V světle choďme, nebluďme,
Krista následujme,
v otroctví již nebudme,
ze srdcí všech hříchů vypuďme;
v duši čistou chceť vejíti nám
věčný Bůh, a král všech králů sám.

35.
1. Pán Bůh věčný, mi - lo - sti - vý, ke všem tvorům dobro - ti - vý,

po - slal Ga - bri - e - le ctného, an - dě - la své - ho sil - né - ho.

*) vstříc.

2. Ten přišel k Marii Panně
zvěstoval s úctou se klaně:
„Zdravas Panenko milostná!
nastává doba radostná.”

3. „Divnou mocí Hospodina
v životě svém počneš Syna,
krále většího všech králů,
plesej a vzdej Bohu chválu.”

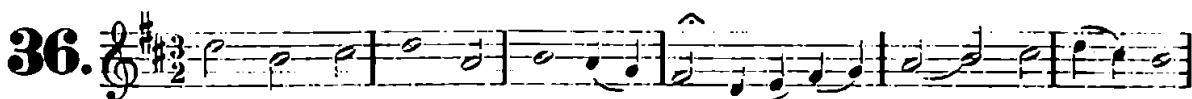
4. Řečí tou Panna zardělá
hned tázala se anděla:
„Aj jak to státi se může,
než já nepoznala muže?”

5. „V život tobě sám Duch Boží,
Slovo věčné divem vloží,
proto Syn, Jehož porodíš,
Syn Boží bude, Pán Ježíš.”

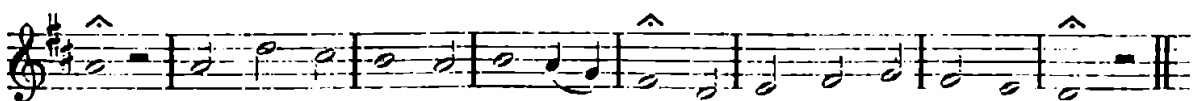
6. „Dívka jsem Boží nejnižší,
co Pán mi velí nejvyšší,
tomu se ráda podrobím;
vždy milost Jeho velebím.”

7. Panna v té době v svém těle
počala již Spasitele,
chválu vzdejme, radujme se,
Syn Boží nám spásu nese.

8. Kristus i nám v duše vchází,
chceť nás potěšit v nesnázi,
i chce povolát nás k sobě;
každý Ho chval v každé době! —

1. Pro-lo-mi-la se ne-be-sa, v ble-sku stkví se ob-lo-

ha; an-děl, zprávu bla-hou ne-sa, po-slán je-sti od Bo-ha.

2. Gabriel, ten posel Páně,
kráčí v lidské podobě,
kráčí ku královské Panně,
která žije v chudobě.

3. Vítej svatý Gabrieli,
rozkaz Boží nesoucí,
potěš světa obor celý
zprávou svojí žádoucí.

4. Čekají tě ve tmách otcí,
volajíce k nebesům:
„Oznam cesty, jenž by z noci
vyvedly nás ku plesům.”

5. Čeká tě i Panna čistá
s vroucí duše zbožností,
že má ale zrodit Krista,
netuší v své skromnosti.

6. „Zdráva budiž svatá Panno,”
anděl Páně k dívce dí,
„tobě jesti Bohem dáno,
Syn se z tebe narodí.”

7. „Bude slout Syn Nejvyššího,
zdědí stolec Davidův,
až do věku nejzazšího
bude králem národův.”

8. „Panno uvěř, aj tvá teta,
která sloula neplodná,
Alžběta již od půl léta
stala se též úrodná.”

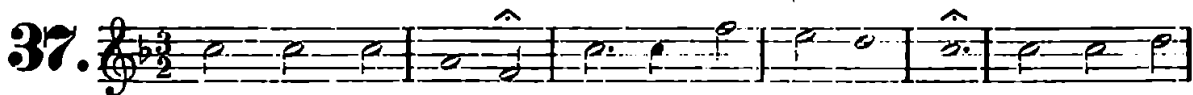
9. Panna oči kloní k zemi
u pokoře planoucí:
„Nejnižší jsem mezi všemi,
staň se, jak Bůh poroučí.”

10. V tom Jí z trůnu Hospodina
Boží moc zastínila,
počala Božího Syna
Panna tato zpanilá.

11. Vítej, vítej Gabrieli,
spásy den již přišel k nám,
my jsme slavný den ten zřeli,
po němž toužil Abraham.

12. Králové otevřte bránu,
ať Pán slávy může vjít,
otvírejte srdce Pánu,
ať v nich svůj si zvolí byt.

13. Duše Svatý, v srdce naše
račiž mile zavítat,
obmyj nás, ať Messiáše
smíme s plesem uvítat!

1. Ne - be - ský krá-li, Bo - že Ot - če věč - ný! Te - be ctí,

chválí Tvůj lid ne-sta-teč - ný v ten čas vel - mi ne - bez-peč - ný.

2. Otec náš první
radu hada slyšel,
z Tvých příkázání,
a z Tvé lásky vyšel,
tudy v moc ďáblovu přišel.

3. Tak zavedeno
lidské pokolení,
a přivedeno
k duším zatracení,
skrz Tvé vůle přestoupení.

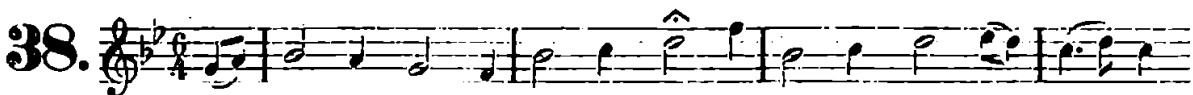
4. Nikdo do nebe
víc nemohl přijít,
aniž moh Tebe
kdo z lidí usmířit,
Tvé svatosti zadost učinit.

5. Syn Tvůj jediný
ten pád napravil sám,
sňal naše viny,
když přišel na svět k nám,
podrobil se všem nehodám.

6. Od Tebe, svého
Otce s nebe sstoupil,
křížem — padlého
člověka vykoupil,
smrt zkolil, peklo obloupil.

7. Již jest nám dána
ta doba blažená,
že nebes brána,
jenž byla zavřena,
Kristem zas jest otevřena.

8. Protož žádáme
pro Páně vtělení,
ať nabýváme
hříchův odpuštění,
dojdem v nebi oblažení. Amen.

1. Aj s hů - ry an - děl vy - chá - zí ne - bcským le - skem o - dě -

ný, s poselstvím k Panně při - chá - zí, a mlu - ví ple - sem nad - še - ný.

2. „Ó blahá mezi ženami
od Boha štědře dařená,

tys mezi všemi pannami
za matku Páně zvolena.”

3. I děsí Pannu divný host,
i děsí Pannu divná zvěst,*)
i neví, co to za milost,
i netuší tu velkou čest.

4. Přčistá Panna k poslu dí:
„Aj, kterak se to může stát?
jak dívka dítě porodí,
jenž nechce za muže se vdát?“

5. Dí posel s nebes výšiny:
„Div činí mocný Hospodin,
Duch Svatý tobě zastíní,
zrodí se z tebe Boží Syn.“

6. „I bude králům velikým,
jakéhož není od věků,
a nad národem všelikým
vévodit bude do věků.“

7. Tož Panna zbožná, zpanilá
poznává Boží úsudek,
pokorně oči sklonila,
a cítí v srdci vroucí vděk.

8. „Aj jsem já dívka nejnižší,
nehodná také milosti,
co určí však Pán nejvyšší,
vždy přijmu s vděčnou radostí.“

9. Hned anděl Boží k nebesům
se zase vrací u spěchu,
vyzývá tvory ku plesům,
a roší v světy útěchu.

10. Vy sbory v Boží svatyni!
zdaž pojmout můžete ten div:
by spasil dítky Eviny,
chce Boží Syn být v těle živ?

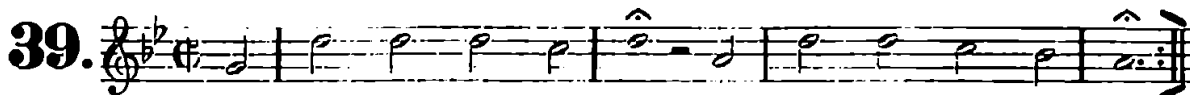
11. Již trůní v lidském zárodu
pod srdcem Panny nevinné,
již vtělen k spáse národů, —
ó pějte díky povinné!

12. Otevřte brány králové!
ať slávy kníže může vjíť,
vstříc běžte všickni tvorové!
chcete vškeren svět oblažit.

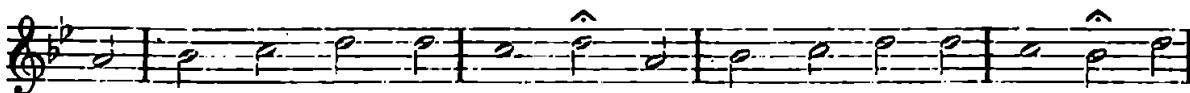
13. Hříšníci! v pláči, v pokání,
čekejte Jeho příchodu;
Pán k čistým jen se uklání,
chce důstojnou mít hospodu.

14. O Pane! naše násilí
co jesti bez Tvé pomoci?
Ó přijď a vlej nám posily,
Dej léky v naši nemoci.

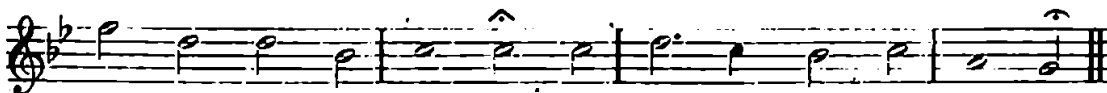
15. Rač vlíti v mysl milost svou,
ať srdce stuhlé zahřeje,
a spálí všecku žádost zlou,
po Tobě touhu naseje! Amen.

1. Arch-an-děl vy-slán jest k Pa-nen-ce mi-lost-né,
i vzdal Jí vel-kou čest, a hlá-sá ra-dost-ně:

„Ty Pan-no nej-vejš bla-há, nad vše-cky Bo-hu dra-há! máš

po-čít u svém tě-le Je-ží-še Spa-si-te-le,

*) zvěstování.

2. Tož Panna přečistá
se v srdci zachvěla,
zda zpráva ta jista,
táže se anděla.

„Zastíní ti Duch Svatý,
plod v těle tvém počatý
slout bude Božím Synem,
jenž zplozen Hospodincem.”

3. Zrak Panna sklopila,
i zarděla se tvář,
a kol se rozlila
přejasná s nebe zář.
Maria k Bohu vece:
„Co velíš své děvečce,
můj Bože a můj Pane,
to ať se tedy stane.”

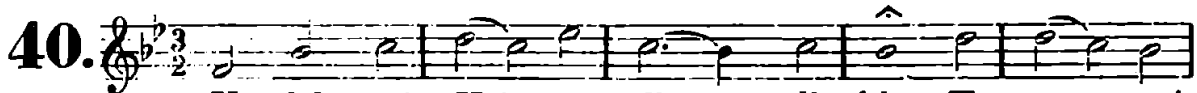
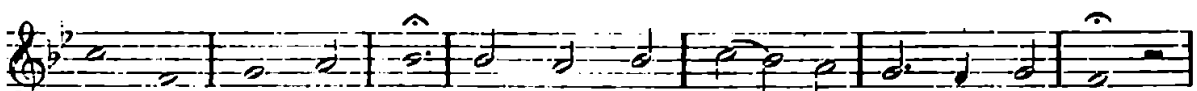
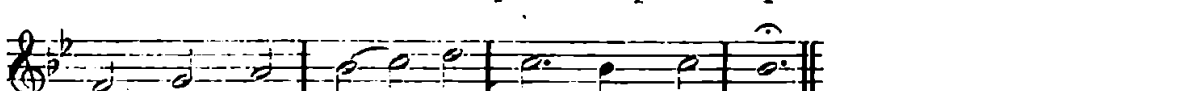
4. V tom zastínil Jí Duch,
a Panna počala.

Již vtělen je náš Bůh,
a spása nastala,
již svítá světu ráno,
jak dávno slibováno;
král slávy se k nám béře,
zotvírejte mu dvěře.

5. Vyplňte údolí
a hory srovnejte, —
opustte nevoli,
svou pýchu srážejte,
napřímte cesty křivé, —
zanechte řeči lživé,
ať požehnaný Páně
jde snadně k srdcí bráně.

6. Rač, Pane! vyvolit
si v srdcích hospodu,
a pomoz vycídit
je k Tvému příchodu,
ať stále Tobě slouží,
a jen po Tobě touží;
až přijdeš jednou zase,
k věčné je pozvi spásc. Amen.

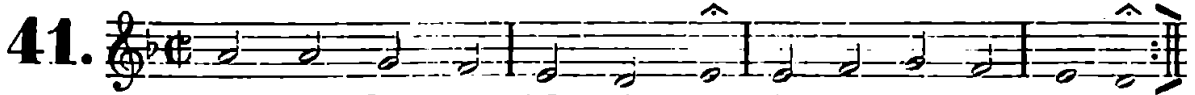
Alma Redemptoris mater.

40.
1. Ve - leb - ná Kri - sta Ro - di - čko, Ty spas - ná

v bou-ři hvěz-di - čko, Ty všem pří - stup - ná ne-bes brá-no,

buď zdrá-va, pře - bla - že - ná Pan-no!

2. Svým dítkám přispěj k pomoci
v jich starosti a v nemoci,
viz marné naše namáhání,
ó přispěj kleslým ku povstání.

3. Radostně zaslá příroda,
když jsi života Původa
v čistém životě svém počala,
a panenství své nezahladala.

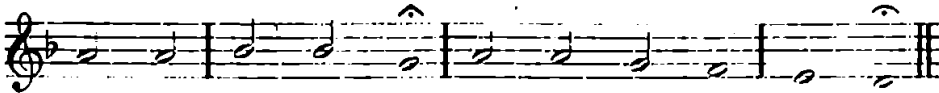
4. Ty, jenž jsi k slovům andělským
svolila s citem panenským,
vyslyš dětí svých vroucí hlasy,
ať dojdem s Těbou věčné spásy. Amen.

1. Zbož-ňá Pan-no Ma-ri-a, jas-ná ne-bes brá-no!
To-bě skr-ze an-dě-la by-lo zvě-sto-vá-no:

že pře-div-ně po-ro-díš svě-ta Spa-si-te-le, v Němž to

bu-de kles-lý svět mí-ti Vzkří-si-te-le.

2. Aj Ty žasneš, Ty se ptáš,
jak to může býti?
Ty jsi věčnou slíbila
čistotou se stkvíti.

3. Anděl věstí*): „Svatý Duch
sám zastíní tobě,
Bůh se z tebe narodí
v člověcké způsobilé.”

4. Uvěřilas řeči té
posla nebeského,
řkouc: „Aj já jsem pokorná
dívka Pána mého.”

5. „Jak jsi, posle, pověděl,
tak ať mi se stane,
vděčně plesá srdce mé
Bohu odevzdané.”

6. Po tom drahém vyřčení
vzalo na se tělo
věčné Slovo Otcovo,
co svět spasit chtělo.

7. O čem dávných proroků
pěla zbožná ústa,
to vše skutkem jest, a již
rozkvetá zem pustá.

8. Pryč utíká temná noc,
ještě celou zemi
těsně kryla z dávných dob
svými perutěmi.

9. Slunce pravdy, milosti,
stkví se na východu,
nenadále vzchází den
Adamovu rodu.

10. Krásný den to, před nímž duch
temnosti se třese,
onť v svém lůně věčné nám
požehnutí nese.

11. Vítej dobo přešťastná,
vítej chvíle spasná!
Bohu vtělenému zni
všudy chvála hlasná.

12. Pole, sady, luh a les
proměňtež se v chrámy,
a v nich rozléhej se zpěv:
Bůh jest mezi námi.

13. Chudou Pannu bez vady
Bůh svou matkou zove:
poskakujte rozkoší
před Ní pahrbkové!

14. Nebe, zem Ji oslavuj!
Jí ta přednost dána,
že jest Panna nad všecky
věčně požehnaná.

15. A Ty Panno zpanilá,
zářící vši krásou!
přimlouvej se, ať Syn jest
i nám věčnou spásou. Amen.

*) vědo most dává.

1. Si - o - ne! zra - ku po - zvedni, již blí - ží se tvůj Král,
a stříc mu běž bez pro - dle - ní, a vzývej Ho a chval;

i chystej k Je - ho pří - cho - du v svém srdci či - stou ho - spo - du; jen

v srd - ce či - stě u - my - tá Pán sva - tý za - ví - tá.

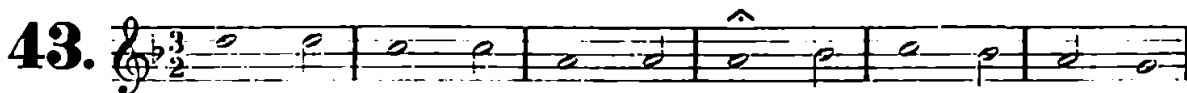
2. A jak přichází nebes Pán,
Syn Boží vtělený?
Ach, není sluncem opásán,
je plénkou oděný. —
On jde sem v bídy podobě,
chce trvat v bídě, v chudobě,
chce pouze pro nás v světě žít,
i život položit.

3. Jde s hůry Moudrost Otcova,
by pravdě učila;
jde Láska k službám hotová,
by sebe zničila;
jde Pastýř hledat přemilé
ovéčky svoje zbloudilé,
jde volat v háji, po lese:
„Ovéčky, vraťte se.”

4. Jde s hůry Boží Slitovnost,
by bylo spraveno,
co zavinila lidská zlost,
co ďáblem zkaženo;
aj Lékař jde a Prostředník,
jenž v krvi své upraví lík,
by, kdož se k Němu přivinul,
na věky nezhylnul.

5. Slib dávný vyplnil se dnes:
Kněz vyšel Nejvyšší,
a spolu jest ten Svatý Kněz —
Beránek nejtíší;
hle, z potomstva jde Evina
do boje slavný Hrdina,
jenž šlápne hadu na hlavu
pro naši oslavu.

6. Sione! vyjdi ze svých bran,
a spěj Mu v oustrety,*)
jde vlídně k tobě Král a Pán,
co otec k dítěti;
sprav cesty, jenž jsou klikaty,
ať vejde do své komnaty,
do srdce tvého hlubiny
Syn Boží jediný. Amen.

1. Ne - be, ze - mě ob - di - vuj, co z lá - sky u - či -

*) v oustrety = vstříc.

nil pro svo - je tvo - ry Pán Bůh tvůj. Jenž vlá - dne
s Ot - cem od vě - ků, jde s ne - be k člo - vě - ku.

2. Jde co slabé pachole,
a volí chudobu,
chce snášet lidské nevole,
a hříchů všaký trest,
i těžký kříž chce nést.

3. On odkládá slávu svou,
pro tebe člověče;
ztracenou hledá duši tvou,
chce svou krví s ní hřichy smýt,
ji k sobě v nebe vzít.

4. Hlásá zákon milosti,
a milost koná sám,
i volá, buď k lítosti;
nesmírnou jeví dobrotu,
vše křísí k životu.

5. Jednou přijde s nebe zas,
však ne co pachole,
co soudce vyzve nás:
„Vydejte oučet z činů svých,
i ze žádostí zlých.”

6. „Lhůta mojí milosti
již vypršela vám,
před trůnem mojí svatosti
již pláčem nedám se pohnout,
zde pouze konám — soud.”

7. „Já zakázal mstu a hněv,
i vášně všeliké,
já proto vylil svoji krev,
bych odvalil s vás věčný trest:
váš život jaký jest?”

8. „V nečistotě, v nevoli
jste světem chodili,
cizími žili mozoly,
a v posměch brali jen můj hlas:
nuž jděte, neznám vás!”

9. „Já jsem trval v nahotě,
já lačen, žízniv byl,
vy nedali v své lakotě
mně šatu, chleba, nápoje:
váš podíl — peklo je.”

10. Lásko věčná, Ježíši,
nedej nám zahynout;
Bcránku Boží nejtišší!
dnes vlítni rač slz potoky
v nás hřichu otroky.

11. Ať u prachu, v popeli
činíme pokání,
ať dojdem jednou veselí
v Tvém druhém slavném příchodu
v andělů průvodu. Amen.

44.

1. Z brá - ny ne - bes při - šel sem an - děl Ga - bri - el,
zvě - sto - val Ma - ri - i, že k vel - ké cti Pán Bůh zvo - lil ji.

2. „Zdrávas Panno svatá,
na milost bohatá,
aj počneš, porodíš;
slouti bude syn Tvůj: Pán Ježíš.”

3. Svatá Panna se rdí,
a s podivením dí:
„Jak se to může stát,
jáť nechci za muže se provdat.”

4. „Aj Duch Svatý nyní sám Tobě zastíní, Rodičkou se staneš, Pannou vždy čistotnou zůstaneš.“

5. A Panna odtuší: „Můj život přísluší Tomu, od Něhož jest, buď Bohu věčnému věčná čest.“

6. Tu zastínil ji Duch, i vtělil se v ní Bůh, Boží milovnice byla již Moudrosti stolice.

7. I hledí v nebesa, a vděčně zaplesá: „Má duše velebí Hospodina, Boha na nebi.“

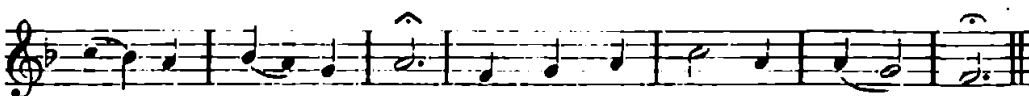
8. Matičko přemilá, jenž jsi odnosila v svém těle Spasení, rač zastat nás, slabá stvoření!

9. I přimluv se za nás, ať Bůh nám v tento čas dá hojnost milosti, a srdce probudí k lítosti;

10. bychom smilování došli skrz pokání, pak jednou na nebi přišli k trůnu Božské veleby. Amen.

1. Zdráva buď Pan-no Ma-ri-a, ó Krá-lo-vno! Ty jsi Pan-

na u - šlechti - lá, ó Krá-lo-vno Ma - ri - a!

2. Shlédni na nás dolů s nebe, ó Královno! my snažně prosíme Tebe, ó Královno Maria!

3. Matka jsi milosrdenství, ó Královno! život nebeské sladkosti, ó Královno Maria!

4. Po Bohu naše naděje, ó Královno! Tvá příměva nám prospěje, ó Královno Maria!

5. K Tobě voláme v soužení, ó Královno! vyhnaní synové Evy, ó Královno Maria!

6. K Tobě voláme lkající, ó Královno! Tebe žádáme plačící, ó Královno Maria!

7. V tomto slzavém oudolí, ó Královno! neopouštěj nás ubohé, ó Královno Maria!

8. I protož orodovnice, ó Královno! nás dítek svých milovnice, ó Královno Maria!

9. Obrat milosrdné oči, ó Královno! a přispěj nám svou pomocí, ó Královno Maria!

10. Ukaž nám Synáčka svého, ó Královno! Plod života přecistého, ó Královno Maria!

11. Po vezdejším putování, ó Královno! ať dojdeme smilování, ó Královno Maria!

12. Matko velmi milostivá,
ó Královno!
přesladká a dobrotivá,
ó Královno Maria!

13. Ó svatá Boží Rodičko,
ó Královno!
oroduj za nás Matičko,
ó Královno Maria!

14. Bychom Božích zaslíbení,
ó Královno!
hodni byli učiněni,
ó Královno Maria!

15. Skrze Tvé orodování,
ó Královno!
ať naše prozpěvování,
ó Královno Maria!

16. před tvář Božské velcbnosti,
ó Královno!
přijde, ať dojdem milosti,
ó Královno Maria!

17. Prosiž za nás hřšné nyní,
ó Královno!
též i v hodině poslední,
ó Královno Maria! Amen.

Na začátku rorátní mše svaté.

(Ecce Dominus.)

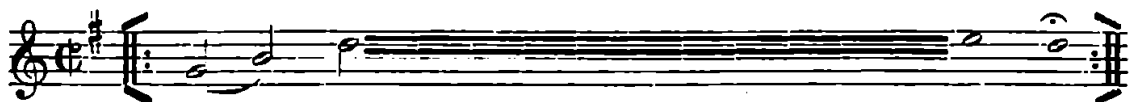

Aj - hle Hospodin přijde, a všickni sva - tí Jeho s Ním,

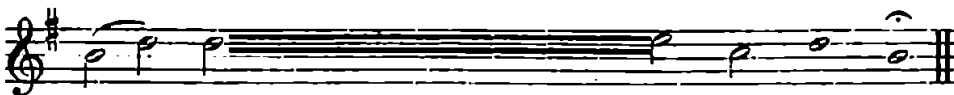

a bu - de v o - nen den svě - tlo vel - ké. Al - le - lu - ja.

(Po třikrát vždy o tón výše.)

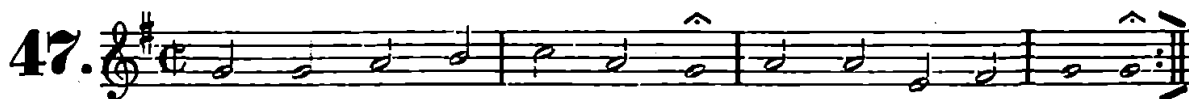

1. Ro - su dejte nebe - - - sa s hů - ry,
a o - blakové deštěte Sprave - dli - vé - ho,
2. Ne - be - sa vypravují slá - - - vu Bo - ží,
3. Ro - su dejte nebe - - - sa s hů - ry,
a o - blakové deštěte Sprave - dli - vé - ho,
4. Slá - va Bohu Otcí, i Synu, i Duchu Sva - té - mu,
ja - kož byla na počát - - ku, tak i ny - ní,

1. o - te - vři se země, a vypuč Spa - si - te - le.
2. a dí - la rukou Jeho zvěstu - je o - blo - ha.
3. o - te - vři se země a vy - puč Spa - si - te - le.
4. i vždycky, i na věky vě - kův. A - men.

PÍSNĚ VÁNOČNÍ.

1. Na - stal nám den ve - se - lý; z ro - du krá - lov - ské - ho,
dí - tě při - šlo to - ho dne z plo - du pa - nen - ské - ho;

dí - tě vel - mi pře - div - né, dí - tě vel - mi ra - dost - né

v tě - le smr - tel - no - sti, o němž ne - lze mlu - vi - ti,

my - sli - ti, vy - pra - vi - ti ve - dlé je - ho Bož - ství.

2. Narodil se Syn Boží
z přečisté Panielky,
jako lilium z růže.
Važte div veliký:
Panna v těle nosila
Mocnáře všeho světa,
Jenž jest bez počátku;
a Ten pokrm přečistý
bral jest z prsou panenských
za dnů své mladosti.

3. Matka tato jest dcera,
otec její syn jest!
Kdo slýchal divy také:
Bůh nám narozen jest!
Sluhou jestiť i pánem,
Ten, Jenž zemí i nebem
nemůž objat býti;
Jenžto v nebi kraluje,
a na zemi panuje,
v snižení chce žíti.

4. Aj dnes anděl pastouškům
bdícím nad svým stádem
o půl noci zvěstoval
nebeského krále;
Toho, Jenž v jeslích leží
v stáji na tvrdém loži,
Pána andělského;
v plénky obvinutého,
v tváři velmi krásného
Synáčka Božského.

5. Těš se všecko stvoření
z té velké milosti,
kterou nám všem prokázal
Bůh jeden v Trojnosti.
Sláva Otci, jenž Synu
kázal zahladit vinu
zpáchanou Adamem;
čest Synu zrozenému,
též i Duchu Svatému
do věků věčnosti. Amen.

48.

Dle téhož nápěvu.

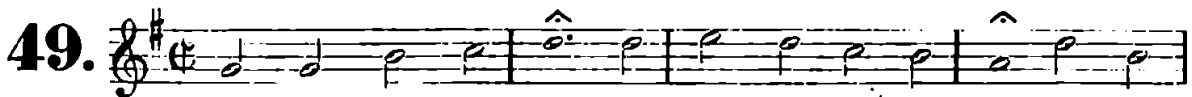
1. Plesejte v hod veselý :
Kristus se narodil,
Jehož otci čekali,
by je vysvobodil;
Duchem Svatým je zplozen,
z Panny čisté narozen.
V nebi jsa oslaven,
přišel na svět v chudobě,
a nám v lidské způsobě
kromě hříchu roven.

2. Z růže zkvetla lilije
přepodivné krásy;
zrodila nám Marie
Krista, dárce spásy;
by oblažil stvoření,
lidskému se vtělení
Tvůrce sám podrobil;
by nás spasil, vykoupil,
Bůh se slávy obloupil,
v bédách zemských pobyl.

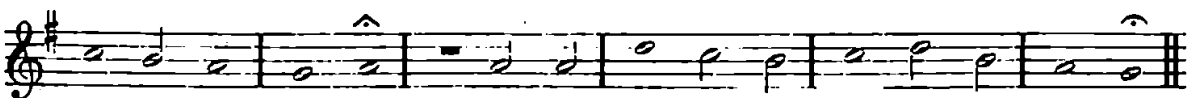
3. Diví se i andělé
tomu lásky činu,
chvály pějou vesele
Bohu Hospodinu :
Sláva Bohu v výsosti
do nejdelší věčnosti
po světa oboru;
nechať Dárce pokoje
lásku všudy rozseje
v dobrých lidí sboru.

4. Spějou v noční hodině
pastýři k své stáji,
kde se v stínu jeskyně
slunce světa tají;
klanějí se dítěti,
které se má obětí
za nás hříšné státi;
vděčné písně zpívají,
zbožně dítě líbají,
a velebí máti.

5. I my Tebe, Ježíši!
vítáme zde v světě,
z Tebe blaho nejvyšší
na věky nám zkvete.
Dítě Božské veleby,
mocný Pane na nebi,
jak se odměníme?
Přijmi laskavě ten zpěv,
a nám svoji lásku zjev,
ať Tě v nebi zřímce. Amen.

1. Kri - stus, Syn Bo - ží, na - ro - dil se ny - ní z ži - vo -

ta pa - nen - ské - ho, vtě - liv se pro člo - vě - ka hříš - né - ho.

2. Žádost prorokův,
prvních svatých otcův,
Bůh Otec splnil mile;
dát nám Syna svého této chvíle.

3. Protož mu každý
děkuj křesťan věrný
z toho daru drahého,
chvále bez přestání jméno Jeho.

4. Neb překrásný dar
v dnešní den jest seslán
z milosti Boha Pána,
Jímžto lest ďáblova je zklamána.

5. Mnozí králové,
zbožní prorokové,
zdávna toho žádali:
chudí pastýřové se dočkali.

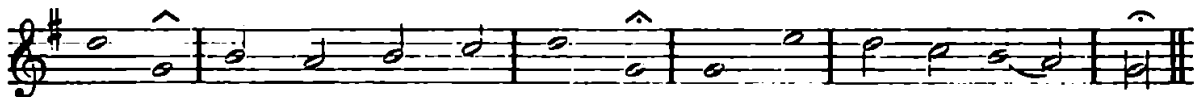
6. Svatí andělé,
nebeští měšťané,
chvalte Boha na nebi,
zjednejte nám pokoj zde na zemi!

1. Na - ro - dil se Kri - stus Pán, ve - sel - me se,

z rů - že kví - tek vykvet nám, ra - duj - me se; z ži - vo - ta či -

sté - ho, z ro - du krá - lov - ské - ho, nám, nám na - ro - dil se.

2. Jenž prorokován jest, v. se.
Ten na svět poslán jest, rad. se;
z života čistého a t. d.

3. Člověčenství naše, v. se;
ráčil vzít Bůh na se, rad. se,
z života čistého a t. d.

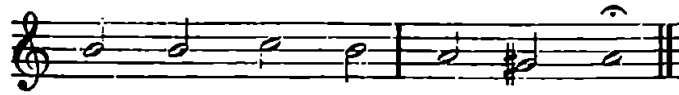
4. Goliáš obloupen, v. se,
člověk jest vykoupěn, rad. se;
z života čistého a t. d.

1. Na - stal nám den ve - se - lý, v němžto z Panny či - sté

na - ro - dil se Syn Bo - ží, v němžto z Pan - ny či - sté

na - ro - dil se Syn Bo - ží.

2. Jemuž slunce i měsíce,
[:i hvězdy nebeské
slouží na časy věčné.:]

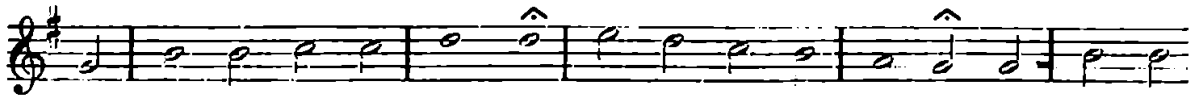
3. Protož my zde na zemi
[:vzdejmež chválu Jemu,
spolu s všemi anděly.:]

4. děkujíce v každý čas:
[:že nás ráčil zprostit
všake ďábelské moci.:]

5. Chvála, dobrořečení
[:budiž Bohu nyní
ode všeho stvoření.:] Amen.

1. Ot - ce ne - be - ské - ho pochval - me z mi - lo - sti;
neb nám Sy - na své - ho po - slal s vy - so - ko - sti:

v Bož - ství so - bě rov - né - ho a vel - mi mi - lé - ho, kte - rýž se

v Pan - ně vtě - lil; když se čas na - pl - nil, po - tom se na - ro - dil.

2. Jehož narození
u velké nízkosti,
nemnohým zde v světě
bylo ve známosti;
žádali prorokové,
otci a králové,
aby viděli v těle
věrných Spasitele,
nebeského krále.

3. A však jim nedáno,
jiným zachováno
slibů naplnění,
Krista narození;
anděl, když se ukázal,
pastuškám rozkázal,
řka: „Do Betléma jděte,
narozené dítě
v jesličkách uzříte!”

4. Otce — Boha v nebi,
Matku má na zemi;
vládne po všem světě,
toto drahé dítě.
Chtěl v pokoře sem přijít,
a v nízkosti zde žít;
kdo chce vjíti do nebe,
musí zapřít sebe,
vzít těžkost na sebe.

5. V světě přebýváje,
milost mnohou činil,
mnohé uzdravuje;
mrtvé slovem křísil,
divy veliké konal,
jichž nikdo dřív neznal,
z nichžto poznán měl býti,
který měl přijíti,
a hřích s duší sníti.

6. Kteríž Jej milují,
s Ním jsou vůle jedné,
skutkem následují
věrně každého dne:
těm dává Pán přemilý,
přehojné posily:
dary pravé moudrosti,
rady v pochybnosti,
útěchu v těžkosti.

7. Kriste narozený,
pro nás na svět daný!
ó rač nás posilniť,
a v dobrém rozmnožit:
bychom ctnostně zde žili,
v pokoře bydleli,
Tě více nehněvali,
věrně pracovali,
mzdu v nebesích vzali. Amen.

1. Poslou - chej - te kře - sta - né, co se jest sta - lo před le - ty

dávno v Betlé - mě; no - vi - ny ji - sté, z dobrého slyš - te prame - ne.

2. Narodil se Kristus Pán,
z chudičké Panny.
I byl od Otce světu dán;
nám všem k spasení,
k hříchů zhlazení
je seslán.

3. V chlévě Jej porodila
Maria Panna;
v plénky bílé obvinula,
na lůžko senné,
dítě milené
vložíla.

4. Ó Synáčku milostný!
proč jsi se sklonil,
proč, maje stánek blahostný,
zvolil z milosti
osud lidskosti
žalostný?

5. Děťátkem jsi učiněn,
králem jsa nebes,
Ty, jímž celý svět utvořen,
byl jsi v nahotě
v Panny životě
uzavřen.

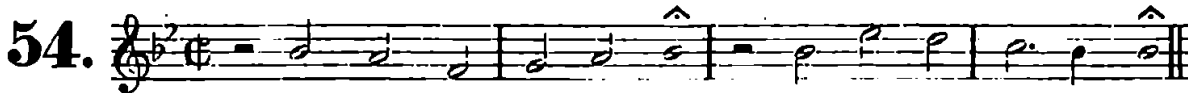
6. Palácem Tvým jesti chlév,
jesle jsou Tvůj trůn,
plény jsou královský oděv,
a jen pastýři
Tobě se koří
úcty vjev.

7. Proč jsi sebe sám zchudil,
Kriste Ježíši?
Aby jsi nás obohatil:
na svá ramena
hříchů břemena
jsi vložil.

8. Nikdo jiný nemoh nám
jak Ty posloužit;
Ty's, čehož nás zbavil Adam,
vyzískal nám zas,
pokutu za nás
trpě sám.

9. Poznejme dobrodiní,
křesťané! toho,
že se událo vtělení
Krista Ježíše
pouze pro naše
spasení.

10. Vzdejme díky srdečné
Bohu našemu,
jevme láskou srdce vděčné:
ať v své milosti
dá nám radosti
pověčné. Amen.

1. Moc Bo - ží pře - div - ná nám se u - ká - za - la;

aj bez po - ru - še - ní, po - dlé za - slí - be - ní, Pa - nen - ka

Ma - ri - a po - ro - di - la Sy - na.

2. V půlnoční hodinu
radostnou novinu
pastýři slyšeli,
když nad stádem bděli,
o tom narození
pro lidské spasení.

3. Nebeští duchové,
svatí andělové,
plesajíc radostí,
u jasné světlosti
jim se ukázali,
a takto zpívali:

4. „Sláva na výsosti
Božské velebnosti;
a na zemi všechněm
dobré vůle lidem
buď pokoj žádoucí,
na časy budoucí.“

5. „Spasitele svého,
dnes narozeného,
v Betlémě najdete,
v způsobu dítěte,
v jeslech ležícího,
v plénkách kvíličko.“

6. Pastýři i hned šli
a v Betlémě našli
dětátko milené,
v jeslech položené,
svázané plénkami,
podstlané kvítkami.

7. A když je spatřili,
poklonou uctili:
dary Pánu dali,
Bohu děkovali,
majíc utěšení
z Božího vtělení.

8. My jich následujme,
a Bohu děkujme,
že dal svého Syna,
aby naše vina,
s duší sňata byla,
milost se vrátila. Amen.

1. Věč - ný Syn je - dno - ro - ze - ný, Bůh pra - vý, ne - stvo - ře -

ný, sstoupil na svět s vý - so - sti, všem vě - ří - cím k ra - do - sti;

v mo - cí jsa ro - ven Ot - ci, nám se u - ká - zal v ne - mo - ci;

když se, k nám při - blí - žil, vel - mi se po - ní - žil.

2. Vyvolil si chudou matku,
ač jsa Bůh bez počátku,
Messiáš přežádoucí,
Kristus, král všemohoucí;

počat jest v ní bez viny,
by Adama s jeho syny
od hříchův očistil,
věčné smrti zprostil.

3. Z Svatého Ducha zplozený,
Syn ten jednorozený,
vyšel z přečisté schrány,
z lůna Marie Panny;
Jeho když porodila,
v jesličky v chlévě sklonila
krále nebeského,
Pána pozemského.

4. Slovo tělem učiněno,
dvé to v Panně sloučeno,
nad běh náš přirozený.
Bůh s člověkem spojený
brány pekelné zvrátil,
svobodu lidu navrátil,
kterýžto v vězení
čekal vyproštění.

5. I jméno to „Emmanuel“*)
prorok mu předpověděl;
chtěl zde Bůh se uhostit,
z všech hříchův nás vyprostit;
pro naše nepravosti
snášel i těžké bolesti
hned od narození
až do usmrcení.

6. A smrtí svou smrt zahladil,
mír a pokoj navrátil
s Bohem Otcem; na věky
vzdávejme Jemu vděky.
Chvála Otcí i Synu,
a spolu Duchu Svatému
budiž na výsosti,
vždy až do věčnosti. Amen.

56.

1. Pa - ne Je - su Kri - ste, Sy - nu Pan - ny či -
sté, rač na - vští - vi - ti nás, a pře - bý - va - ti v nás,
pro Tvé na - ro - ze - ní.

2. Času pokojného,
i léta šťastného,
ráčil jsi přijít k nám,
aby milost dal nám,
z své lásky veliké.

3. Ó láska nesmírná! —
Važ to duše věrná,
miluj Krista silně,
a hled' velmi pilně
líbiti se Jemu.

4. Neb On s nebe sstoupil,
aby tě vykoupil;
ponížil se pro tě,
aby povýšil tě,
u sebe samého.

5. V chudobě se zrodil,
nouzi vzal za podíl,
v jeslech, v senném loži
spočívá Syn Boží
plénkami obalen.

6. Pravili andělé
pastýřům vesele:
„Naleznete v těle
Krista Spasitele,
vám narozeného.”

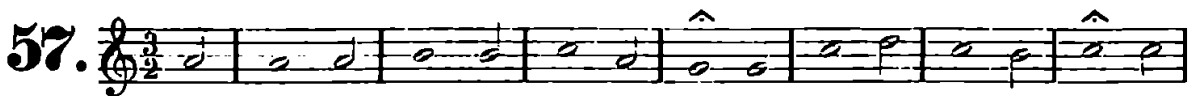
7. „A žc jináč není.
to mějte znamení:
Děťátko najdte
až v Betlém přijdte
v jeslech položenč.”

*) Slovo Emmanuel znamená: Bůh s námi.

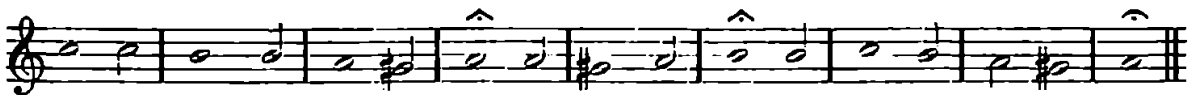
8. To když uslyšeli,
hned se k cestě měli;
pastýři k Betlému
ku Pastýři svému
s uctivostí přišli.

9. Nalezli děťátko,
s nebes nevinňátko.
V nepatrném místě
nalezi Tě, Kriste!
v jeskyni, ve chlévě.

10. I my Tě hledáme,
dej ať Tě vidíme
zde na každém místě,
po smrti pak jistě
na Tvém trůně v nebi. Amen.

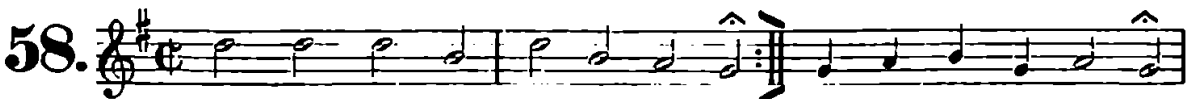

1. Dě - tá - tko se na - ro - di - lo, Al - le, - Al - le - lu - ja. Jenž

ce - lý svět po - tě - ši - lo. Al - le - lu - ja, Al - le, - Al - le - lu - ja!

2. Aj leží na seně v jeslech, Allel. kraluje u věčných světlech. Allel.	4. V této radostné slavnosti, Allel. chvalmež Boha na výsosti. Allel.
3. Slovo Otce nejvyššího, Allel. způsob lidský na se vzalo. Allel.	5. Velebmež svatou Trojici, Allel. děkujíce po vše časy. Alleluja.

1. Všem věc div - ná, ne - slý - cha - ná, Bo - ha po - ro - div - ší,
kte - rak u - šlech - ti - lá Pan - na,

sta - vu ne - zru - šiv - ší, pan - nou zů - sta - la.

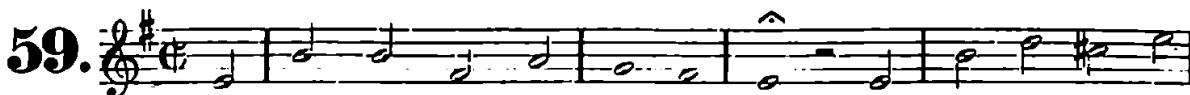
2. Aj, uschlá hůl Áronova
vykvetla již divně znova,
působením Božským,
poselstvím andělským
nad přirození.

3. Jesse kořen ušlechtilý
dal z sebe prut zkomonilý;*)
z rodu vysokého,
z lůna panenského,
milost nám vyšla.

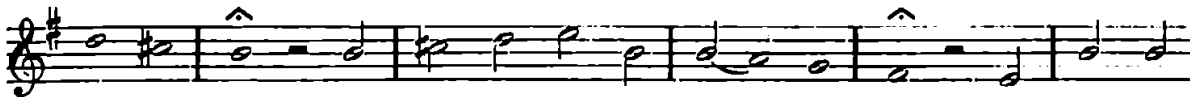
4. Zavedla nás matka Eva
okusem ovoce dřeva,
to však matka Panna
křížem svého Syna
zas napravila.

5. Aj Královno nad pannami,
ulituj nás, a buď s námi,
ať Syn ráčí dáti,
s Tebou přebývati
v království Božím! Amen.

*) vznešený.

1. Ve - se - lým hla - sem zpí - vej - me, na - ro - ze - ní pa -

ma - tuj - me Kri - sta, Spa - si - te - le své - ho, v chu - do - bě

na svět při - šlé - ho, a po - ní - že - né - ho.

2. Jenž s nebe pro nás sestoupil,
a slávy své se obloupil,
by potřel ďábla zlostného,
a zhojil srdce lidského,
ach! lží uštknutého.

3. V tom utěšil zarmoucené,
a lstí ďábelskou souženě:
když ráčil sebe ponížít,
co člověk s námi v světě žít,
a na kříži umřít.

4. Narodil se nám Spasitel,
všech svých věrných Vykupitel;
to předpověděl Gabriel,
že přijde k nám Emmanuel,
by s námi Bůh bydlel.

5. Hned patýřům od anděla
je dána zpráva veselá:
že z Kristova narození
všechněm lidem utěšení
na světě pramení.

6. Co nám byl Adam potratil,
to vše Syn Boží navrátil,
a s nás viny naše složil,
když tělo na kříž položil,
a zas v hrobě ožil.

7. Ó přenesmírná štědrosti!
přišel k nám Bůh pln milosti,
by každého obdaroval,
kdožby v Něho důvěřoval,
a Ho následoval.

8. Andělé se radovali,
pobožně prozpěvovali
čest, slávu Bohu na nebi,
a pokoj lidem na zemi
z Jeho narození.

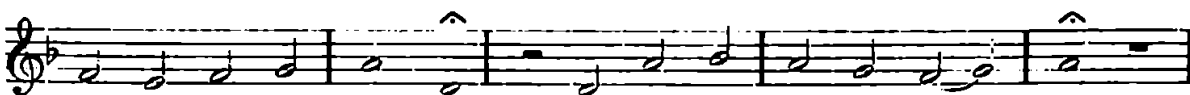
9. I my chvalmež Boha vše
po své živobyti celé,
by nám skrz Syna vtělení
dal nebeské utěšení,
jemuž konce není. Amen.

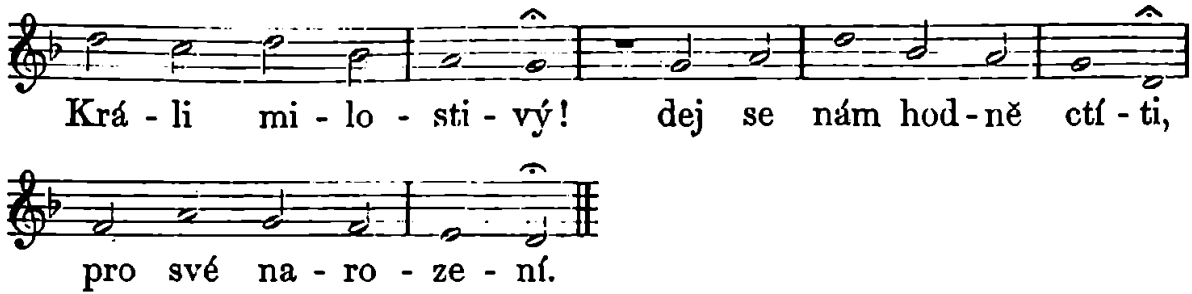
1. Na - ro - ze - ní Bo - ží - ho vši - ckni vdě - čni jsou - ce,

čín - me pa - má - tku je - ho, ve - sel - me se, řkouce: Na -

ro - ze - ný Je - ží - ši, Sy - nu Bo - ží nej - vyš - ší,

2. Věc divnou jsi učinil,
když jsi ne s anděly,
ale s lidmi se spojil,
bychom Tebe měli
Boha v svém přirození,
k věčnému utěšení.
Králi milostivý!
spoj i nás s sebou věčně,
pro Tvé navštívení.

3. Aj žádný tak žádostný
na svět jest nepřišel,
jako's Ty z čisté Panny,
drahý kvítek, vyšel
bez všeliké hříšnosti,
pln svatosti, milosti.
Králi milostivý!
čiň nás Tebe oučastny,
v druhém narození.

4. Ty, Jenž v slávě přebýváš
s Otcem věčně v nebi,
pro nás jsi co Messiáš
zmařil se na zemi;
matku chtěl jsi chudou mít,
a do jeslí vložen být.
Králi milostivý!
dej se i nám zmařiti
pro Tvé ponížení.

5. Rodu Tvého chudého,
slavní hlasatelé
byli od Otce Tvého
seslaní andělé;
z Tebe se zde těšili,
pastýřům Tě zjevili.
Králi milostivý!
dejž se i nám poznati
skrže svaté divy.

6. Pohané od východu
k Tobě jsou přijeli,
zřelí na nebi hvězdu,
již za vůdce měli;
hvězdou jsi byl zvěstován,
co nebeských světél Pán.
Králi milostivý!
dejž se i nám slaviti
v tom svém narození.

7. Dobří Tě milujíce,
z Tebe radost měli,
zlí Tě nenávidíce,
zahubiti chtěli;
jedněm jsi k zvelebení,
jiným dán k potupení.
Králi milostivý!
zvelebiž nás v sobě sám
pro Tvé se snížení.

8. My prosíme, uslyš nás
v nebes vysokosti,
při druhém zrození spas
dítky své z milostí:
duše sobě přivlastni,
slávy své je zúčastni.
Králi milostivý!
ať s anděly zpívají
k Tvému zvelebení. Amen.

1. Ra-duj - te se kře - sta - né! nastal den ra - do - sti, nejhlavněj-

ší pře - sta - ne pří - či - na ža - lo - sti; neb se již na - ro - dil, kdož-

by nás vy - svo - bo - dil od ďá - bel - ské zlo - sti, od ďá - bel - ské zlo - sti.

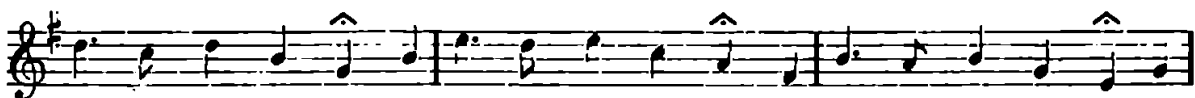
2. Radujte se andělé!
neb skrz Pána Krista
přemůžem nepřítel;
jest naděje jistá:
od andělů kleslých
opuštěná v nebesích
[:naplní se místa.:]

3. Radujte se hříšníci!
Kristus, Adam druhý,
budete-li kající,
zplatí vaše dluhy;
dojdete milosti,
i nebeské radosti
[:skrz Jeho zásluhy.:]

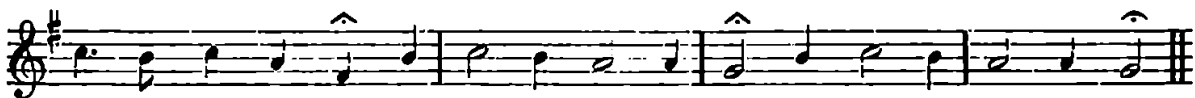
4. Raduj se celá říše,
nebeská i zemská!
neb skrz Krista Ježíše
každá duše lidská
může být spasena,
která láskou plamená,
[:jak chce vůle Božská.:]

1. Ó pa - cho - lá - tko pře - mi - lé, dě - tá - tko zpa - ni - lé, nad

rů - že krásněj - ší, nad slunce jas - něj - ší, náš po - kla - de věč - ný, zá -

kla - de bez - pečný, ó ra - niž srd - ce mé, ó ra - niž srd - ce mé!

2. Když na Tebe si vzpomínám,
blahostí oplývám;
nad Tebe na zemi
není ani v nebi
nic zpanilejšího,
nic rozkošnějšího,
[:můj Kriste Ježíši!:]

3. Než tomu se velmi divím,
že Tě v jeslech vidím,
že v plénkách malého
vidím Boha svého;
kterýž všecko stvořil,
že se tak pokořil
[:pro naše spasení.:]

4. Za postel seno, slámu máš,
zde v chlévě přebýváš,
a sprosté jesličky
jsou místo kolíbky,
a chudé pleničky
jsou Tvoje šatičky,
[:pastýři — dvořané.:]

5. Tvá láska k nám je nesmírna,
a nezpytatelná,
že se sám na zemi,
jsa králem na nebi,
tak hrubě snižuješ,
bídám podrobujeteš:
[:buď chválen na věky.:] Amen.

1. Po - slyš - te, kře - sta - né! vě - ci ne - slý - chané, kte - ré nám
zvě - stu - jí nad Be - tlém - skou stá - jí ne - be - šta - né, pře - či - stí
du - cho - vé, ti ry - chlí po - slo - vé, an - dě - lo - vé.

2. Že Boha Otce Syn,
pravý Bůh Hospodin,
ráčil se vtělití,
z Panny naroditi
zde na zemi:
aby pekla zbavil,
a věčně oslavil
svůj lid v nebi.

3. Hned od narození
pro naše spasení
mnoho nedostatků,
maje chudou matku,
v světě snášel:
aby Božskou milost
a nebeskou radost
člověk našel.

4. V chlévě Jej složila
Jeho matka milá;
neb nikde pro Něho
neměla žádného
v městě bydla:
z města ven vyjítí,
v chlévě položití
Jej musila.

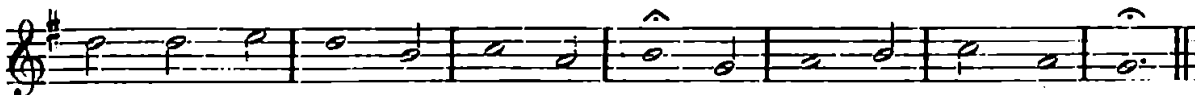
5. V jesličkách světa Pán,
plénkami obvázan,
hnětl se na seně,
a trápil se v zimě
pro hříšný lid:
nic svého nemaje,
slzy vylévaje
pro množství bíd.

6. Považte, křesťané!
tuto lásku Páně,
kterou nás miloval,
když tak ponižoval
pro vás sebe:
by vám svou ouskostí
a trpělivostí
získal nebe.

7. I vy Ho milujte,
ochotně věnujte
té lásce veliké
své síly všeliké:
snášejte vděčně
pro Něho soužení,
až On vás odmění
v nebi věčně. Amen.

1. Ra - duj se vše - cko stvo - ře - ní: ra - dost no - vá,

z Kri - sta Pá - na na - ro - ze - ní, ra - dost ne - slý - cha - ná.

2. Spravedlivý s nebe sstoupil:
radost nová,
Kristus, aby nás vykoupil,
radost neslýchaná.

3. Co nám jistili proroci, r. nov.
zjevilo se této noci, rad. nesl.

4. Andělé slávu zpívají, r. nov.
a pokoj lidem hlásají, r. nesl.

5. Pastýři jdou ku Betlému, r. nov.
klanějí se králi svému, r. nesl.

6. Vidí Matičku s Synáčkem, r. nov.
těší se s nebes miláčkem, r. nesl.

7. Diví se, však tomu věří, r. nov.
že Bůh vtělený zde leží, r. nesl.

8. Neb jim to anděl ohlásil, r. nov.
že Bůh přišel, by nás spasil, r. nesl.

9. Hvězda z východu se třpytí, r. n.
třem králům na cestu svítí, r. nesl.

10. Nemeškají, dary berou, r. nov.
do Jerusaléma jedou; r. nesl.

11. Hvězdu ztrativše se ptají, r. n.
kde že krále hledat mají, r. nesl.

12. Slyší, že král nebes, země, r. n.
má se narodit v Betlémě, r. nesl.

13. Tam chvátají, hvězda zase, r. n.
jasně svítí v nočním čase, r. nesl.

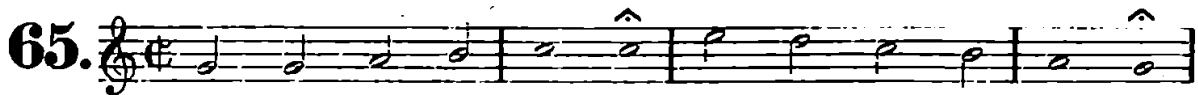
14. Došli šťastně k Páně loži, r. n.
v dar chystají drahé zboží, r. nesl.

15. Víru jeví slovy svými, r. n.
lásku dary převzácnými, r. nesl.

16. Ježíši v jeslech ležící! r. n.
trůníš na Otce pravici, r. nesl.

17. Zastkvi se v zatmělých srd-
cích, radost nová,
Tebe vyhledávajících, rad. nesl.

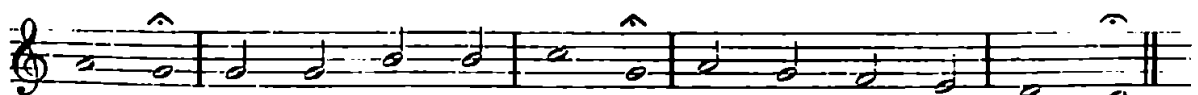
18. Dejž, bychom Tě věrou znali,
radost nová,
s Tebou věčně královali, r. nesl.!

1. Zvě - stu - jem vám ra - dost ne - smír - ně ve - li - kou:

Po - ro - di - la Pan - na osla - vu anděl - skou, krá - le ne - be -

ské - ho: chvalme s ne - be - šta - ny Pá - na an - děl - ské - ho.

2. Proroci od dávna
jsou prorokovali,
Messiáše Krista
toužebně čekali:
„Pospěš a zavítej;
z otcovské jasnosti
Světlo, již zasvítej!”

3. Patřme na pachole
ležící v jesličkách,
utěšené, sličné,
obvinuté v plenkách,
jemužto tvorové
čest, chválu vzdávají,
i nebes kůrové.

4. Slunéčko i hvězdy
radostně plesají,
z jeho narození
díky vyznávají;
všeliká stvoření
mají již naději
svého obnovení.

5. Slavný svátek ctíme
Tvého narození,
radostně čekáme
svého vykoupení;
vyveď nás z temnosti,
z plačtivého sídla
do věčné radosti.

6. Rodičko Maria,
Panenko přečistá,
buď nám milostiva!
Popros Syna Krista:
ať nás pravou stezkou
stále vede v věčnou
radost svou nebeskou.

66.

Dle téhož nápěvu.

1. Co jest od proroků
dávno zvěstováno,
v Betlémě Judově
již je vykonáno:
porodila Panna
světa Spasitele,
Boha v lidském těle.

2. Slunce vselí se
s hvězdičkami všemi,
kteréž s jasnou tváří
dívají se k zemi
na věčného krále,
právě zrozeného,
v jesle vloženého.

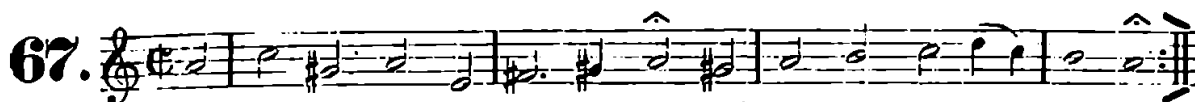
3. Zvučně prozpěvuje
sbor nebeských duchů,
andělská ta píseň
což lahodí sluchu,
sluchu dívký Páně,
Matky Boha Syna,
Boha — Hospodina!

4. Králi od východu
chvátají k Betlému,
pastýři koř se
Spasiteli svému;
i my nemeškejme,
a Pána hledejme,
Jemu úctu vzdejme.

5. Kde Ho nalezneme?
V chrámě, v Jeho stánku; —
úctu tam Božímu
vzdávejme Beránku;
tam uzříme Krista
duševními zraky,
pod prostými znaky.

6. Laskavě se na nás,
na své dítky dívá,
bychom stolili s Ním,
milostně vyzývá;
pojďme, ať předtuchu
zkusíme té slasti,
již dá v nebes vlasti! —

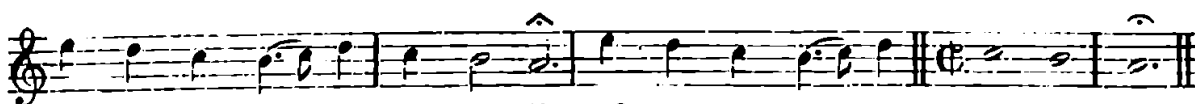

1. Tvá lá-ska, mi-lý Je-ží-ši! nad Te-bou se zmoc-ni-la;
žes při-šel v po-zem-skou ř-ši, při-či-nou lá-ska by-la:

dejž ať Tě ta - ké mi-lu - ji, lá-skou srd - ce roz-ně - cu - ji,

tak se To - bě od-slu-hu - ji, tak se To - bě od - slu - hu - ji.

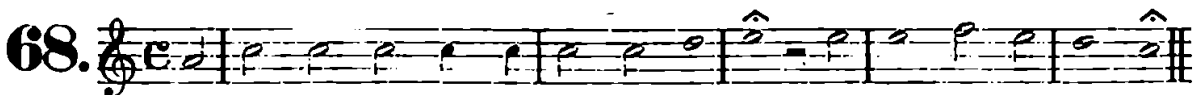
2. Ta láska obě ručičky,
na jeslích Ti svázala,
a láska též Tvé nožičky
do špatných plen pojala.
Ó račiž i mně lásku dát,
ať mohu Tebe milovat,
[:a v lásce k Tobě setrvat.:]

3. Tvá láska Tě vedla k tomu,
žes trpěl mnoho zlého,
žes neměl v chatrném domu
pohodlí nižádného;
díky Tobě za to činím,
Tebe milovat vždy míním,
[:dej, ať se v tom neproviním.:]

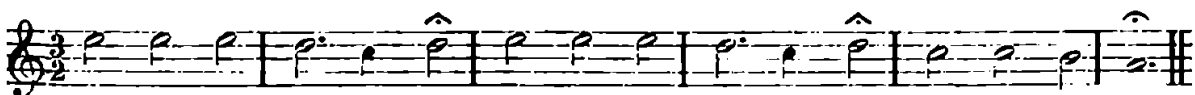
4. Aj láska chudobnou matku
pro Tebe vyvolila,
a Tě mnoho nedostatku
pro nás trpět nutila;
Kriste! rač dáti, ať Tobě
sloužím čistě v každé době,
[:v lásce Tvé libuji sobě.:]

5. Jen láska v chlévě studeném
na seno Tě položila,
a Tebe, Jenž vládneš nebem,
chudého učinila.
Tuto dej lásku mně poznat,
a často na ni vzpomínat,
[:vždy Tebe více milovat.:]

6. Vzbud, ó Ježíši laskavý!
v mé duši a v mém srdci
svaté lásky oheň pravý;
ať, jak sluší a jak chci,
zde miluji Tě srdečně,
a vždycky Ti sloužím vděčně,
i dojdu slávy pověčné! Amen.

1. Ra-dostnou no-vi-nu poslechně-te mla-dí-ci i sta-ří:

Ne-be se sní - ži - lo, po-sly k nám vy-sla - lo v ja - sné zá - ři.

2. Syn Boží jediný z vůle Otce
pro naše spasení
ráčil se vtělití,
z Panny naroditi,
zde na zemi.

3. Narození Jeho jsou svědkové
nebeští andělé,
kteříž se v té chvíli,
pastýřům zjevili
v kráse stkvělé.

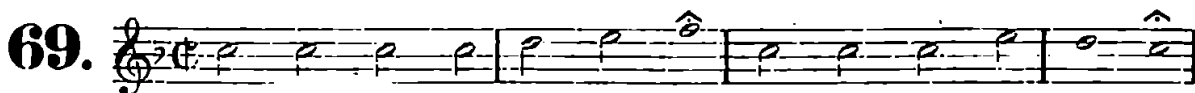
4. „Nebojte se, věrní pastúškové!
mějte potěšení;
dať nám z své milosti
Bůh Syna s výsosti
na spasení.”

5. „Jděte k Betlému, kdež porodila
Syna Panna čistá;
naleznete dítě,
v jesličkách ukryté,
Pána Krista.”

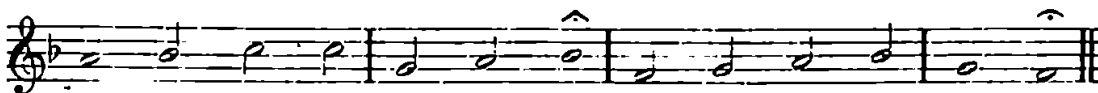
6. Nemeškali zbožní pastúškové,
k Betlému se brali,
pozdravili Matku,
božskou Rozeňátku
poctu vzdali.

7. Aj, s nimi dík, chválu a čest
vzdcjme
z nebes Pacholátku,
ať po zdejší strasti
dá nám v pravé vlasti
díł svých statků.

8. Až, Ježíši! zase přijdeš k soudu
ve své velebnosti,
pro své v světě tísně
nesuď nás pak přísně,
přej milosti. Amen.

1. Již jest vy - šel pa - pr - šlek ze slun - ce pra - vé - ho;

sstou - pil v tě - la pří - by - tek Syn Ot - ce věč - né - ho.

2. Archanděla vyslal Bůh,
by dal zprávu Panně:
„Zastíní Tě Svatý Duch,
počneš Syna Páně.”

3. Panna, když v své hodině
k porodu se chystá,
nemá nikde v cizině
důstojného místa.

4. Josef, žnich panický,
vede ji do stáje,
a tu vladař nebeský
přišel v naše kraje.

5. Svého Pána andělé
provázejí k zemi,
chvalíce Ho vesele
zbožnými písněmi.

6. Ilásají ten velký div,
jenž se stal v Betlémě,
že jest v těle lidském živ
vládce nebes, země.

7. Pastýři to slyšíce,
do Betléma běží;
vidí sprosté jeslice,
v nichžto dítě leží.

8. Tu s anděly společně
Bohu pějí slávu,
a před dítkem povdččně
uklánějí hlavu.

9. Pojďtež i my k Betlému,
svaté dítě vzývat,
Kristu Pánu milému
vděčně písně zpívat.

10. Vítáme Tě Ježíši
u srdečných plesích,
duší Pane nejvyšší,
králi na nebesích!

11. Vítáme Tě v nízkosti
v stáji chudé, bídné,
líbáme Tě s vroucností,
pacholátko vlídné!

12. A Ty blahá Rodičko
štěstí přejem Tobě,
zjev nám Syna, Matičko!
v smrti naší době. Amen.

70.

Dle téhož nápěvu.

1. Ó má duše rozmilá,
pohleď, v jaké kráse
růžička se rozvila,
a jak červená se.

2. Jeť to růže nejdražší,
sličný Pacholček,
Jejžto matka nejbláží
klade do jesliček.

3. Řada dávných proroků
Jej nám zvěstovala,
země jejích výroku
s touhou naslouchala.

4. Touha ta se splnila
plodem Panny blahé,
světa tvář se změnila
Tebou, Dítě drahé!

5. Rci však, jak ten nízký chlív
sídlem Tvým být může?
sno, sláma, hrstka plev,
ach, toť Tvoje lůže!

6. Kde máš korunu, jsa král,
kde jest žezlo Tvoje?
kde Tvá čeleď? kam jsi dal
dvořanů roje?

7. Plénky, aj, jsou šarlat Tvůj,
místo trůnu jesle!
tak přicházíš, Kriste můj,
mezi lidi kleslé?

8. Hnízdečko své vlastní má
sebe menší ptáče:
chudší Tys a Matka Tvá,
a Tvé oko pláče.

9. Áj ta Tvoje chudoba,
Synáčku můj milý,
a Tvá sluhy podoba:
to mne nepomýlí.

10. V chatrném tom obleku
Bůh můj se ukryvá,
Jehož sláva do věků
všudy ať zaznívá! Amen.

71.

1. Ó do - brá no - vi - na,   ó šta - stná ho - di - na,

Pa - nen - ka Ma - ri - a po - ro - di - la Sy - na, Pa -
nen - ka Ma - ri - a po - ro - di - la Sy - na.

2. Plesejme radostí!
nastal den milosti:
[:dnes Panenka čistá
porodila Krista.:]

3. Blíží se spasení,
mějme potěšení;
[:plodem svým Maria
nás všech potěšila.:]

4. Nebeští andělé
zpívají vesele:
[:radost nám zvěstují,
Boha zvelebují.:]

5. S nimi se radujme,
zvučně prozpěvujme:
[:Bůh se nám narodil,
by nám spásu zplodil.:]

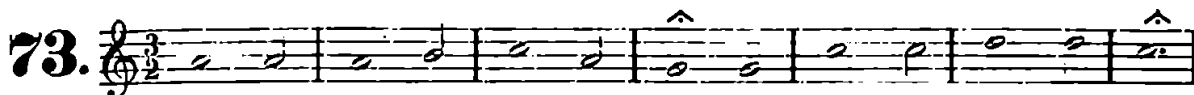
6. Sláva na výsosti,
Božské Velebnosti
[:z toho dobrodiní,
jenž nám lidem činí!:]

72.

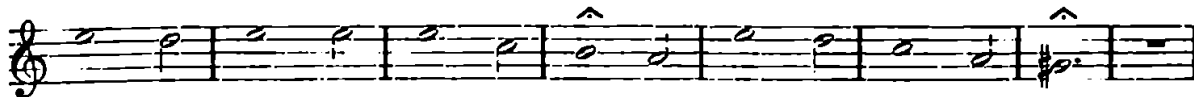
1. Vší - ckni zvuč - ný - mi hla - sy zpí - vej - me v ty - to
ča - sy; neb Spa - si - tel mi - lý, v je - sli - čkách po - lo -
že - ný, ob - ve - se - lil nás vše - cky, když zazněl ples an -
děl - ský: Slá - va na ne - bi, po - koj na ze - mi!

2. Děťátko přezpanilé
čisté Panny Marie!
dej, ať obdržíme,
po čemž velmi toužíme:
dej nám dosíci nebe,
a přebývat u Tebe
v slávě nebeské,
v radosti věčné.

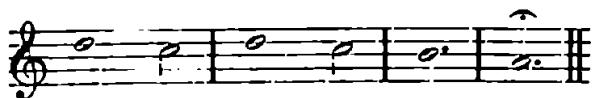
3. Ó Panenko Maria!
pros za nás svého Syna,
ať zhladí naši vinu,
věčné smrti příčinu;
skrz Jeho narození,
vypros nám odpuštění,
šťastné skončení,
a život věčný. Amen.

1. Při-šel čas u - tě - še - ný, svět je zno - vu zplo-zen,

nám na - sta - lo spa - se - ní; Kri-stus jest na - ro - zen,

dá - bel s trů - nu sho - zen.

2. Vyslal Otec Hospodin
na svět Syna svého;
vyšel ze své vůle Syn,
z života čistého,
plod Ducha Svatého.

3. Panna zprávu dostala
o tom divném plodu;
Pannou čistou zůstala
po divném porodu,
Božím to příchodu.

4. Aj, kdo rádcem Páně byl,
kdo poznal Jeho cest?
Bůh se tělem přiodíl,
chtě hříchů všakých trest
sám za nás v smrti nést.

5 Sídle v místě veleby,
v tom nejvyšším ráji,
sstoupil s trůnu na nebi,
a zde v chudé stáji
slávu a moc tají.

6. Jenž jest věčná štědrota,
v podíl nouzi volí;
Jenž jest původ života,
na se klade boly,
kráčí v smrti doly.

7. Divná Boží moudrosti,
rač s námi vždycky být,
těš nás v zemské úzkosti;
až bude nám umřít,
dej se nám v nebi zřít! Amen.

1. Za - ple-sej každý ze-mě-tvor, jak ple-sá svatých dru-hů

sbor: pře-slavný na-stal svě-tu den; Pán Kristus je - sti na-ro-zen.

2. Syn Boží s nebe přichází;
sbor andělů Ho provází
tam ku Betlémským krajinám,
tam nebe snížilo se k nám.

3. A s nebe v bídné jesličky,
životem svaté Rodičky
předivné dítě přišlo sem,
by oblažilo naši zem.

4. Aj Tvůrce — v tvorů podobě,
aj Poklad leží v chudobě,
aj Světlo — v noční mráкотě,
aj andělů Pán — v samotě.

5. A není v celé krajině,
kdož by přijal to Nevinně;
jen Josef, stárec sprostičký,
ostřihá Jeho jesličky.

6. Jen Matka jeho zpanilá
chudobné plény podstýlá,
a v mech a měkké kytičky
ukrývá slabé údičky.

7. Aj s nebe světlo zasvítá,
k pastýřům anděl zavítá,
a hlásá v šírou krajinu
podivnou tuto novinu:

8. „Teď narodil se Kristus Pán,
již světa Spasitel je dán;
čest Bohu v nebes výšině,
buď pokoj lidské rodině!”

9. „Betlémskou chudou jeskyni
za svou si zvolil svatyni,
na místě slávy stolice
tam vyvolil si jeslice.”

10. Tož pastýři hned k Betlému
běželi k Pánu milému,
a vítali to pachole
v slzavém světa údole.*)

11. A divná hvězda z východu
vybízí krále k pochodu;
i vzali ze svých pokladů,
šli hledat krále k západu.

12. Tak od pastýřů, od králů,
svou první chtěl mít pochvalu
Ten, kterýž s nebe přišel sem,
by Králem byl a Pastýřem.

13. Tak dítky pojďme k Dítěti,
a vděčně mějme v paměti:
jak Bůh se pro nás ponížil,
člověčenstvím se obtížil.

14. A prosme: ať duch pokoje
k nám z jeslí Jeho zavěje;
ať zpívá Kristu slávu, vděk
tvor každý po všeliký věk. Amen.

1. Když ve - ške - ren svět byl po - psán, na svět při - šel náš

mi - lý Pán. Ó Ty krá - so má, ó Ty lá - sko má! Čím jsme to

za - slou - ži - li? Ó krá - so má, ó lá - sko má!

2. Chudou sobě zvolil Matku,
v chudobě žil Pán všech statků.
Ó Ty krásno má, ó Ty lásno má!
Pro nás jsi se ochudil,
ó krásno má, ó lásno má!

3. Nechtěl Betlém dáti místa
ku porodu Matce Krista.
Ó Ty krásno má, ó Ty lásno má!
Ach jak si se ponížil!
Ó krásno má, ó lásno má!

4. V jeslech na chatrném loži
ležel vtělený Syn Boží.

Ó Ty krásno má, ó Ty lásno má!
Kdož pochopí Tvou pokoru!
Ó krásno má, ó lásno má!

5. S nebe věčný mocnář vyšel,
v chlévě sem co dítě přišel.

Ó Ty krásno má, ó Ty lásno má!
Čím se Ti odměníme?
Ó krásno má, ó lásno má!

*) údol = údoli.

1. K je - sli - čkám Tvůrce své - ho, na svět na - ro - ze - né - ho,

ne - be - ští an - dě - lo - vé kva - pi - li z ří - še nad - svě - to -

vé, slad - ce prozpě - vo - va - li, pa - stý - ře k Pá - nu zva - li.

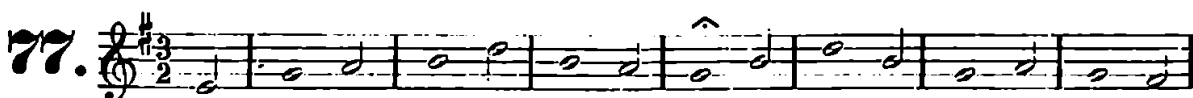
2. K jesličkám pastýřové,
slyšíce divy nové,
pospíchali s vroucností,
dětátko ctili s pobožností,
služebnost prokázali,
příklad všem ukázali.

3. K jesličkám také jděte,
pokáním Krista ctěte,
všickni v světě hříšníci!
V jeslech leží Beránek Boží,
Jenž snímá světa zlosti,
tu najdete milosti.

4. K jesličkám zarmoucení,
v ouzkostech postavení,
s nadějí pospíchejte.
Tu svoje potěšení mějte;
pospěšte k těšiteli,
zlých věcí zprostiteli.

5. K jesličkám, vy sirotci
ubozí! pojdte k otci;
leží Bůh váš v chudobě,
slabý tu ve vaší podobě;
vyslyší milostně
vaše pláče žalostné.

6. K jesličkám všickni lidé,
v jakékoli jste bídě,
důvěrně přiběhněte.
Tu pomoc i štěstí najdete,
pospěšte s uctivostí,
buďte pomocí jisti!

1. Buď chválen na vý - so - sti Pán; jest Spa - si - tel již svě - tu

dán! Tak o - zý - vá se s ne - be zvuk, tak zpí - vá rajských duchů pluk.

2. Kam půjdu, kde Ho naleznu,
Ježž králem svým a smírcem zvu?
v jesličkách jako dítě dlí,
tam pláče, dřímá, sladce spí.

3. Ó dítě mdlé, Tys mocný Bůh!
Tvá vůle řídí světa kruh;
ač pouhý chlév jen Tvůj je dvůr,
předč andělů Ti slouží kůr.

4. Na seně dřímáš položen
Tvé hvězdné oči jímá sen;
však nade všemi tvory bdíš,
i když na chudém loži spíš.

5. Sám nah a stížen chudobou,
odíváš krásně čeleď svou;
pták v povětří, klas na poli
o Tvé štědrotě hlaholí.

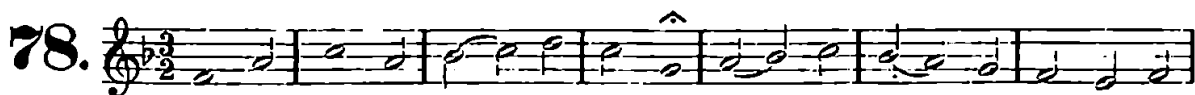
6. Což medle toho původ byl,
žes na zem z ráje sestoupil?
Tě vedla pouhá dobrota
v proud vezdejšího života.

7. Bys lidskou spásu vykonal,
lidské jsi tělo na se vzal;
by smyl jsi s našich srdcí nřích,
slzičky tekou z očí Tvých.

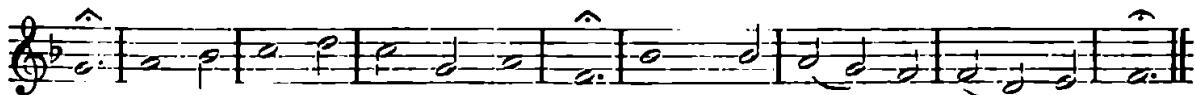
8. Opustiž bídné lůžko své;
má duše zbožně Tebe zve,
mé srdce rychle, vesele
Ti slušné lůžko ustele.

9. V něm odpočiň a rozkazuj;
Tys Pán a já jsem sluha Tvůj,
a duší mou i tělem mým
vždy vládni jako statkem svým.

10. Ó přijď, a zvol v mém srdci byt,
hned oblaží mne rajský cit,
a želu plná duše má
v Tobě se, Bože! rozplesá. Amen.

1. Chvalme všickni Spa - si - te - le, zpí - vej - me Je - mu ve - se -

le dí - ky z Je - ho na - ro - ze - ní, je - muž rov - né - ho ne - ní.

2. Ten, kterýž nebesa stvořil,
v život Panny se ponořil,
a vzal na se našc člověčenství,
bez zrušení panenství.

3. Tak prošel život panenský
Syn Boží a král nebeský,
aby padlé pokolení
přivedl zas k spasení.

4. Té chvíle divná proměna:
noc jako den učiněna,
radost převeliká v nebi
z toho rodu na zemi.

5. Andělé velkou radostí
plesajíce u výsosti,
pokoj lidem zvěstovali,
Bohu chválu vzdávali.

6. Tu na blízku pastýřové
slyší tyto zpěvy nové,
vidí s nebe padat blesky,
dí jim posel nebeský:

7. „Nebojte se pastýřové,
přišliff spásy vaší dnové:
Kristus právě se narodil,
Bůh se tělem přiodil.”

8. „Do Betléma pospíchejte,
dítě v jeslech tam hledejte,
a to je váš Vykupitel.
Kristus, světa Spasitel.”

9. Pastýři šli hned s radostí,
našli dar Boží milosti,
Syna krále nebeského
s Marií Matkou Jeho.

10. Velmi se tomu divili,
když to dětátko zočili,
jakže tu Kristus, Syn Boží,
leží na chudém loži.

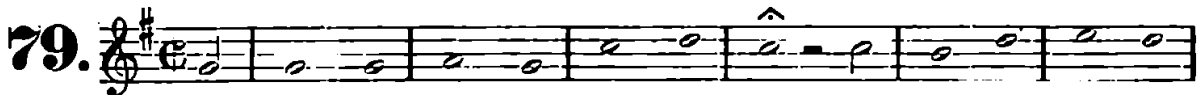
11. Takť se Bohu zalíbilo:
by Jeho zrození bylo
v světě ve velké nízkosti,
mnohým i v potupnosti.

12. Ale kteříž je chápají,
Boží slávu přijímají:
ti s anděly nebes krále
zírat budou vždy stále.

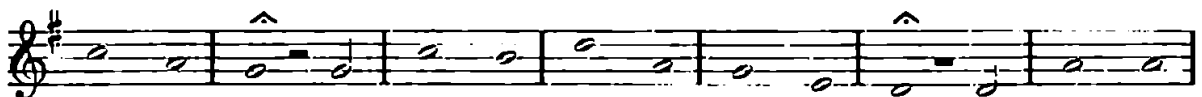
13. Kriste! pro Tvé narození
dejž u víře posilnění,
dej v Tvém poslušenství státi,
do konce setrvati.

14. Bychom z Tebe se těšíce,
naději živou majíce,
v Tvém zde rostli požehnání,
přišli i v kralování. Amen.

(Jesu redemptor omnium.)

1. Je - ží - ši Spa - si - te - li náš, Jenž rov-nou s Ot-cem

slá - vu máš, od věků z Ot - ce zplo - ze - ný, dřív než jsou

hvěz-dy stvo-ře - ny! Kri-ste e - lei - son.

2. Ó světlo z Otce jasnosti,
Ty čáko naší blahosti!
sluh svojich vyslyš volání,
jenž vroucně se Ti uklání.
Kriste eleison.

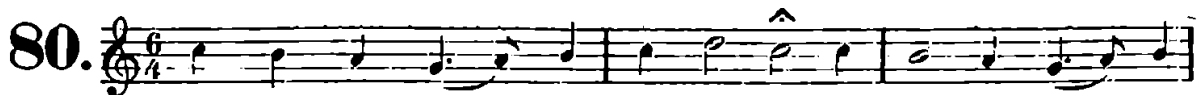
3. Ty, Jenž jsi světy založil,
aj pomni jaks nás oblažik,
když, vtělen v Panny útrobě,*)
se zrodils v naší podobě. Kr. el.

4. To hlásá tento svatý den,
jímž každý rok buď oslaven,
že zkvetlo Tebou jedině
spasení lidské rodině. Kr. el.

5. Hle zem a vodní hlubiny
a hvězdné nebes výšiny
novými zpěvy plesají,
spasení nové vítají. Kr. el.

6. My, jenž za syny zvoleni,
jsme vodou křestní svěcení,
nesem Ti lásky naší v jev
v den tento vroucí chvalozpěv. Kr. el.

7. Buď s Otcem stále veleben
Ty, Jenž jsi z Panny narozen,
buď chvála Duchu Svatému,
oslava věčná Věčnému. Kr. el. Amen.

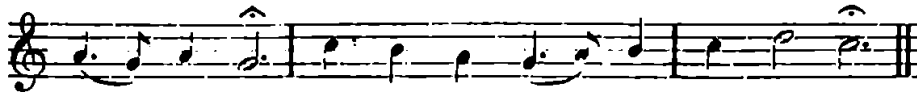

1. Slav - né Bo - ží na - ro - ze - ní vzbu - zu - je v nás po-

*) útroba = vnitřnosti.

di - ve - ní; Duchem Svatým po - že - hnaná po - ro - di - la či -

stá Pan-na člo-vě - ka a ne - bes Pá - na.

2. Kdo takovou matku vídal,
o takovém synu slychal?
matka Pannou, syn jest Bohem,
kterýž vládl před vším věkem,
nyní pak stal se člověkem.

3. Dí Matička: „Ó Synáčku!
nejsi-liž Ty od počátku
pravým nás všech Stvořitelem,
všech věci Působitelem,
osudů všech Řiditelem?“

4. Již jsi stvořil, ta Tě rodí,
již odchovals, ta Tě kojí;
od Panny přijímáš živnost,
jž jsi sám dal její bytnost,
i živnost, i divnou plodnost.

5. Božská sláva Tvá se tají,
ve sprostické chudé stáji;
Dítě od andělů ctěné!
ležíš v jeslech zde na seně,
zahalené v bídné pleně.

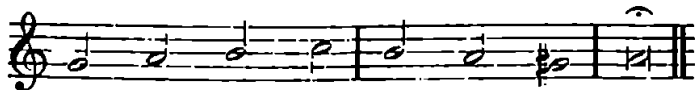
6. Jehož neobsáhne nebe,
v těle Panny zavřel sebe,
a Jenž krále na trůn sází,
co poddaný na zem vchází,
v podíl béře jen nesnázi.

7. Blaho světa! aj Ty kvílíš;
sám jsa chlebem živým — lačníš;
žízníš, sám jsa pramen vody;
trpíš, jiným stroje hody;
chud jsi, stvořiv však plody. —

8. Dítě rovné Bohu Otci
věkem, bytostí a mocí,
Dítě, Jenž vše máš v své ruce,
od počátku až do konce,
budiž stálý náš ochrance! Amen.

1. An - dě - lo - vé, an - dě - lo - vé jsou zpí - va - li,

a pa - stý - řům zvě - sto - va - li:

2. [:Krista Pána:] narození,
jenž jest věrných utěšení.

3. [:Neslyháno:] od věčnosti,
by Bůh sestoupil s výsosti.

4. [:Emmanuel:] tak sám chitěl
slout,
konaje zde tu zemskou pouť.

5. [:Izaiáš:] to zvěstoval;
o Něm dávno prorokoval:

6. [:Z Panny čisté:] zrodí se nám
nebeský Pán, Bůh věčný sám.

7. [:Z pokolení:] Davidova
vyšla světu radost nová.

8. [:I spasení:] lidu všemu
mocí ďábla zchvácenému.

9. [:Světlem Božím:] osvětil nás,
temnost hříchův zahnal od nás.

10. [:A my hříšní:] z té milosti,
pochvalmež Boží moudrosti.

11. [:Jasným hlasem:] zpívajíce,
na Něm vroucně žádajíce:

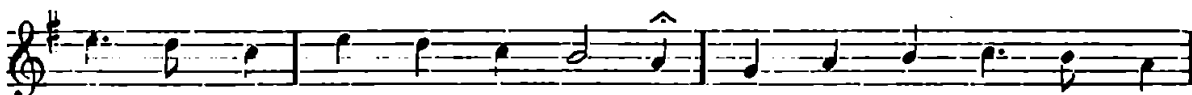
12. [:Rač nás přivést:] ku spasení
pro tvé divné narození.

13. [:Tobě Kriste,] králi duší,
sláva nejvyšší přísluší.

14. [:Tobě chválu:] pějem vděčně,
těž i Otci, Duchu věčně. Amen.

1. S vý - so - sti ne - be - ské Syn Bo - ží sstoupil, by z mo - ci

dá - bel - ské li - di vy - kou - pil. Ra - dost - ná no - vi - na,

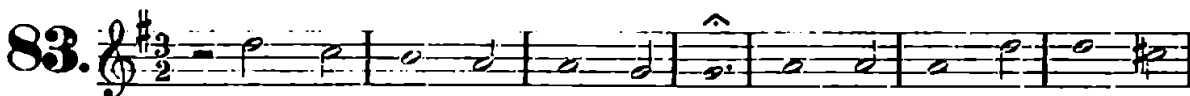
pře - stast - ná ho - di - na nám při - šla.

2. Plesej, a raduj se
stvoření lidské!
Kristus Pán pro tebe,
dnes narodil se;
Jej nám porodila
Panenka přemilá,
Maria.

3. Přišlo k nám spasení,
příchodem Jeho,
mějmež potěšení
z toho dobrého:
že pekla ujíti,
do nebe přijíti
možno v Něm.

4. Eva jest zhřešila
návodem ďábla,
Maria svolila
k slovům anděla;
což Eva ztratila,
zas nám navrátila
Maria.

5. Protož poděkujme
lásce nejvyšší,
sebe obětujme
Kristu Ježíši,
kterýž dal nám sebe,
by nás vzal do nebe,
v svou říši.

1. Slá - va buď Bo - hu Ot - ci, ne - bes i ze - mě tvor -

ci, Jenž nám dal Sy - na své - ho, z Panny na - ro - ze - né - ho.

2. Sláva buď Bohu Synu,
který pro lidskou vinu
ráčil s nebe sestoupit,
slávy své se oloupit.

3. Sláva Duchu Svatému,
jakož Bohu pravému,
skrz Jehož zastínění
stalo se to vtělení.

4. Chvála buď Matce Boží,
jenž to nejvyšší zboží,
Jesu Krista zrodila,
panenství nepozbyla.

8. Chvála buď i jiným všem,
právě nábožným dušem,
jenž chtějí Krista srdečně
ctítí dnes i pověčně. Amen.

5. Chvála kůrům andělským,
jenž k jesličkám Betlémským
pastýře povolali,
Krista jim zvěstovali.

6. Chvála svatým králům třem,
jenž z daleka přišli sem,
aby ctíli nového
krále narozeného.

7. Chvála pastýřům bdícím,
k Pánu pospíchajícím,
hned jak zpěvy andělské
zněly s výše nebeské.

1. Aj v je-sličkách dě-tá-tko; ne-ní-li to ro-bát-ko květ

z Jes-se, Pan-ny plod, jímž o-ži-je lid-ský rod?.

2. Aj čistotná Matička,
ta Panenka chudičká,
jde senem lůžko stlát,
více Jemu nemůže dát.

3. Hle jeskyně Jeho stan,
v ní přebývá světů Pán;
zemskému oboru
zde hlásá již pokoru.

4. Ó jak sličná Jeho tvář,
v ní stkvěje se Božství zář;
jsouť oči — hvězdičky,
a jich slzy — perličky.

5. Vy slzičky milostné!
proč tečete žalostně?
Vámi Adamův dluh
chce smýti — vtělený Bůh.

1. Pán Kristus se na-ro-dil, co dí-tě chu-dob-né,
a tě-lo vzal za po-díl, na-še-mu po-dob-né;

to vel-ké sní-že-ní, pro člo-vě-ka spa-se-ní, je

slá-vy vši hod-né.

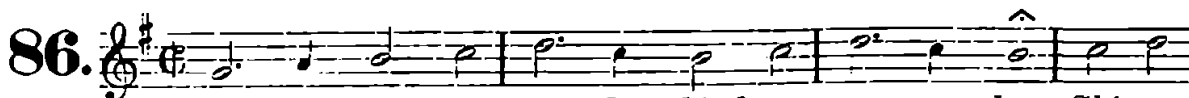
2. A poněvadž jest Synem
Otce nebeského,
a všemohoucím Pánem
nebes, země, všeho,
má knížetství mocné,
rameno velmi silné:
přidržíme se Jeho.

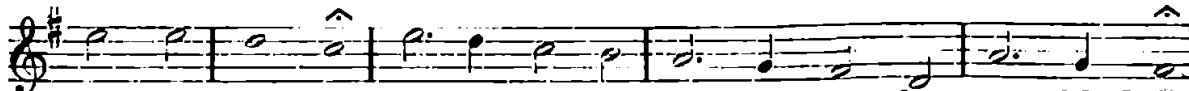
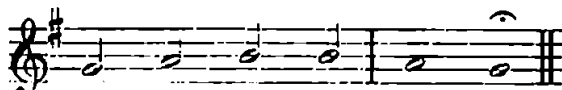
3. Jest Kristus dobrý rádce,
v moudrosti nesmírný,
a všeho dobra dárce,
Bůh věčný a silný:
v Něm silně doufejme,
a ďáblu odporujme,
jenž rádce jest svůdný.

4. Pán týž je slavný otec
všech věků budoucích;
On dobrý pastýř ovec,
všech duší věřících,
i kníže pokoje,
Jenž hříchy sám zhlazuje
všech lidí kajících.

5. Své panství rozšiřuje
po všem vsudy světě,
když církev shromažďuje
k své chvále a poctě;
a království Jeho
není konce žádného
v budoucím životě.

6. Ten své věrné uvede
do svého království,
kdež věčná radost bude,
kde své zjeví Božství.
Pro Tvé narození
Kriste dej nám bydlení
v Tvém blahoslavenství! Amen.

86.

1. Pro-zpě - vu - jí an - dě - lé dnes ve - se - le: „Slá - va

buď ve vý - ši, do - bré vů - le li - du bla - ho po - kli - du*)

v té - to zem - ské ří - ši.”

2. Zjevil se Emmanuel,
Vykupitel,
v lidském pokolení;
bídne tělo v čas
ráčil vzít na se
lidstvu ku spasení.

3. S nebe přišel v Betlémě
v kraj té země,
tu se zrodil v stáji;
Pán všech světa statků,
sám v nedostatku,
chce nás vodit k ráji.

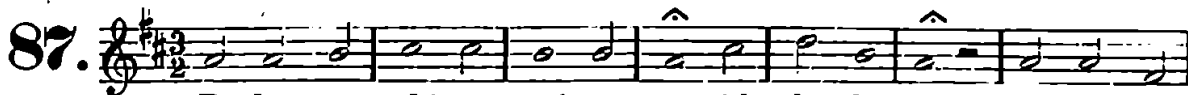
4. Proti všelike nouzi
se nezpouzí;
věčný všeho Vládce
všeho se odříká,
a trest hříšníka,
kříž, volí v své lásce.

5. Snáší od své mladosti
jen těžkosti,
vše co lidi rmoutí,
to Ho v světě svírá,
až se ubírá
k nebi z této pouti.

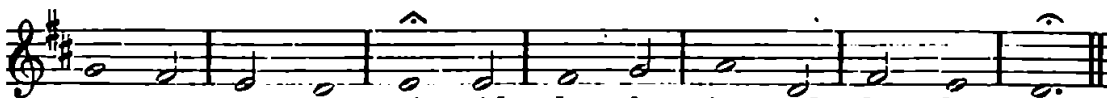
*) poklid = mír neb pokoj.

6. Kriste nám narozený
k potěšení,
vítej nám v chudobě;

uč nás hříchů tresty
za Tebou nésti;
dej nám dojít k Tobě! Amen.

1. Bo-hu čest, slá-va nej-vyš-ší, Al - le - lu - ja, roz-lí- hej

se po vši ří - ši, Al - le - lu - ja, Al - le - lu - ja.

2. Kristus, Syn Boží narozen; All.
nastává spásy náš den. All. All.

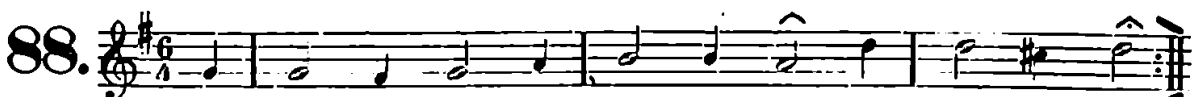
5. Nebes i země mocný král, All.
tělo svojich sluh na se vzal, All. All.

3. Dítě slavné a přesličné, All.
původ slávy ustavičné, All. All.

6. aby ti bídní sluhové All.
byli nebes dědicové. All. All.

4. s nebe nám poklad nejdražší, All.
všeliký pokoj, přináší. All. All.

7. Bohu čest, sláva nejvyšší All.
rozlŕhej se po vši říši! All. All.

1. Syn sva - tý se nám na - ro - dil, jde z ne - be k nám,
lid - ským se tě - lem při - o - díl Bůh věč - ný sám;

chce v sl - za - vém tom ou - do - le nás po - tě - šit, i

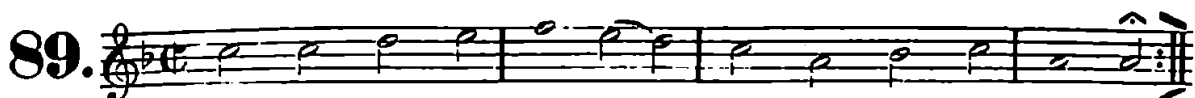

po - čal ja - ko pa - cho - le v chu - do - bě žít.

2. Ty věčné Slunce završítej,
a světy blaž,
Ježíši Kriste zavítej;
Tys Messiáš,
květ proutku Jesse jsi, a květ
se rozvíje,
a vůní jeho mrtvý svět
zas ožije.

3. Tys, dítě slabé! mocný Pán
a bojovník,
je Goliáš, ten velikán,
Tvůj odpůrník;
jdeš z jeho moci vychvátit
nás člověky,
jdeš pekelných bran vyvrátit
na vše věky.

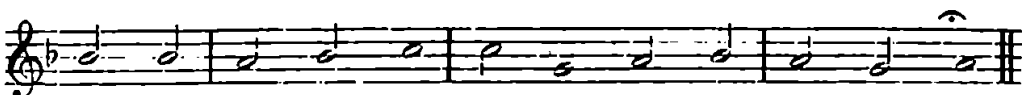
4. Vítej v slzavém údolí
Ty Blahosti!
zazněte žalmů hlaholy
do výsosti;
vy lidé! Dárci spasení
svůj neste vděk;
i chval Ho všecko stvoření
po všecken věk! Amen.

1. Vy - psal sva - tý Lu - káš i mí - sto, i ten čas,
v němž se na - ro - dil náš Pán; pro - tož kaž - dý z nás,

buď mla - dý, neb sta - rý, má se za - ra - do - vat, a z ve -

li - ké mi - lo - sti Kri - stu Pá - nu dě - ko - vat.

2. Z Nazaretu vyšel,
do Betléma přišel
Josef s manželkou svou,
z Ducha obtíženou;
ta chudá rodina
v chlévě spočívala,
a zde v noční hodině
ctná Panna porodila.

3. Matka požehnaná
položila Pána
do jeslí — chudého
jedináčka svého,
Ježíše milého,
krále nebeského.
Divný syn, divná matka, —
co nad ně divnějšího?

4. Ten, kdo matku stvořil,
z matky se narodil;
kteráž dcerou byla,
otce porodila;
ale i to divno,
že zde neměl místa,
leč pouze v chlévě sprostém,
Stvořitel všeho světa.

5. Pastýři, když bděli,
anděla uzřeli;
dobrou uslyšeli
novinu v tu chvíli;
dobrým jest novina
dobrá zvěstována,
pastýřům o Pastýři
zpráva nejprv dána.

6. Dí anděl pastýřům:
„Nechtějte se báti;
radost zvěstuji vám,
kteráž má trvati;
neboť se dnes všem vám
narodil Spasitel:
Ježíš Kristus, Boží Syn,
všech věrných Vykupitel.”

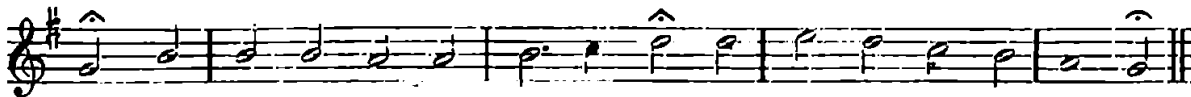
7. „A to na znamení
Jeho objevení:
naleznete v chlévě
nemluvňátko slíčné,
v jeslech položené;
a to je Kristus váš,
otcům již dávno slíbený
všeho světa Messiáš.”

8. Hned množství, než vyšli,
andělů viděli,
jenž Boha chválili,
a takto zpívali:
„Sláva, chvála věčná,
na výsostech Bohu:
na zemi pokoj lidem,
jenž mají vůli dobrou.”

9. Chvalmež i my ctného
Spasitele svého,
Jemu se klaníce
zavolejme, řkouce:
Králi náš, ochraň nás,
spasiž na výsosti,
a po zdejší trpkosti
přivodiž do radosti. Amen.

1. Zpí-vej-me všickni ve - se - le, chvalme své - ho Spa - si - te -

le, Je - su Kri - sta, na - ro - ze - ní, všech věrných u - tě - še - ní.

2. Stala se divná proměna,
noc jako den učiněna;
množství andělů zpívalo,
a radostně plesalo.

3. Ponocují pastýřové,
slyší divné zpěvy nové:
„Chvála na výsostech Bohu,
na zemi pokoj lidu.”

4. Zjevil se jim anděl Páně,
řka: „Jděte k Betlému raně,
tam najdete na usvítě
v jesličkách Božské dítě.”

5. Pastýřové šli s radostí,
našli dar Boží milosti,
Syna krále nebeského
s Marií, matkou Jeho.

6. Svatá Panna vděčnou byla,
že jest Krista porodila;
oddala se zbožným plesům,
hledíc stále k nebesům.

7. Hvězda králům na východu
dala zprávu o tom zrodu;
tu se i hned ti tři králi
na pouť svatou vydali.

8. Z nejlepších své země statků
nesou dary zrozeňátku,
nesou v Jeho chudé sídlo
zlato, mirrhu, kadidlo.

9. Člověka i krále ctili,
před svým Bohem se kořili,
a ty dary dali Jemu
na příklad světu všemu.

10. Pohledněte na polany;
jaká lhana pro křestany,
kteříž světskou vášní hoří,
a se Kristu nekoří. —

11. Ó zanechte světa péče,
pojďte, nežli čas uteče,
k chudičkému Páně loži,
ať v nás víru rozmnoží.

12. Bohu svému se klanějte,
z hříchů svých se vyznávejte,
a tak ctěte Spasitele
z síly, z duše své celé.

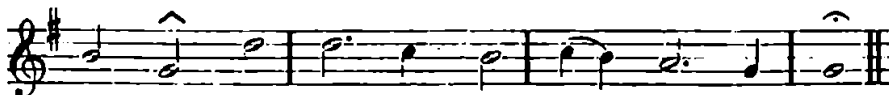
13. Nuže, Kriste! vítáme Tě
mezi námi v bídném světě;
pozvi nás do nebe k sobě,
až bude tělo v hrobě. Amen.

1. Ve - sel se ne - be, ra - duj se ze - mě; máš pří - či - nu

k po - di - ve - ní; ó kře - sta - ne! to - bě se na - ro - dil

Kri - stus; máš pří - či - nu k ra - do - vá - ní.

2. Jenž všecko stvořil:
k nám se pokořil;
máš příčinu k podivení, ó křestane!
Božství s člověčenstvím spojil;
máš příčinu k radování.

3. Jsa všeho Pánem,
mocným Vladařem,
máš příčinu k podivení, ó křestane!
pro Tebe sluhou učiněn;
máš příčinu k radování.

4. Jenž vše odívá,
teplo plodívá:
máš příčinu k podivení, ó křestane!
pro tebe se v pléně skrývá; máš atd.

5. Jenž vše napájí,
krmí a hájí:
máš příčinu k podivení, ó křestane!
pro tebe lační a žízní;
máš příčinu k radování.

6. Jenž nás těšívá,
slzy sušívá:
máš příčinu k podivení, ó křestane!
pro tebe slzy vylívá;
máš příčinu k radování.

7. Jenž nadal zemi
hojně krásami:
máš příčinu k podivení, ó křestane!
nejchudší jest mezi všemi; máš atd.

8. A to pro tebe
zmařil sám sebe;
máš příčinu k podivení, ó křestane!
by otevřel tobě nebe; máš atd.

1. Vy zá - stu - py Bo - žích tvo - rů po ší - rém svě -

ta o - bo - ru! ple - sej - te; na - ro - dil se Bo - ží Syn,

nám vy - slal Ho sám Ho - spo - din!

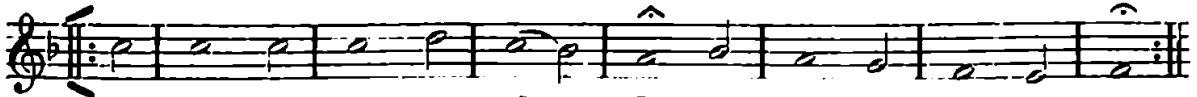
2. Slunéčko vyšlo, prchne noc,
zahyne hřích, pekla moc;
přichází Moudrost, zhasne blud a klam,
ráj se opět otvírá nám.

3. Odlesku tváři Otcovy!
nechat se srdce hotoví,
Ti otevřít svou celou útrobu,
pro Tebe žítí až k hrobu.

4. Zakřesni, Lásko! s výšiny
jiskru do duše hlubiny;
ať láskou hoří k Tobě povděčnou
zde i tam, dobou pověčnou. Amen.

1. Ra - duj - me se s an - dě - ly, náš Pán se na - ro - dil;
zni svě - tem hlas ve - se - lý: Bůh tě - lem se o - díl;

ra - duj - me se z pří - cho - du tak vzácné - ho ho - stě;
vzne - še - ný je dle ro - du, ač je z ma - tky spro - sté.

2. Kdo může lidskou řečí
rod Jeho vypravit,
a Jeho velkou péči
důstojně oslavit?
Jenž sám časy utvořil:
zde vtělil se v čase,
k svým tvorům se pokořil,
k věčné jejich spáse.

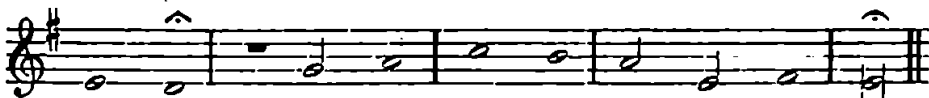
3. Aj v Panně čisté, svaté,
bez' otce se zplodil;
stvořiv světy bohaté,
v chudobě se zrodil;
jsa původ vší jasnosti,
přišel na svět v noci;
Pán nesmírné mocnosti
je děckem bez moci.

4. On zvolil křížů cesty,
Jenž trůní v blahosti;
i snášel hříchů tresty,
jsa pramen svatosti;
a jenž vládne nad věkem,
smrt vzal si za podíl;
Bůh sám, stav se člověkem,
život — smrtí zplodil.

5. Ó běžte již v ústrety
tak vzácnému hosti;
pokořte se dítěti
s vroucí nábožností,
a jevte mu s anděly
slávu, úctu, vděky:
ať vás jednou podělí
slávou na vše věky. Amen.

1. Ra - duj se všechno stvo - ře - ní z Krista Pá - na na - ro -

ze - ní, v němž nám při - šlo u - tě - še - ní.

2. Aj pospíchá s ochotností
anděl, oděný jasností,
dolů s nebeské výsosti.

3. U Betléma kroky staví,
město toto blahoslaví,
a k pastýřům slavně praví:

4. „Zradujte se pastúškové,
poselství zvěstují nové,
nastaly vám spásy dnové!”

5. „Narodil se dnes Spasitel,
hříchu, pekla Přemožitel,
Kristus Pán, váš Vykupitel.”

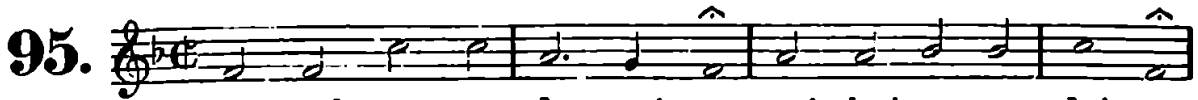
6. „V malém městě Davidově,
v Betlémě, v jeslech si hově,
spí v ochraně Josefově.”

7. Tu množství nebeských tvorů
zjeví se, u slavném sboru,
počne hlásat po oboru:

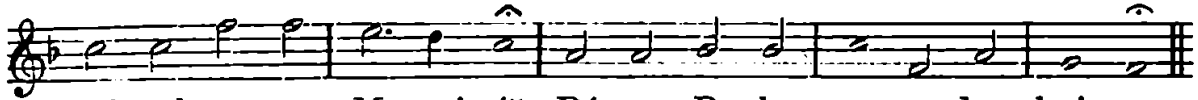
8. „Sláva, chvála na výsosti
Pánu Bohu z té milosti,
již prokázal dnes v hojnosti.”

9. „Stálý pokoj i na zemi;
neb se stalo teď smíření
mezi Bohem, lidmi všemi.”

10. I my z toho Boha vděčně
chvalme pobožně, srdečně,
nyní, stále, věků věčně. Amen.

1. Na - stal pře - ra - dost - ný čas, vši - ckni se ra - duj - me;

při - šel na svět Mes - si - áš, Pá - nu Bo - hu za to dě - kuj - me.

2. Počala Panna čistá,
všickni se radujeme,
porodila nám Krista,
Pánu Bohu za to děkujeme.

3. Prozpěvují andělé, všickni atd.
zvěstují Spasitele, Pánu atd.

4. Ten zhladí hříchy naše, vši -
ckni atd.
přemůže satanáše, Pánu atd.

5. Získá nám milost Boží, vši -
ckni atd.
všecko dobré rozmnoží, Pánu atd.

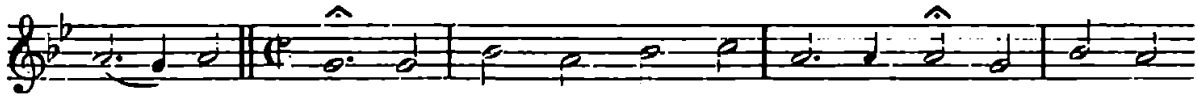
6. Zbaví nás zatracení, všickni atd.
přivede nás k spasení, Pánu atd.

7. Spasí duše skrz sebe, vši -
ckni atd.
ztracené otevře nebe, Pánu atd.

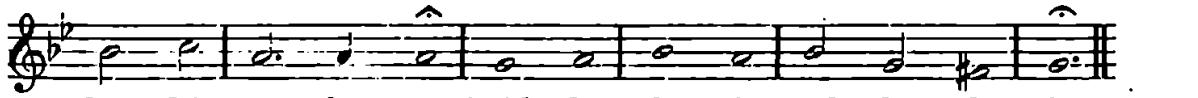
8. Již mužem k Bohu přijít,
všickni atd.
v nebi s anděly Ho ctít.
Pánu Bohu za to děkujeme. Amen.

1. Zple - scj - te Bo - ží sbo - ro - vé, ať zně - jí va - ši

žal - mo - vé zde ce - lým svě - ta o - bo - rem, a hý - bou

kaž - dým pa - ho - rem! Al - le - lu - ja, al - le - lu - ja.

2. Syn, na nebeské stolici
vždy s Otcem světy řídící,
jde s nebe k lidské rodině
co slabé, chudé nevinně. All., all.

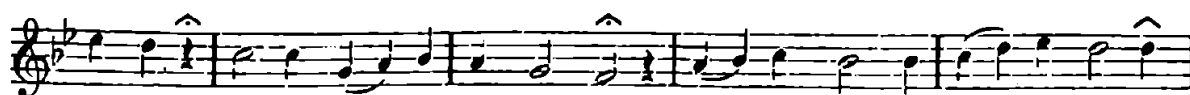
3. Zplesejte svatí otcové,
jenž v temnosti jste hrobové!
již kráčí Vůdce váš a Pán,
Jenž pekelných vyvrátí bran. All., all.

4. Zplesejte chudí pastýři!
k vám Pastýř cestou zamíří;
onť hledá srdcí prostotu,
a čisté vede k životu. All. all.

5. Plesejte tvory všeliké!
Bůh činí divy veliké;
on nese všemu stvoření
svůj pokoj, život, spasení. All. all.

1. Chu - dá dív - ka městem krá - čí, vše - cky pra - hy sl - zou

má-čí; každý před ní za-ví-rá; jež-to nechce ni-kdo znáti

své-ho Pá-na sva-tou Má-ti, za mě-sto se u-bí-rá.

2. Čeho lidé Jí nepřáli,
to poskytly tvrdé skály:
nocleh dává jeskyně;
a tu porodila Panna,
Duchem Svatým požehnaná,
dítě v noční hodině.

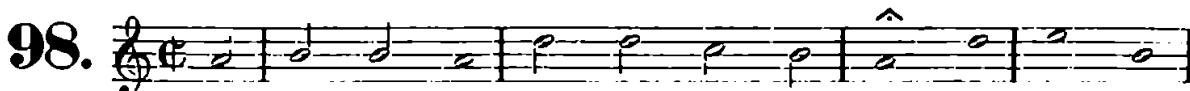
3. Hned Ježíška ulíbala,
a svou slzou obmývala
Jeho tvář a ručičky:
pak Jej v plénky zahalila,
lůžko z sena upravila,
a vložila v jesličky.

4. S podivením nebe shlíží,
jakže Bůh se k lidem níží,
a chce žítí v chudobě.
Tož andělé k zemi spějou,
a tu písně svaté pějou
Bohu, v děcka podobě.

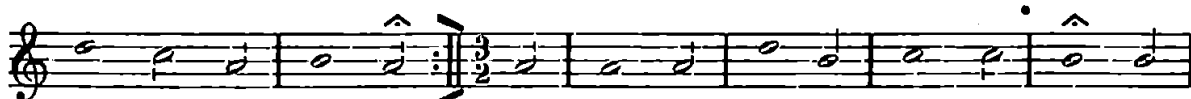
5. „Pastýřové! o tom zvězte,
že se v Davidově městě
narodil vám Kristus Pán.
Sláva Bohu na výsosti,
zde pak lidem pravé ctnosti
budiž Kristem pokoj dán.”

6. A pastýři v tétéž chvíli
ku Betlému s zbožnou pílí
Krista hledat spěchali.
Tu jim objevila Matka
milostnou tvář zrozeňátka;
poklekli a plesali.

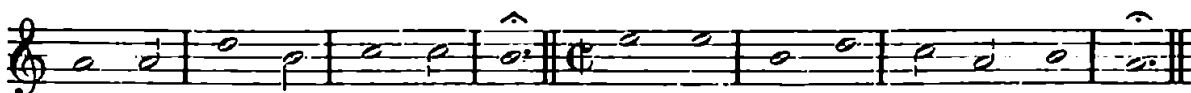
7. Vítáme Tě na usvítě
blahého dne svatě dítě,
přišlé spasit člověky;
rač k nám milostivě shlédnoút,
k požehnání ruky zvednout;
zůstaň s námi na věky! Amen.

98. 1. Na-stal nám čas vel-mi ve-se-lý, a ne-smír-
rá-čil se nám na-ro-dit z Pan-ny Král nad krá-

ně u-tě-še-ný; Jest se če-mu po-di-vi-ti; Bůh
li, Pán nad pá-ny.

se rá-čil tak sní-ži-ti: člo-vě-kem rá-čil jest bý-ti.

2. O předivné jest to a nové,
a od věkův neslýchané:
aby Panna čistá počala,
a v čistotě porodila;

panenství jest nezrušila,
Krále Boha porodila,
a tak světu posloužila.

3. Pane Ježíši, Kriste milý!
dej nám se z novu zroditi,
nedej v hříšcích déle trvati,
ale rač se smilovati.
Pro své svaté narození
odpusť naše provinění,
dej nám v dobrém setrvání.

4. K Tobě se hříšní utíkáme,
za milost Tebe žádáme;
nezamítej svého stvoření
pro své svaté narození;
pomni na nás milý Pane,
když nás pojmež z této země:
přijmi nás k sobě do nebe! Amen.

99.

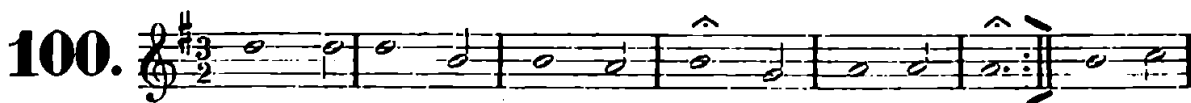
Dle téhož nápěvu.

1. Nastal nám čas velmi veselý,
narodil se Král všech králů;
prozpěvujmež vroucně s anděly
Jemu díky, čest a chválu!
Bůh se k tvorům na zem níží,
milostivě k nám se blíží,
aby sejmul hříchův tíži.

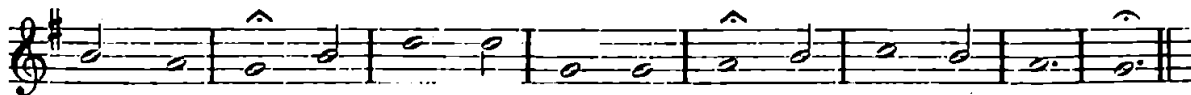
2. Věc to nová, divná, úžasná,
od věčnosti neslychaná:
neporušená a přejasná
dítě porodila Panna;
panenství jest nezrušila,
Boha Krále porodila,
a tak světu posloužila.

3. Pane Kriste, milý Ježíši!
rač se nám dát v duchu zrodit;
rač nás služebnsky nejnižší
cestou milosti své vodit;
pro své svaté narození
odpusť naše provinění
a dej hříchův napravení.

4. Chraň nás zlého ducha úkladů,
neb svou velkou křehkost známe;
následovat chcem Tvých příkladů;
k Tobě důvěrně voláme:
„Až nám smrti čas nastane,
k nebi povolej nás Páne,
kdež Tě chvalí nebešťané.” Amen.

1. Všickni spo - leč - ně ny - ní ra - duj - me se; v slavný
nebť i an - dě - lé v ne - bi ve - se - lí se,

ten - to den, když na svět Kri - stus Pán od Ot - ce jest se - slán.

2. Anděl pastýřům bdícím
při jich stádě
zjevil se, a omlásil
příchod Páně;
a jim rozkázal,
aby prospšili,
do Betléma šli.

3. Řka: „Tam v jeslech najdete
nemluvnátko,
plénkami ovinuté
pacholátko:
to váš Spasitel;
tam v stáji světů Pán
zarazil svůj stan.”

4. A hned andělů s nebe
velké množství
zpěvy slavnými chválí
Jeho Božství;
spolu zvěstují
dobré vůle lidu
blaho poklidu.

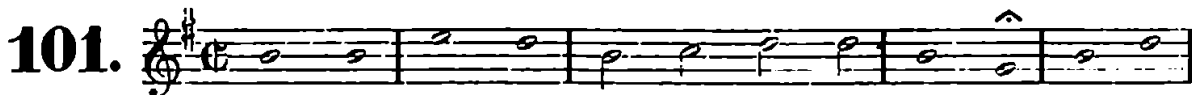
5. Pastýři hned našli
Spasitele;
ctili Syna Božského
v lidském těle;
zbožně zpívali
čest, díky, pochvaly
všech tvorů králi.

6. Matka dítě pěstuje,
vroucně líbá,
a na svatých loktech svých
je kolíbá:
„Nynej synáčku,
dětátko přemilé,
má kratochvíle.“

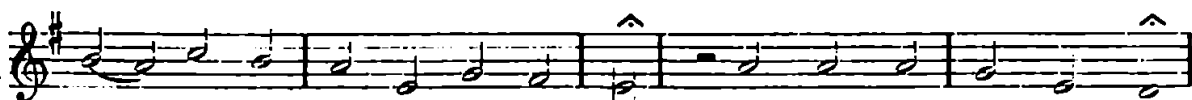
7. Pastýři se vrátili
k svému stádu,
z nalezeného těší
se pokladu:
že Bůh seslat nám
ráčil Syna svého,
sobě rovného.

8. I my rceme: Ježíši
nám zrozený,
v jeslech na sprosté seno
položený,
vítej, zavítej,
a ještě zavítej,
svou milost nám dej!

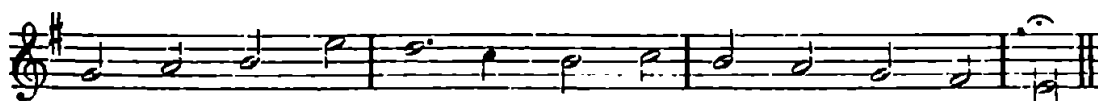
9. Matičko předústojná,
Panno čistá!
za nás přebídné popros
Jesu Krista:
ať Ho uzříme,
u Tvém svatém klíně
v smrti hodině. Amen.

1. Bla - hé ma - jí - ce dnes po - tě - še - ní, vzdejme

čest Pů - vo - du o - bla - že - ní; v ra - dost - ném ple - sá - ní

Bo - hu dě - kuj - me, že při - šel den smi - lo - vá - ní.

2. Andělové zpívali vesele,
že již Otec vyslal Spasitele,
Syna svého v těle,
aby došlo spásy lidstvo na zemi
celé.

3. Králové tři u slavném průvodu
přijeli sem spěšně od východu,
a všeho Původu
nesli dary stkvostné ze své země
pokladů.

4. Vedeni světlem krásné hvěz-
dičky,
šťastně našli chudé jesličky. —
Na klíně Rodičky
vlídně požehnal jim Pán a Vládce
maličký.

5. Co byla Eva žena ztratila,
Panna Mariá zas napravila,
Krista porodila,
Jchož zásluha věčný trest hříchu
zrušila.

6. Pane Ježíši! at Tvé vtělení,
narození a Tvé umučení
u nás na zmar není;
dej se nám zrodit znovu k věčnému spasení.

102.

1. Em - ma - nu - el, jmé - no Bo - ží ve - li - ké, před ní - mž

kle - ká tvor - stvo svě - ta vše - li - ké; zje - vil se dnes li - du

své - mu, li - du své - mu Smi - ři - tel, s ne - be při - šel na - šich

du - ší Spa - si - tel; na - pl - ně - no, což po - vě - děl Ga - bri -

el. Ra - duj - me se, ve - sel - me se; Panna Sy - na po - ča -

la, k spá - se na - ší Kri - sta po - ro - di - la.

103.

1. Kri - stus Je - žíš pře - sva - tý, z Du - cha di - vem

po - ča - tý, člo - věk, spo - lu pra - vý Bůh, při - šel zpla - tit vše -

ho lid - stva hroz - ný dluh. Radujme se, (viz výše v č. 102.)

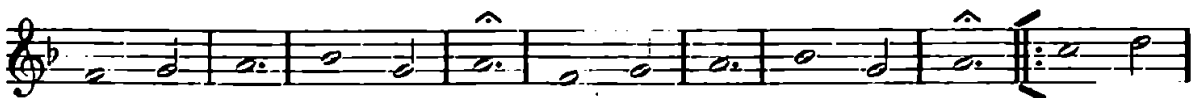
2. Ten, Jenž v nebi kraluje,
ve všem světě panuje:
z Panny přišel na náš svět,
by zbloudilé ovce k nebi vodil zpět.
Radujme se, veselme se; atd.

3. Boží Syn to jediný,
který v bídnu jeskyni
do chudoby sestoupil,
by nás krví svojí z pekla vykoupil.
Radujme se, veselme se; atd.

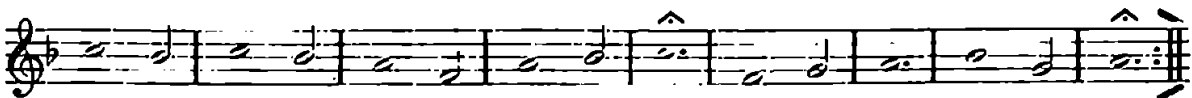
4. Plesej duše každá dnes,
nejvyšší se zrodil Kněz,
náš u Boha Prostředník;
buď Otci, Synu, Duchu vroucí dík!
Radujme se, veselme se; atd. Amen.

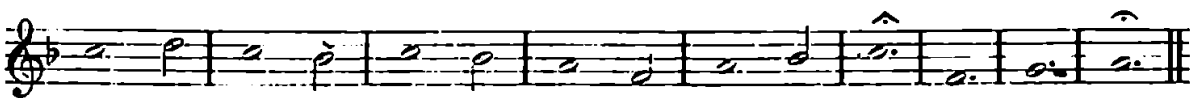
1. Ve-sel se dnes lid kře-stfanský, neb Spa-si - tel svě - ta
na-ro - dil se z či - sté Pan-ny; spá-sa du-ším zkvě-tá.

Vši - ckni zvuč-ným hla-seni, s či-stým, do-brým srd-cem za-zpí-

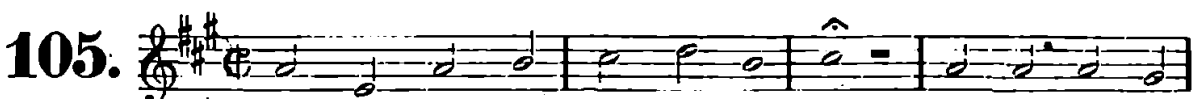

vej-me, a ple-sej-me ra-dost-ně, dě-kuj-me a pros-me:

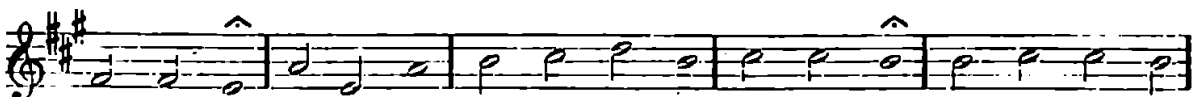

at věč-né-ho, da-rem Je-ho, spa-se - ní do - jde - me.

2. Narodil se nám Kristus Pán předivně z přečisté,
z přemilé, nejvyšší důstojné Panenky Marie;
všickni zvučným hlasem, s čistým dobrým srdcem
[:Pánu Bohu za tu milost děkujeme,
chvalme Ho a prosme, :]
at věčného, darem Jeho, spasení dojdeme. Amen.

1. Ví - tej Kri-ste, man - no s ne-be! svět čekal dlou-

ho Te-be; jak ze-mě zprahlá tou-ží po ro-se, po To-bě srd-

ce lid-ské roz-tou-ži - lo se. Ví - tej Kri-ste s ne-be, ve-le-

bí-me Te-be, ví-tej Kri-ste s ne-be, ve-le - bí-me Te-be!

2. Žádali si otci naši
přítomnost Tvou nejdražší;
stísnění jsouce hříchů porobou,*)
vroucně toužili svou celou útro-
bou:

Ó přijď Kriste s nebe,
a dej nám sám sebe.

3. Aj, Ty Lásko nekonečná,
Moudrosti Otce věčná!
přišel jsi jako slunce zpanilé,
a vzkřísil jsi život zde, v světa mo-
hyle.**)

Ó již vítej s nebe!
velebíme Tebe.

4. Kníže slávy, duší Spáso,
všech duchů věčná Kráso,
nevyvážený blahosti Prameni,
slitovnosti Otcovy věčné Zjevení!
Ó zavítej s nebe,
velebíme Tebe.

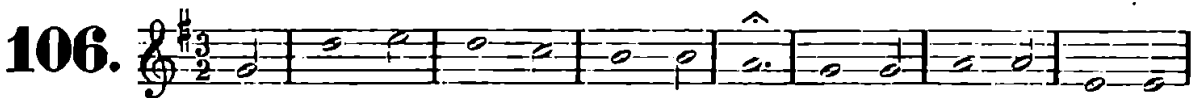
5. Kdo Tvou lásku dost vypraví,
Tvou pokoru oslaví?
Pánem jsa světa, chceš být v podruží,
a za palác svůj chlív máš v cizím
popluží.

Ó Ty lásko s nebe!
kdo dost uctí Tebe?

6. A my Tebe urážíme;
ach, nejsme mysli přímé:
račiž nám, Kriste, hříchy prominout,
i dovol nám k Tobě z cela se přivinout;
neb majíce Tebe
máme samé nebe.

7. Kdy se v srdci našem zrodíš,
lásky skutky v něm zplodíš?
Bez Tebe srdce jest jen suchopár,
bez Tebe jest život poušť, a svět —
domov mar;
ale skrze Tebe
změňuje se nebe.

8. Dej nám Pane žítí zbožně,
v pravdě stát nepřemožně;
a upevni svou vládu po světě,
ať touha po nebi a pokoj rozkvetě;
po smrti dej nebe.
a v něm věčně sebe. Amen.

1. Věc - né - mu Tvůr - ci dě - kuj - me, z dě - tá - tka se ra - duj -

me, kte - réž v stá - ji tem - né spo - čí - vá v Be - tlé - mě.

2. Zplesejme všickni společně
upřímně a srdečně:
„Vítej nám dětátko,
s nebe nevinňátko!”

3. Synáčka Panna počala,
čistou pannou zůstala;
počala jej divem
Boží moci vlivem.

*) poroba = otroctví. **) mohyla = hrobový pahorek čili velký hrob.

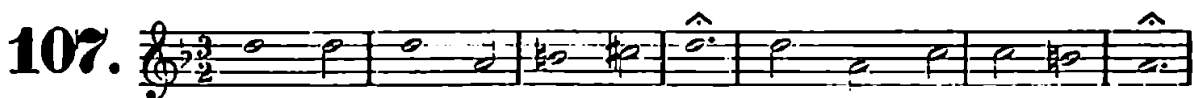
4. Když v Betlémě porodila:
do jeslí uložila
Krále nebeského,
Pána andělského.

5. Tři kráři pospíchali sem
z východu v židovskou zem;
divná hvězda k městu
zjevila jim cestu.

6. Podali Kristu knížata
dary stkvostné ze zlata,
z kadidla a mirrhy
v znamení své víry.

7. I srdce Jemu věnují,
Jemu se obětují;
s nimi rceme vděčně,
upřímně srdčně:

8. „Ježíši, Dárce spasení,
Tobě nechat plamení
srdce naše žhoucí,
láskou věk věkoucí!

1. Bůh se nám dnes na - ro - dil, při - jav tě - lo na se;

Jenž od vě - ků vé - vo - dil, při - šel na . svět v ča - se;

sám Bůh moc - ný, pře - vel - ký stal se pa - cho - lá - tkem;

pro nás, kles - lé člo - vě - ky, chtěl být ne - mluv - ňá - tkem.

2. Přišel aby rozvázal,
co ďáblem spoutáno;
proto Otec rozkázal,
by mu jméno dáno:
Ježíš, světa Spasitel;
a to o Něm svědčí,
žeť je vazby Zprostitel
nad Mojžíše větší.

3. Aj, to Božské dětátko
což jest ušlechtilé!
Usmívá se robátko
v loktech Matky milé.
Ježíšku náš milostný,
Spasiteli světa!
Tebou život radostný
všemu lidstvu zkvétá.

4. Proč jsi volil stánek svůj
v neouhledné stáji?
vždyť se leskne stolec Tvůj
věčně, slavně v ráji.
Proč kolébku ozdobnou
sobě nechtěls přátí,
a proč zvolils chudobnou
na tom světě máti?

5. O což jsi se pokořil,
Pane nebes, země!
abys těšil, přetvořil
Adamovo plémě.
Aj, kdo pozná Tvojich cest,
a kdo byl Tvůj rádce?
Vše co činíš, láska jest,
moudrý světa Vládce!

6. Protož vítej, Kriste! nám
v tomto bídném světě;
zapuď smrt a bludů klam,
ať nám blaho zkvete.
Vyvrať pekla závory,
dušm dej svobodu,
a veď nás tam na horu
k života Původu. Amen.

108.

1. Z Bo - ží - ho na - ro - ze - ní ra - duj se vše stvo - ře -
ní, zpí - vej dnes i vě - ků věk Slá - vu Bo - hu, čest a
vděk; Pan - na z Du - cha po - ča - la, Kri - sta nám po - ro - di -
la, či - stou pan - nou zů - sta - la.

2. To slyší a zamíří
ku Betlému pastýři,
dítě vidí v chudobě,
Boha v lidské podobě.
Panna z Ducha počala, atd.

3. I hned v Krista uvěří,
šťěstí přejí mateři,
Boha chválí po horách,
po lesích a dolinách.
Panna z Ducha počala, atd.

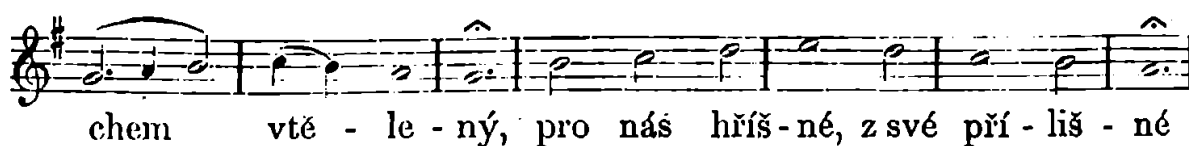
4. Jdou za hvězdnou pochodní
od krajiny východní
tři nábožní mužové
ku kolébce Kristově.
Panna z Ducha počala, atd.

5. Do sprostého příbytku
nesou z země požitků;
to, což je jim nejdražší,
kladou k nohám Ježíši.
Panna z Ducha počala, atd.

6. Podlé toho příkladu
dejme též z svých pokladů:
srdce zpívej na vždycky
Pánu chvalné písničky!
Panna z Ducha počala, atd.

109.

1. Ví - tej Kri - ste v Pan - ně či - sté Svatým Du -

chem vtě - le - ný, pro nás hříš - né, z své pří - liš - né

lá - sky na svět zro - ze - ný!

2. Mnoho zlého pro hříšného člověka jsi podstoupil, abys lidi skrz své bídy a smrt svoji vykoupil.

3. Co skrze zlost, neposlušnost Adamovu, ztraceno: to Tvou ctností, slitovností, nám je zase vráceno.

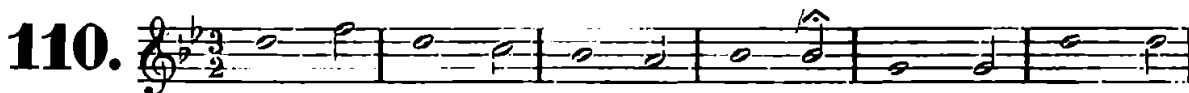
4. Adam pyšně a přílišně chtěl sám sebe povýšit, Ty jsi sebe, sešed s nebe, ráčil velmi ponížít.

5. V našem kraji, v bídné stáji, zrozen jako pachole, snášels bídu, nevděk lidu, a přemnohé nevole.

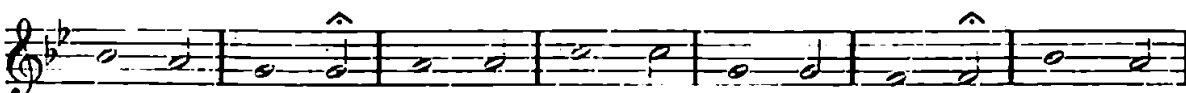
6. Pak jsi v čase k naší spáse umřel těžce na kříži; nelze Kriste! nám zajisté, Tvých ocenit obtíží.

7. Protož chvála neskonalá děj se Tvé velebnosti z toho všeho, což dobrého učinils nám z milosti. Amen.

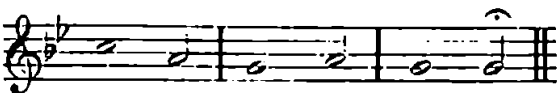
(A solis ortus cardine.)

1. Tam kde slun - ce z rá - na v - zchází, až v kraj ze - mě

kde za - chá - zí, zně - te Kri - stu Pá - nu zpě - vy, zro - ze -

né - mu z či - sté dě - vy.

2. Ten, Jenž veškeren svět stvořil, v tělo sluhy se pokořil; v těle tvorů své stvoření přivodit chce ku spasení.

3. S nebe prýští dar milosti v Pannu plnou nevinnosti; a již pod srdcem svým chová podivná tajemství nová.

4. Panny té útroba čistá svatyní se stala Krista; Ta, jenž muže nepoznala, Syna zázračně počala.

5. Zrodil se z ní Požehnaný, Gabrielem zvěstovaný; Jehož Jan byl s plesem vítal, než Mu ještě život zkvítal.

6. Jesle za lože mu dáno,
senem sprostým mu ustláno,
Ten, Jenž ptactvu pokrmí strojí,
Mléka trochou se zde kojí.

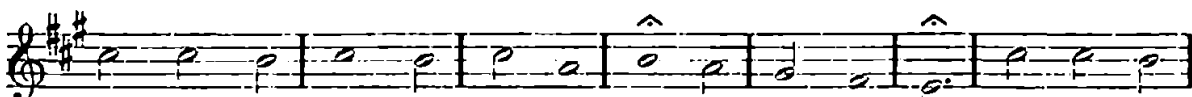
7. Však sbor andělů mu jásá,
nebe Bohu poctu hlásá,
a pastýři nejdřív vidí
pastýře a vůdce lidí.

8. Zněte Kristu slavné zpěvy,
zrozenému z čisté děvy;
Otcí též i Duchu k chvále
Zněte zpěvy neustále! Amen.

Písňe vánoční pro děti.

1. Chtíc, a - by spal, tak zpí - va - la sy - ná - čko - vi
Ma - tka, jenž po - no - co - va - la, mi - lá - čko - vi:

„Ny - nej roz - koš - né dě - tá - tko, Sy - nu Bo - ží! ny - nej, ny -

nej ne - mluv - ňá - tko, svě - ta zbo - ží!”

2. „Tobě jsem lůžko ustlala,
Spasiteli!
tvory k Tvé chvále svolala,
Stvořiteli!
Nynej krásu a korunu
svrchovaná,
nynej milujících cenou
zaslíbená!”

3. „Nynej, ta jest matky žádost,
holubičko!
nynej, všech andělů radost,
má perličko!
Slávy, chvály vždy nabudeš
od matičky,
když se vyspíš, jísti budeš
med včeličky.”

4. „O fialo, ó lilium,
ó růže má!
nynej vonné konvalium,
zahrádka má!
Ó loutno má, labuti má,
můj slavíčku!
Nynej líbezná harfo má,
můj věnečku.”

5. „Na dobrou noc dej hubičku,
nynej dítě;
kolébat bude matička
nynej tíše!
spi, miláčku! Umlkněte
andělové,
se mnou k Bohu přiklekněte
národové!” —

112.

Dle téhož nápěvu.

1. Panna houpá dítě v klíně
dřímající,
a z úst Panny zpěv se vine
chlácholící:
„Hajej, nynej můj Synáčku!
noc se blíží,
a Tvá očka, jedináčku,
spánek tíží.”

2. „Přiviň se jen k své matince,
mé poupátko!
pohov svaté své lilavince,
liliátko!
měsíček se oknem směje
sem na Tebe,
Tobě plesá a se stkvěje
hvězdné nebe.”

3. „Mlčte větrové hučící,
mlčte lesy,
ať se svaté dítě spící
nevydělí!
Přijď sem ptáče klokotavé,
přijď slavíčku,
zpívej písně dojmavé,
pacholčku!”

4. Letí, letí sem slavíček,
aby zpíval,
přišel taky andělíček,
by kolíbal;

s Ježíškem už krásní snové
zahrávají,
a ve snách Ho andělkové
objímají.

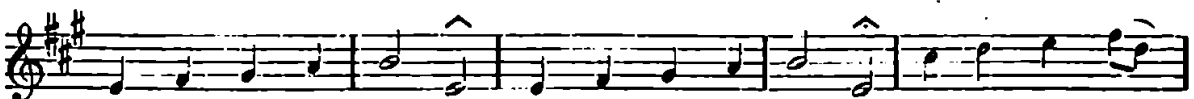
5. „Ó Ty divuplný Syne!
pouč máti,
jakže, když Tě k srdci vine,
má Tě zváti?
Bůh jsi přioděný tělem,
přišlý s nebe;
synem, či mám velitelem
zváti Tebe?”

6. „Máš Ty u Otce na trůnu
věčnou slávu,
a teď v chudé matky lůnu
kryješ hlavu;
a smí lidská matka líbat
Boha v těle?
Jak má svého ukolíbat
Stvořitele?”

7. Hov, Synáčku můj jedinký,
Ty máš slasti!
hov si, zde se u matinky
neboj strasti;
přijde také strast, až máte
Tě odchová,
na smrt za jiné pak dá Tě,
a — pochová.” Amen.

1. Slič-né pa-cho-lá-tko! ví-tej Sy-nu Bo-ží,
mi-lost-né dě-tá-tko, ví-tej svě-ta zbo-ží,

Me-ssi-á-ši pra-vý, Krá-li věč-né slá-vy; ví-tej ctné dě-

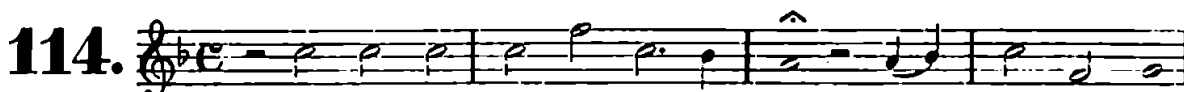

tá-tko, milé ne-mluv-ňá-tko!

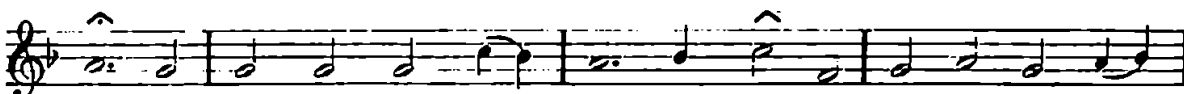
2. Ach, kdo Tě tak snížil,
Jenž v nebi kraluješ?
kdo Tě tak obtížil,
Jenž v světě panuješ?
Láska Tě snížila,
láska obtížila;
proč nás tak miluješ,
že se obtěžuješ?

3. Poslán jsi byl s nebe,
ó překrásný kvítku!
i vítáme Tebe
do našich přšbytků;
ó lilium vonné,
potěšení hojné
všech truchlých, soužených,
v bídě postavených!

4. Sem všickni ptáčkové
k Pánu pospíchejte;
lesní zpěváčkové
líbezně zpívejte;
pospěšte, zpívejte,
a chválu vzdávejte
Ježíši malému!

1. Za - ví - tej Bo - že vtě - le - ný, krás - né pou - pá -

tko, z či - stot - né Pan - ny zro - ze - ný, roz - mi - lé dě - tá -

tko, dra - hý Je - su Kri - ste!

2. Má duše Tobě chválu nes,
krásné poupátko,
Jenž na zem kráčíš od nebes,
rozmilé dětátko,
drahý Jezu Kriste!

3. Než jaková to proměna,
krásné poupátko?
Co chudoba Tvá znamená,
rozmilé dětátko atd.

4. I ptákům dal jsi hnízdečka:
krásné poupátko,
sám nemáš svého místečka,
rozmilé dětátko atd.

5. Matička Tvoje zpanilá,
krásné poupátko,
Tě v cizí jesle vložila,
rozmilé dětátko atd.

6. Na tvrdé slámě lůžko máš,
krásné poupátko,
jsa mocný Pán a Vládce náš,
rozmilé dětátko atd.

7. Hned na úsvitě života,
krásné poupátko,
Tvůj podíl — nouze, nahota,
rozmilé dětátko atd.

8. Slávy tvé pln je nebes chrám:
krásné poupátko,
zde nouzi snášíš k vůli nám,
rozmilé dětátko atd.

9. A mnohem více trpět chceš,
krásné poupátko,
kříž těžký za nás poneseš,
rozmilé dětátko atd.

10. O Lásko! Tebe miluji,
krásné poupátko,
za příchod Tvůj Ti děkuji,
rozmilé dětátko atd.

11. Dej milost pro své zrození,
krásné poupátko,
ať kříž Tvůj jest mi k spasení,
rozmilé dětátko atd.

1. Ví - tej nám Bo - že vtě - le - ný, krásné dě - tá - tko,

ví - tej Kri - ste na - ro - ze - ný, mi - lé pa - cho - lá - tko!

2. Než jaká je to proměna,
krásné dětátko,
z trůnu na lože ze sena,
milé pacholátko!

3. Máš každé ptáče hnízdečko,
krásné dětátko,
Ty nemáš vlastní místečko,
milé pacholátko!

4. Na jesličky Matka milá,
krásné dětátko,
z potřeby Tě položila,
milé pacholátko!

5. Seno, sláma Tebe tlačí,
krásné dětátko,
a Tvé krásné oči plačí,
milé pacholátko!

6. Ach! jak trpíš mnoho zlého,
krásné dětátko,
pro člověka nehodného,
milé pacholátko!

7. Pro tu lásku Tě miluji,
krásné dětátko,
za Tvé snižení děkuji,
milé pacholátko!

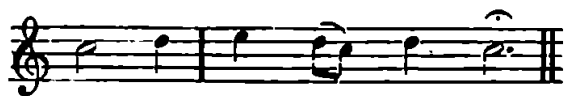
8. Zbav mne pro své narození,
krásné dětátko,
od věčného zatracení,
milé pacholátko!

1. No - vou ra - dost zvě - stu - ji vám, kte - rouž u - či - nil

Pán Bůh sám. Ó kře - sta - ne! vstaň a po - spěš, k Betlé - mu,

k dě - tá - tku v je - slích běž.

2. Vzhůru, vzhůru, nechej všeho,
a hledej spasení svého.
Ó křestane! atd.

3. Bůh, by naše rány zhojil,
člověčenství s božstvím spojil.
Ó křestane! atd.

4. S pastýři pospíchej k chlévu,
kde plno andělských zpěvů.
Ó křestane! atd.

5. Matka Boží, čistá Panna,
do jeslí vložila Pána.
Ó křestane! atd.

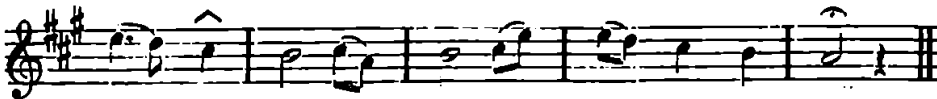
6. Spěšně běží pastýřové,
a jdou z daleka králové.
Ó křestane! atd.

1. Při - stup - te sem, an - dě - lo - vé! zpí - vej - te

ve - se - le pís - ně no - vé: Na - ro - dil se král ne - be - ské

ří - še, v je - slech od - po - čí - vá ti - še.

2. Vy svědkové Boží slávy!
vizte, kde Pán ukládá své hlavy:
trůn postavil na loži ze sena;
poklekněte na kolena!

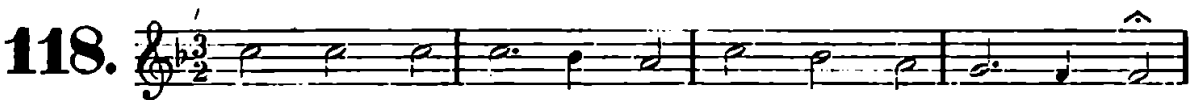
3. Otevřete svému Pánu,
měšťané Betlémští! města bránu;
požehnaný Páně se k vám běře,
otevřte mu srdcí dvéře.

4. Pojdte sem vy pastúškové,
Onť vás k sobě svým andělem zove;
On je duší pastýř chudý, prostý:
ukloňte se svému hosti!

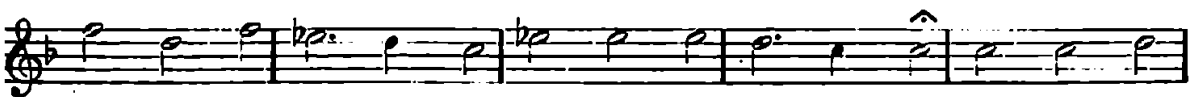
5. Pojdte z blízka, pojdte z dálí
muži moudří, a vy mocní králi!
zde je Moudrost v těle, a Pán králů,
dejte Jemu za dar chválu.

6. Spějte dítky, spějte kmeti!
uklonit se Božskému dítěti,
a zde v podivné té stáji sprosté
Boha svého vroucně proste:

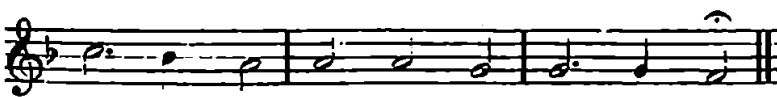
7. Dej, abychom pýchy znikli,
v pokoře Ti věrně sloužit zvykli,
v mysli měli rozkaz Tvůj i radu,
tak došli věčných pokladů. Amen.

1. Po - slyš - te, kře - sta - né! ra - dost - né no - vi - ny,

kte - réž o - hla - šu - je an - děl té ho - di - ny pa - stý - řům

na po - li Be - tlém - ské kra - ji - ny.

2. Pravit: „Nebojte se
milí pastúškové!
těšte se, zvěstuji
potěšení nové:
Narodil se Kristus
v Betlémě Júdově.”

3. „Jeho vlastní jméno
jesti Emmanuel;
Izaiáš dávno
o Ném předpověděl,
a Marii Panně
zvěstoval Gabriel.”

4. „Pochybujete-li,
aj to vám znamení:
V jeslech leží dítě
krásného vzezření,
Syn chudé rodičky
zahalený v plénky.”

5. Tu když uslyšeli
pastýři novinu:
nejprvé jsou vzdali
chválu Hospodinu,
potom hned k Betlému
šli k Božímu Synu.

6. Dítě našli v jeslech,
jak jim byl pověděl,
když na poli pásli,
posel Boží, anděl;
z čehož každý vděčen,
zbožně k nebi hleděl.

7. Kristus i nás volá
z veliké milosti
posly svými k sobě
do věčné radosti;
buďme toho vděčni
Božské velebnosti!

119.

Dle téhož nápěvu.

1. Ó andělíčkové,
Boží poslíčkové!
zvěstujte noviny:
Syn Boží jediný
tělem se přiodíl,
a nám se narodil.

2. Ó divné zrození
pro naše spasení!
Vděčně a vesele
ctěme Spasitele;
děfátku zpívejme,
tak hosta vítejme.

3. Hodenť je oslavy
vtělený Bůh pravý;
od věků kraloval,
ó jak nás miloval,
že z říše nebeské
všel v kraje pozemské.

4. Jaká to proměna!
Do slámy, do sena
vloženoz rozmilé
poupátko zpanilé;
vloženoz v jesličky
od chudé Matičky.

5. Pán všeho, Syn Boží,
chvěje se na loži;
zaviň Ho Matičko!
Ptáčkové, perličko
Matičce do klínu
sneste na peřinu!

6. Vyskoč ó sluněčko,
zahřej mu lůžečko,
zaplaš svou jasností
ze stáje temnosti;
posluš miláčkoví,
Panny Synáčkoví!

7. Poskoč i srdce mé
tam, kde to Dítě je,
láskou Je zahřívěj,
štedrostí odívěj;
hle, pláče maličký,
sčítej ty slzičky!

8. Ty slzičky vřelé
z oka Spasitele
na Tebe splývají,
s Tvé duše smývají
hříchů všech ouhonu;
v prachu čiň poklonu!

1. Je - ží - ška při - ví - tej - me, k Spa-si - te - li se

znej - me, po - klo - nu sluš - nou číň - me, z vroucí - ho

srd - ce rce - me: Ví - tej pře - mi - lý náš Spa - si - te - li!

2. Aj, zněte harfy zlaté
v andělů ruce svaté,
oslavte duchů Krále,
a zvučte neustále:
Vítej přemilý náš Spasiteli!

3. Sem přilette ptáčekové,
vy krásní zpěváčkové,
čest máte Tomu dáti,
Jenž vás krmí a šatí;
vítej přemilý náš Spasiteli!

4. Ó pojdte sem hovádka,
uvítat pacholátka;
na kolena klekejte,
a lůžko mu zahřejte;
vítej přemilý náš Spasiteli!

5. Sem přineste včeličky
plást medu v klín Matičky,
by z vašeho mu díla
lahůdku upravila;
vítej přemilý náš Spasiteli!

6. Zavějte sem větrové,
přineste jaro nové,
a vůni z luk a z háje,
sem přineste do stáje;
vítej přemilý náš Spasiteli!

7. My pak nad vše stvoření
mějme se k oslavení
našeho Spasitele,
a pějme z duše vřelé:
Vítej přemilý náš Spasiteli!

8. Ručičky mu líbejme,
nožiček se chytejme,
své síly mu věnujme,
a vděčně prozpěvujme:
Vítej přemilý náš Spasiteli!

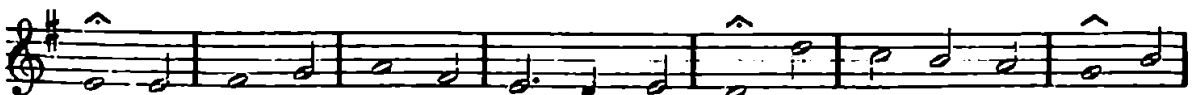
9. Vítej Ježíšku malý!
Ty země, nebes Králi,
Ty naše potěšení,
všech duší oblažení;
vítej přemilý náš Spasiteli!

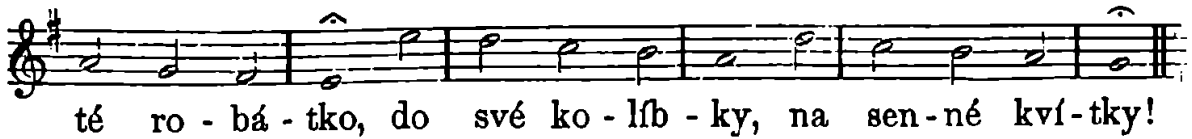
1. Sem, sem dě - tá - tko, sva - té ro - bá - tko do své ko - líb -

ky, na sen - né kví - tky: slož u - mdle - né své ú - dy krá -

sné, a k spa - ní za - vři o - či jas - né. Sem, sem dě - tá - tko, sva -

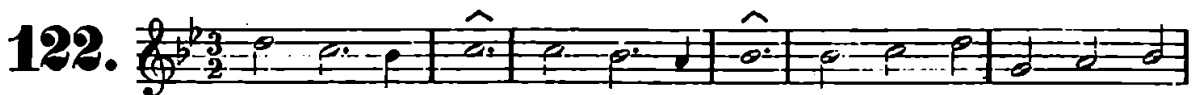
2. Již andělček
zde u jesliček
chce Ti zazpívat
a Tě kolíbat;
i chce ve snách s Tebou tiše hrát,
o krásném Ti nebi povídat;
již andělček atd.

3. Vy lesy, hory,
vy háje, bory
větrem nehučte,
jen tiše zvučte;
nezbuďte Pána, Jenž zde trůní,
zavějte k Němu libou vůní,
vy lesy atd.

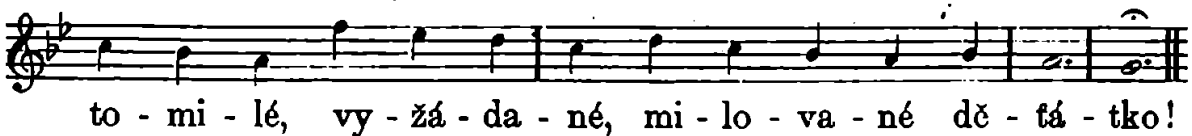
4. A vy fialky
a konvalinky,
milé růžičky
skloňte hlavičky,
zavoňte tomu dítku z ráje
jenž květem šatí luh a háje;
a vy fialky atd.

5. Přileť slavičku,
zapěj písničku;
potěš hrdličko
svaté srdíčko;
tatoť maličká ruka svatá
na poušti vás krmí, ptáčata!
přileť slavičku atd.

6. Sem andělové,
Boží poslové!
sem sestupujte,
a opatrujte
zde svého Pána v bídném loži;
ať věkem prospívá Syn Boží,
ať zroste k dílu,
které vykoná,
až za nás na kříži těžce skoná. Amen.

1. K Je - ží - ško - vi, k mi - lá - čko - vi, po - spěš - te po - bož - né
va - še zbo - ží v jeslech le - ží, u Ma - ri - e, mi - lé
du - ši - čky; Pojďte, rce - te: K nám za - ví - tej; ó pře - mi - lé, roz -
Ma - ti - čky.

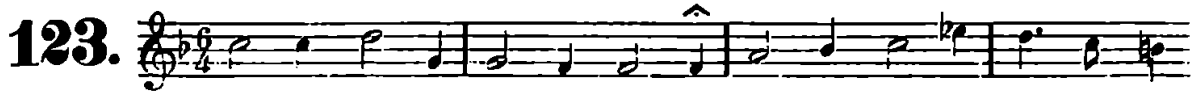

2. S uctivostí, s pobožností
k jesličkám Jeho přiklekněte,
Jeho milost, dobrotivost

nám prokázanou rozjímejte:
s láskou rcete: K nám zavítej a t. d.

3. Ty jsi Bůh náš, Tys Messias,
Jehož všickni z dávná žádali,
my jsme Jeho radostného
příchodu se šťastně dočkali;
protož rceme: K nám zavítej a t. d.

4. Než co činíš? Co tím míníš,
že se hněteš v chlévě na seně?
To bydlení hodno není
pro Tvou vzácnost, ó Božské plémě!
Však i v chlévě k nám zavítej a t. d.

1. Ví - tej, pa - cho - lí - čku! ví - tej, dí - ků na - šich ne - za - mí -

tej; že jsi z lásky sní - žil se - be, a k nám přiblí - žil se s nebe.

2. Jezu plný zpanilosti,
velký Bože od věčnosti!
jak jsi outlý, jak maličký,
jasné hvězdy — Tvé očičky.

3. Obalen jsi v plénky sprosté,
věčný Králi, velký hoste!
v jeslech se ti lůžko stele,
to je zde Tvé jmění celé. —

4. Chudičkou si zvoliv matku,
snášíš mnoho nedostatku;
hořké vyléváš slzičky,
dražší nad všechny perličky.

5. Chladný vítr na Tě věje,
Tobě pohodlí nepřaje;
ó neustaň svatá Máti,
drahé dítě přikrýváti!

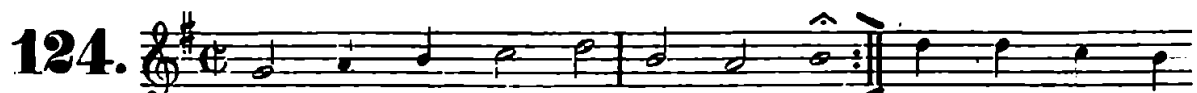
6. Vzejdi, zpanilé slunéčko!
vylej teplo na lůžečko,
jenž zahříváš každé ptáče,
ať tvůj Vládce zde nepláče.

7. Holoubku a ty hrdličko!
zapůjčte mu své peříčko,
a les ať kadidlo věje
sem, k postýlce Spasitele.

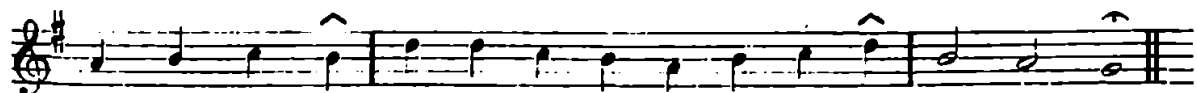
8. My pak lidé vděčných hlasů
pozdvihněme toho času;
s anděly Mu vzdejme díky,
Jenž nám nese s nebe líky.

9. Poklekněm před jesličkami,
a smáčeje je slzami;
dítě to náš bude soudce,
proto vzývejme Ho řkouce:

10. Jezu! Ty znáš naše hoře,
žádáme Tě u pokoře,
vzhlédni na nás v své milosti,
Odpust, — pomoz nám k blahosti. Amen.

1. V ve - se - lé vá - noč - ní ho - dy, O tom, co se
zpí - vej - te dí - tky ko - le - dy:

v sku - tku sta - lo, že se li - dem na - ro - di - lo Dě - tá - tko.

2. Onof světa Spasitelem, —
Slovo učiněné tělem,
Syn Boží a Syn člověka,
Otec budoucího věka,
Děťátko.

3. Jehož Panenka počala,
v zimě v chlévě porodila,
položila do jesliček,
obvinula do pleniček,
Děťátko.

4. Volek, oslíček tu stáli,
a na Pána jsou dýchali,
zahřívali nemluvíátko,
roztomilé pacholátko,
Děťátko.

5. Slunce stvořils a hvězdičky,
zde ve tmě ležíš maličký;
Ty, Jenž všemu oděv dáváš,
sám jsi nahý, a nic nemáš,
Děťátko!

6. Chudí duchem pastúškové
vydali se v chvály nové:
Vítej k nám andělský Králi,
Tebe jsme z dávna žádali,
Děťátko! —

7. S nimi také k Tobě jdeme,
a z Tebe se radujeme:
vítej Slávo andělíčků,
Synu Boží — náš bratříčku,
Děťátko!

1. Krás-ná Pan-na pře-krás-né - ho Sy - na nám po-
za - vi - nu - la v plén-ky, do je - sí - ček jej po-

2. Boží poslové, andělé
s nebe hned sem sletěli,
u Ježíška poklekli a
modlíce se zapěli:
Spi, nynej mé Děťátko atd.

3. Sem ptáčekové, zpěvákové
ze zahrad všech lítali,
Stvořitele líbeznými
hlásky svými vítali:
Spi, nynej mé Děťátko atd.

4. Sem zvířátka pospíchaly,
z hájů, z polí, z pastviny,
všecky stály v podivení
zde před svatou jeskyní:
Spi, nynej mé Děťátko atd.

5. Kol Betléma v korunách se
lesy, háje zachvěly,
Stvořiteli se klaníce
zvukem chvály šuměly:
Spi, nynej mé Děťátko atd.

6. I my svého Spasitele
s uctivostí vítejme;
Jeho slavné narození
chvalme, zbožně zpívejme:
Spi, nynej mé Děťátko atd.

1. Zpa-ni - lé s ne-be pa-cho-lá-tko, ví - tej dí-tě z dáv-
z rů - že nám vy-kve-tlé pou-pá-tko, li - li - um z rá-je

na při - slí - be - né, kdo mů - že vy - chvá - lit dost Tvou
sem pře-sa - ze - né;

krá-su a lí - beznost? Ví - tá-me Tě ou - tlé dí-tě, ví-

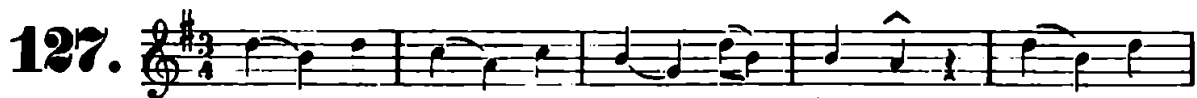

tá - me Tě ro - bá - tko, pře - mi - lé Je - zu - lá - tko!

2. Ty jsi Boží Syn, král nebeský,
vládneš nad světy nade všemi;
ale, kde je trůn Tvůj královský?
Chlév sprostý, to palác Tvůj nazemi,
a trůn Tvůj jsou jesličky,
dvůr Tvůj, — náruč Matičky.
Vítáme Tě outlé dítě atd.

3. Proč jste brány, lidé Betlémští,
neotevřeli hned tomu hosti?
vizte, jak duchové nebeští
pospíchají k němu s uctivostí;
běžte se též pokořit,
Pána svého odprosit.
Vítáme Tě outlé dítě atd.

4. K Tobě, Kriste! k spásy původu,
pospícháme v této svaté době:
zvol si v srdcích našich hospodu,
svou milostí očistiž je sobě,
v nich zůstaň neustále;
ať k Tvoji žijem chvále.
Vítáme Tě outlé dítě atd. Amen.

1. Slyš - te, slyš - te pa - stú - ško-vé, ja - ké

zně-jí zpě-vy no-vé v té - to noč-ní ho - di - ně

u Bet - lém - ské je - sky - ně.

2. Andělé se tam zjevují,
slávu a čest prozpěvují
pacholčku skroušeně,
jenž si hová na seně.

3. Děťátko to je Syn Boží,
od Něho je všechno zboží;
a zde leží maličký —
synek chudé matičky.

4. Pěstoun Josef ve Betlémě
hledal nocleh Pánu země;
nikdo neměl místečka
pro tohoto poutníčka.

5. Tehdy Matka v noční době
chlív zvolila za byt sobě,
a v kouteček nejnižší
sestoupil Pán nejvyšší.

6. V jeslech leží pacholátko,
plesej, plesej blahá Matko,
byť i Betlém neznal Tě,
Ty zde nejsi v samotě.

7. Andělé se, co své paní,
Tobě s uctivostí klaní;
a líbají ručičku
vroucně Tvému Ježíšku.

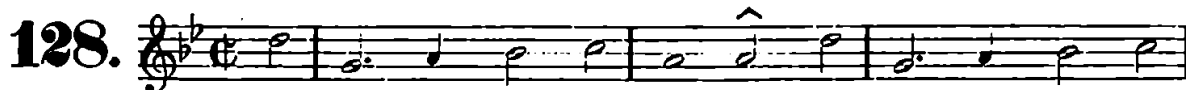
8. Nejsi více chudá žena:
pastýři zde na kolena
před Tvým Synkem padají,
písně chvály zpívají.

9. A sem od východu z dálí
pospíchají moudří králi,
aby dali chválu, čest
Tomu, Jenž Pán králů jest.

10. I my jdeme k chudé stáji,
tať dnes podobá se ráji:
zpěv andělský tamo zní,
a sám Pán Bůh bydlí v ní.

11. Rač u Syna, drahá Máti!
laskavě se přimlouvati:
ať svou ruku vztáhne k nám,
a laskavě žehná nám.

12. Řekni k Němu: „Jedináčku,
Ježíšku, Boží Synáčku,
požehnej ty dětičky,
požehnej své bratříčky!“ Amen.

1. To ma - li - čké dě - tá - tko, to krás - né pa - cho -

lá - tko u - lí - bej - te dě - ti - čky; váš je to Pán ma - li - čký.

2. Od Otce s nebe vyšel,
a k vůli vám sem přišel:
i chce všechny dětičky
míti za své bratříčky.

3. Když kyne tam na hoře,
poslouchá zem i mořc:
zde chce býti v každý den
Matky lidské poslušn.

4. On lučiny odívá,
i ptactvo vše krmívá:
zde ale host předrahy
hlad trpí a je nahý.

5. Pro koho to vše snáší
Ježíšek, host nejdražší?
Aj, pro vás, dítky drahé!
trpí pachole malé.

6. Řekněte z duše čisté:
Přemilý Jezu Kriste!
líbáme Tvé nožičky
a přemocné ručičky.

7. Ty náš jsi, my jsme Tvoji;
zjev nám jednou tvář svoji,
povolej nás do nebe,
ať oslavujem Tebe. Amen.

O mladátkách.

1. Be-tlém-ské ro-di-čky! kde má-te dě-ti-čky, ty

své pa-cho-lá-tka, ne-vin-ná pou-pá-tka? A proč pak plá-če-

te? Ach, vy na-ří-ká-te: že ty krás-né dí-tky

již ví-ce ne-má-te.

2. „Aj, Herodes zlostný,
ten král nemilostný,
k nám vyslal své katy;
ach, dítky jsou staty.
Kati je hledali,
nám z rukou trhali,
a jim v hrozné seči
hlavy srubli meči.”

3. Z kolébky je berou,
a od prsou derou
matičkám z náručí,
a hrozně je mučí.
Nevinná krev stříká
z rukou ukrutníka,
matky ho prosily,
a neuprosily.

4. Neplačte, matičky!
pro své pacholčky;
jsou v nebi dojista
u Ježíše Krista;
pro Krista dali krev,
již vylil lidský hněv;
krví jsou pokřtíny —
církvě prvotiny.

5. U oltáře v nebi
Ježíše vcelebí;
s korunami hrají,
a palmy metají:
kladou je vesely
v cestu Spasiteli;
chválí Ho srdečně;
plesat budou věčně.

Útěk do Egypta.

1. Ma-ri-a žal cí-ti-la, sot-va že po-ro-di-la;

z vla - sti své mu - sc - la jít, do E - gyp - ta po - spí - šit,
tam své zro - ze - ňá - tko skrýt.

2. Těžko bylo cizinou,
pustou, lesní krajinou,
a přes hory putovat;
avšak dítě stíhá kat:
můž-li matka prodlévat?

3. „Ó můj Synku zpanilý!
rádi by Tě zabili;
ach, co jsi již zavínil?
V posledním jsi koutku žil,
a svou matku oblažil.”

4. „Neboj se má perličko,
srdce mého srdíčko;
pro Tě, Synku jedinký!
krev dá srdce matinky
do poslední krůpinky.”

5. „S Bohem svatá jeskyně,
kde se drahé Nevinně
s nebe sem přiblížilo,
a v mou náruč vložilo,
aby svět oblažilo.”

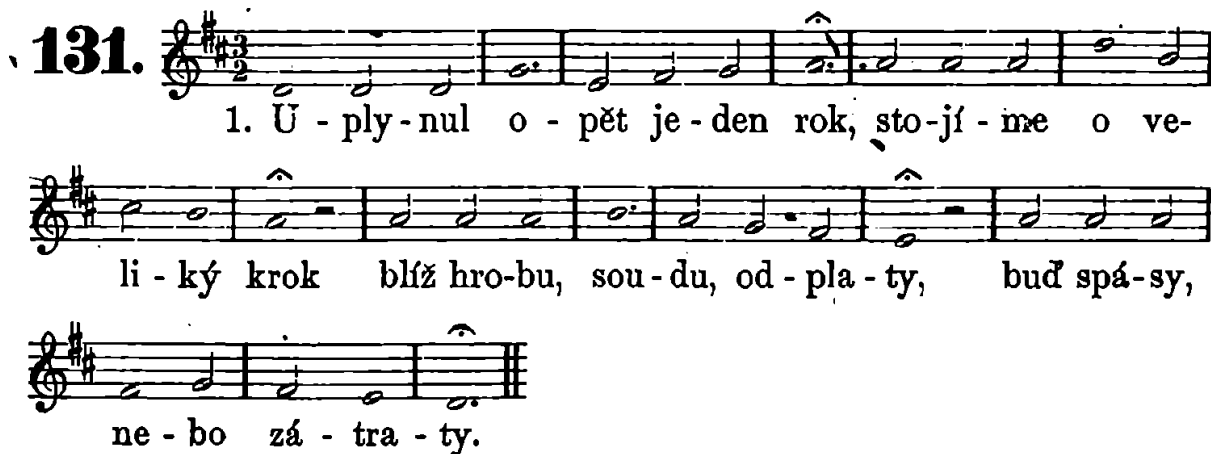
6. „Aj, Ty budeš studnice,
z nížto na let tisíce
lidskému pokolení
hojným tokem pramení:
moudrost, pokoj, spasení.”

7. I dali se na cestu.
Josef svoji nevěstu
těšit hleděl pečlivě,
dítě choval uctivě,
oba střežil bedlivě.

8. Synáčku na útěku!
skloň se mile k člověku,
rač nám hříchy sejmouti,
ať to břímě na pouti
života nás nermoutí.

9. A vy svatí poutníci,
Kristovi průvodníci!
proste, bychom ku cíli,
tam kde Ježíš přemilý,
šťastně jednou přibyli. Amen.

Na konci roku.

131.

1. Ú - ply - nul o - pět je - den rok, sto - jí - me o ve -
li - ký krok blíž hro - bu, sou - du, od - pla - ty, buď spá - sy,
ne - bo zá - tra - ty.

2. Jak vážna je ta hodina!
I dobrý čin i provina

ve knize toho roku tkví,
vydává o nás svědectví.

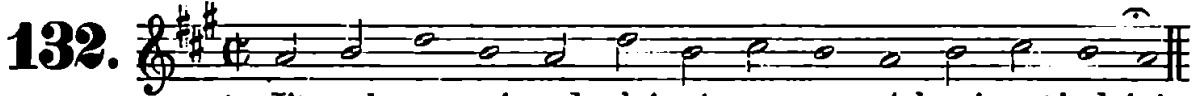
3. Ó Tvůrce věků, soudce náš!
Ty v srdce naše nahlédáš,
i tajné jeho záhyby
skoumá Tvůj zrak, jenž nechybí.

4. Ty víš, kdy páchali jsme hřích;
vzbuď lítost v mysli dítek svých,
pro muky Syna odlož hněv,
a dluhy nám laskavě slev.

5. Štědrá-li Tvoje dobrota
prodlouží nám dny života:
jen o Tvé cesty budem dbát,
a hříšných stezek se varovat.

6. V tom úmyslu nás podporuj,
jsemť ovce Tvoje, lid jsme Tvůj;
buď v novém roce ruka Tvá
vždy naše jistá ochrana! Amen.

O slavnosti Obřezání Páně, spolu o Novém Roce.

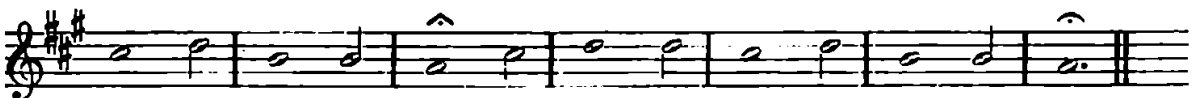
1. Již rok sta-rý od-chá-zí, a no-vý k nám při-chází.

Bo - že! vi - ziž dě - dic - tví tvé, rač po - dat nám pra-

vi - ce své, v zlo - stech svě - ta ú - pě - jí - cím, v bídách mno-

hých tá - pa - jí - cím, k To - bě se u - tí - ka - jí - cím.

2. Vzhlédniž na nás, a slyš nás
v tento čas, ó Bože náš!
Požehnej roku nového,
zbav nás bídy, všeho zlého;
dej, ať jest létem milosti,
a ne rokem nepravostí;
učiniž to z své štědrosti.

3. K Tobě, k našemu Pánu
jdeme v bezpečnou schránu.
Požehnej svaté církvi své,
ať všudy vládne slovo Tvé;
služebníky její zpravuj,
hojně moudrostí obdaruj,
a ji nájemníků zbavuj.

4. Dárce všeho pokoje!
zapuď králů rozbroje.
Požehnej vrchnostem našim,
císaři a vládcům nižším:
ať jsou církve obhájcové,
svaté ctnosti pěstounové,
spravedlivosti sloupové.

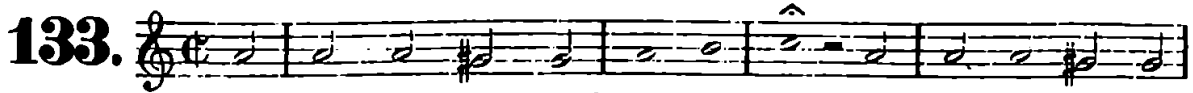
5. Ty všechno znáš, v svých svatých
rukou máš, i uslyš nás.

Požehnej obcí křesťanských,
i všech obyvatelů v nich;
ochraňuj rodiče, dítky,
ostříhej naší čeládky,
i chraň vše naše příbytky:

6. Otevři v tomto roce
ruku svou, pravý Otče!

Požehnej polím, zahradám,
vinicím, hájům a lukám;
aby chléb z užitku svého,
vína, ovoce hojného,
daly z požehnání Tvého.

7. Budem sloužiti Tobě
v pravdě Tvé v každé době.
Rač nás po zdejší úzkosti
vzítí k sobě do radosti;
tam veselé léto nové
dej nám slaviti k chvále Tvé,
pomoz k tomu pro jméno své. Amen.

1. Den pře-sla-vný jest k nám při-šel, v němž má bý-ti kaž-

dý ve-sel, ra-duj-me se, ve-sel-me se, v tomto no-vém ro-ce.

2. Dítě se nám narodilo,
prorocství se naplnilo; rad. se atd.

3. Izaiáš prorokoval,
anděl Gabriel zvěstoval; rad. se atd.

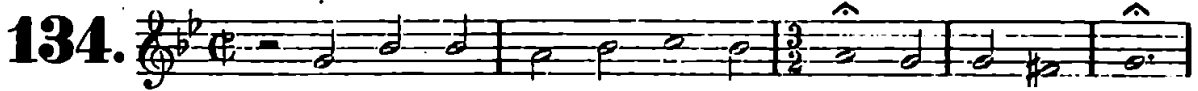
4. Že se narodilo dítě
v Betlémě tom malém městě;
rad. se atd.

5. V hospodě místa nemělo,
v chlévě chudobném leželo;
rad. se atd.

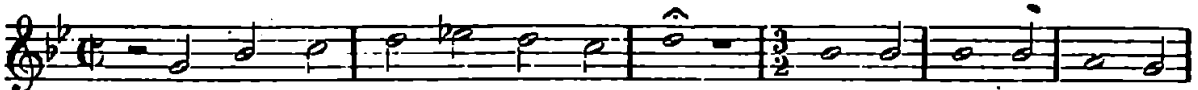
6. Že přijeli tři králové,
nesouce dary veliké; rad. se atd.

7. Kriste pro své narození,
dej nám hříchů odpuštění; rad. se atd.

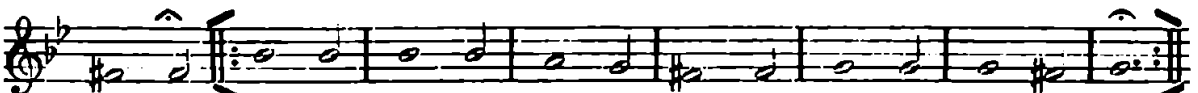
8. Ať nás nezžehne věčný plamen,
uchovej nás, Kriste! Amen.
rad. se atd.

1. Dí-tě se nám na-ro-di-lo, v tomto ro-ce,

jenž všecken svět po-tě-ši-lo, v tom-to ro-ce, ra-duj-

me se, s Matkou Bo-ží ve-sel-me se, zbož-ně ple-sa-jíc,
Kri-sta Pá-na vy-chva-luj-me, slad-ce zpí-va-jíc.

2. Ať leží na seně v jeslech,
v tomto roce,
kraluje u věčných světlech;
v tomto atd.

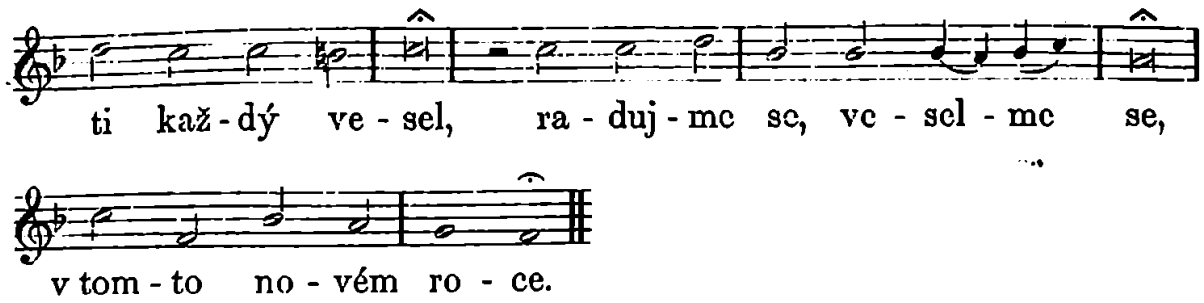
3. Slovo Otce nejvyššího,
v tomto roce,
způsob lidský na se vzalo.
v tomto atd.

4. V této radostné slavnosti,
v tomto roce,
chvalmež Boha na výsosti.
v tomto atd.

5. Velebme svatou Trojici,
v tomto roce,
vší dobou jí děkujíce; v tomto atd.
Amen.

1. Rok no-vý již jest k nám při-šel, v němž má bý-

2. Ježíš Kristus narozený,
a v dnešní den obřezaný
všel sem pro dítky Eviny,
Pán svatý, nevinný.

3. Krev svou ráčil za nás liti,
a tím se nám osvědčiti,
že nás chce věčně spasiti,
u svou slávu vzíti.

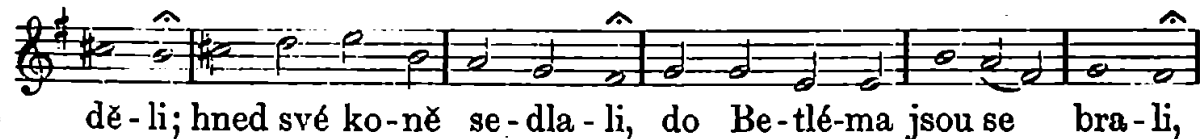
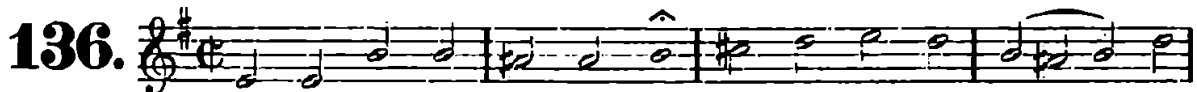
4. Jméno Ježíš dal Jemu Pán
skrze anděla svého sám;
zaraduj se každý křestan,
že jest Kristus seslán.

5. To jméno, jak jest důstojné,
uctivosti, chvály hodné:
buď nám při všem užitečné,
platné i ochranné.

6. Kriste! pro své narození,
a bolestné obřezání:
učiniž nám ten rok šťastný,
a ve všem prospěšný.

7. Vylej na nás požehnání
Ježíši, buď vždycky s námi, —
radujme se, veselme se, —
ustrň se nad námi! Amen.

Na den Zjevení Páně neb sv. tří Králů.

2. Zlato jsou na znamení
dali věčného kralování,
a myrrhu na znamení
Jeho svatého umučení;
kadidlo jsou dali,
a v tom věčné kněžství znamenali.

3. Panna Syna počala;
panenství svého nezrušila,
nám Boha porodila,
čistou Pannou zůstala;
jsouci Jeho dceří,
jestiť také i jeho mateří.

4. Nechtěj to v mysl bráti,
ani se na to mnoho ptáti,
kterak se to můž státi:
by mohla být jeho máti;
než prostě věřiti,
co Bůh ráčil jistě sám zjeviti.

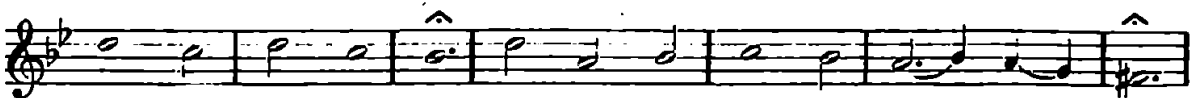
5. Otcové jsou žádali,
k Bohu bez přestání volali:
„Brzo-li se vyjevíš
a nás naší bídy zbavíš?
Bože! rač nedlíti,
ale rač dolů s nebe sstoupiti.“

6. Blahoslavené oči,
které zasloužily viděti
toho drahého Pána,
na Němž není lest shledána.
Dej Tvůj znát obličej,
a nás v věčném pokoji zachovej.

7. Protož my zde na zemi
se všemi svatými anděly
chvalmež to drahé dítě;
ať nám ráčí zde na světě
mír a pokoj dáti,
potom s sebou v nebi přebývati.
Amen.

1. Mě - sto sva - té! po - vstaň k chvá - le; hvěz - da hlá -

sá pří - chod krá - lc, ne - be - sa se k ze - mi ní - ží,

ne - be - sa se k ze - mi ní - ží, Bo - ží Syn se blí - ží.

2. Město svaté! vstaň ze spánku,
a pospíchej k jeho stánku;
[:muži vznešeného rodu:]
jdou již od východu.

3. Za hvězdou spěj ku Betlému,
pokořit se Kristu svému;
[tam se přátelům všem jeví,:]
jen vrah o Něm neví.

4. V stáji se zde upokořil,
Jenž byl s Otcem hvězdy stvořil;
[:Jenž má slunce za podnoží,:]
tam spí v bídném loži.

5. Ó náš Kriste! ne již v stáji,
bydlíš nad hvězdami v ráji;
[:přijmi nebeský náš hoste:]
naše zpěvy sprosté.

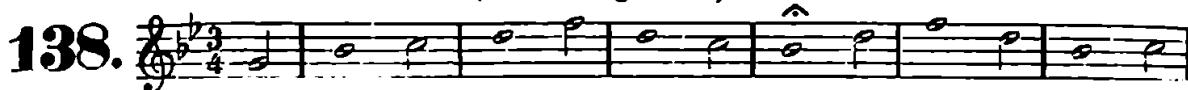
6. Zem i nebe je Tvým stanem,
Tys i hlubin všakých Pánem;
[:to dnes na obloze hlásí:]
hvězda plná krásy.

7. To hlásalo v bouři moře,
poslušno jsouc u pokoře,
[:to i hrobové a skály,:]
když se rozpukaly.

8. Jenom oči hřisných lidí
důstojnost Tvou zde nevidí;
[:ó zhoj, Pane, slepost očí,:]
ať Tě každý zočí.

9. Dej, ať pevně v Tě věříme,
milosrdnost zakoušíme,
[:a Tě jednou v nebes září:]
zříme z tváře k tváři. Amen.

(O Sola magnarum.)

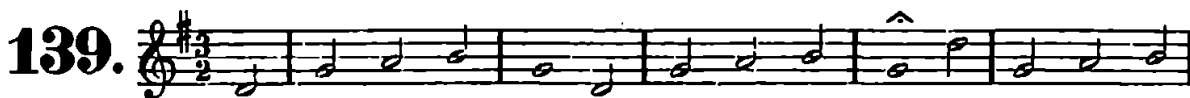
138. 1. Be - tlé - me, mě - sto je - di - né, ve svě - tě slav - né
nad ji - né! aj, te - bou z ne - be sem při - šel náš vůd - ce,
Pán a Spa - si - tel.

2. Nad Tebou vzešel hvězdy lesk,
jenž převyšuje slunní blesk;
to nebeské je znamení
Božího v Panně vtělení.

3. Když mudrci to uzřeli,
své dary hned otevřeli:
kadidlo, myrrhu Dítěti
a zlato dali obětí.

4. Kadidlem Božství velebí,
a zlatem krále na nebi,
a vonnou myrrhou Sabejskou
Tvou značí hrobku pozemskou.

5. Buď Kristu oslava a čest,
Jenž národům dnes zjeven jest,
též Otci, Duchu Svatému;
čest věčná Bohu věčnému. Amen.

139. 1. Hle hvězdi - čka se dnes ob - je - vi - la, na ve - ške - ren
svět jas*) vy - prý - ští - la; ná - vě - ští li - dem všem při - ná -
ší o Kri - stu Pá - nu, Mes - si - á - ši: že v Be - tlé - mě již nám
na - ro - zen jest, že po - spí - chat má svět, by Mu dal čest.

2. To znamenali tam na východu
tři mudrcové, a ku pochodu
se měli i hned s potěšením;
i šli za nebeským znamením,
přes hory, doly, až u svatou zem:
až do Betléma je přivedlo sem.

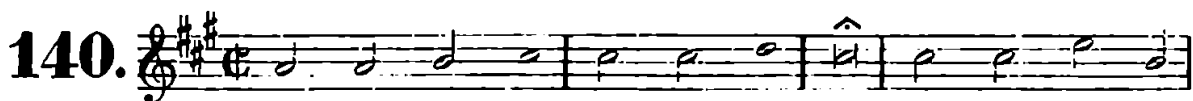
3. Aj našli zde to Pachelátka,
to zaslíbené nám Nevinňátko;
i stáli v svatém podivení,
i klekli před Ním oblaženi,
a otevřeli své pokladnice,
je vysypali, Ho líbajíce.

*) jas = jasnost.

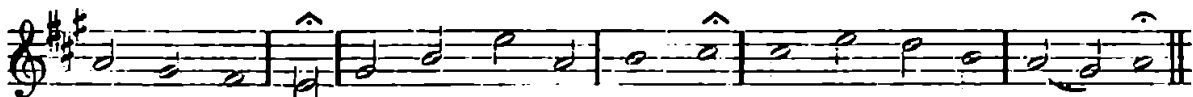
4. Nuž pospíchejme též ku Be-
tlému,
tam k Spasiteli nám zrozenému,
a poklekněme na kolena:
Ty Matko, Panno oslavená
rač objevit nám své Nemluvňátko,
ať ulbáme to Jediňátko.

5. Ó přemilostný, ó všemohoucí
naš Spasiteli, všem přežádoucí!
rač zjevit v světě velebu svou,
ať všickni Tvými sluhy se zvou;
a z krajiny vši jdou ku Betlému,
jdou v zákonech Tvých tam k
městu Tvému. Amen.

Na den Nejsvětějšího Jména Ježíš.*)

1. Jmé-no Je - žíš, jmé-no sva - té, z úst ne - beských

sbo-rů vza - té k bláze na - ší v svě - tě, vroucně ví - tá - me Tě!

2. Tys nám, jméno nejvyšš blahé!
nad zlato a život drahé;
zapuď svými zvuky
z mysli trud a muky.

3. Nad Tvou vnaďou, jméno
krásné!
vesmír celý s plesem žasne;
kam Tvá krása svítí,
vše se blahem znítí.

4. Vedlé Tebe, jméno stkvělé!
bledne hvězdné nebe celé;
jenom Tvoji září
vše se stkví a daří.

5. Zvuky Tvé, ó jméno mocné!
uzdravují malomocné,
od lože smrt puďí,
mrtvé z hrobu budí.

6. Jméno strašné velebnosti!
hřímáš, pronikající kosti,
pomstu na zlosyny
s nebe do hlubiny.

7. Slavíme Tě, jméno slavné!
znějíci k nám z doby dávné:
před Tebou se sklání
tvorstvo bez ustání.

8. Zni nám stále, jméno sladké!
dokud trvá žití vrátké:
ať Tvou mocí vnaďnou
bol a hoře sláďnou.

9. Až pak jednou, jméno spasné!
svíce života nám zhasne:
mile zni nám v uši,
v nebe volej duši.

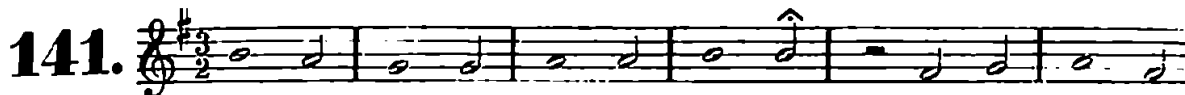
10. Jméno Ježíš, jméno věčné!
kloň se Tobě lidstvo vděčné;
pěj Ti žalmy vděků
tvorstvo věčně věkův! Amen.

*) Více písní této slavnosti přiměřených jest položeno níže pod nadpisem: Písně k oslavě Pána Ježíše.

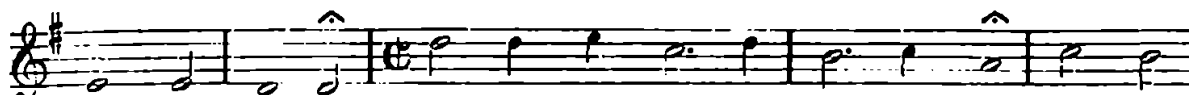

Na neděle od oktávu zjevení Páně až k době postní.

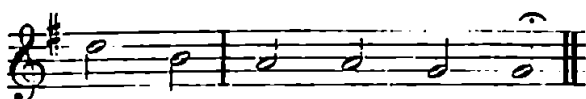
(Primo die, quo Trinitas.*)

1. Na-stal den, v němž na po - čá - tku Pán Bůh stvo-řil

svě - ta - lá-tku, a v němž z hro-bu Vy ku - pi - tel vy - šel

ja - ko ví - tě - zi - tel.

2. Lenosti již výhost dejme,
k svatým skutkům se chystejme;
pospěšme, jak prorok velí,
v noci k svému Spasiteli:**)

3. aby slyšel naše zvuky,
a nám podal svojí ruky;
by nás sprostil hříchu strasti,
a uvedil do své vlasti.

4. Pějme tedy bez úlevy
v svatý den ten svaté zpěvy:
aby Bůh z své lásky blahé
seslal duši dary drahé.

5. Již pak Tebe, Světlo věčné!
žádáme tu v prosbě vděčné:
Odstraň chlipnosti pochodně,
dej nám žítí Tebe hodně.

6. Dej ať není mysl nízká,
ani žádost naše slízká;
by pak duše pro slast těla
ohněm pekla netrpěla.

7. Kriste! lid Tvůj k Tobě volá:
Uděl, hříšcům ať odolá;
dej, ať žijem v svaté ctnosti,
bychom přišli ku blahosti.

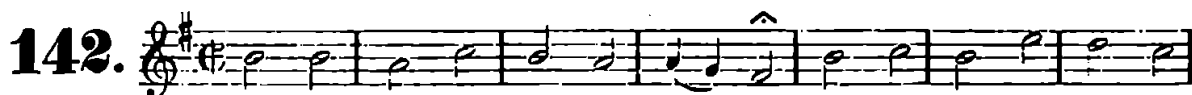
8. Dej to Otče přelaskavý,
a Ty Otcův Synu pravý,
Jimžto s Duchem Svatým stálá
ozývej se věčně chvála! Amen.

*) Hymna ta pochází od sv. Řehoře V. papeže, jenž zemřel l. 604.

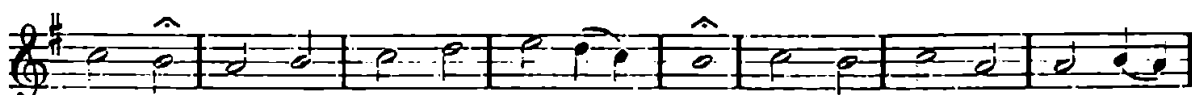
***) žalm 118, 62. O půl noci vstal jsem, abych chválu vzdával Tobě, ze soudů spravedlnosti Tvé.

PÍSNĚ POSTNÍ.

Na středu popeleční.

1. U - staň hud - bo a ple - sá - ní, dne - šek bu - dí k roz - jí -

má - ní; na če - le to zna - me - ní za - pu - diž vše má - me -

ní; se vším, co nám chvíle krá - tí, tě - lo u prach se o - brá - tí.

2. Zlato, rozkoš, čest a sláva
šťěstí pravého nedává;
nezíská nám pokoje,
spíše plodí rozbroje;
pak se jednou mžikem ztratí,
až se tělo v prach obrátí.

3. Co na světě kvete — vadne,
uvadlé ku zemi padne:
tváře bledne panenská,
síla mizí hrdinská,
starce, dítě smrt zachvátí;
prachu syn se v prach obrátí.

4. Ale duše — ten - dech Boží,
nevadne jak světské zboží;
odkud přišla, tam má jít,
co zde síla, tam má žít;
k sobě zve ji Tvůrce Svatý,
když se tělo v prach obrátí.

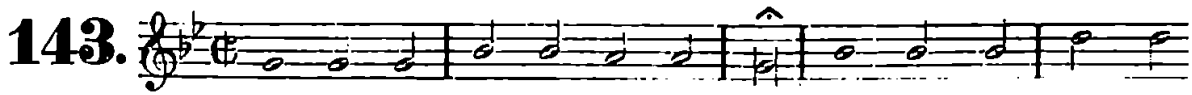
5. Duše — ta nevěsta Páně,
snoubena Mu v Jeho ráně,
má zde v světě v čistotě
pamatovat na Chotě,
by ji ráčil ruku dáti,
když se tělo v prach obrátí.

6. Kdo jen po rozkoši touží,
v světě hněvem lidi souží,
komu mamon snu nedá,
kdo jen svojí cti hledá:
hrozný toho soud uchvátí,
až se tělo v prach obrátí. —

7. Ustaň hudbo a plesání!
nechť duše u pokání
hledá v Kristu útěchu,
dojde v kříži oddechu,
a se k Bohu šťastně vrátí,
až se tělo v prach obrátí. Amen.

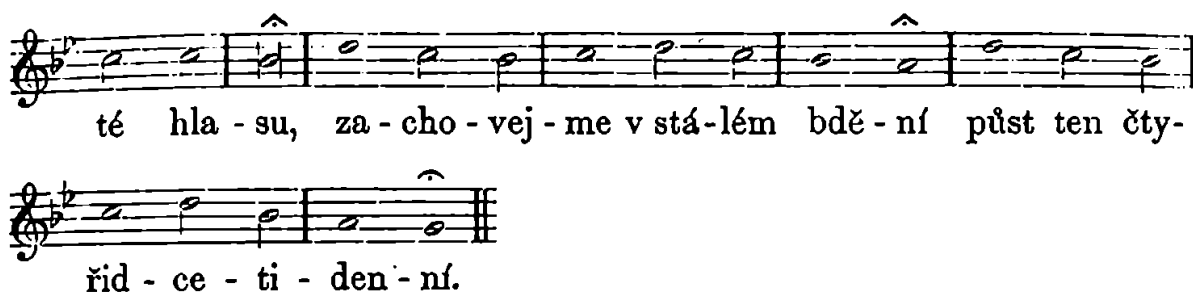
Zpěv církevní od 1. neděle v postě až do neděle květné.

(Ex more docti mystico.*)

1. V tom - to pře - po - svát - ném ča - su sly - šme cír - kve sva -

*) Od sv. Ambrože.

té hla - su, za - cho - vej - me v stá - lém bdě - ní pŕst ten čty -
řid - ce - ti - den - ní.

2. Proroci a otcí svatí
volili ho zachovati;
Kristus sám, jenž světy stvořil,
zde se postem upokořil.

3. Ujmu sobě čiňme v spaní,
v pokrmu i v žertování,
v pilné stráži trvajíce,
bychom nehřešili více.

4. Vzdalme s péčí ostražitou,
čímžby mysl roztržitou
chytrý vládce nad propastí
mohl lapit do své pasti.

5. Hleďme zkrotit Boží hněvy;
kající pláč ať se jeví;
zkroušeně se k soudci stavme,
a s bolestí k němu pravme:

6. Dobrotivý Bože s nebe!
hněvali jsme hříchy Tebe;
rač je mile prominouti,
a nedej nám zahynouti.

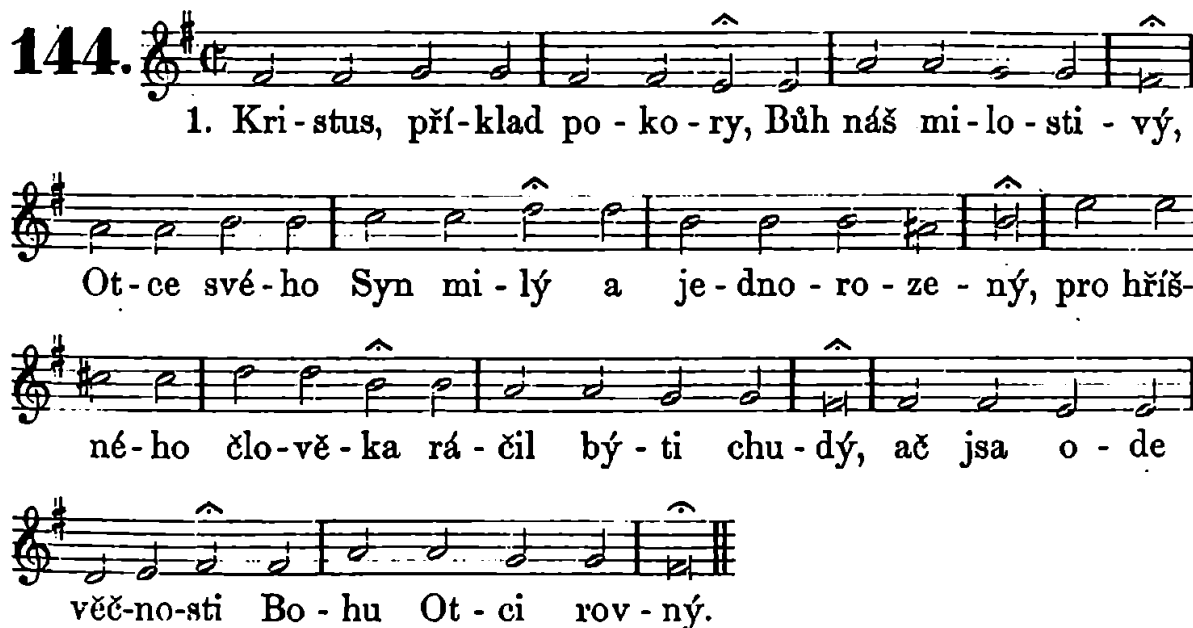
7. Pomni, že jsme z Tvého díla,
ač je vrátká naše síla;
nedej, by se ďábel chlubil,
že Tvé dílo snadno zhubil.

8. Nedej nám již hříchu sloužit,
dej nám po ctnosti jen toužit;
abychom se v každé době
zařbítí mohli Tobě.

9. Uděl nám Trojice svatá,
Jenž jsi jediná podstata:
bychom ze svatého postu
došli hojně v ctnosti zrostu! Amen.

O umučení Páně.

144.

1. Kri - stus, pří - klad po - ko - ry, Bůh náš mi - lo - sti - vý,
Ot - ce své - ho Syn mi - lý a je - dno - ro - ze - ný, pro hříš -
né - ho člo - vě - ka rá - ěil bý - ti chu - dý, ač jsa o - de
věč - no - sti Bo - hu Ot - ci rov - ný.

2. Když se nejprv narodil
z Panny Syn člověka:
v jesličky Jej vložila
Jeho milá Matka;
plénkami obvinula,
jako dívka chudá;
před Jeho nepřitelem
v cizině Ho skryla.

3. Od ďábla pokušení,
od lidí hanění,
od přátel utržení,
od cizích rúhání:
ráčil jest podstoupiti,
lidem rovným býti;
jsa vždy poslušen Otce
až právě do smrti.

4. Hlad, žízeň, horko, zimu,
největší chudobu
vzal jest na se, — člověka
prvního pokutu;
v potu tváři, v bolesti
a s pláčem pracujíc;
tako věčného chleba
synům dobýváje.

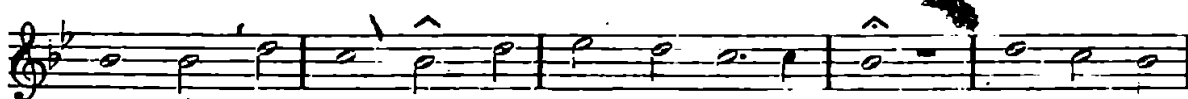
5. S pláčem ovce hledaje,
kterouž byl potratil,
nalez' ji, na ramena
svá milostně vložil;
dobrý pastýř svým pokrm
věčný jest připravil,
a za své ovce na smrt
svou duši položil.

6. S křížem svým dobrovolně
již na smrt se bera,
řek: „Vezmi každý svůj kříž
a zapři sebe sám“;
musel Kristus trpěti,
a tak v slávu jíti,
aby slávy nám dobyl
hříchem potracené.

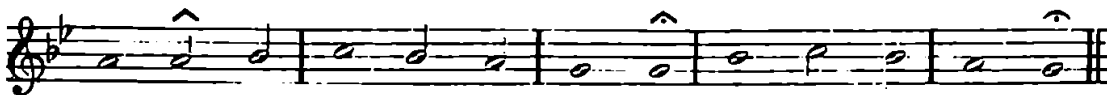
7. Učiň, bychom po Tobě
s svým křížem stačili;
na Tvou cestu uhodíc,
Tě následovali;
a ďábla se nebojíc,
v víře setrvali;
a pak na věky šťastně
s Tebou přebývali. Amen.

1. Je - ží - ši Kri - ste od Bo - ha po - sla - ný,

z Pan - ny pře - či - sté na svět na - ro - ze - ný! s ne - be jsi

sstoupil a bí - du pod - stou - pil, bys nás vy - kou - pil.

2. Večer v zahradu
šel jsi s učenníky,
když Jidáš zradu
zpáchal s zákonníky;
tam sbor Tě zajal
a provazy svázal,
jít s sebou kázal.

3. Vedens k Annáši
pouze jen k posměchu,
dán jsi Kaifáši,
by soudil u spěchu.
Vstali svědkové,
lid velice lživý;
stal se soud křivý.

4. K smrti odsouzen,
byls veden k Pilátu;
aby Tě v týž den
na smrt vydal katu.
Pilát potvrdil
odsouzení kvapné
k té smrti trapné.

5. Aj Ty, světa Pán,
mrskán jsi metlami,
a korunován
mrzce bodlinami;
v hrubý oděn plášť,
třtinu drže v ruce,
chystáš se k muce.

6. Tu na ramena
dáno dřevo kříže;
klesly kolena
břemenem té tíže.
Ach! což dlouhá jest
ku Golgotě*) cesta
od brány města.

7. Tamis byl na kříž dán;
ruce jsou rozpjaty;
pní hřeby prohnán
nad zemí — Pán svatý;
v středu lotrů dvou
svatou krev prolívá,
jenž svět obmývá.

8. Ach ústa prahnou
pro nesmírnou žízeň;
a mukou dráhnou
roste hrozná trýzeň;
po třech hodinách:
„Dokonáno” — praví,
a sklonil hlavy.

9. Ó můj Ježíši!
kdo můž vypsát dosti
ty Tvé nejtrpčejší
muky a bolesti,
jež jsi podstoupil,
bys nás smrti zbavil,
a nás oslavil!

10. Ach! líbám Tvůj kříž,
líbám Tvoje rány;
pro tu Tvou obtíž
uděl smilování;
ať hříchu zniknu,
dej slzu kající,
dej lék hojící! Amen.

146.

1. Ó ve - li - ká mi - lost Sy - na Bo - ží - ho! rá - čít
v svě - tě tr - pě - ti mno - ho pro na - še spa - se - ní, a tak
nás spro - stíl věč - né - ho vě - ze - ní.

2. Když jej zradou Jidášovou
zajali:
tu někteří před Ním padali,
řkouce: „Zdráv buď králi,”
posmívajíce se Mu, — se klaněli.

3. „Tys ten, který jsi nám chrám
chtěl zrušiti,
a zas mocně ve třech dnech jiný
znovu vystavěti:
nuže hádej, kdo udeřil tě nyní?”

*) Golgota židovské jméno hory Kalvarie.

4. Tož k Pilátovi Ho na odsouzení
s hlukem přivedli před dům radní;
Pilát ale soudit
nechtěl Nevinného, než osvobodit.

5. Židé volali, řkouce bez přestání:
„Dán buď katům k ukřižování;
propust nám z vězení
Barabáše, a ukřižuj Ježíše.”

6. „Krev Jeho na nás i na našesyny,
nebudeť zahuben bez viny;
neb v místech a v kraji
kázal mnohé bludy, a svodil lidi.”

7. Korunu trnovou Mu v hlavu
vtiskli,
až trny přeostré pronikly;
„Zdráv buď mistře,” řkouce,
s posměchem Ho takto korunujíce.

8. A když byl umrskán, kříž naň
vložili;
Ježíš nemoh nést jej pro bolest,
umdlen, k zemi klesl;
Simon donucen byv, těžký kříž nesl.

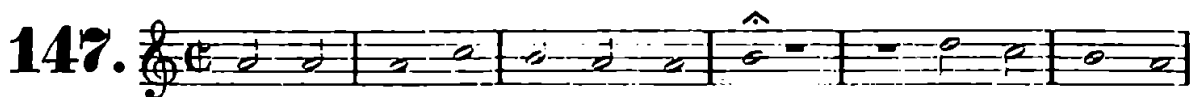
9. Obnaženého na kříži rozpjali,
rucc, nohy hřeby prohnali,
a Božšho Syna
k bídným lotrům připočetli co zlosyna.

10. Uzřel Matku, ana pláče
truchlivě,
Janu poručil ji důtklivě,
a pak ducha svého
odevzdal v ruce Otce nebeského.

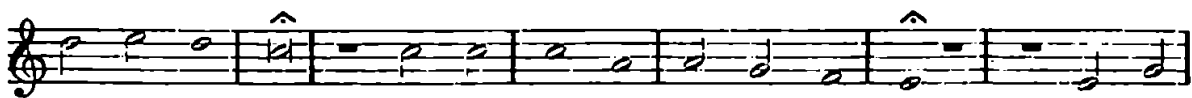
11. Slunce se tmělo, skály se
pukaly,
z hrobů mrtví na svět vstávali.
Vidouce to mnozí,
věřili, že ukřižován Syn Boží.

12. Přátelé Ho s kříže uctivě
sňali,
drahou mastí tělo mazali,
u večerní době
v Getsemanech pohřbili v novém
hrobě.

13. Umučení Páně pamatujíce,
hříchů srdečně litujíce,
víru zachovejme;
tak s ním u věčné radosti budeme.

1. Je - sti psá - no dávným ro - kem Je - re - mi - á -

šem pro - ro - kem o Kri - stu, že měl tr - pě - ti, bychom

mo - hli k spá - se vjí - ti.

2. Židé sestoupili v radu,
hledali na Pánu vadu;
vymyslili mnohou vinu,
by měli k smrti příčinu.

3. „Živým se chlebem nazývá,
Synem Božím se býti zná;
viní nás z pokrystství, z pýchy,
a brozí pomstou za hříchů.”

4. „Pověsmeš my Jej na kříži,
tuť zvíme, jestli Syn Boží;
zhladněž Jej ohavnou smrtí,
nebuď jmenován po smrti.”

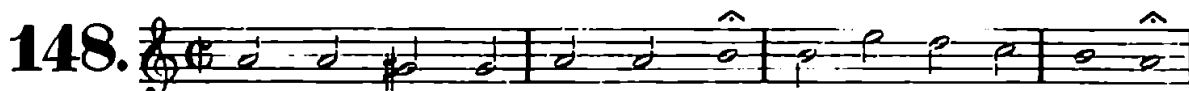
4. „Otcě Bože vzhlédniž na mne,
viz zlost nepřátel proti mně;
jako beránek s tichostí
trpím od nich ukrutnosti.”

6. „Neuctili mého líce,
bili, jak kdo moh nejvíce;
pokydali hanou, slinou
urputně mou tvář nevinnou.“

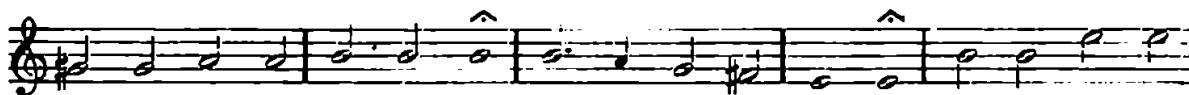
7. „Ó Pane! Jenž právě soudíš,
mou pravdu i jich zlost vidíš,
všecko to poroučím Tobě,
neboť mám naději v Tobě.“

8. I my také nejraději
kladme v Bohu svou naději;
své křivdy poručme Jemu,
s kříží svými pojďme k Němu,

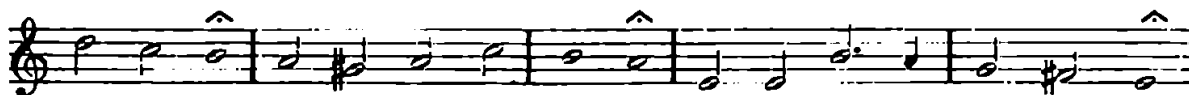
9. abychom tak došli Jeho
v nebesích kralujícího.
Ať se nám Tebe dostane,
dopomoz nám milý Pane! Amen.

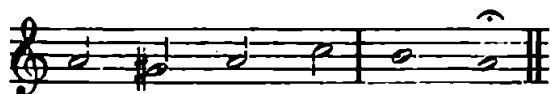
1. U - mu - če - ní na - še - ho Pá - na mi - lost - né - ho

važ so - bě kře - stan věr - ný, a po - li - tuj Je - ho, roz - jí - ma - je

bo - le - stné Je - ho sva - té rá - ny, ji - miž jest nás vy - kou - pil,

hří - šné po - zem - šta - ny.

2. Ježíš vyšel od Otce,
na tento svět přišel,
aby hledal své ovce,
pro něž s nebe vyšel,
jež tak velmi miloval,
že se v bídu vydal,
a co pastýř nejlepší
život jim věnoval.

3. Ježíš do zahrady všel
s učenníky svými,
snažně se k Bohu modlil,
to až do omdlení;
krve pot se vyprýštil,
když měl smrt trpěti.
Duše milá! poželej
Jeho těžké smrti.

4. Ježíše milostného
když jsou židé jali:
Beránka nevinného
bili, hrubě rvali;

obě ruce svázali
Pánu nebeskému;
tepouce, trhajíce,
jen se smáli Jemu.

5. Ježíši poliček dán
u Annáše v síni,
odtud truchlivý poslán
byl ku Kaifášovi.
Tu Mu židé nevěrní
oči zavázali,
poličkujíc, plvajíc
Jemu se rouhali.

6. Ježíše katům dali
tuze svázaného,
a k sloupu jsou přitáhli
šatu zbaveného;
ukrutně Jej zmrskali,
až se krev vylila.
Duše věrná! uvažuj,
jak jsi Jemu milá.

7. Ježíš jsa ubičován,
na stoliči vsazen,
i trním korunován —
drahý, nebeský Král;
hlava Jeho hluboce
trním jest z bodána,
až krev svatá zalila
oči nebes Pána.

8. Ježíše Pilát vyved
tak utrýzněného,
velice se podivil
pohleděv na Něho;
aj tak velmi ztrýzněný
Ježíš předústojný,
pro neduhy — člověku
nebyl jest podobný.

9. Ježíš z města vyveden,
křížem jsa obtížen,
nesa těžce, omdléval,
až i pod ním klesal.
Matka Jeho přiběhla,
chtíc Syna viděti,
uzřevši Ho plakala
z veliké bolesti.

10. Ježíše již křížují,
patriž, duše milá!
ruce, nohy probili,
a ty jsi tím vinna;
nechtěj více lněvati
nebeského Pána,
ó přestaň již hřešiti
draze vykoupená!

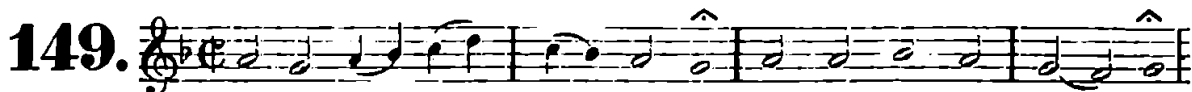
11. Ježíš s křížem vyzdvižen;
žíly se trhaly,
ukrutně jest roztažen,
sotva stačí svaly.
Ach, mezi dvěma lotry
Ho ukřižovali!
Nevinného zločincem
hříšníci nazývali. —

12. Ježíš se k Otcí modlil
za své protivníky,
lotra k sobě jest přijal,
i jiné hříšníky;
a když všecko dokonal:
hlavy své naklonil,
svou duši jest vypustil,
Otcí ji poručil.

13. Ježíše již mrtvého
stvoření plakalo,
svého Pána milého
vroucně litovalo;
slunce se jest zatmělo
z křivdy na Pánu svém,
a země se zatřásla
nad velkým zločinem.

14. Nuž každá věrná duše.
ty stvoření Jeho!
nemeškej již plakati
Stvořitele svého.
Již pro Jeho bolesti
varuj se vší zlosti;
budeš-li Ho želeti,
budeš s Ním v radosti.

15. Kriste! pro těch mnoho ran
umučení tvého
rač nás smrtí dovésti
do přibytku svého.
Blaze těm, jenž svatě mrou;
neb když z mrtvých vstanou,
když se tento svět skoná:
s Ním na věky budou. Amen.

1. U - mu - če - ní   na - še - ho Pá - na Je - zu   Kri - sta,

ja - kož jest se - psal sva - tý Jan E - van - ge - li - sta.

2. Ježíš Kristus, Bůh Člověk,
Moudrost Otce svého,
ráčil mnoho trpěti
v světě pro hříšného.

3. V tu neděli na květy
Ježíš Kristus plakal;
blížil se hod židovský,
smrti na se čekal.

4. Vyšli k Němu za město,
čest mu učinili;
nežli minul den třetí
jinak se změnili.

5. Odšed Jidáš učenník,
Pána Krista prodal,
za třiceti stříbrných
židům zlým Ho vydal.

6. Ve čtvrtek po večeri
byl s svými v zahradě,
k Bohu Otci se modlil,
kalich píti maje.

7. Po třikrát za to prosil,
by ho moh minouti,
až se krvavě potil;
nemohlo to býti.

8. Přišli na Něj se zbrojí
tak, jako na zlého,
Jidáš svým políbením
zradil mistra svého.

9. K biskupům Jej přivedli,
po své vůli měli,
celou noc Ho týrali,
bili, jak jen chtěli.

10. Tvář jeho uplvali,
oči zavázali,
poličky Mu dávajíc,
hádati kázali.

11. S strachem Petr velikým
u ohně se zhríval,
dřív než kohout zazpíval,
třikrát Ho zapíral.

12. Na den v první hodinu
veden před Piláta;
křivě naň žalovali
starší a knížata.

13. Pilát nechtěl souditi,
vida jej bez viny;
vzkřikl: „Buď ta krev na nás
i na naše syny.“

14. K mrskání přivázali
ku sloupu nahého,
bcz ran nezůstavili
místečka žádného.

15. Těžké korunování
ráčil podstoupiti;
tak velmi utrýzněný
musel na smrt jíti.

16. Času šesté hodiny
veden s křížem z města
u veliké potupě;
ó přesmutná cesta!

17. Městské ženy plakaly,
že trpí bez viny;
dí: „Neplačte nade mnou,
než nad svými syny.“

18. Když Jej na kříž rozpjali:
hořký nápoj dali,
o roucho los metalí,
jak proroci psali.

19. Janovi poručena
Jeho Matka milá,
kdyžto se Jeho duše
s tělem již dělila.

20. O deváté hodině
volal Kristus: „Eli!“ —
Že Eliáše volá,
rouhajíc se smáli.

21. Zvolal hlasem velikým
k Otci v svých úzkostech:
„Bože, proč jsi opustil
mne v těžkých bolestech!“

22. Za nepřátely prosil,
by jim Bůh odpustil;
a své hlavy nakloniv
duši svou vypustil.

23. Opona se roztrhla,
slunce se zatmělo,
ze dne noc učiněna,
vše se zarmoutilo.

24. A když jeden z žoldněrů
bok otevřel Jemu:
krev s vodou se prýštila,
k spasení našemu.

25. Když byl již za nás umřel
Vykupitel světa:
sňat jest s kříže k večeru
s svolením Piláta.

26. Josef z Arimatie
toho se dožádal,
aby to svaté tělo
Pilát jemu vydal.

27. Hned v večerní hodinu
tělo v hrob schováno,
prvé od milých přátel
myrrhou pomazáno.

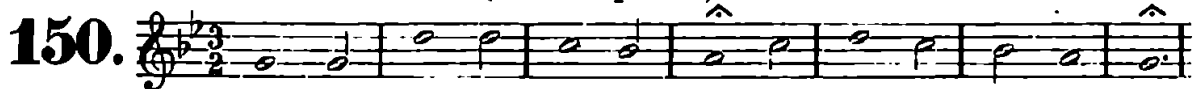
28. Vizmež, milí křesťané!
co nám Pán učinil,
Jenž všecko pro nás trpěl,
sám nic neprovinil.

29. Blaze těm, kteří s Ním mrou;
majít z mrtvých vstáti,
když se tento svět skoná,
věčně kralovati.

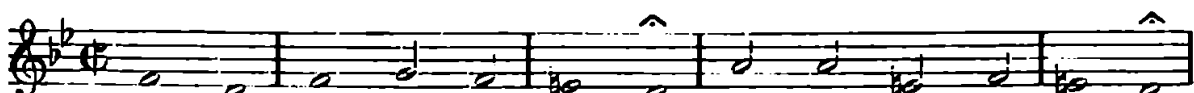
30. Kriste! pro ty zásluhy
umučení Tvého,
dovediž nás po smrti
do království svého.

31. Ať Tebe s Bohem Otcem
Tvým, i s Svatým Duchem
velebíme, slavíme
věky věkův. Amen.

(Patris Sapientia.)

1. Ot - ce věč - né - ho Moudrost, Pra - vda Bo - ží vni - třní,

Kri - stus Je - žíš za - jat byl při ho - di - ně ji - třní;

od svých přá - tel o - pu - štěn, jedním z u - čen - ní - ků

zra - zen byv a v ru - ce dán mstivých zá - kon - ní - ků.

2. V první hodinu byl Pán
veden k Pilátovi,
a tu mnozí žalují
naň křivými slovy;
ruce Jemu svázali,
a tepou Ho v šíji,
jak prorok předpověděl:
v tváři svatou plijí.

3. Při třetí: „Ukřižuj ho!“
volají k Pilátu,
Pána v plášť oblécejí
na místě šarlatu,
na hlavu Mu korunu
z ostrých trnů tlačí,
kladou kříž na ramena,
a Pán k hoře kráčí.

4. V šesté hodině na kříž
jest dán k hrozné trýzni,
a žlučí jest napájen
v své nesmírné žízni;
pní tam s lotry na kříži
jak jeden z zlosynů,
a odpouští lotrovi
kajícímu vinu.

5. O deváté hodině
Pán se s tělem loučí,
„Otče!“ volaje, duši
Bohu odporoučí;
tu v bok Jeho zaráží
vojín ostří hrotu;
zem se chvěje a slunce
halí se v mrákotu.

6. S kříže tělo sňato jest
u večerní chvíli;
s duší svatou zmizely
z těla všechny síly;
takovou smrt podstoupil
ten, Jenž život dává;
aj zde leží zhaněna
všeho světa sláva.

7. A když noc se schýlila,
pohrobili v skále
vzácné tělo, — naději
blaženosti stálé;
mastí drahou mazáno,
jak písmem určeno.
Budiž to umučení
vděčnou myslí ctěno.

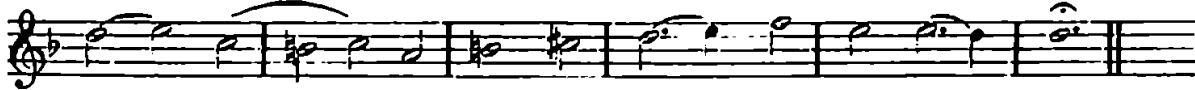
8. Ctím, ó Kriste! povděčně
doby ty posvátné;
vážím s myslí kající
strasti Tvé památné.
Jenž jsi za nás při smrti
trpěl takým trudem:
dej nám slávy korunu,
až života zbudem! Amen.

151.

1. Pán Je - žíš k smr-ti hroz-né be - ra se, tu - dy k Ot-

ci vra - cu - je se za - se, truch - liv byl i smu - ten,

až se i kr - va - vým po - til po - tem.

2. K svému milému Otci volaje,
modlil se pracně, až omdlévaje,
aby hodina ta
mohla býti od Něho odňata.

3. Posilen jsa, bral se proti
vrahům,
jsa svázán, uveden jest v kněžský
dům;

tu trápen celou noc,
ráno veden k soudu před světskou
moc.

4. Uplván a křivě obžalován,
ztrýzněn, zmrskán, trním korunován,
k smrti byl odsouzen,
ač jsa umdlen, kříž nésti přinucen,

5. Zástupové mnozí svědky byli,
když Ježíše s křížem z města vedli,
smutného, truchlého,
k zločincům v smrti přivtěleného.

6. Mnozí známí přítomni zde byli,
a přezalostně na to patřili,
vidouc Pána svého
k malomocnému již podobného.

7. Pohlaví ženské také s lítostí
plakalo Kristovy potupnosti;
vidouc židovskou zlost,
těch katů přenáramnou ukrutnost.

8. Z své mdloby obrátiv se k
nim, zvolal:
by ho nikdo pláčem nelitoval,
neb netrpěl za se:
ale každý aby plakal na se.

9. Vzavše Beránka ušlechtilého,
svlékše vložili na kříž nahého,
ukrutní katané
probíjeli ruce roztažené.

10. Ó přílišné a těžké mučení,
noh nevinných kruté probíjení!
tuť bolest náramná
po žilách k srdci přistupovala.

11. I hned od nich vyzdvižen
jest s křížem,
mukami Otcí k oběti zažžen,
hněvu k ukojení,
a všech vyvolených k posvěcení.

12. Děkujmež Bohu, Otcí milému,
že nám pomoh k spasení věčnému
skrže svého Syna,
Jímžto věčná smrt jest přemožena.

13. Skrže to své na kříži vítězství
dobyls, Kriste! věčného dědictví;
my prosíme Tebe:
v smrti křížem svým otevři nebe.
Amen.

152.

1. Patř-te an - dě - lo - vé na mu - ky Kri - sto - vy!

Zlost lid - skou po - znej - te, na to se dí - vej - te,

co ten svět za - čí - ná! Ja - ká Pá - ně vi - na, že

s Ním tak u - krut - ně za - chá - zí ur - put - ně?

2. Jidáš Ho zrazuje,
lstivě pozdravuje;
katané svazují,
ukrutně sužují;

s hroznou zuřivostí,
beze vší lítosti,
nastupují cestu
s jatým Pánem k městu.

3. Lidé politujte,
více nesužujte
Pána nevinného,
Zástupce vašeho!
Na prosbu nedají,
lítosti nemají,
v Boží tvář plvají,
políčky dávají.

4. Kříž hněte ramena,
klesají kolena;
katané se smějí,
pomoci nechtějí,
strkají, šlehají,
ran mu přidávají,
ruce přibíjejí,
ukrutně bičují.

5. Země, skály, slunce!
plačte svého Tvůrce,
vy Ho politujte,
a lid vyučujte
žalosti, lítosti
nad tou nepravostí;
zabil Nevinného,
člověk — Boha svého.

6. Beránku nevinný,
které jsou Tvé činy
toho zasloužily,
by Tě tak soužili?
Má milá dušičko!
pro tě to srdéčko
tak mnoho trpělo,
až dokrvácelo.

7. Ach, počni se káti,
nepřestaň plakati
s pravou skroušeností
nad svou nepravostí;
jen tak muky Boží
k životu poslouží.
Pane dej spasení
pro Svě umučení! Amen.

153.

Dle téhož nápěvu.

1. Popatřte andělé
na Vykupitele,
na množství hrozných muk,
kteréžto z lidských ruk,
vší poškrvny jsa prost,
k nám přišlý z nebe Host
ochotně na se bral,
až pouť svou dokonal.

2. Zem, skály, nebes tvrz
vylejte moře slz.
Váš Stvořitel a Pán
zrazen, jat, sužován,
odsouzen, nese již
ku hoře těžký kříž:
by na něm bolně pněl,
jak ortel Jeho zněl.

3. Tíž hněte ramena,
klesají kolena,
z ran teče krve proud.
Kdož přijde poskytnout
úlevy, podpory
z nebeské prostory?
Či někdo z přátel snad
chce posily Mu dát?

4. Ach, marná naděje,
vždyť nikdo nespěje,
by Spasiteli vděk
ve mdlobě poskytl lék;
hle, umdlen kráčí dál
nebes i země Král!
Zaznívá vrahů ples;
Bůh — člověk k zemi kles.

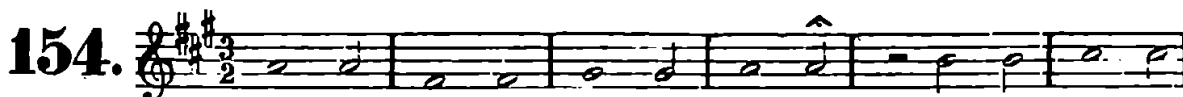
5. Ó lide! polituj
Ježíše, jenžto tvůj
jest Spasitel a Bůh.
Jak jemu splácíš dluh?
Přestaň Jej sužovat,
hleď z hříchů svých se kát;
kříž Jeho těžký jest,
zasloužilš ty jej nést.

6. Nic nedbá však ten lid,
těch nevšmá si bíd,
pod jichžto břemenem
krev Páně barví zem.
Vlekou Jej ku hoře,
On ale v pokoře,
jak Izák se dřevem,
s svým kráčím břemenem.

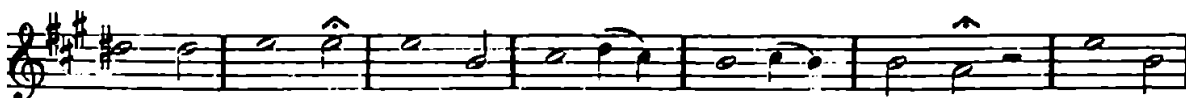
7. O horo Golgoto!
rei, kterak možno to,
že necháš Krista bít?
Jak lze ti na to zřít?
Aj, na tvém vrcholi
rozpjatý hlaholí
v bolesti hrozně Pán:
„Můj boj je dokonán!”

8. Ty ale, Kriste náš,
než duší odevzdáš,
rei sám, čím hříchy jsou
Tvé smrti příčinou?
Beránku jediný!
ne Tvoje proviny,
můj a všech lidí hřích
byl studní strastí Tvých.

9. Považ to duše má:
proč tak se zatměla
ta hvězda, plná krás,
proč lesk jí v oku zhas?
Oplač svůj hříšný mrav
a cesty svoje sprav;
ať kříž, jež Kristus nes,
tě zdvihne do nebes.

1. Povstaň kaž-dá du - še mi - lá, mi - lost Bo - ží

u - šlech - ti - lá zje - vu - je se v té - to do - bě, smilov -

ně se klo - ní k to - bě.

2. Bůh a Pán tvůj na tom světě
mnohou bolestí se hněte;
osud těžký na se skládá,
duši tvoji spasit žádá.

3. Pro nás haněn, políčkován,
bičován a korunován
nevinný náš Vykupitel,
věčných trestů Oprostitel.

4. Aj, kdo je ten, jenž kříž nesa,
velkou mdlobou na zem klesá?
Věčné slávy Král, Syn Boží,
Pravda, Život, duší zboží.

5. A kteráže Tvoje vina,
že Tě mají za zlosyna?
že Ti strojí v hrozném hluku
mezi lotry kříže muku?

6. Tvé tu viny žádné není,
leč jen naše provinění:
pouze láskou Božskou hnutý
podstoupil jsi los ten krutý.

7. Pro nás Tvoje svaté tělo
od noh k hlavě zbolavělo;
smazat jsi chtěl naše dluhy,
oblažiti hříšné sluhy.

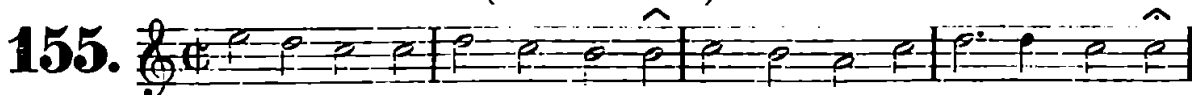
8. Čím víc Tebe poranili,
tím víc, Pane, jsi nám milý;
nad vše tvory Tebe ctíme,
Tebe nejvýš velebíme.

9. Milostí svou rač nás vésti,
bychom kříž uměli nésti;
dej nám Tebe následovat,
zmužile se v strasti chovat.

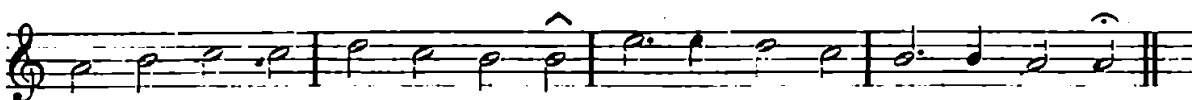
10. Při skonání v svaté rány
přijmi duše — v jisté schrány,
by moc ďábla zarputilá
v dobu tu nám neškodila.

11. Promluviž k nám slavná slova
„Pojďtež v sídla nadhvězdová,
požívejte věčných slastí
se svatými v mojí vlasti.” Amen.

(Mocrentes oculi.)

1. O - či! hořké sl - zy lej - te, sr - dce! lí - to - stně se chvějte,

važ - te rá - ny, bol a ho - ře, jež Pán tr - pí u po - ko - ře.

2. Luza mečem opásaná
s kyjem v ruce jímá Pána,
a jatého v hlučném davu
vedouc tepá v tvář a v hlavu.

3. Oddechu Mu není přáno,
k trýznění Ho katům dáno,
a kat chystá kruté ruce
bez citu a bázně k muce.

4. Ach! Pán trpí bičem kata,
ze všad prýští se krev svatá,
a sinají hruď a plece,
aniž Pán jen slova vece.

5. Opět strojí muku jinou:
z trní korunu Mu vinou,
a korunu bodlinatou
zatlačují v hlavu svatou.

6. Kat Ho vleče za provazy,
smích Ho k místu doprovází,
kde má duch se s tělem loučit,
a se s Otcem v nebi sloučit.

7. Pní tam na tom dřevě hany:
v ruce jsou Mu hřeby vklány;
tam pní mezi nebem, zemí,
a krev chlipí oudy všemi.

8. Jako lotr nejpodlejší,
pní tu náš Pán nejsvětější;
k rozmnožení Jeho hany
věší lotra z každé strany.

9. A když poslední krev roní
hlavu bolestivou kloní,
k Otcí s okem mroucím zhlédne;
duch vychází — a tvář bledne.

10. Srdce v hříchů zatvrzelé,
uvaž tu smrt Spasitele;
tys Mu kříž ten upravilo,
ty jsi Pána usmrtilo! —

1. Když ve - čer de - vá - tá by - la ho - di - na,
Pán v za - hra - dě kle - če na smrt vzpomí - ná;

K Ot - ci v ne - be hle - dí, kr - va - vý pot ce - dí, an - děl

Ho v té chvί - li sí - lí.

2. Přátelé v zahradě spějí u dveří;
tu se Jidáš zjeví s mnohá žoldnéři,
Ježíše objímá,
a zástup Ho jímá,
nastupuje cestu — k městu.

3. K nejvyššímu knězi sbor ten
pospíchá,
kněžstvo spěje v radu, svědky vy -
slýchá;
svědkové ti křiví,
pouze zisku chtiví
Ježíše z rouhání — haní.

4. „Jsi Ty Božím Synem?“ kněz
nejvyšší dí.
„Jsem, jak pravíš,“ zřejmě Kristus
odpoví;
„roven jsem já Otcι,
uzříte mne v moci,
v nebes věčné kráse — zase.“

5. V noci Kaifáš ortel smrti
vynáší,
čeleď zlostně plije ve tvář nejdražší;
a pak vedou z rána
k Pilátovi Pána,
by dal Pilát ruce — k muce.

6. Petr k čeledi se na dvůr
ubíral,
a žc by znal Pána, třikrát zapíral.
Ano se to děje,
kohout třikrát pěje,
žel v Petrově hrudí — budí.

7. Pilát poznal, že jest Kristus
nevinen,
a chtěl židy pohnout, by byl pro -
puštěn;

však ti Pána viní,
že se králem činí,
a smrt Páně rada — žádá.

8. Tu Jej Pilát káže zmrskat
bičsky,
jako nejhoršího mezi vinníky;
„ej hle člověk!“ volá;
židům neodolá;
„kříž buď dán buřiči“ — křičí.

9. Kristus kříž svůj vleče na
Kalvárii, —
kat Mu ruce, nohy hřeby probíjí.
Visí tam rozpjatý
nad zemí Pán svatý;
teče krev z všech oudů — v proudu.

10. Plačí ženy hořce nad Ním
lítostí;
„plačtcž, volá Kristus, nad svou
neřestí.“

Ach, pro naši vinu
jest Božím Synu
vložena ta tíže — kříže.

11. A pod křížem stojí Páně
Matička,
pláče, kvílí vedlé Jana miláčka.
Tu se Pán s Ní loučí,
a Ji odporoučí
s bolestí v ochranu — Janu.

12. Když hodina třetí byla z
poledne,
Boží Syn k nebesům zbožně pohlédne:
„Otče! v ruce Tvoje
vrací se duch z boje;“
andělé se koří — v hoři.

13. Tu se země chvěje ve svých
hlubinách,
slunce, měsíc hasne v nebes vý-
šinách,
a vstávají těla
dávno odumřelá
v onu žalnou dobu — z hrobu.

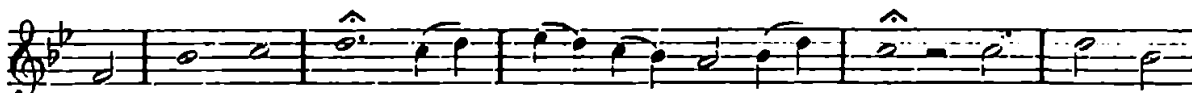
14. Setník, pohan, trne, stoje na
stráži;
přesvatý bok Páně kopím proráží;
an to tělo bodá,
svatá krev a voda
prýští v jednom toku — z boku.

15. A když smutného dne večer
nastával,
Pilát přátelům dvěma tělo daroval;
a ti plátno vzali,
a pak zbožně sňali
věčné světa kníže — s kříže.

16. Mastí drahou maží tělo zsinalé
pak je ukládají v lůžko u skále
a hrob zavírají,
slzou zalívají
přivalivše kámen. — Amen.

1. Již jsem dost pra-co - val pro te - be, člo - vě - če!
tři a tři - dce - ti let, ó bíd - ný hříš - ní - če!

Půj - du, půj - du do Je - ru - sa - lé - ma; tam, co o

mně psá - no, vše - cko se vy - ko - ná.

2. Ješte jednou s vámi
za stolem posedím,
chléb v tělo, víno v krev
svou vlastní proměním;
na památku svého umučení
službu vám prokáži
v smutném rozloučení.

3. Kam se obrátit mám? —
již mne Jidáš prodal;
můj vlastní učenník
židy na mne svolal;
ti mne najdou, an v sadě se modlím,
pro vaše spasení
krvavě se potím.

4. Hle, již jsem přiveden
k soudu, k Annášovi,
pak zase povedou
mne ku Kaifášovi;
tu mne bijí, haní a v tvář plijí,
křivé svědky slyší,
k smrti mne odsoudí.

5. Korunu trnovou
na mne přistrojili
velmi bodlinatou,
a mne bičovali;
ach, nastojte, již krev všudy teče;
ach, velké množství ran
mám pro tě, člověče!

6. Praví Pilát k lidu:
„Hle! člověk nevinný;
bych smrti výrok dal,
neznám na Něm viny.“
Však lid volá: „Nemůž být nevinný;
přijď Jeho krev na nás
a na naše syny!“

7. Král slávy nebeské
již se na smrt béře;
ó duše křesťanská,
považ břímě křížce!
Svaté nohy již pod Ním klesají,
On nemůže vstáti,
kati Ho tepají.

10. „Na tebe, křestane!
s láskou dolů hledím,
a z boku poslední
pro tebe krev cedím;
mášli ke mně též srdce upřímné,
polituj, požaluj
mé smrti nevinné!“

8. O horo vysoká,
horo Kalvarie!
cesto kamenitá! —
ó jak dlouhá chvíle!
„již nemohu mdlobou kříž unésti,
ach, Simone, pomoz
na horu jej nésti!“

9. „Svůj kříž jsem tu složil,
roucho mi svláčejí,
a ruce, nohy mé
hřeby prorážejí;
ach, údy mé již jsou nataženy,
tu pním mezi lotry
k nebi vyzdvižený.“

158.

Dle téhož nápěvu.

1. „Již jsem dost pracoval
člověče, pro tebe;
tři a třiceti let
zval jsem tě do nebe;
půjdu, půjdu spásu tvou dokonat,
chci se pro tvé hříchy
na křížce smrt vydat.“

2. Kristus do zahrady
večer se ubírá,
umučením blízkým
v duši se obírá,
„Otče, Otče!“ volá v lidské mdlobě, —
„Odejmi ten kalich,
lšbo-li jest Tobě!“

3. Z města Jidáš kráčí
mnoha lidu v čele,
lid ten spěje zajmout
svého Spasitele;
„zdráv buď, zdráv buď!“ Jidáš
k Pánu praví,
a v tom líbá mistra
učenník ten lhavý.

4. V noci Pána Krista
jali a svázali,
k domu Annášovu
na cestu se dali;
všickni, všickni učenníci milí
opustili Pána
v přehrozné té chvíli.

5. Kněz Annáš se Krista
po učení tázal.
„Veřejně,“ Pán vecc,
„v chrámu jsem vám kázal;“
v líce, v líce zasadil v tom ránu
jakýs litý sluha
země, nebes Pánu.

6. V radu před Kaifáše
Krista Pána staví,
proti Němu svědčí
tam svědkové lhaví;
Bohem, Bohem Kaifáš Ho zaklíná:
„Rci, vydáváš-li se
za Božího Syna?“

7. „Jsem já Božím Synem,”
praví Dárce spásy;
Kaifáš roucho trhá,
ortel smrti hlásí;
Kristu, Kristu čeled v oči plije,
rouhá se, posmívá,
v svatou tvář Ho bije.

8. Sbor Mu váže ruce
pevnými provazy,
a Jej k Pilátovi
s hlukem doprovází;
„Králem, králem chce být všemu
lidu; —
smrti jesti hoden,”
tak zní hlasy židů.

9. „Králem jsem, — dí Kristus,
však né této země,
zrodil jsem se spasit
pravdou lidské plémě.”
Pravdou! pravdou! Pilát se Mu diví,
a chce zkrotit slovy
lid krvežíznivý.

10. „Dám vám na smrt lotra,
ne vašeho krále.”
„Propust Barabáše!”
zástup volá stále; —
„křižuj, křižuj Krista, jenž lid klame,
my císaře máme,
než krále nemáme!”

11. Pilát přede všemi
myje sobě ruce:
„Toho bezvinného
já dát nechci k muce.”
„Na nás, na nás, a na naše syny,” —
volá zástup v hněvu,
„přijdiž krev té viny.”

12. Ach, tu kati bičí
tepou v tělo nahé,
trní otáčejí
kolem hlavy drahé.
„Ej hle člověk!” Pilát dí o Pánu;
židé předce chtějí
Jeho smrt a hanu.

13. Král, před Nímž se koří
od věků nebesa,
s křížem k smrti kráčí
a pod tíží klesá,
Pomoz, pomoz, Šimone! kříž nésti,
ulehči Mu za nás
břemeno té cesty.

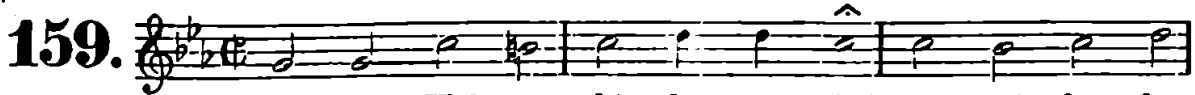
14. Horo Kalvárie!
zdaž jsi se nechvěla,
když jsi Tvůrce svého
k smrti kráčet zřela,
na kříž, na kříž když Ho povýšili,
a tvé skály proudy
svaté krve pily?

15. Mezi dvěma lotry
Pán tam rozepjatý;
Matka Jeho pláče
zde u kříže paty.
„Matko! Matko! s tebou se teď
loučím;
Jan buď tobě synem,
jemu tě poroučím.”

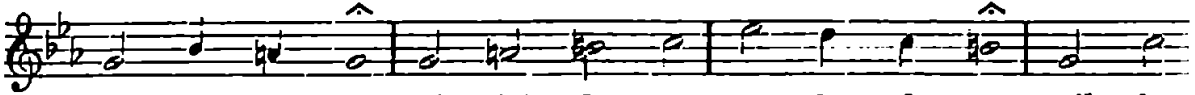
16. Oko Páně hasne,
jazyk hoří žízni,
srdce puká a lid —
směje se té trýzni.
„Otče, Otče!” tak Syn Boží kvílí,
„proč Jsi mne opustil
v přehrozné té chvíli?”

17. Tak Pán po tři dlouhé
hodiny krev cedí; —
a posledně praví,
anto k nebi hledí:
„Dokonáno!” — hlava svatá klesá,
tělo tuhne, stydne;
truchlejí nebesa.

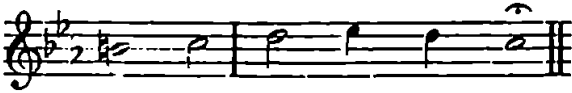
18. „Považ teď, člověče!
co jsem trpěl z lásky,
abych mohl zrušit
hříchu tvého svazky;
považ, považ, že jsems nebe sstoupil,
a svou krev vycedil,
abych tě vykoupil!” —

1. Je - zu Kri - ste, lá - sko mo - je! smut - ná by - la

du - še Tvo - je, když jsi v Get - se - manském dvo - ře pil z ka -

li - chu vše - ho ho - ře.

2. Z hlubin duše volals k Otci
v oné strastiplné noci:

„Budiž se mne bolest sňata;
staň se však Tvá vůle svatá!”

3. Tož jsi v samotě se trdil,
a své učenníky budil:

„Modlete se, se mnou bděte,
ať vás škůdce neuhněte.”

4. Smrtná hrůza v větším chvatě
doléhala stále na Tě;
mysl chvěla se a mdlela,
krvavý pot kanul z těla.

5. Po třikrát jsi v tomto těsnu
přátely své budil ze snu:

„Modlete se, se mnou bděte,
ať vás škůdce neuhněte.”

6. Po třikrát jsi prosil Otce,
pokořiv se přehluoce:

„Budiž se mne bolest sňata;
staň se však Tvá vůle svatá.”

7. A všemocný Otec s nebe,
takto trpět vida Tebe,
anděla v té smutné době
pro potěchu poslal Tobě.

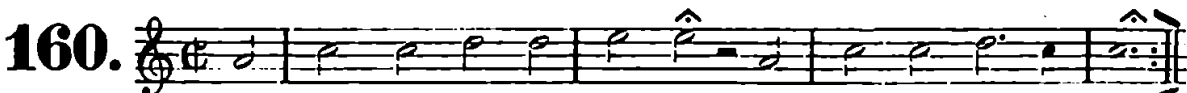
8. Pro trud, jímž jsi tehdy stonal,
pro modlitbu, již jsi konal,
pro krev potem vykypělou:
skloň se ke mně láskou celou.

9. Skloň se ke mně z svého stánku,
a zbud' duši moji z spánku;
zbud' ji opět, zbud' ji mocí,
ať nezhyne v hříchu noci.

10. S Tebou, Jezu, láska moje,
kráčím věrně v tuhé boje:
dej vítězství v této púťce
nad ouklady zlého škůdce!

11. Když mne úzkost těžká zehvátí,
a smrt bude o mne státi:
dej mi pomoci Tvé dojít,
rač mou vůli se svou spojit.

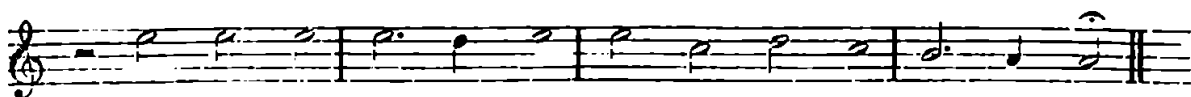
12. Veď mne z slzavé zahrady
v ony blahé rajske sady:
kde dle milostné své zprávy
zdobíš věrné věncem slávy. Amen.

1. Ach, ne - vin - ný Be - rán - ku! na smrt Tě po - ve - dou;
ó roz - koš - né sr - de - čko! ach, kam Tě za - ve - dou?

Přes ská - ly a ka - me - ní po ze - mi dr - sna - té

vlá - če - ti bu - dou li - dé Tvé tě - lo pře - sva - té.

2. I budou poličkovat,
i budou v hlavu bít,
i budou Tě bičovat,
i budou na tvář plít.
Tváři, nebes okraso!
na nižto hleděti
žádají ustavičně
kůrové andělští. —

3. Tak-li máš, ó pěknosti!
zohyžděna býti?
Tak-liž, ó nevinnosti!
trýzněna máš býti?
V městě Jerusalemě,
v tom místě pokoje,*)
neužiješ již více
žádného pokoje.

4. Budeš, ó můj kochánku!**)
ukrutně umrskán,
nebude na Tvém těle
ni mštecčka bez ran.
Kříž těžký na Tě vloží,
a povedou z města;
tuť bude, ó Beránku!
žalostná Tvá cesta.

5. Pod křížem unavený
nejedenkrát padneš,
od bolesti zemdlený
jako květ uvadneš;
nebude však tu konce
Tvé těžké bolesti,
musíš, dřevo, miláčku!
na horu donésti.

6. Na hoře Kalvarii,
na popravném místě,
se bolesti rozlijí
v těle, v duši čisté.
To Tvé místo poslední,
Beránku nevinný!
Ach, tu musíš oplakat
naše všecky viny.

7. Tu zase Tě svlíkati
budou z roucha Tvého,
a na zemi porazí
Tě obnaženého.
Pak na kříž vstoupit musíš,
ach, kdo vypraví to,
co zde pro nás zkusíš!

8. Jak své ruce rozložíš,
i hned je probíjí;
i nohy kati na kříž
ukrutně přibíjí;
ó ruce, až posavád
štedré k rozdávání,
ach, jak máte ukrutně
býti přikovány!

9. Ó nohy, jenž jste tolik
městeček schodily,
k spasení lidských duší
ochotně vodily:
toliž jest za tu chůzi
důstojná odměna?
Ach, jaká je nesmírna
kroků těchto cena!

10. Na kříži přibitého
Ježíše zdvihají;
poslyš, ó duše milá!
žily se trhají.
Ó dušičko křestanská,
pozdvihni též sebe,
a volej za Ježíšem:
„Táhni mne do nebe!” Amen.

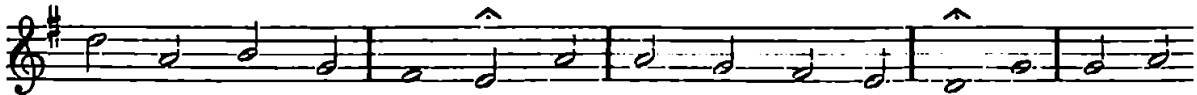
*) Slovo hebrejské „Jerusalém“ se vykládá: místo pokoje. **) miláčku.

1. Je - zu Kri - ste, Bo - že náš! Tys v Panně se vtě-

lil, pro vy - kou - pe - ní všech nás hříšných se na - ro - dil, a

po - tom byls od ži - dů ne - věr - ných po - tu - pen, jat a u-

krut - ně svá - zán, jsa Ji - dá - šem zra - zen.

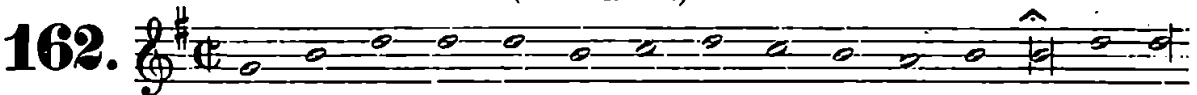
2. Jak beránek nevinný
k oběti jsi veden,
k Annáši, ku Kaifáši
s hlukem jsi přiveden;
před Piláta, Heroda
neuctivě staven,
a od falešných svědků
obžalován, zhaněn.

3. Ukrutně byls umrskán,
posmíván, uplván,
a trním korunován,
zlostně poličkován,
i třtinou v hlavu ubit;
k usmrcení veden,
pak hřeby na kříž přibit,
a s křížem vyzdvižen.

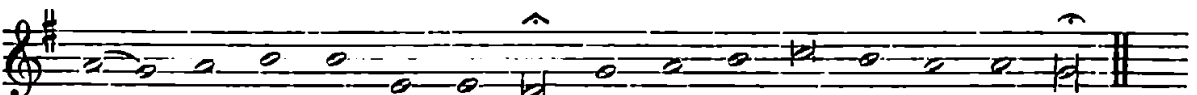
4. Byls mezi lotry počten,
a žlučí napájen,
bok Tvůj kopím otevřen;
ó dej, ať je vděčen
každý z nás těchto muk Tvých
a smrti žalostné,
pro niž nás do života
uveď slávy věčné!

5. Bože Otče! pro muky
a smrt Syna svého
buď milostiv nám hříšným;
a bydla věčného
přej nám s sebou v nebesích;
bys byl od nás chválen
věčně s milým Synem svým,
s Duchem Švatým. Amen.

(Ecce homo.)

1. Ej hle člověk! ó svě - te py - šný a vrt - ka - vý! viz, jak

od pa - ty až do hla - vy je pro tvé hří - chy bo - la - vý.

2. Třtinu drží v ruce, a je tr -
ním ověněn,
v hrubý plášť potupně oblečen.
Ach, jak jsi světe nevděčen!

3. Ej hle člověk! Viz, poznášli
v něm slávy krále,
Jemuž andělé pějí k chvále
na nebesích neustále!

4. Ach, svět volá: „Aj my krále
nemáme nyní,
tento je buřič velké viny,
krev Jeho na naše syny!”

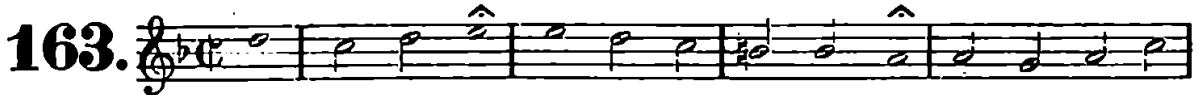
5. Ej hle člověk! Ten, Jenž lid-
stvo z hříchu vyplácí,
a duše Bohu Otcí vrací:
pro tě trpí a krvácí.

6. Kdo že velikost vysloví lásky
takové,
pro nás trpět, umřít hotové?
diví se jí andělové!

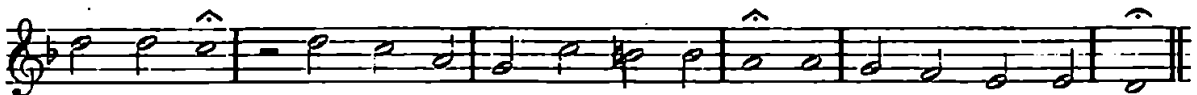
7. Ej hle člověk! kterýž je Kri-
stus, Bůh vtělený,
původ našeho oblažení,
a soudce všech pokolení.

8. Drahý Ježíši! kajícím plá-
čem vzdycháme,
a hříchů svých se odřkáme,
v Tvou velkou milost doufáme.

9. Rač laskavě splnit naši touhu
srdečnou:
bychom Tvou tváří s láskou vděčnou
mohli zřít dobou věčnou. Amen.

1. Ne - be - ský Pán, a - by do - ká - zal nám do - bro - ty své

ve - li - ké, člo - vě - čen - ství na se při - jal, podstoupil smrt kří - že.

2. Po večeři
do zahrady vyšel,
aby se Otcí modlil;
Jidáš naň s zástupem přišel,
aby jim ho zradil,

3. Javše Jeho
vedli ku Kaifáši,
křivé svědky slyšíce,
Pána potupili slovy,
i Ho bili v líce.

4. Odsoudivše,
kříž naň vložili,
s lotry z města vyvedli,
ukrutnou smrt učinili
Stvořiteli svému.

5. O kdež radost
Tvá, kterouž jsi měla,
Panno, Matko přečistá,
když jsi Jeho porodila?
Teď jsi žalostiva!

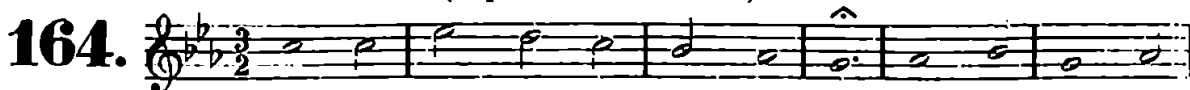
6. Ježíši! nám,
jenž dnes uvažuji
boj Tvého umučení,
popřej, ať Tebe miluji
nade vše stvoření.

7. Strach i nouzi,
mnohá zarmoucení
ráčil jsi dobrovolně
podstoupiti do umdlení:
to pro nás pro hříšné.

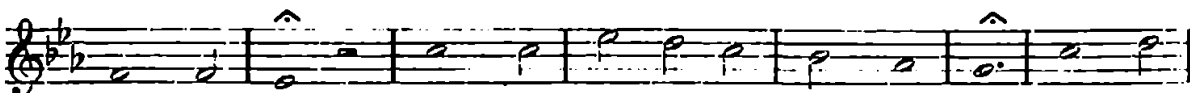
8. Jenž jsi pro nás
ráčil krev prolíti,
podstoupiv smrt ukrutnou:
račiž nám milostiv býti,
když stanem na soudu.

9. Přijmi nás v svých
počet vyvolených,
v sbory andělů svatých;
abys byl od nás ctěn, chválen
vždy na věky. Amen.

(Aspice ut vertum Dei.)

1. U - važ, na svět při - šlo Slo - vo, jsouc mi - lo - stí

nad - še - no, a - by plé - mě A - da - mo - vo z pá - du

by - lo zdví - že - no.

2. Ach, svět vázl v hříchu noci,
hynul vinou žalostně:
Pán se slitoval a k Otci
prosil za nás milostně.

3. „Otče!“ — volal, když k úkolu
smrti trpké měl se brát, —
„odejmi ten kalich bolů;
však Tvá vůle má se stát.“

4. Ouzkost svírá Jeho tělo,
v oudech síla umdlívá,
krvavě se potí čelo,
krev ta zemi zalívá.

5. Anděl s nebe v mdloby chvíli
Krista těšit pospíchá,
leje v srdce nové síly;
Pán zas mužně oddychá.

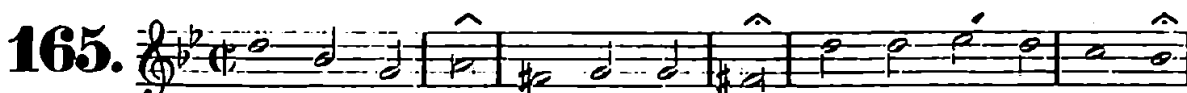
6. Hle, to onen smírce drahý,
jenž byl Otcem zaslíben,
neplačte již, z Jeho snahy
vychází nám nový den.

7. Život nám zahrada vzala,
z níž trest hříchu nám vyšel,
a zahrada život dala,
v níž Pán u modlení bděl.

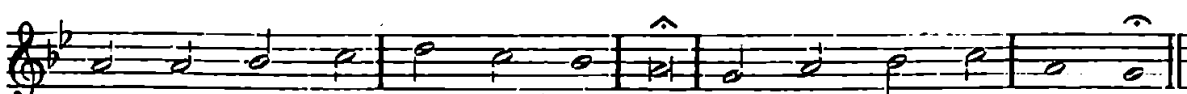
8. Tu přísného soudce zlosti
Pán se za nás podrobil;
aby za nás činil dosti,
na smrt jít se uvolil.

9. Tak otevřel ráje brány,
a roztrhal pekla síť:
bychom za ním v svaté stany
do radosti mohli vjít.

10. Sláva Otci, sláva Synu,
sláva Duchu Svatému;
pějte sbory země synů
věčnou chválu Věčnému! Amen.

1. Ach, jak mů - že věr - ná du - še Kri - sto - vy bo - le - sti

bez sl - ze - ní, bez o - mdle - ní v roz - jí - má - ní sné - sti!

2. Svatou hlavu, svčta slávu
trnfm Mu opletli;

ach, z ní v čele, růže stkvělé —
kapky krve — zkvetly.

3. Ach, svatá tvář, andělská zář,
v šarlat se oblekla,
když tou mukou z nohou, z rukou
krev u proudech tekla!

4. Ach, má duše! kdož to může
myslí postihnouti,
co tu můj Pán, v oběť vydán,
musil podniknouti!

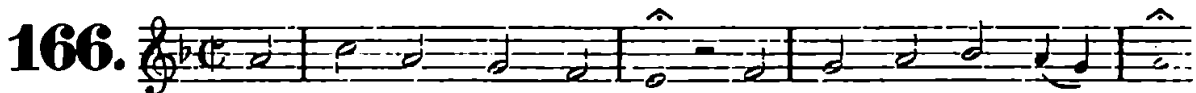
5. S křížem vyšel, k místu přišel,
kdežto měl umřítí,
ach, v té chvíli zbaven síly,
musil kalich píti.

6. Naskrz prudce nohy, ruce
hřeby přestroými,
ach, prohnali, roztrhali
hřeby železnými.

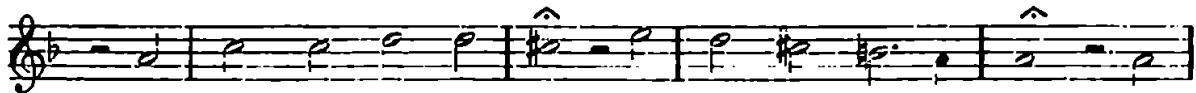
7. Jak rozpjaté tělo svaté
na kříži omdlévá;
štědře můj Pán z hlubokých ran
drahou krev vylévá!

8. Tož bolesti, a tesknosti,
úsměšek, i hana,
trápí silně, nevýmluvně —
milostného Pána.

9. Ó nezpytuj, než polituj
duše má s žalostí:
co pro tě Pán z svých mnohých ran
pocítil hořkostí! —

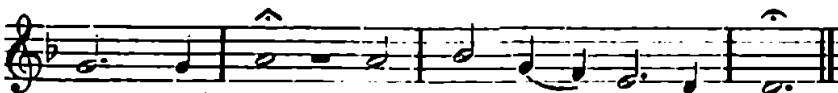
1. Vy sva-tí an-dě lé, jenž jste Spa-si-te-le

pro-vá-ze-li na zem! nuž po-hléd-ně-te sem; viz-

te ten z Pan-ny květ, po kte-rémž tou-žil svět, tu ru-dou

li-li-ji, jak se zde roz-ví-jí.

2. Hle, to muž bolesti,
pln ran a neřestí;
hle, Boží Beránek,
ten Israelský rek,
jenž k nebes úžasu
u brozném zápasu
smrt smrtí přemáhá,
nám nebe vymáhá.

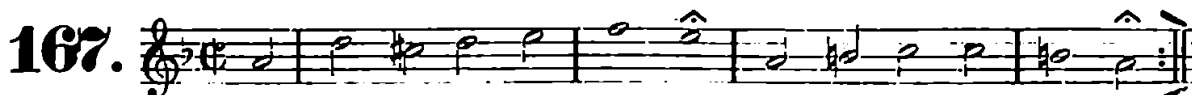
3. Na hoře Golgotě
visí tu v nahotě,
od lidí vyvržen
a k lotrům přivržen;

celý jest bolavý,
zsinalý, krvavý;
pot a krev vylívá:
z hříchu svět obmývá.

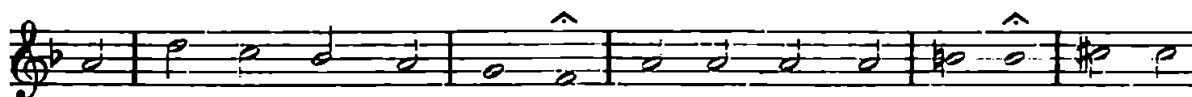
4. Na dřevo světů Pán
je hřeby ukován;
na kříži rozepjat
nemá kam hlavu dát;
ach! nemůže se hnout.
Kdo vídal takých pout?
Snáší tu nehodu
pro naši svobodu.

5. Syn Boží nevinný
zplácí ty zločiny,
jež lidé zpáchali,
když bujně zpýchali;
umírá za syny,
za dcery Eviny;
by jim trest prominul,
je k sobě přivinul.

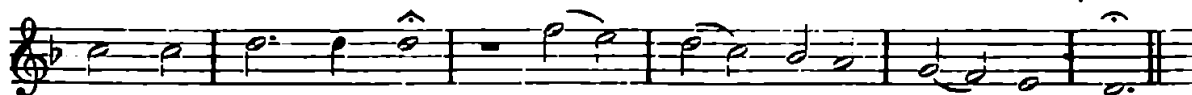
6. O hříšný člověče!
než lhůta uteče:
pod svatým křížem stůj,
plač, a zde napravuj
ty svoje neřesti:
ať slzy proklestí
cestu ti z hlubiny
do nebes výšiny.

1. Syn Bo-ží, Slo-vo věč-né, jenž by-lo u Ot-ce,
sem na svět pro nás při-šel v pře-bla-že-ném ro-ce.

Sám se-be pro nás zma-řil, slá-vy se ob-lou-pil: by nám

po-koj na ze-mi, slá-vu v nebi za-kou-pil.

2. V Betlémě v chlévě zrozen
chudičkou Matku měl,
a nedostatky mnohé
hned od mládí trpěl;
Pán, jenž tvory přemnohé
živí a odívá,
v chudé plénky zavinut
na slámě spočívá.

3. Když o Něm uslyšel král,
katy své vypravil,
by zrozeného krále
života hned zbavil;
tak dítě to k útěku
je s matkou puzeno,
spěje z vlasti v cizinu
sotva jsouc zrozeno.

5. Když Páně věku se rok
tridcátý dokonal,
na poušť k postu, k modlitbě
Kristus cestu konal;
tam pobyv dnů čtyřicet
v samotě — Boží Syn, —
od satana po třikrát
Istivě byl pokoušín.

6. Mráz a horko, žízen, hlad
ráčil zde pro nás nést,
tak hříchu prvotního
vzal na se těžký trest;
zde mnohé slzy trpké,
mnohý pot prolíval,
nám života věčného
žalostně dobýval.

7. Ach, neměl, kam by složil
své hlavy světa Pán,
byl haněn a osočen,
křivě obžalován;
až i k smrti odsouzen,
vnesl — nebes kníže,
sám na horu k Své smrti
těžké dřevo kříže.

8. Můj drahý Spasiteli!
jakou láskou jsi vřel?
žes takou obětí nám
nebesa otevřel.
Tu lásku rozněť v srdcích,
ať nás pudí k pláči,
a Tvůj Otec skrz Tebe
nám odpustit ráčí. Amen.

O posledních slovech Pána Krista na kříži.

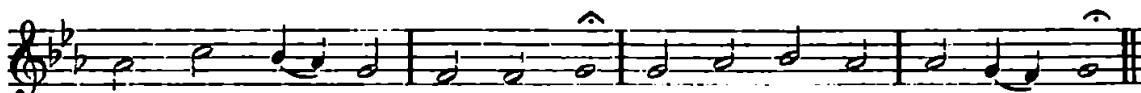
1. Du-še zbožná! k Páně kří-ži zra-ky svo-je po-zve-

dni; Kristus k to-bě v své ob-tí - ži vo-lá slo-va po-sle-dní.

Slyš a roz - važ Je - ží - šo - va věč-ně dra - há, sva-tá slo-va,

z nichž nám pry-ští po - tě - cha, raj-ská v bolech ú - tě - cha.

2. S kříže svého Pán se dívá
na úštěpky zlosynů,
a útrpně Otce vzývá:
„Odpusť jim těch zločinů!“
Slova lásky, vy nám zněte,
když nás hrubá křivda hněte;
ať my Krista sledujem,
a své škůdce milujem!

3. Pod křížem Mát slzy roní;
jet jí do srdce meč vklán,
tu se Boží Syn k ní kloní:
„Matko synem buď ti Jan.“
Aj Ty, Jenž jsi Matku Janu
s láskou vděčnou dal v ochranu,
nás sirotky ulituj,
a co Otec při nás stůj!

4. Aj, hle k Pánu s myslí temnou
hledí lotr, vzlykaje,
Pán ho těší: „Půjdeš se mnou
v dnešní době do ráje.“
Ó vy slova rajské slasti,
kojte hříšnou duši v strasti;
i nám jednou zavzněte,
v ráj nás s lotrem pozvěte!

5. Není konce hrozná době,
a vždy roste bolů tíž;
„Otče“, — vzdychá Ježíš v mdlobě,
„Otče, proč mne opouštíš!“

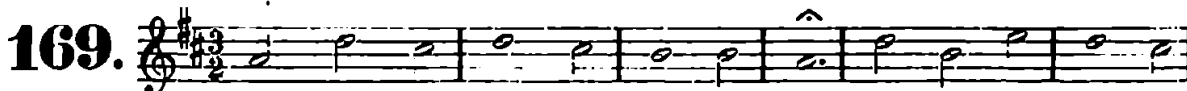
Ach, kdo, Pane, Tvého hoře
zmčří přehluboké moře?
Vlož nám kříž a vlož nám trest,
volně chcem vše s Tebou nést.

6. A v tom bolu a v té trýzni
vnitřní žáha plamení;
žádá Kristus v hrozná žízni
ústům vody k schlazení.
Ó můj Kriste! slyším Tebe,
an Ty ke mně voláš s nebe:
bych Tvou žízeň ukojil,
a Tě v chudých napojil.

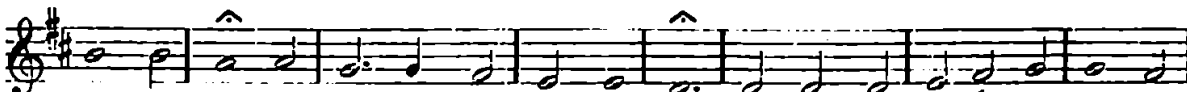
7. Plesej Matko, plesej světe;
„dokonáno!“ volá Pán;
vítězná již palma kvete,
Adam v ráj je povolán.
Ó buď i mně jednou přáno
s plesem volat: dokonáno!
až mne z toho života
povolá Tvá moudrota.

8. Pán když dokonává v muce,
ještě ústa otvírá;
ducha dává Otcí v ruce,
hlavu sklání, umírá.
Bože dej, ať duše čistá
v smrti době slovy Krista
se světem se rozleučí,
a se Tobě poroučí.

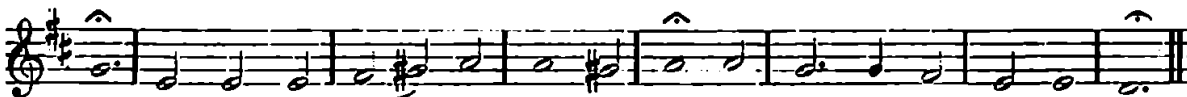
9. Ó můj Kriste! vděčně hledím | Vítám vděčně Ježíšova
na ten přesvatý Tvůj kříž, | sladká, blahodatná slova,
líbám rány, slzy cedím, | z nichž nám prýští potěcha,
obdivuji bolů tíž. | rajská v bolech útěcha.

1. Do - ko - ná - no jest! Pán pra - ví, a na - klo - niv sva -

té hla - vy, sko - nal v smrti zá - pa - su; ne - be nad tím, co se dě -

je, v sva - tém ob - di - vu se chvě - je, ze - mě tr - ne v ú - ža - su.

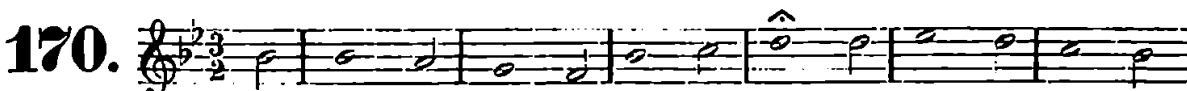
2. Dokonáno jest — mučení,
těla, duše utrpení;
smrti boj jest ukončen,
tělo rány již nečije;
bez bolesti duše žije,
věčné mzdy jí nastal den.

3. Dokonáno jest — to dílo,
pro něž Slovo se vtělilo,
by byl člověk přetvořen;
nový zákon lidem svítí,
lásku k Bohu v nich roznítí,
pokoj v svět je uveden.

4. Dokonáno jest — vítězství.
Rudý prápor kříže se stkví
co vítězné znamení.
Zbořeny jsou pekel brány;
na věky jsou upoutáni
ďábli, v propast svržení.

5. Dokonáno je — smíření;
přijal lidské pokolení
na milost svou zase Bůh;
Krista krví vyplácena
jest ta velká hříchů cena;
smazán je Adamův dluh.

6. Dokonáno je — spasení,
jeho oběť zde plamení!*)
Duše lidské děkujte!
nebe otvírá své brány
mocí této v boku rány;
v ní se všickni ukrejte!

1. Když Kri - stus Pán na kří - ži pněl, pod kří - žem pláč a

hla - hol zněl, tu v své ve - li - ké bo - le - sti pro - ne - sl

*) plamení t. j. v bolech hoří.

2. Když zhlídl své nepřátely,
jenž rouhavě se klaněli,
provolał z kříže výšiny:
„Nevědí Otče, co činí,
odpušť jim tyto proviny!”

3. Když zločinec na pravici
Ho prosil s myslí kající:
by v ráji byl ho pamětliv,
dí Pán, se k němu nachýliv:
„Dnes budeš se mnou v ráji živ.”

4. A matku vida u kříže
snášet hrozné obtíže,
„Ó matko!” — praví vlídně Pán,
„buď místo mne ti synem Jan;
onť k službě tvé je povolán.”

5. Když oudy krve zbáveny,
a žhavé žízňě plameny
zahoří v ústech posvátných:
Pán: „Žízním” volá v bolech svých;
než — v odpověď zní katů smích.

6. Když hlava, ruce, ramena
jsou hroznou strastí sevřena,
Pán žal si k srdci připustil,
a stížnost k Bohu vypustil:
„Proč, Otče, jsi mne opustil?”

7. Když blížila se chvíle ta,
kde Pán měl jíti ze světa,
zahladiv hříchů našich trest,
sám zvěstoval tu blahou zvěst
tím slovem: „Dokonáno jest!”

8. V hodině třetí zpolední
svou sebrav sílu poslední,
k nebesům volá: „Otče můj!
v Tvé ruce vrací se Syn Tvůj;”
a takto dokonal běh svůj.

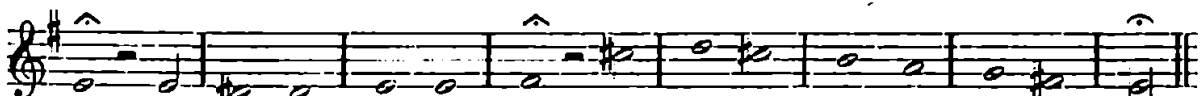
9. Ó Kriste, věčná Dobroto!
pokorně prosíme o to:
rač i nám hříchy prominout,
a v smrti naší hodině
nás k sobě v nebi přivínout. Amen.

1. Když se schýlil ve-čer po-sled-ní, Pán Kristus do za-

hra-dy šel, své u - mu - če - ní roz - jí - mal, a na mo - dlit - bě

bděl. Tu k Ot-ci vo-lal Pán: „Ne má, než vů - le Tvá se staň.”

2. Viděl v duchu hřeby a svůj kříž,
svou žízň, smrti ouzkosti.
„Odejmi, praví, Otče můj!
ten kalich hořkosti;”
však dorek odhodlán:
„Ne má, než vůle Tvá se staň.”

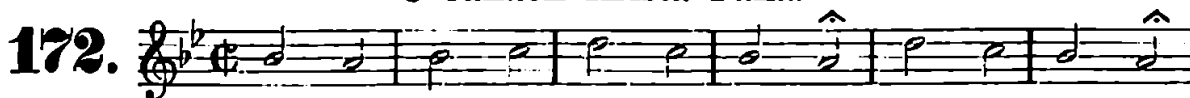
3. A čím déle k smrti prohlížel:
strach více na něj dorážel;
ach, tělo chvělo se, a pot
krvavý vyrážel; •
předc nebyl překonán:
„Ne má, dí, vůle Tvá se staň.”

4. Tu pak anděl s nebe přišel sem,
Ježíše sřil ve mdlobě;
posvátný duch se zmužil zas
v tělesné nádobě,
a volá odevzdán:
„Ne má, než vůle Tvá se staň.”

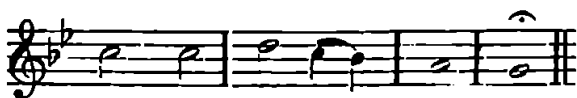
5. A když na to zrádcem zajat byl,
když kříž na sebe položil,
když v mukách tři hodiny pñel,
se haně podložil,
když hrot mu v srdce vklán:
„Ne má,” dí, „vůle Tvá se staň.”

6. Uč i nás, ó drahý Ježíši!
svou vůli — Boží podkládat,
a u všech našich souženích
vždy k Tobě věrně stát.
Nuž trestej nás a raň,
ne naše, — vůle Tvá se staň!

O ranách Krista Pána.

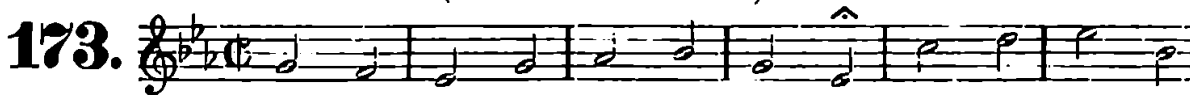

1. Pro tvé sva - té, dra - hé rá - ny, Je - zu Kri - ste

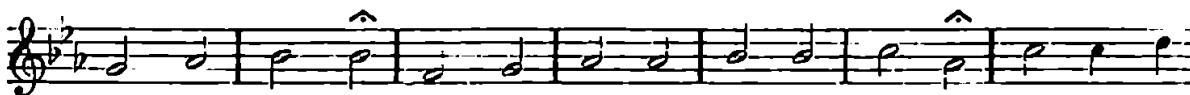

smi - luj se nad ná - mi!

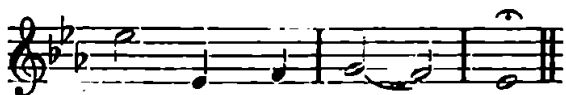
(Salvete Christi vulnera.)

1. Zdrá - vy buď - te Kri - sta rá - ny, ne - po - stí - hlé

lá - sky schrány! z nichžto ne - u - stavnou ře - kou proudy kr -

ve ru - dé te - kou.

2. Nad hvězdy lesk větší máte,
vůní růže přemáháte,
cenou perly, i vše statky
a svou lahodou med sladký.

3. Ve vás mysl u nesnázi
v jisté útočiště vchází,
kdežto nikdy útok vrahů
nepodvrátí její bláhu.

4. Kolik ran je nesevědomě
dáno Kristu v radním domě;
kolik krápi krve kane
z Jeho pleti rozedrané!

5. Ach! to Jeho sličné čelo
břítickým trnem obolelo,
a hřeb ostrý k větší muce
probodá Mu nohy, ruce.

6. A když ducha z vlastní moci
nebeskému oddal Otcí:
prošlo kopí svatým bokem,
kříž se dvojnásob zbarvil mokem.

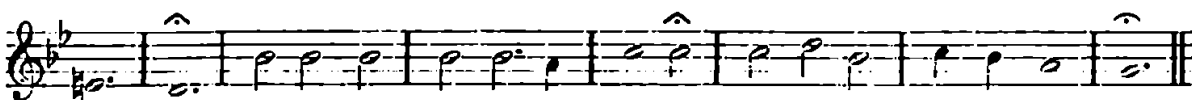
7. Pán se v hrozné muky dává,
a tak spásu dokonává;
sebe nedbá, k nám jen hledí,
až poslední krůpěj cedí.

8. Kdo jste nakaženi vinou:
pojdte sem, zde vody plynou,
jichžto lázeň vás očistí,
by jste byli spásou jisti.

9. Díky pějte Hospodinu,
a s Ním vládnoucímu Synu,
Jehož krev nás očistila,
a Jenž Ducha nám vysílá. Amen.

1. Kaž-dá rá - na Kri - sta Pá - na vděč - ně bu - diž u -

ctě - na; lá-ska vrou - cí z tváři mroucí Krista Pá - na pla-me - ná.

2. Pro mou vinu, Boží Synu!
trn Tvou hlavu rozdírá;
pro mne ruce v hrozné muce
železný hřeb rozvírá.

3. Nohy svaté, hřeby spjaté!
ach, pro mne jste zjizveny;
pro mne z boku řinou v toku
krev a voda smíšený.

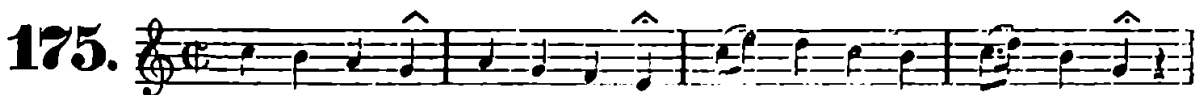
4. Rány svaté! vy bohaté
duše mé jste poklady;
vás miluji, obdivuji
spásy věčné základy!

5. Z hříchu moci, z pekel noci
k Bohu jste mne uvedly;
ach, k vám hledím, slzy cedím,
že mne hříchy zavedly.

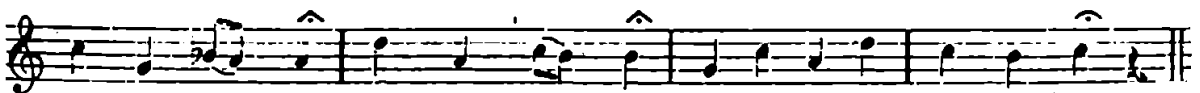
6. Hvězdy jasné k bráně spasné!
k vám se opět utíkám;
vás miluji, pozdravuji,
a kříž svatý objímám!

7. Slyš mé vzdechy, dej útěchy
Jezu Kriste na kříži!
vlej mi síly v boje chvíli,
v mého stavu obtíži!

8. Chci se káti a plakati
pro mé duše zblouzení;
jen před soudem umyj proudem
krve své mne k spasení.

1. S dů - věrno - stí, v skroušenosti před Tebou, Kri - ste! padám:

ou - dy vše - mi sklo - něn k ze - mi, Te - be za mi - lost žá - dám.

2. Láskou jatý Pane svatý!
jak jsi pro mne ponížěn;

ubičován a uplván,
ach, jsi na kříž povýšen.

3. Patř, člověče! jak tu teče
krev z těch přehlubokých ran;
jen pro tebe, bys do nebe
přišel, trpí nebes Pán.

4. Krev uchází, smrt přichází;
Ježíš s hlavou skloněnou
Otcí svému nebeskému
odevzdává duši svou.

5. Nebes Vládce! já Tvůj zrádce
smíu k Tobě přistoupit blíž?
Hříchy moje tělo Tvoje
přibily na tento kříž.

6. Ty bolesti, které nésti
ráčils pro mne, Ježíši!
chci rozjímat a Tě vzývat:
spas mou ubohou duši.

7. Nohy, ruce, jež jsem k muce
hřeby těmi probodnul:
milost dejte a zjednejte,
by mne věčný trest minul!

8. A ta rána mého Pána,
jíž krev z boku prýští ven,
Boží bázcň, svatou kázeň
vlévej v duši den co den.

9. Vlej mi ctnosti, vlej milosti,
Pane! bych, jak svatý Jan,
Matce Tvoji v smrti boji
za syna byl odevzdán. Amen.

176.

1. Ó Je - ží - ši, dár - ce bla - ha, kně - žc, i o - bě -
ti dra - há! když po - hlí - ží k Tvému kří - ži má du - še, pobož -
ně: s ú - ža - sem vi - dí tu ne - smírnou lá - sku, do - bro - tu.

2. Umíráš, krev Tvoji pije
hora svatá, Kalvarie.
Boží Synu!
proč výšinu
jsi zvolil pro svůj kříž?
Ty vynikat jsi chtěl,
by každý snadno Tebe zřel.

3. Ach, tam, Spasiteli drahý!
na kříži pniš chudý, nahý.
Ó Dobroto,
ó Čistoto!
proč tak jsi zahanben?
By v bídě a v trudu
šel člověk k Tobě — bez studu.

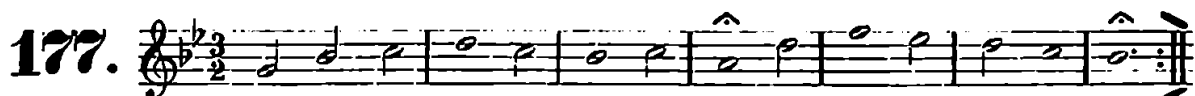
4. Ach, tam znějí hrozné rány,
hřeby jsou v Tvé ruce vklány;
ó pravice,
ó levice!
proč jste tak rozpjaty?
K nám jste roztaženy, —
obejmout chcete křesťany.

5. Ty s lotry, Kriste náš slavný!
umíráš co lotr hlavní;
proč zločince
v své hodince
dals sobě přidružit?
Že všechny zlosyny
žádáš přijmouti za syny.

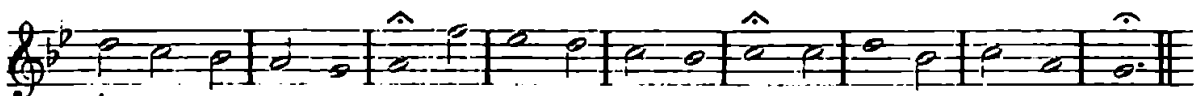

6. Ach, již Pánu klesá hlava,
k nám ji kloní, an skonává.
To v lásce své
nás k ústům zve;

an tváři uklání,
nás touží políbit,
a duším nebe zaslíbit.

1. O hla-vo Pá-ně zpa-ni - lá, pře - slavná od vě - ků!
ko-ru - nou z trní o - vi - la tě ru - ka ne - vdě - ku.

Ó hla-vo ve-leb-ná, ty sí-dlo moudrosti, tě lí-bá du-še má!

2. Ó svatá Páně pravice!
jenž svět jsi stvořila:
jsi nyní krve studnice,
bys ten svět obmyla;
ó ruko umělá
a štědrá, pečlivá,
tě líbá duše má!

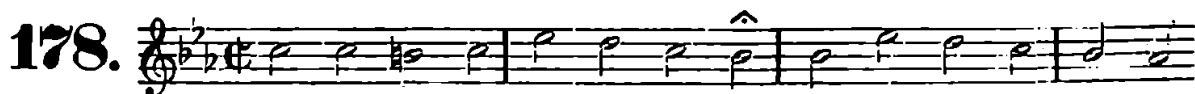
3. Ó drahá Boží levice!
jenžs peklo zhubila:
i tebe, spásy kotvice!
zlost lidská probila;
ó ruko pomocná,
rač zachovati nás,
tě líbá duše má!

4. O pravá noho ochotná!
kdyžs ovce hledala,
ach, jaká cesta neschodná
zde tobě nastala;
ó noho zpoutaná,
by nás pout zbavila,
tě líbá duše má!

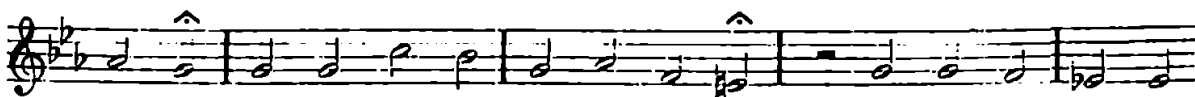
5. O levá noho umdlená
přemnohou lopotou!
buď od nás stále uctěna
s povděčnou ochotou;
ó noho krvavá,
se ženou kající —
tě líbá duše má!

6. Ó ráno boku tajemná!
tys lásky hlubina:
odtud se prýští hojemná
všem lázeň jediná.
Ty bráno vznešená
k nebeské svatyni,
tě líbá duše má!

7. O tělo z Ducha zplozené!
máš nebes podobu?
Zsinalé, krve zbavené
teď klesáš do hrobu.
Oběti milostná,
ty zboží nejsladší,
tě líbá duše má!

1. Zdráv buď Kriste, Bo-ží Sy-nu, ztrý-zně-ný pro lidskou

vi-nu, bez mi-lo-sti, bez lí-to-sti o-hav-ně zra-ně-

2. Aj tvář Božská se ztměla,
jenž se dřív jak slunce stkvěla;
oči krásné, hvězdy jasné
krví jsou zality,
nocí jsou pokryty;
kam krásno jsi se poděla?

3. Ústa, kteráž těšívala,
ach, již zamkla se — zsinálá,
též velice zbledlo líce;
sklonila se hlava
velebná, krvavá,
by nikdy více nevstala.

4. Železný hřeb v každé dlani,
železný hřeb nohy raní;
v boku rána — k srdci brána;
a z ní krev se řine,
a z ní voda plyne,
až do krupěje vyplyne.

5. Ó můj Kriste, ó můj choti!
kdo Ti zplodil ty lopoty?
kdo tě ranil, tak pohanil?
kdo Tě, věčné kníže!
na to dřevo kříže
přibil železnými hroty?

6. Hříšná duše! tys tím vinna,
smrti Páně tys příčina;
hříchy svými ohyzdnými
na kříž jsi Ho vbila,
a krví zbarvila.
Cos, dušičko, učinila?

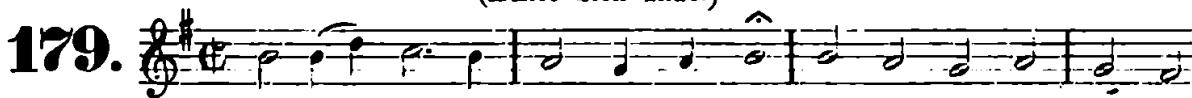
7. Což tobě tvůj Bůh učinil,
co proti tobě zavínil?
Jenž pro tebe sstoupil s nebe,
hořkou smrt podstoupil,
aby tě vykoupil, —
i umřel, by tebe spasil.

8. Mysli, jak miloval tebe:
by tě získal, zmařil sebe;
též Ho miluj, hříchu lituj;
požel Boha svého
pro tebe mrtvého,
by vyzískal tobě nebe.

9. Ó Ježíši umučený,
má naděje, mé spasení,
Boží Synu! zhlad' mou vinu;
pro své ponížení,
hořké umučení
odpusť mi mé provinění. Amen.

O trnové koruně.

(Exite Sion filiae.)

1. Na ko - ru - nu bo-dli - na - tou pařte du - še nábož -

né, již o - ví - li hla - vu sva - tou li - du ru - ce bez - bož - né.

2. Ach, na hlavě zkrvácené
hrůzně z vlasů vyniká;
pod ní oko zakalené
k smrti se již zanyká.

3. Země, v které strašné poušti
jsi ty trny zplodila?
Cí nešťastná ruka v houšti
kruté větve zlomila?

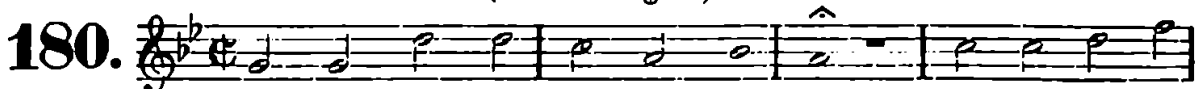
4. Však ty trny v krvi svaté
v růže se nám změňují,
nesou plody přebohaté,
vítězství nám zvěstují.

5. Hřích náš jest, ó Synu Boží!
keř, jenž zplodil trnů Tvých:
zhlad' to hnusné srdcí hloží,
a nasej tam bodlin svých.

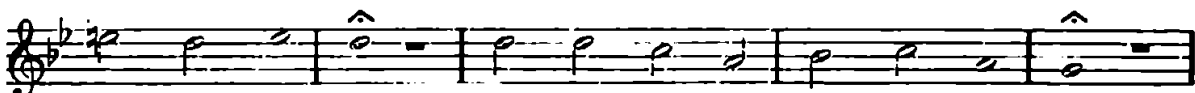
6. Sláva Otcí, sláva Synu,
sláva Duchu Svatému;
pějte sbory zeměsynů
věčnou chválu Věčnému! Amen.

O nejsvětějším srdci Páně.

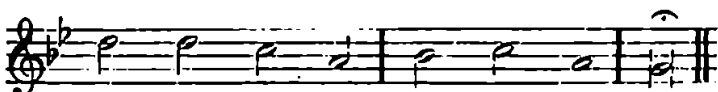
(Cor arca legem.)

1. Srd - ce Pá - ně, ar - cho no - vá, v níž se zá - kon

lá - sky cho - vá, zá - kon spá - sý a mi - lo - sti,

ne již sta - ré slu - žeb - no - sti!

2. Svatyně jsi smlouvy nové,
o už pěli prorokové:
chrám jsi starého světější,
a opona tajemnější.

4. Jevíš, Kriste! ranou svojí,
žeš dal za nás obět dvojí:
trpěls v těle muky kříže,
trpěls v duchu tajné tíže.

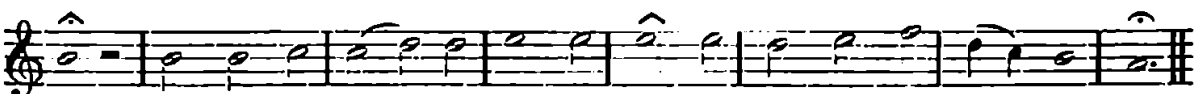
3. Láska věčná stanovila,
by tvá rána zřejmá byla:
bychom mohli rány ctíti
lásky, kterouž nelze zřítí.

5. Kdožby Toho nemiloval,
Jenž se za nás občtoval?
V srdce Jeho pospíchejme,
v Něm se věčně ukrývejme.

6. Vzdána budiž Bohu Otcí,
Synu, Duchu stejné moci,
čest a sláva od člověků,
i všech tvorů věčně věků. Amen.

1. Ó lá - sko pří - liš ve - li - ká! že Pán Bůh za své slu -

hy, za ne - hod - né - ho hříš - ní - ka, svou kr - ví pla - tí dlu - hy.

2. Hle, rozvírá se vbodená
v bok Páně velká rána:

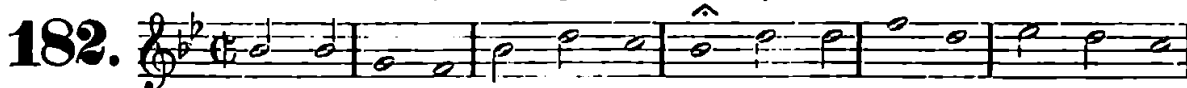
to lidem je otevřená
do nebe jistá brána.

3. Ille, ramena Pán rozpíná,
by objal tě hříšníka;
kteraká je to příčina,
že duše tvá utíká?

4. Již nehněvejme dobrotu
tak laskavého Pána,
a chvalme lásky štědrotu,
již hlásá každá rána.

5. Nad sebou plač, ó člověče!
a zapři, zmrtví sebe:
ať marně krev ta neteče
jíž Pán chce spasit tebe. —

(En ut superba criminum.)

1. Aj hle! hejno našich hří-čů pro svou zlobu a svou pý-

chu srd-ce Bo-ží po-ra-ni-lo, ježto lá-sku za-slou-ži-lo.

2. Kopl, kterým vojín hodil,
hřích náš k srdci Páně vodil;
hrot, jenž na Kristu byl zkoušen,
od naší byl viny broušen.

3. V hluboké té srdce ráně
zrodila se církev Páně:
aj to v boku svatém brána,
jenž nám k spáse vykázána.

4. Z rány té sedmerou řekou
milosti vždy valně tekou;
bychom v svatém krve zdroji
zprali roucho duše svojí.

5. Neslušno se hříchu oddat,
a to srdce znova bodat;
duše ať jen láskou hoří,
a se věčné lásce koří.

6. Rač to, Otče, Synu! dáti,
dej Tvým ohněm, Duchu! zpláti,
jimžto po vše věky věkův
láva, čest buď v plném vděku. Amen.

183.

Dle téhož nápěvu.

1. Pozdravení vzácné ráně
u posvatném boku Páně,
jížto pro nás krev vylívá
láska Boží obětívá!

2. Stkviš se slavně, ráno drahá,
ty studnice všeho blaha,
bráno růžemi zdobená,
všem dokořan otevřená!

3. Nad balsám jde tvoje vůně;
kdo ji čije, víc nestůně:
ba i v smrti hned ožije,
kdo se z tebe podnapije.

4. V tobě, ráno krásně rudá!
poklad svůj má duše chudá;
a když v krvi tvé se ztápí:
tu vše smyje, co ji trápí.

5. Kriste! vztáhni svoje rámě,
skryj mne v tajemné té jámě:
ať mé srdce tam okřeje,
na Tvém srdci se ohřeje.

6. Zvláště při posledním kroku
duši pohrouži v svém boku:
aby došla v této ráně
cíle svého — srdce Páně.

O slavnosti nejdražší krve Páně.

(Ira justa Conditoris.)

184.
1. Tvůrce v sprave - dli - vé zlo - sti svět ve vo-

dách po - cho - val; lidstvo tre - stal z ne - pra - vo - sti,

No - e - ma jen za - cho - val; a však lá - ska Spa-

si - te - le smy - la v kr - vi lid - stvo ce - lé.

2. Když ty kapky krve Boží
šťastnou zemi zropily:
uschlo trní, zvadlo hloží,
květy jen se rozvily;
pelyněk svou trpkost změnil,
v med lahodný se proměnil.

3. Jed rozsetý svoditelem
zhoubné moci pozbývá,
a povaze lýtých šelem
divokosti ubývá;
ty výhody jsou nám dány
pro vítězné Krista rány.

4. Nedostupny jste hlubiny
věčné Boží moudrosti;
a kdo sčítá blahé činy
poslé z Páně milosti?
Za své sluhy smrti tresty
ráčí laskavý Pán nésti.

5. Když na sebe vyzýváme
Boží spravedlivou zlost:
nechť blahou poznáváme
krve Páně přítomnost;
a když nehody se rojí,
ať nás hájí v tuhém boji.

6. Ať svět vykoupený vděčně
chválí a má v paměti
Tebe, Vůdce spásy věčné,
Jenž krvácels v oběti,
a teď vládneš na výsosti
s Otcem, s Duchem do věčnosti. Amen.

Při líbání sv. kříže.

185.
1. Sem po - spěš - te, po - bě - hněte Kri - sto - vi mi - lo - vní-

ci! u - hlí - dá - te z trá - pe - né - ho, při - bi - té - ho na kří - ži.

2. Jeho čelem, Jeho tělem
krve proudy stýkají;
z Jeho boku v hojném toku
krev a voda prýskají.

3. Všudy byly, kam jen koli
oko lidské pohlží;
tělo rány, duši hany
souží v hrozné obtíži.

5. Což v tom hoří, v bolů moří
žádnou nemáš útěchu?
Můj Ježíši, Tebe těší
trpět k světa prospěchu.

4. V této trýzni duch Tvůj žízní
po naší jen blahosti;
bolů nedbá, jen když kletba
odejme se hříšnosti.

6. Ó můj Kriste! já zajisté
lásky Tvé jsem nehoden;
ach, já hříšný, smilný, pyšný
urážím Tě den co den.

7. Odpust Kriste! srdce čisté
ve mně utvoř milostně;
Tebe vzývám, kříž objímám,
vzdychám, pláči lítostně.

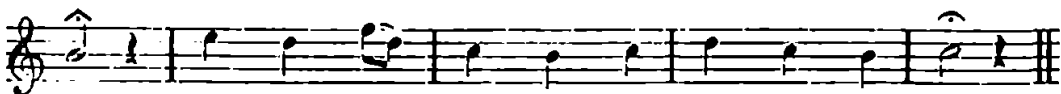
8. Pro ty muky obé ruky,
pro ty rány v nohou Tvých
obmyj, Pane! v srdci ráně
mne milostně z hříchů svých. Amen.

1. Ó srd-ce ka-menné! roz-po-meň se, ja-kou tíž
na ho-ru do-ná-ší Kristus Je-žíš ze dře-va

Spa-si-tel pro tě ne-se; u-pl-va-ný, u-mr-ska-
tvr-dé-ho o-hav-ný kříž;

ný k smr-ti jde, vy-pro-vá-zen po-ha-ny.

2. Ach, kat Mu ovíjí
bodlinou skrání,*)
železem probíjí
patu a dlaň,
do země zaráží
ohavný kmen;
hle! Kristus Pán visí
na hřebích jen.
Krev se řine, síla mine;
proč jsi Jej opustil Hospodine?

3. A záha traplivá
jícen pálí:
vody mu ni s kapku
nepodali.
Aj, kdo Mu spůsobil
tyto muky?
kdo ukrutně probil
nohy, ruky?
Ach, jediná ta příčina
jesti duší našich mnohá vina. —

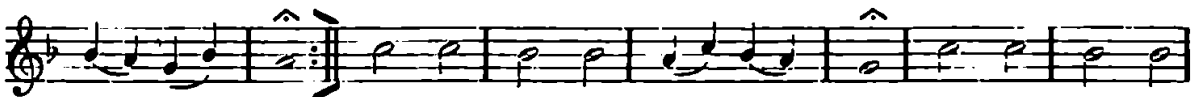
*) židoviny hlíže čela.

4, Na ruce, nohy, bok,
člověče! hleď;
prýští se divných tu
pramenů pět:
aby si obmyl se
v těch potocích,
by si z nich ozdravěl
v svých nemocích;
kolik je ran, tolik je schran,
aby si životu byl zachován.

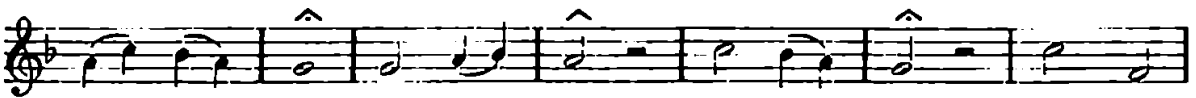
5. Děkuj a pokání
s lotrem zde čin,
aby ti odpustil
též Boží Syn;
aby tě milostný,
nebeský král
po smrti do svého
ráje též vzal.
„Hříchu lituj, chcešli být můj!”
to tobě vzkazuje z kříže Bůh tvůj.

1. Když v my - šle - ní u - smr - ce - ní Kri - sta Pá - ňa
tr - nu v zbož - ném roz - ní - ce - ní, na své hří - chy

roz - jí - mám, Spa - si - tel můj, Pán a Bůh, splá - cí na kří -

ží můj dluh. Lí - bám již sva - tý kříž, na němž

um - řel Pán Je - žíš.

2. Ach, kdo sečte všechny rány,
které nese na těle:
v oudy jsou Mu hřeby vklány,
trn Ho bodá na čele,
kopí srdce proniká;
tak nám nebe odmyká.
Líbám již atd.

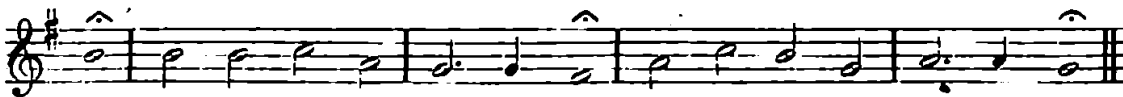
3. Ach, Jemu se jen posmívá,
jen se rouhá lidský hněv,
když paterou řekou splývá
z kříže Jeho svatá krev.
Vítej krvi přesvatá,
tyť jsi náš výplata!
Líbám již atd.

4. Ach, již oko Jeho hasne,
bledé tváři sinají;
srdce vadne, z rány spasné
krev a voda prýskají;
tak nás všechny pokropil:
kdo tu lásku pochopil!
Líbám již atd.

5. Kajicně u kříže paty
v prach se vrhnem hříšníci,
neustañme zde plakati
před tou Boží stolicí:
Kriste, pro Tvé mučení
odpuť, dej nám spasení!
Líbám již atd.

1. Ó můj dra-hý Je - zu Kri-ste! u-tvoř ve mně srd-ce či-

sté, abych kříž ten lí - bat směl, na němž jsi při smr-ti pněl.

2. Dřevo to ať v hořkém pláči
kající má slza smáčí;
jáť zasloužil smrti trest,
jáť měl kříž ten těžký nést.

3. Lsbám Tvoje svaté čelo,
jenž od trnů krvácelo,
když je pro mé zločiny
rozervalo bodliny.

4. Lsbám ústa, která v trázní
pro mou duši práhla žlzní,
žlučí jsou napájena;
tak jest duše zhojena.

5. Lsbám zbožně ruce svaté,
pro mé skutky rozepjaté,
a zbodané v bolesti
pro mé duše neřesti.

6. Lsbám nohy, jenž se chvěly,
když na horu kráčēt měly:
že mne svět ten odloudil,
a já z cesty zabloudil.

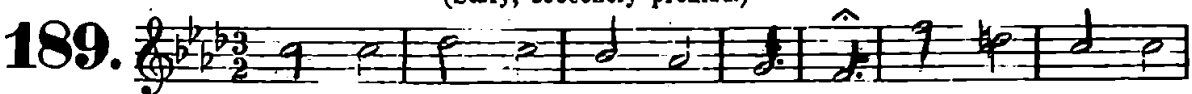
7. K Tvému kříži se teď vinu,
Pane! dej ať v jeho stínu
spásy věčné naděje
duši moji ověje.

8. Až pak jednou v hrozné kráse
zjeví se nám kříž ten zase:
rač mi, Dárce milosti!
z kříže kynout k blahosti. Amen.

O soustrasti Panny Marie.

(Stabat mater dolorosa.)

(Starý, zobecnělý překlad.)

1. Stá - la Ma - tka li - tu - jí - cí, u dře - va kříf-

že pla - čí - cí, když pněl na něm Kri-stus Pán.

2. Jejížto srdce žalostné,
zarmoucené a bolestné
prorazil meč s obou stran.

3. Ó jak smutná, a žalostná
byla ta matka milostná
pro Syna jediného.

4. Což kvílila a želela,
všetrnoucí když viděla
muky Synáčka svého.

5. Kdožby neměl zaplakati,
vida Matku Páně státi
tím hořem obklíčenou!

6. Kdoby neměl litovati,
kdyby chtěl považovati
Mát se Synem souženou!

7. Pro hříchy svého národu
viděla Ho nésti škodu,
i jak biči mrskán byl;

8. viděla Syna milého,
při smrti opuštěného,
i když duši vypustil.

9. Máti, studnice milosti!
propůjč mi něco žalosti:
ať se s Tebou rozkvílím.

10. Čiň, ať se mi srdce rozže
v lásce Kristově pobožně:
ať se mu tak zalíbím.

11. Svatá Máti! rač popřítí,
bych své moh srdce raniti
ranami Syna Tvého:

12. Onť pro mne ran těch utrpěl,
pro mne bolest snášeti chtěl;
rozděl se mnou strast Jeho.

13. Popřej mně s Tebou plakati,
a Krista vždy litovati,
dokud v těle zůstávám;

14. vedlé kříže s Tebou státi,
a v Tvé žalosti trvati;
za to Tě věrně žádám.

15. Panno! jenž jsi nejjasnější,
schyl se v době nejtrpčejší,
dejž mi s Tebou želeť;

16. dejž, ať mohu smrt Kristovu
nositi, a na kříž znovu
i na rány pomněti.

17. Jeho ranami mne ukoj,
a tím svatým křížem upoj,
pro lásku Syna svého;

18. tak roznícen a rozpálen
abych byl skrz Tě obhájen
v hodinu dne soudného.

19. Rač mne křížem ostrřhati,
smrtí Krista odívati,
a chovati v milosti.

20. Když zde v světě tělo zhyne,
duše z něho se vyvine:
dej, by šla do radosti. Amen.

190.

Dle téhož nápěvu.

(Nový překlad též hymny.)

1. Podlé kříže plná žele
stála Matka Spasitele,
když Syn Její na něm pněl.

2. Duši Její přeubohou,
skormoucenou pro strast mnohou
přcostrý meč rozevřel.

3. Ó jak smutná, sužovaná
byla Matka požehnaná
v hoře toho úchvatě!*)

4. Ó jak mdlela, jak se chvěla,
a jak tlela,**) když Ho zřela,
urpět k světa výplatě.

5. Jestli někdo v zemském dolu
jenžby mohl prostý bolu
Matku zřítí ztrápenou?

6. Kdožby ronit pláč se styděl,
kdyby Matku Páně viděl
se svým Synem souženou?

7. Pro národa svého vinu
viděla, jak svému Synu
tělo biči zedrali;

8. zřela, jak Syn Její lásky
úmornými spoután pásky***)
dokonává zsinalý.

*) uchrácení. **) schla, bolesti se trávila. ***) hřeby.

9. Ach, ó Matko, lásky zdroji!
nechat žel mne s Tebou spojí,
nech se s Tebou rozkvílím;

10. ať mé nitro*) rozkochané
ke Kristovi láskou zplane,
ať se Jemu zalíbím.

11. Svatá Matko! ony rány,
jimiž oudy Krista sklány,
hluboko mně v duši vtláč.

12. Ty bolesti, jež chtěl nésti
podlé zvěsti**) pro neřesti,***)
se mnou mše dělit rač.

13. Necht bol dědím, slzy cedím,
s účastností na kříž hledím,
pokud stává života.

14. Podlé kříže s Tebou státi,
s Tebou spolu věrně lkáti,
vroucná jest má ochota.

15. Panno, Ty všech panen slávo!
buď mně srdce Tvoje právo,†)
dej, ať s Tebou rozplývám;

16. v každé době roven Tobě,
ať smrt Páně nosím v sobě,
a ran Jeho pomnívám.

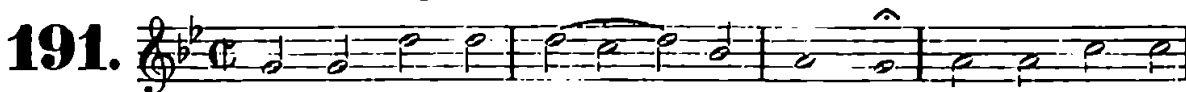
17. Nechat rány Jeho čiji,††)
ze kříže se podnapiji
z lásky k tvému Synovi;

18. láskou touto když se znítím,
nechat přímluvy Tvé cítím,
když Bůh soudy vypoví.†††)

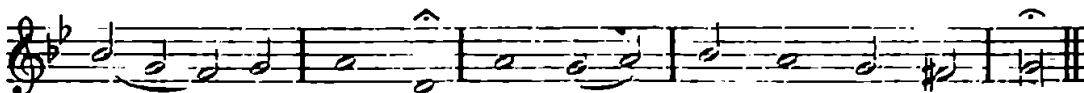
19. Uděl, ať mne kříž ohráží,
ať smrt Páně je mi k stráži,
Jeho milost v otavu.

20. A když tělo toto skoná,
dej, ať duše neúhonná
přejde v rajskou oslavu. Amen.

(Opět jiný překlad předešlé hymny.)

1. Stá-la Ma-tka bo - - le - sti - vá po-dlé kří-že

ža - - lo - sti - va, na němž - to Syn Je - jí pněl.

2. V duši Její roztoužené,
u zármutek pohroužené
ostrý meč hluboce tkvěl.

3. Ó jak smutná, zkormoucená,
byla Matka vyvolená,
jíž sám Bůh za syna dán!

4. Jak tu lkala, jak se chvěla,
když to množství uviděla
Jeho muk a hrozných ran.

5. Kde je člověk, jenž by bolu
necítil v svém srdci spolu
s Matkou Páně sklíčenou?

6. Kdožby nechtěl slzy líti,
na milostnou Matku zřítí
se Synem zarmoucenou?

7. Pro neřesti svého lidu
viděla Ho bez poklidu,
a jak bičí trýzněn byl;

8. spatřila Jej — chloubu svoji,
bez útěchy, v smrtném boji,
duši svou když vypustil.

9. Ó Rodičko, zdroji lásky!
přej mi svého želu částky,
s Tebou ať se rozkvílím;

10. učň, ať se vznítit mohu
láskou, dlužnou Kristu Bohu,
ať Jej sobě nachýlím.

11. Svatá Matko! žádám pilně:
rač do srdce mého silně
rány Smírce, zatlačit;

*) srdce. **) zvěstování proroků. ***) pro hříchy světa. †) spravedlivo či příznivo. ††) rány cítím jako sv. František Serafský. †††) v den soudný.

12. o pokuty Tvého Syna,
Jež proklála moje vina,
se mnou se rač rozdělít.

13. Nech mne s Tebou zaplakati,
Spásci soucit věnovati
v každý mého věku čas;

14. toužím s Tebou stát u kříže,
s pláčem Tvým chci sdružit blíže
žalostný můj vzdych a hlas.

15. Panno panen velejasná!
ke mně hled' tvář Tvoje spasná,
nech mne spolu s Tebou lkát;

16. Kristovu smrt dej mi nésti,
dej mi díl Jeho bolesti,
a trud Jeho rozjímat.

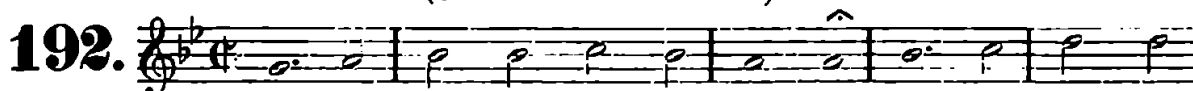
17. Dej, ať cítím rány Jeho,
krev, co s kříže Smírce mého
stéká, mne již opojuj.

18. Plamen ať mých nežže oudů,
Panno! v hrozné době soudu
za mne mluv, a při mně stůj.

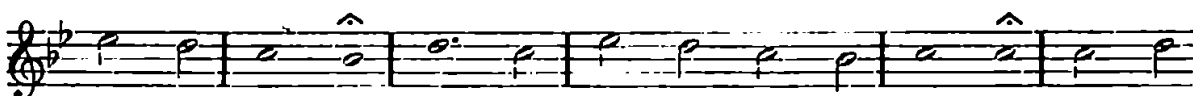
19. K prosbě Matky, Kriste Pane!
dej mně, až mi smrt nastane,
dojít palmy vítězství.

20. Až mé tělo v hrob se schýlí,
nech ať duše má tam pílí,
kde se rajská sláva stkví. Amen.

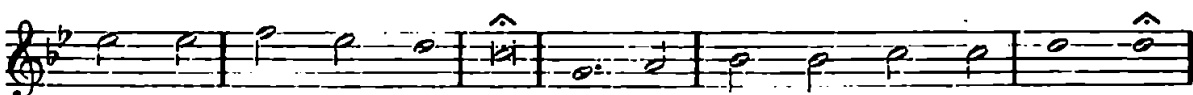
(Summae Deus clementiae.)

1. Nej-vyš - ší Do - bro - to, Pa - ne! dej ať du - še

ne - u - sta - ne zbož - ně vděč - ně k my - sli brá - ti: cos Ty

tr - pěl, co Tvá Má - ti, zbož - ně vděč - ně k my - sli brá - ti,

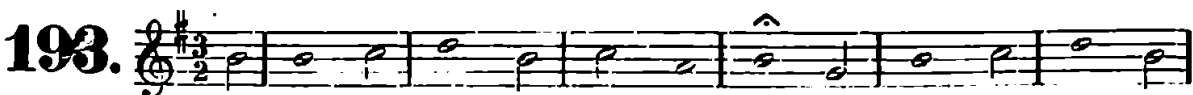

cos Ty tr - pěl, co Tvá Má - ti.

2. Pro žel Její přehluboký,
pro slz Jejích valné toky,
[:jenž svět celý smýti mohou,
shlédni na duši ubohou:].

2. S pláčem buďte rozjímány,
Kriste! bolestné Tvé rány;
[:Panny svaté hořké strasti
pomozte nám k věčné slasti:].

4. Buď Ti sláva, Kriste vládný!
Jenž smrt trpěls za lid bídný;
[:buď čest vzdána také Otcí,
též i Duchu stejné moci:].

1. Sva - tá Pan - no! proč tak vzdycháš, zrak ža - lost - ně k ne -

bi zdvi-háš? S Te-bou ra - dost svě - ta kle - sá, vše - cka krá -
sa vad - ne, ja - ko pol - ní kví - tí chřad - ne.

2. Ach, což nemám proč plakati,
vidouc Syna umíráti?
Není místečka zdravého
na všem Jeho těle;
plačtež se mnou Spasitele!

3. Cestou klesnul po třikráte;
což mnoho ran tělo svaté
od katanů utrpělo.
Ó hrozné divadlo!
aj čím by srdce nechřadlo?

4. Hle, teď můj jednorozený
na kříži pán utryzněný;
zsinalá tvář, oči milé
krví jsou zalaty;
jsou ruce, nohy přibity.

5. Žádného nikde tu není,
kdož by Mu dal potěšení;
hlava hroznou mdlobou klesá,
hoří jazyk žízni;
tři hodiny trvá v trýzni.

6. Ó Panno, slyš a pohlédni!
mluví slovo již poslední,
mluví slovo žalostivé;
tož se s tebou loučí,
svou duši Otci poroučí.

7. Ó novina přezalostná!
co díš Matičko bolestná?
Nejmilejší Syn tvůj skonál,
z světa se odebral;
ach, bídně umřel nebes král.

8. Kam, hrdličko osiřelá!
jsi své srdéčko poděla?
K hrobu provod, již čas volá,
Synáčka milého,
nevinně umučeného. —

194.

1. Když čas při - šel, by Syn Bo - ží o - bět ko - nal,
než na tvr - dém kří - že lo - ži běh do - ko - nal: s vlídným o -
kem Ma - tku ví - tal Syn zpa - ni - lý. Co as v du - ši své
pře - mí - tal v o - né chví - li?

2. „Poslední se blíží doba,
matko milá!
těžkou smrt mi lidská zloba
připravila;
smrt se blíží, již se loučí
tělo s duší,
a mně, jak Otec poroučí,
jednat sluší.”

3. „Posledně již moje oko
k tobě zírám,
péče o tě přehluboko
srdce svírá;
ještě jednou zraky svoje
ke mně zvedej,
v Bohu pro nastalé boje
síly hledej.”

4. „Měj se dobře má rodičko,
kráso světa;
ratolest ti, holubičko!
v nebi zkvětá;*)
tam se opět s Tebou sejdu
na výsosti,
na krátký čas tě předejdu
do věčnosti.”

5. „Duši svou poroučím Otci,
tebe Janu,
on ti budiž ku pomoci
a v ochranu;
lidem odpuštění dávám,
hříchy maži;
usmíření provolávám,
lásku káži.”

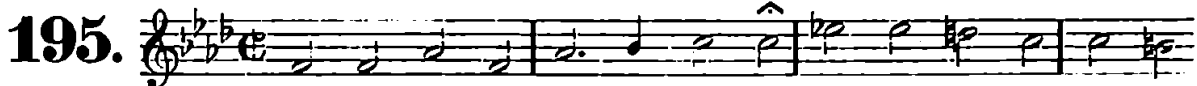
6. Předivné to proměnění!
Pán umírá, —
Boží Oko, Král stvoření
oči svírá;
aby z pekla poddanosti
svět vykoupil:
Nesmrtelný od věčnosti —
smrt podstoupil.

7. Všechny tvory smutně kvílí
svého Pána,
Jehož smrtí všem v tu chvíli
spása dána;
skály, hroby se pukají,
slunce tmí se;
mrtví z hrobu povstávají,
zjevují se.

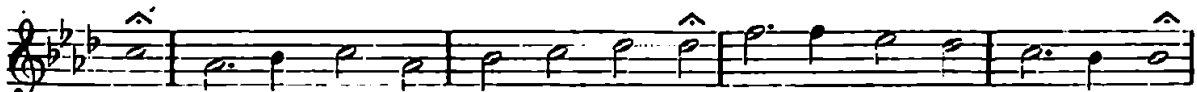
8. Jenom člověk pokaženec
nemá smutku,
libuje si, oslepenec,
v hříšném skutku;
v nepravostech hledá blaho —
těla spásu:
ale kupuje jen draho —
duše zkázu.

9. Zahanbit se skálou nedej,
ty hříšníku!
Krista svého s pláčem hledej,
kajícníku!
setrvášli v stálem pláči
u pokání,
smilovat se Kristus ráčí
při skonání.

(O quot undis lacrymarum.)

1. Kdož ty sl - zy vy - po - čí - tá, kdož tu bo - lest vypra -

ví, již se Ma - tka Pa - ně zmí - tá, a - na Sy - na v mukách zří,

když se v ná - ru - čí jí sky - tá ble - dý, si - ný, kr - va - vý.

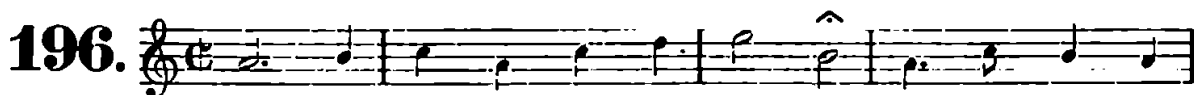
*) Panna Maria se připodobňuje holubici, jenž přinesla v archu ratolest, znamená blízkého jara.

2. Usta sladká, hruď lahodná,
rány boku milené!
pravice ty divoplodná,
nohy krví zbrocené!
jak vás Matka bohorodná
skrání v sklíčenosti své!

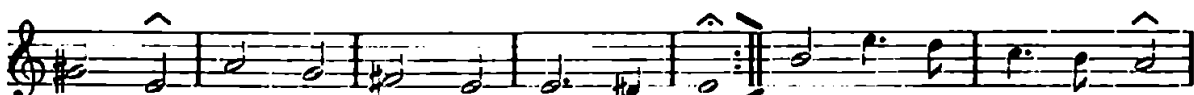
3. Tisícekráté přebohaté
rány slzou zalívá,
ramena a prsy spjaté
náručím svým příkrývá:
takto celá v lásce svaté
žalostíc, se rozplývá.

4. Prosíme tě, svatá Máti!
v této písni hlaholu:
pro krev, již chtěl Kristus dáti,
pro tu Jeho mrtvolu:
dej nám s Tebou podíl bráti
ve hlubokém rozbolu.

5. Otci, Synu, Duchu k chvále
pějme s duchy na hoře,
trojjednoho světa Krále
zvelebujme v pokoře;
rozlíhej se sláva stále
po všem světa prostore!

1. Když Je - ží - še ne - vin - né - ho, již u - smr - ce -
a Jej na klín Mat - ce mi - lé, pod kří - žem tru -

né - ho, do - lů s kří - že slo - ži - li, vidouc rá - ny Je - ho
chli - vé, s ža - lo - stí po - lo - ži - li:

zpla - ka - la; v bo - le - sti srd - ce své - ho tak vzdycha - la.

2. „O můj Synu, můj Ježíši
poklade ctných duší,
ach, což jsou tě ztrýznili!
ach, jak hrozně nevinného
Spasitele svého,
Tebe jsou usmrtili.
Nelzeť vysloviti
ukrutnost,
již jsi ráčil trpěti
pro lidskou zlost.”

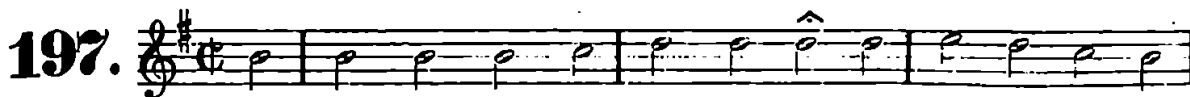
3. „Krása nebeská, zpanilá,
s líce se ztratila;
nejsiť podobný sobě:
oči jasné jsou zkaleny,
smrtí zatemněny
v této přesmutné době;
ach, kam se poděla
slíčná tvář,
jenž se jasněji stkvěla,
než slunce zář?”

4. „Hlava trním je zbodena,
krutě potupena,
vlasy krví zbarveny,
ústa mlčí, a zmodrala,
a líce zsinala,
bez ran místočka není; —
ach, nejsi podoben
člověku,
jenž v nebi Otci roven
jsi od věků.”

5. „Máš ruce, nohy raněné,
hřeby probodené,
mať je myje slzami;
líbá tělo to s vroucností,
jež jsou bez lítosti
zohavili metlami.
Člověče! pro tebe
kolik ran,
by vyzískal ti nebe,
trpěl tvůj Pán.” —

6. „Plačte se mnou, ctní andělé!
pro smrt Spasitele
pokolení lidského;
požel více, hříšná duše!
milého Ježíše,

pro Tě umučeného;
neboť smrti Jeho
příčina,
a zdroj*) hoře všeho,
jesti — tvá vina!”

1. Na - ří - ka - la a pla - ka - la Ma - ri - a Sy - na

své - ho: „Je - ží - ši, Sy - ná - čku, můj zla - tý mi - lá - čku,

ach, vi - síš vy - so - ko, mé dí - tě, mé o - ko, ach, vy - so - ko!”

2. „Cos učinil? V strasti jsi žil
pro hříšného člověka;
Tvoji Tě neznali,
urputně zajali,
na kříži přibili,
a tu Tě zabili,
Tvoji milí.” —

3. „Ó přemilý Spasiteli!
co jsi zlého učinil?
Visíš mezi lotry,
jako jeden z chatry,**)
vyzdvižen od země,
daleko ode mne,
ach, daleko.” —

4. „Jerusalém, Jerusalém —
ty, město vyvolené!
vraždíš Pána svého,
Krista nevinného.
Ach, mezi zlosyny
zabil jsi bez viny
Krále svého!” —

5. „Hlavo Boží! trní, hloží
bodavé Tě proniká;
trní místo zlata
nese hlava svatá;
ach, taliž koruna
na Tebe patřila,
Synu Boží?” —

6. „Ach, Synáčku, můj miláčku!
nemohu živa býti;
ach, kýž unru s Tebou;
vezmi mne za sebou!
Žádné potěšení
mně bez Tebe není,
můj Synáčku!”

7. „Ruce, nohy, — ach, ubohý!
jsou na kříži přibity;
nohy, jenž chodily,
ztracené hledaly, —
ruce, jenž sloužily,
každému činily
všechno dobré.” —

8. „Hleď, člověče! jak krev teče
s kříže, jak na zem kape;
a ty nic pro Něho
necítíš dobrého,
a hřešíš bez studu!
Nebojíš se soudu
přehrozného?” —

*) zdroj = pramen. **) chatra = lid opovržený, daremný.

198.

1. Po-dlé kří-že Spa-si - te - le Matka sto-
 jí sklí-če - ná; srd-ce Je - jí, pl - né že - le, bro-
 zným ho-řem pla-me - ná; na kříž a zas k ne-bi hle - dí,
 a zas k ra-nám Sy-ná - čka; v ti-chém plá-či sl - zy ce-
 dí tam u no - hou mi - lá - čka.

2. Jakby matka neplakala,
 vidouc syna na kříži,
 jehož milc odchovala,
 v starostech a obtíži;
 jak se nemá oddat hoři,
 pro své dítě jediné,
 které se tak dlouho moří,
 a umírá bezvinné?

3. Srdce Její každá rána
 ostrým mečem prorývá;
 v Její duši každá hana
 bolestně se ozývá;
 slyší volat Syna v žízni,
 a nesmí mu vody dát;
 vidí klesat hlavu v trýzni,
 a nesmí ji podkládat.

4. O žet není matce přáno
 aspoň líce ulbat!
 Kde jste dnové, kde Jí dáno,
 Syna v lůno kolbat?
 cožby dnes tu hlavu celou
 horkou slzou obmyla,
 a jakby svou bolest vřelou
 tímto štěstím zchladila!

5. Aj zde mizí, dokonává
 Její slast a naděje;
 an Syn ducha odevzdává,
 kam se matka poděje?
 Je sic Janu poručena,
 avšak osiřel i Jan:
 jeho duše zkormoučená
 kvílí též, že trpí Pán.

6. Nuž jen, drahá Máti! Jana
 ramenem svým obejmí,
 a tak srdci svého Pána
 jednu těžkost odejmi;
 přiviň, Matko! s Janem spolu
 k srdci i nás — zlosyny,
 dej nám zkusit osten bolů
 pro ty naše zločiny.

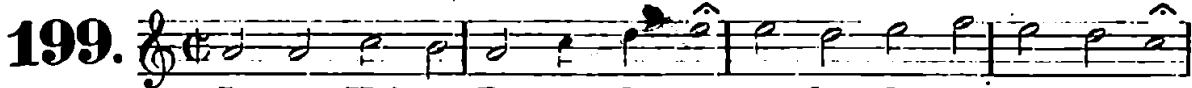
8. Nám tu vlastně plakat sluší,
 myt té strasti příčinou;
 pro nás projel meč Tvoju duši
 Bohu milou, nevinnou.
 Ty však, Panno! neplač více,
 Syn Tvůj život dokonal;
 již zsinala jeho líce,
 dílo velké vykonal.

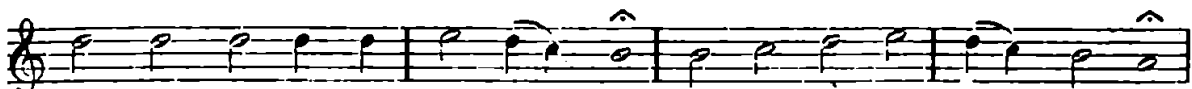
8. Vezmi na klín tělo drahé,
a je vděčnou slzou smej;
tiskni k nádrům rány blahé,
a v nich naše duše skrej:

at smrt Páně, a Tvé žely
nepřijdou v nás k zmaření;
pros a volej k Spasiteli:
at nás vede k spasení! Amen.

Zpěvy kající.

1. Je - zu Kri - ste, Bo - ží Sy - nu, ště - drý dár - ce mi - lo - sti!

k To - bě dů - věr - ně se vi - nu, k Tobě vzdychám v bo - le - sti;

z Tvé - ho kří - že mi - lost ky - ne, z ran Tvých čá - ka vy - kve - tá;

jen u Te - be bol mne mi - ne, a mír v du - ši za - ví - tá.

2. Ty jsi na Golgotu cestu
pro mou spásu nastoupil,
za mne podlehl jsi trestu,
a kříž těžký podstoupil:
sejmi pro své dráhé rány
s duše hříchů okovy,
a otevři nebes brány
opět svému synovi!

3. Vracít se on v bídě, v muce
k Tobě, Otče! z ciziny;
volá, spíná k Tobě ruce:
ach, zapomeň na viny;
viz mou lítost a mé hoře,
ó, slyš kající můj hlas;
prosím snázně u pokoře:
za syna mne přijmi zas!

4. Nedbám více světa vnady,
nedbám hříchů svodných cest;
žít chci, Jezu! dle Tvé rady,
pro nebe a pro Tvou čest.
Tobě sloužit, to má snaha;
s Tebou trpět, to můj cíl;
s Tebou umřít, to má bláha:
jen dej milost za podíl!

5. Lsbám Tvé přesvaté oudy,
utýrané metlami;
ach, z nich tekou krve proudy
pro mne pěti ranami.
Ó můj Kriste! nejsem hoden
tak nesmírné oběti;
já mám býti mrskán, boden,
já mám v kříži úpěti.

6. O, tak sešli mi svou žízeň
a svůj kalich hořkosti:
přijmu volně každou trýzeň,
každý osten bolesti;
nechat tělo hříšné chřadne,
a se v zemi vrátí zas:
jen, až srdce mé vychladne,
přiviň duši a ji spas!

1. Kdo vy - mě - ří, Bo - ží Sy - nu, bo - le - stí tvých

pro - hlu - bi - nu? Kdo vy - pra - ví ty ob - tí - že,

jcž jsi sná - šel v smr - ti kří - že?

2. Ach! kat vrází v kruté muce
hřeby v nohy Tvé a v ruce;
z ran hlubokých krev se řine,
celé tělo mdlí a hyne.

3. A Tvé srdce tejrá hana,
hlava klesá rozbodaná,
jazyk smahne hroznou žízni,
a rtové sinají v trýzni.

4. Kdož jsou ti, jenž Tebe trápí,
a kdo hřeb v Tvé ruce vtápí?
Všickni hříchu otrokové
jsou ti Tvoji katanové.

5. I my, svatý Boží Synu!
nesem těchto bolů vinu,
ježto o Tvé smrti vínc,
a se předce nelepším.

6. Ano, to Tě, Synu Boží!
svírá a Tvé rány množí;
protož, k nám se v lásce níže,
varuješ nás z svého kříže.

7. „Za všechny vás trpím sice,
mnohé spasím, však jich více,
jenž nedbají na mé rány,
ač jste všickni povoláni.”

8. „Mnozí dary mé milosti
zplácejí jen nevděčností:
chodí v bezbožníků radu,
tak mně strojí novou zradu.”

9. „Mnozí, kteří smilstvem hynou,
z trní korunu mi vinou;
a jenž v nestřídmosti žijou,
opět metlami mne bijou.”

10. „Žádný bol mne tak nehněte,
jako tento nevděk v světě;
jáť jsem světu spásu zplodil,
a on — spásu svou zahodil.”

11. O již ustaň, ustaň, Kriste!
pod Tvým křížem, na tom místě,
kde nás proud Tvé krve máčí:
chcem se káti v hořkém pláči.

12. Ach, želme naší viny;
rač nás přijmout za své syny,
dej nám z ran Tvých milost píti,
znovu a jen Tobě žíti!

1. Je - ží - ši pl - ný bo - le - sti pro našich du - ší

ne - ře - sti! dals ži - vot za člově - ka: kdož se z to - ho ne - le - ká?

2. Má duše! dobře uvažuj,
co trpí pro tě Kristus tvůj:
Onť je pro tě bolavý
od paty až do hlavy!

3. Hleď na ten věnce z bodláčí,
jenž čelo jeho otáčí;
na ta líce zsinalá,
a ta ústa zmodralá!

4. Ó vzhlédni na ten tvrdý kříž,
važ těla Páně velkou tíž, —
viz ty ruce líbezné,
a v nich hřeby železné!

5. A vyměř těch ran hlubiny,
jež trpí Kristus nevinný;
svého Pána polituj,
původ muky vyzpytuj.

6. Ohavné v hříších kochání
krev Kristu z těla vyhání;
nevděční my křesťané
jsmetě Jeho katané.

7. Kdy lnutím srdce hřešíme,
ach, korunou Ho trýzníme
z trní zlého myšlení,
mrzkého zalíbení.

8. I mrskají Ho jazyky:
kdo v sváru činí povyky;
mrskají Ho zajisté:
kteříž mluví nečistě.

9. Kdo obžerství se oddává
zluč za nápoj mu podává,
kdo čas mrhá; to ten kat,
jenž Mu z těla trhá šat.

10. Kdo v zpovědi hřích tajívá,
svátosti hříšně požívá:
ten Mu oči přikrývá,
v Jeho svatou tvář plivá.

11. A podvod, krádež, lakomství
hněv, závist a nepřítelství:
údy hřeby proráží,
v bok Mu kopí zaráží.

12. Ó poslyš Jeho vzdychání,
a bolestné vytýkání;
vyslyš tento Páně hlas,
dokud ještě slouží čas!

13. „Já z lásky k Tobě umírám,
tě smývám, v ranách zavírám:
ty se kocháš v marnosti,
v bahně světských mrzkostí.”

14. „Aj, toliž já jsem zasloužil,
že po tvé duši jsem toužil;
má-liž krve má cena
na tobě být zmařena?

15. „Ach, obrať se, čiň pokání;
den k večeru se uklání;
nezhrdej mou dobrotou,
vrať se ke mně s ochotou.”

16. Nuž pospíchám bez odkladu
k mé věčné spásy základu;
hříchy své zavrhuji,
srdečně jich lituji.

17. Než bych zas hřešil jedenkrát,
radš volím umřít tisíckrát;
jen mi odpusť, Bože můj!
pro Tvé rány, pro kříž Tvůj.

1. Bo - ží Sy - nu, Je - zu Kri - ste, mé - ho

srd - ce ú - to - či - ště, svě - tlo ži - vo - ta mé - ho!

2. Já v tomto mém putování
činím časté vzpomínání
na Tebe, Pána svého.

3. Kudy jde cesta do ráje?
Kdož mně tu cestu ukáže?
Provoď mne Bože milý.

4. Poruč mne andělu svému,
mému ochránci svatému,
ať mne za ruku vezme.

5. Třtina mořská, kterou bili
Tebe v hlavu, Kriste milý!
budiž má hůl poutnická.

6. Žízeň Tvá, Tvůj hořký nápoj
mou žíznivou duši opoj,
nedej mi uprahnouti.

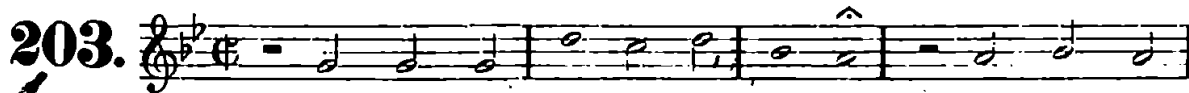
7. Svatý kříž Tvůj buď mi v boji
štítem, pevností a zbrojí
proti všem nepřátelům.

8. A, Ježíši! Tvoje rány
buďte mi vždy jisté brány
k Tvému milosrdenství.

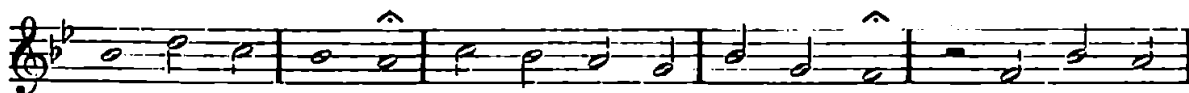
9. Aj, zde k boku Tvému padám,
Prostředníku! Tebe žádám,
rač mne k sobě přivinout.

10. Až mé tělo k smrti usne,
hora Sion — nebe krásné,
budiž můj odpočinek.

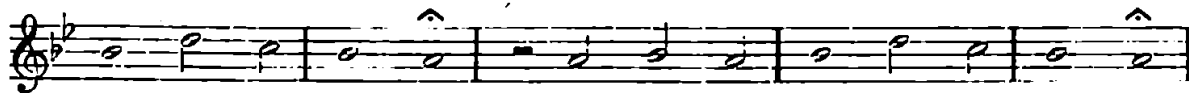
11. Tvoji poslové, andělé,
ať mne uvedou vesele
v království Tvého Otce. Amen.

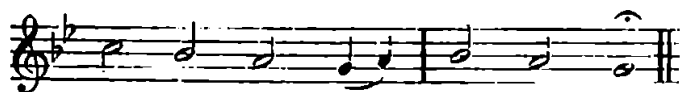
1. „Po - jdte ke mně, kte - říž v svě - tě v sl - zách těž -

ce pra - cu - je - te, pojdte, já vás ob - čerstvím.” Tak - to dra -

hý Pán náš vo - lá; Je - ho hla - su kdo o - do - lá?

Pojďme k Ně - mu s kří - žem svým.

2. Trpí pro nás velké muky;
jak dojemné znějí zvuky
s kříže, na němž vyniká:
„Jho mé sladké, břímě lehké,
necht jsou síly lidské křehké:
láska všecko podniká!”

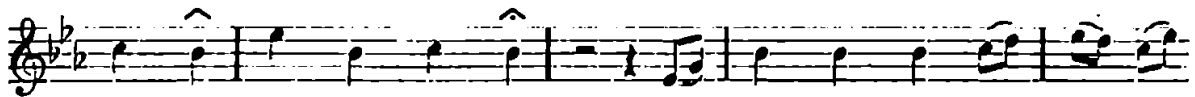
3. „Co jsem činil, čemu učil,
v čem se za příklad propůjčil:
v tomtéž každý pokračuj;
pojdte za mnou, kráčím v předu,
k Bohu Otci vás povedu;
tam váš stánek a — trůn můj.”

1. Hleď hříš - ní - če k dře - vu kří - že, u - važ lá -
Je - žíš Kri - stus, věč - né kní - že, tr - pí pro

sky hlu - bi - ny: Tam s ho - le - stí v si - na - lo - sti A - da -
tvé zlo - či - ny.

mův dluh zplá - cí tvůj Bůh. Hleď hříš - ní - če, jak Syn Bo -

ží v kří - ži pro te - be se mo - ří.

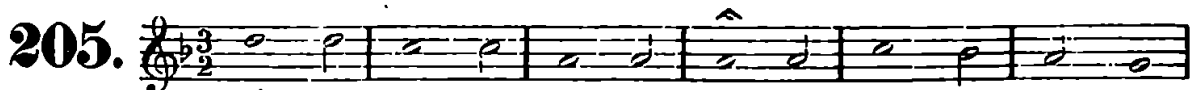
2. Svaté tělo obnaženo,
zmrskáno je bičky,
a k potupě vyvěšeno
mezi dvěma lotřsky.
Jeho čelo zkrvavělo,
kam se sklání, trn je raní.
Hleď hříšníkče atd.

3. I jsou svaté, mocné ruce
tupým hřebem proklány,
a nohy jsou v hrozný mucc
na dřevě zde spoutány.
Krev z těch oudů teče v proudu,
ústo prahne, jazyk smahne.
Hleď hříšníkče atd.

4. Ach, Syn vidí Matku svoji,
ježto slzy prolévá;
každá slza Mu v tom boji
srdce ostře prorývá.
Co má dáti Tobě, Máti?
Nám vše dává, an skonává.
Hleď hříšníkče atd.

5. Tak Syn Boží sám si volí:
trpět k duši prospěchu;
snáší všecky lidstva boly
dlouho beze oddechu.
Vzdej mu díku, ty hříšníku!
tys měl nésti křížce tresty.
Hleď hříšníkče atd.

6. Ruce křížem roztažené
Tebe chtějí objímat;
chce to srdce poraněné
v ráně své tě ukrývat;
Ne nad sebou — jen nad tebou
pláče, kvílí v smrti chvíli.
Hleď hříšníkče, jak Syn Boží
v kříži pro tebe se moří.

1. Ó Be - rán - ku ne - vin - ný, Pa - ne Je - zu Kri -

ste, od - pu - stiž nám na - še vi - ny, Sy - nu z Pan - ny či -
sté; ó smi - luj se nad ná - mi!

2. Vímeť, že jsme zhřešili
proti Tvé milosti,
Božský rozkaz Tvůj zrušili,
pášíc mnohé zlosti;
ó smiluj se nad námi!

3. Na milost se dáváme:
odpuštiž nám Kriste!
Za smilování žádáme:
zhlad hříchy nečisté;
ó smiluj se nad námi!

4. Ty jsi Beránek tichý,
a Syn Boží pravý,
kterýž snímáš světa hříchy,
jak nám písma praví;
ó smiluj se nad námi!

5. Tys ta jediná obět
dostiučinění;
Tys výplata za všecken svět,
Tys naše spasení;
ó smiluj se nad námi!

6. Ty jsi naše naděje,
útočiště jisté,
bez Tebe se nám zle děje;
bídniť jsme zajisté;
ó smiluj se nad námi!

7. Tys ten pastýř nejlepší,
a my jsme Tvé ovce;
kdo můž býti nad Tě lepší,
Synu Boha Otce!
Ó smiluj se nad námi!

8. Tys ten lékař milostný,
jenž sám léčíš cele,
kteréž ranil ďábel zlostný,
na duši, na těle;
ó smiluj se nad námi!

9. Protož voláme k Tobě,
my bídní hříšníci,
jenž na milost všechny k sobě
přijímáš kající:
ó smiluj se nad námi!

10. Před Otcem nás vylouvej,
ukaž Mu své rány;
za nás hříšné se přimlouvej,
ukaž bok proklaný;
ó smiluj se nad námi! Amen.

206.

1. Sl - zo - pl - ným o - kem k Tobě, Spasi - te - li pně - jí - cí!
hle - dí - me v té svaté do - bě, poblou - di - lí hříšní - ci.

Ach, jak nás to vel - mi hně - te, že jsme Tě za - rmou - ti - li,

že jsme v tom - to svodném svě - tě lá - sky Tvé se zpu - sti - li.

2. Předceť k Tobě přiklekáme,
ač nás děsí hříchů stín;
k Tobě pokorně vzdycháme,
bys nás zprostil našich vin.
Ne nadarmo zde na kříži
rozpjaté své ruce máš:
kdož se v kajícnosti blíží,
toho mile přijímáš.

3. Tobě, Kriste! zde svou mdlou
upřímně vyjevujem;
s vroucím srdcem v tuto dobu
poklesků svých litujem:
nezamítej slabých tvorů,
jenž se k Tobě vracují;
sami s sebou jsouce v zporu,
Tebe držet se chtějí.

4. Vzpomeň, Pane dobrotivý!
co jsi pro nás podstoupil:
že jsi, Kriste milostivý!
kalich hořkosti vypil;
vzpomeň, kteraks opuštěný
v Getsemanské zahradě
tiše kráčel odvedený
k zlostné židovské radě.

5. Čtvero proudů krve z Tvého
těla se vyprýštilo,
tak že slunce z nesmírného
hoře se zatemnilo;
a teď by krev Tvá zmařena
měla na nás, Pane! být?
není, není to — ta cena
Tvého potu a Tvých bíd.

6. Tyto rány zkrvavělé
jinák mluví k mysli mé;
ty mne o Tvé lásce vřelé
ujišťují blaženě.
K těm já hříšný v své žalosti
ochotně se přivinu;
do nich složím s důvěrností
žel svůj trpký, svou vinu.

7. Přijmi tedy naše sliby,
naše vroucí žádosti:
své že napraviti chyby
chceme se vši snažností;
jenom neopouštěj mdlého,
Ty, Jenž napomáháš všem;
nebudeš-li slabounkého
podporovat, — zahynem.

8. Nikdy si nezoufám tedy;
Tys má spása tam i zde;
ach! Tvé přemilostné vzhledy
s kříže Tvého těší mne:
že se dočkám cíle svého —
věčné s Tebou blahosti,
a že láska srdce Tvého
opojí mne sladkostí.

9. A když mžikem pominuli
snové klamných radostí,
když i kalným odplynuli
tokem dnové žalosti:
budiž nad mou rakví, Pane!
kříž Tvůj lsbým rukojmím:
že mne, když soud Tvůj nastane,
přivtělš k vyvoleným.

207.

1. Vel-ký, slav-ný jsi mi, Pa-ne! na bo-lest-né
ce-stě své; krev Ti z tě-la na zem ka-ne pro hřích náš a
vi - ny mé; lá-ska se Ti z tvá - ře lesk - ne, z lá - sky

2. Ty jsi pravdu, lásku k Otci
všemu světu zvěstoval;
slovy, činy Božské moci,
ctnost a moudrost štěpoval;
z lásky věčné, ježto Tebe
s nebe na zem vedla k nám,
bys nám dobyl z nova nebe:
dal jsi na suert sebe sám.

3. Z lásky k nám vrch Kalvarie
Tvá krev svatá zkrópila,
když kříž těžký na Tvé šíje
zlost katanská vložila.
Zlostný lid Tě haní, tepe,
kopá, trýzní, bičuje:
než — Tvá láska vrahy slepé
lituje a miluje.

4. Ach, již na kříž, nebes králi!
přibíjí Tě katané:
zběř Tvé svaté jméno kalí,
bije v oudy zedrané;
než Ty za ně, za své vrahy,
Spasiteli jediný!
prosíš: „Ó můj Otče drahý!
odpusť jim jich zločiny.”

5. Ach, Tvé tělo pní na kříži,
pod ním pláče Matka Tvá;
a s Ní k Tobě Jan pohlíží,
a pro Tebe hořce lká;
tu svých věrných v smutné době
těšíš věrnou láskou svou:
„Matko! Jan buď synem Tobě,
Mať má, Jene! matkou tvou.

6. Ej, viz, duše! Pána svého,
viz Ježíše, lásku svou,
zedraného, rozpjatého
pro hřích tvůj a vinu tvou;

viz Jej, a plač v skroušenosti,
koř se Mu, Jej obdivuj;
pro tvé viny, pro tvé zlosti,
pní na kříži Pán Bůh tvůj.

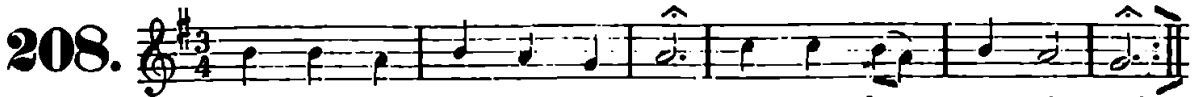
7. Viz tu Pána, Krista svého,
vykoupený křestané!
pro tě krev ta teče z Něho,
jsou ty oudy zedrané.
Ej, viz! Pán tvůj již umírá
v nevýslovné bolesti,
hlavu kloní, zrak zavírá —
oběť za tvé neřesti.

8. Ach, tu padni na kolena,
Pánu děkuj, hříchů žel;
pro tě, duše vykoupená!
Pán tvůj na smrt kříže šel.
Zde u kříže Pánu svému
slib to svatě, křestanc!
že tvé srdce věrné Jemu
věčně věkův zůstane.

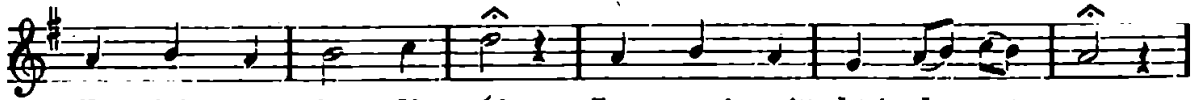
9. Hřích a všecku rozkoš Jeho,
slib, vždy v nenávisti mít:
vypuď záští z srdce svého,
i hled Pána věčně ctít.
Bludů chraň se i vší zlosti,
všeho k hřichu vábení;
miluj Boha, cvič se v ctnosti,
a tak dojdeš spasení.

10. A Ty, drahý Jezu Kriste!
Jenžto pro nás kříž jsi nes:
dej a chraň nám srdce čisté,
a sám veď nás do nebes.
Hleď na nás vždy lásky okem,
sil nás mocnou milostí:
ať za Tebou věrným krokem
dojdem do Tvé radosti. Amen.

1. Kri-ste, můj Spa-si-te-li! at Tvá krev ne-vin-ná
ne-ní mně k za-tra-ce-ní. Do-bro-to ne-smír-ná!

Ty jsi ten je-di-ný, Jenž sní-máš hří-chy svě-ta,

Be-rá-nek ne-vin-ný.

2. Ač má duše se leká,
že jest zabloudila,
pro své veliké hříchy
pekla zasloužila:
však Tvé svaté rány
naděje dodávají,
vzbuzují k pokání.

3. Rozpal mé vlašné srdce,
dej svou svatou milost,
dopřej nad mými hříchy
dokonalou lítost,
a dej bázeň Boží:
ať se více v mém srdci
nepravost nemnoží.

4. Nuže dokud přebýváš,
duše má! v mém těle:
silně věř, doufej, miluj
svého Spasitele,
prokazuj Mu vděčnost;
cokoliv činit budeš:
pamatuj na věčnost.

5. Laskavý můj Ježíši!
uděl mi milosti;
chci umřít i živ býti
vedlé Tvé libosti;
Tobě se oddávám,
jenom za odpuštění
hříchův Tebe žádám.

O neděli květné.

(Gloria, laus et honor.)

1. Kri-stu krá-li, dár-ci spá-sy zně-te pís-ně pochva-

ly! To-bě pa-cho-lá-tek hla-sy ho-sa - na dnes zpí-va-li.

2. Král jsi z Jakobova kmenu,
Davidův syn vznešený,
k nám se béřeš v Páně jménu,
králi nejvyš blažený!

3. Tebe slaví s citem díků
v nebi svatých duchů sbor,
i zástupy smrtelníků,
i všeliký v světě tvor.

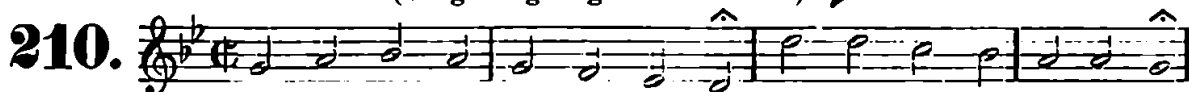
4. Židé v cestu stlali palmy
při Tvém slavném příchodu:
my Ti pějem úcty žalmy
v tomto svatém průvodu.

5. Oni Tobě slávu vzdali,
když jsi k smrti své se bral;
my Tě ctíme písní chvály,
anto vládneš co náš král.

6. Mile přijal jsi jich chvály,
mile přijmi i náš zpěv;
dobrý a milostný králi,
věčnou lásku svou nám zjev!

V svatém tédni.

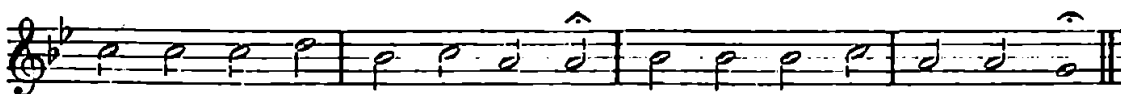
(Fange lingua gloriosi lauream.)

1. Dů-stoj-né-ho bo-je valnou, ja-zy-ku! pěj o-sla-vu,

za-po-čí-nej pí-seň chvalnou, zpí-vej Pá-ně vý-pra-vu,

jak, stav o-bě-tí se palnou, stoupil dá-blu na hlá-vu.

2. Zzelelo se Stvořiteli
zlého lidí případu,
kdyžto hryzem plodu mřeli
z vraha zlého úkladu;
za tu dřeva škodu — velí —
dřevo má dát náhradu.

3. Správa člověckého blaha
toho řádu žádala:
by lest zavlého vraha
moudrostí se zklamala,
a z tad vzešla spása drahá,
odkud zkáza povstala.

4. Tedy když tu svatou dobu
snesla času plnota:
vyslala pro lidskou mdlou
Syna věčná Dobrota;
by se u lidském způsobu
zrodil z panny života.

5. Pacholček pláče malý,
do úzkých byv jeslí dán;
Matka, Panna v plénky halí

Toho, Jenž jest světa Pán;
ruce, nohy opásalý
skličuje mu povijan. -

6. Když s třicátým rokem svatý
doplňoval se mu věk:
Pán neštěstím lidským jatý
dobrovolně dal se v lék;
na dřevě byl kříže spjatý
za nás tichý Beránek.

7. Žlučí pojí Ho to plémě,
an zlou žízni omdlévá,
probodá mu trním témě,
krev se v tocích vylévá;
a krev tato nebes, země,
moří tvorstvo obmývá.

8. Kříži drahý! nestkvěje se
strom nižádný jako Ty,
květu, lupení, klí v lese
nevidět té krásoty;
sladký strom hřeb sladký nese,
drahé břímě sladkoty.

9. Ohni větve s vysokostí,
ať bok svatý nebodou;
zjemni strome té příkrosti,
již ti dáno přírodou,
a rozpínej drahé kosti
krále svého s lahodou.

10. Jenom tys byl udůstojen
nésti světa výplatu;
za koráb jsi Bohem strojen,
k věčné smrti odvratu;
krví Beránka napojen,
smazals naši zátratu.

11. Sláva Bohu nekonečná
vždy se světem rozléhej;
Otcí, Synu, Duchu věčná
chvála se vždy pozdvíhej;
trojjednomu Králi vděčna
čest vše světy probíhej. Amen.

(Pange lingua gloriosi lauream.)

1. Pěj, ja - zy - ku! dů - stoj - né - ho bo - je Pá - ně ví - těz - ství,
a u kří - že ve - leb - né - ho pí - sní zjev to ta - jem - ství:

kte - rak ví - tě - zem se stal Pán, Jenž za o - bět se dal.

2. Stvořiteli se zželelo
Adamova úpadu,
když okusem dřeva mřelo
lidstvo z ďábla úkladu;
Pán zas dřevo vyhradil,
by tu zkázu nahradil.

3. Oprava našeho blaha
skutek tento žádala:
by se úskočného vraha,
chytrost moudře zklamala;
a my byli zhojeni,
ošm jsme byli zranění.

4. Tehdy, když se svaté časy
doplnily během let:
Otec Syna, Dárce spásy,
poslal s nebe na ten svět:
by se tělem přiodíl,
a se z Panny narodil.

5. Pláče pacholček malý
vložen v úzké jesličky;
Matka, Panna v pleny halí

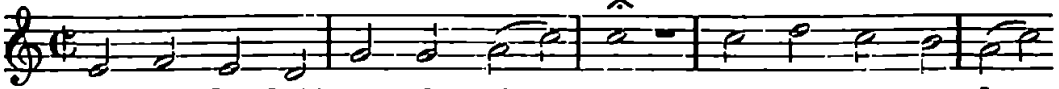
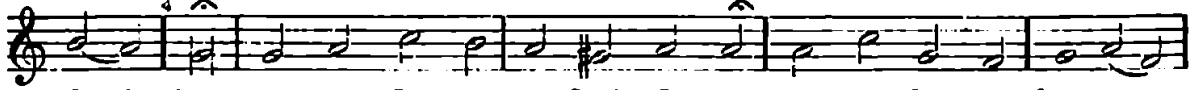
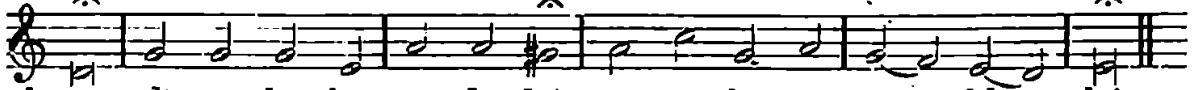
slabé jeho oudičky;
ruce, nohy Bůh a Pán
sevřeny má v povíjan.

6. A když po letech třidceti
dospěl v síle tělesné:
dobrovolně ráčí jíti
k smrti nejvejš bolestné;
byl na dřevo kříže dán,
co beránek upoután.

7. Z žluče nápoj byl Mu podán,
když On žízni omdlévá;
trny, hřeby, kopím z bodán,
krev a vodu prolévá;
obmyl této krve tok
hvězdy, zem i vodní mok.

8. Cest a sláva nekonečná
Trojici se rozléhej;
Otcí, Synu, Duchu věčná
chvála se vždy pozdvíhej;
chvalmež písní povinnou
bytost ve třech jedinou. Amen.

(Cruz fidelis.)

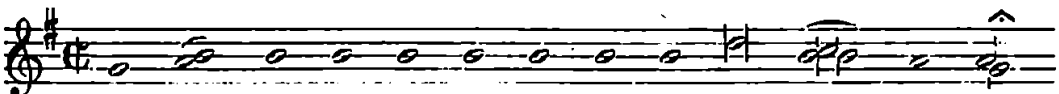
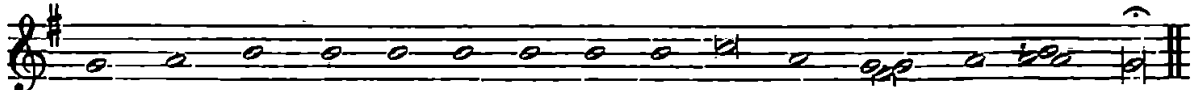

212.
1. Kří-ži dra-hý! ne-stkvě-je se v svě-tě strom po-do-

bný jen, ne-ro-dí se v žádném le-se ta-ký lu-pcn, květ a

kmen; dřevo, hře-by pře-dra-hé ne-sou bří-mě pře - bla - hé.

2. Sehni větve, strome štíhlý!
popust svalům rozpjatým;
tvéhot Pána jsou vyzdvihli,
lehčí oudům přesvatým;
zjemni svoji přírodu,
pohov světa Původu.

3. Tys byl hoden sám jediný
svatou světa obět nést,
archou byls, když světa viny
stíhal všeobecný trest;
tebe krev ta obmyla,
jenž z Beránka prýštíla.

4. Cest a sláva nekonečná
Trojici se rozlšej;
Otcí, Synu, Duchu věčná
chvála vždy se pozdvíhej;
chvalmež písni povinnou
bytost ve třech jedinou. Amen.

Výtky Pána Ježíše.

213.
1. Po-slou-chej-te ža-lo-by ne-be-ské-ho Ot-ce,

Jenž byl ži-dov-ské-ho li-du mi-lo-sti-vý vůd - ce,

Li - de můj.

(Tato slova „Lide můj“ počnou se zpívatí až při třetím verši.)

2. Tčz i Ježíše Krista, Syna
Jeho,
na nevděčnost národu zvoleného.

3. Aj pověz mi, co jsem tobě
činil?
aneb čím jsem zlobu tvou zavínil?
Lide můj.

4. Z Egypta jsem tebe vysvobodil, a ty jsi smrt křížce Spasiteli svému zplodil. Lide můj.

5. Pouští jsem tě vedl, mannou krmil, v plivnou*) zem uvodil, a ty jsi smrt křížce Spasiteli svému zplodil. Lide můj.

6. Co jsem mohl činit více? Tys byl má vinnice, však cos plodil? Octem jsi mne v žízni pojil, kopím po mém boku hodil. Lide můj.

7. Pro tebe jsem Egypt ztrátou synů ztýral: a ty jsi mne bičky utýral. Lide můj.

8. Tebe veda, zahubil jsem Faraona v moři: tys mne knížatům svým vydal k mému hoři. Lide můj.

9. Tobě rudé moře jsem otevřel: a ty kopím jsi můj bok rozevřel. Lide můj.

10. Před tebou jsem v oblakovém sloupu chodil: a ty jsi mne k Pilátovi vodil. Lide můj.

11. Na poušti jsem tebe manou nasycoval: tys mne plval, obnažil a zášijkoval. Lide můj.

12. Špasitedlnou vodou z skály jsem tě kojil: a ty jsi mne žlučí s octem pojil. Lide můj.

13. Pro tebe jsem krále Kana-nejské zhubil: a ty jsi mou hlavu třtinou ubil. Lide můj.

14. Žezlo královské jsem tobě ustanovil: tys korunou z trní hlavu moji ovil. Lide můj.

15. Tebe mocí velkou zvýšil jsem a vybyl: ty jsi za to mne na dřevo křížce přibil. Lide můj.

214.

1. Pojďte sem hříš-ní - ci, vy zpurní zlostní - ci, po-zor
 dej - te: jak jste mne ztrá-pi - li, jak jste mne zbarvi - li,
 se dí - vej - te. Co jsem vám u - či - nil? če - ho jsem pro-vi - nil
 já ne-vin - ný, že jste mne ra - ni - li, a mne u-
 mu - či - li se zlo - sy - ny?

*) úrodnou.

2. Pro milost nesmírnou
Láska krev nevinnou
vycedila;
ó lidská nevděčnost!
zdaž toho moje ctnost
zasloužila?
Vás jsem k spasení ved,
vám tři a třicet let
věrně sloužil;
tak hrozné trápení,
o lidské stvoření!
jsem vysloužil. —

3. Tak jsem vás miloval,
že jsem nelitoval
na zem sjíti.
Za to mám na světě,
ranami poseté
tělo míti.
Má tvář, dávno mému
Otcí nebeskému
zalsbená,
byla jest neřestní,
ukrutnými pěstmi
zneuctěna.

4. Kde jsi lidská lítost,
kde jsi lidská vlídnost,
kdež jsi byla,
žeš mne s ochotností,
od hříšníků zlosti
nechránila?
Aj, co jsem lepšího,
co prospěšnějšího
měl činiti?
Smrt jsem na sebe vzal,
sám jsem se pro vás dal
umučiti.

5. Pojďte, nebešťané!
maličko se na mne
podívejte:
ještěli mne znáte,
a za Pána máte,
povídejte!
Pojď ptactvo nebeské,
pojďte ryby mořské,
se dívejte,
ještě-li mne znáte,
a za Pána máte
povídejte.

6. Země, hory, doly,
tvorové, národy
se dívejte:
ještě-li mne znáte,
a za Pána máte
povídejte.
Zůstaň raději vně
Magdaleno, jenžs mne
prvé znala,
však bys Krista svého,
krví zbarveného
nepoznala.

7. Ach, kterakby měla
Matička má milá
sem vzhlídati?
Slunce se zatmělo,
že se víc nemohlo
sem dívati.
Ach, kterak v té době
nemělo se v Tobě
srdce hnouti,
když kamení, skály
pro mne se musely
rozpuknouti!

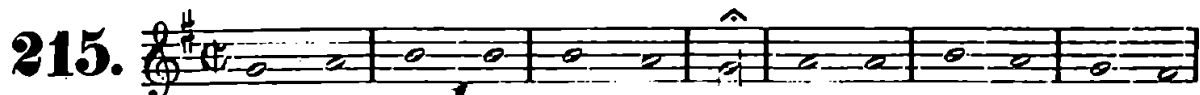
8. Ach, což vy, hříšníci!
nad kamení tvrdší
srdce máte,
že na své hřešení
a na mé trápení
nic nedbáte?
Tak - jsem po vás dychtil,
že jsem vás z křížce chtěl
objímati:
ze mne jste smích měli,
mou lásku nechtěli
znamenati.

9. Po smrti jste ostrým
ještě srdce kopím
otevřeli.
Ach, jak jste náramně
vy, hříšníci! na mne
zanevřeli.
Pro všechny bolesti
prosím, z vaší zlosti
již povstaňte,
déle mne katovat,
ran mých obnovovat
již přestaňte!

10. Všecko vám odpouštím,
mimo sebe pouštím
tu nepravost,
a na vašem lkání,
na stálém pokání
chci míti dost.

Pro všechny bolesti
prosím, z vaší zlosti
již povstaňte,
déle mne sužovat,
ran mých obnovovat
již přestaňte!

O veliký pátek a o bílou sobotu u Božlho hrobu

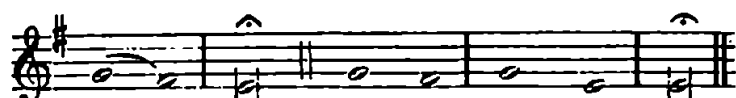
1. U - kři - žo - va - ný Kri - ste, zdrav buď, na - še na - dě -

je! v čas ten - to Tvé - ho sva - té - ho u - mu - če - ní roz - mno -

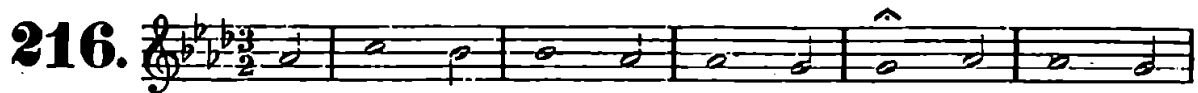
žič v do - brých pra - vou ctnost, du - še sva - tost, a hříš - ným rač

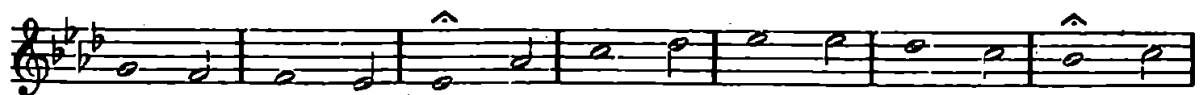
dá - ti svou sva - tou mi - lost.

2. Tě, nejvyšší Trojice!
Boha velmi dobrého,
chválí duch všeliký z dobrodiní
Tvého,
kteréz - to činíš
pro všech duší spasení;
račíš spravovati nás zde na zemi.

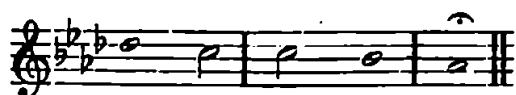
3. Když nám bude umříti,
rač nám milostiv býti,
po smrti připoj nás k počtu vyvo -
lených,
všech Božích Svatých;
abys byl od nás chválen,
ctěn, slaven, veleben na věky. Amen.

1. Když v pá - tek ve - čír se tmě - lo, se kři - že

Kri - sto - vo tě - lo Ny - ko - dem a Jo - sef sňa - li, ma -

stí po - ma - za - li.

2. To tělo v kment*) zahalené
a hrozně zakrvácené
nesou k hrobu ti přátelé,
nesou Spasitele.

3. Když tělo u hrob složili:
k dveřím kámen přivalili;
tu jim slzy kanou s líce,
že Ho není více.

4. Kněží sbor se semo béře,
a pečetí hrobu dvěře,
by mysl jich byla jista,
v hrobě střejou Krista.

5. Tu andělé v smutné chvíli
klečíce u prahu kvílí:
ve skále odpočiň krátce
od své těžké práce.

6. Tys to srdce hříšné bylo,
jenž Krista jsi usmrtilo;
ty svou zlobou nebes krále
pohřbilo jsi v skále.

7. Dej nám slzy, Boží Synu!
ať oplakáme svou vinu;
trestej a křížem nás svírej,
jen nám neumřej.

8. Ať v nás na zmar nepřichází
velké moře Tvých nesnází;
ó táhni nás křížem k sobě
teď i jednou v hrobě! Amen.

1. Do-ko-ná-no jest! smrt ple-sá, Kri-stu sva-tá hla-va

kle-sá; du-cha Ot-ci o-de-vzdal; skonče/na je drá-ha smutná,

na níž mu-ka pře-u-krut-ná sná-šel du-ší všakých král.

2. Užasni se Kalvarie!
skála tvá ať slzy lije
v této hrůzné hodině;
nejkrásnější hvězda zhasla,
před níž se moc pekla třásla,
zhasla na tvé výšině.

3. Smutných očí pozdvihněte,
na kříž Páně pohledněte,
Ježíšovi přátelé!
vás On v srdci stále choval,
pro vás život obětoval;
plačte pro Spasitele.

4. Plačte! i příroda lkala:
hořem pukla tvrdá skála,
slunce tmou se zastřelo,
v základech se chvěla země,
všecko trnouc. — svoje téměř
zde před křížem sklánělo.

5. Již Ho není! S kříže sňaté
složeno je tělo svaté
v hrobce nově tesané
ach! tam Kristus leží tiše,
a tam pospíchají s výše
pláčící nebešťané.

*) kment slove bílé tenké plátno.

6. Odpočiň již nyní sobě
po té strastiplné době,
umučený Ježíši!
dosti mysl Tvá i tělo
muk a ran zde utrpělo
pro nás z lásky nejvyšší.

7. Odpočívej, až svou mocí
třetího dne z hrobu noci
v těle zase vyjdeš ven;
aj tu budiž v záři stkvoucí
jako vítěz všemohoucí
uvítán a oslaven!

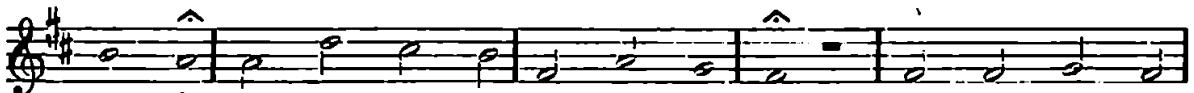
8. Tvá smrt, důkaz lásky drahé,
buď nám studní čáky blahé,
že se k Tobě dostanem;
hrob Tvůj dosvědčuj to stkvěle,
že my také ve svém těle
jednou z hrobu povstanem.

9. Buď nám vůdcem, Jezu Kriste!
buď nám útočiště jisté
v bouři toho života;
ať dojdeme šťastně k cíli:
radu, vůli, pomoc, síly
vlévej nám Tvá dobrota.

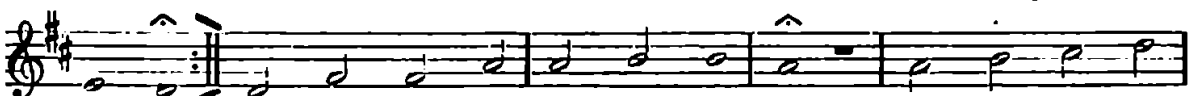
10. V posledním pak smrti boji
křížem — pozvi nás k pokoji,
zaplaš ďábla úklady,
otevři nám nebes bránu,
a nás táhni k svému stanu
do nebeské zahrady. Amen.

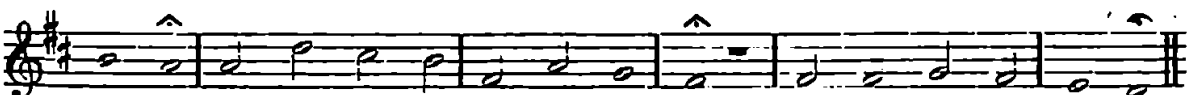
1. S ná - bož - no - stí roz - jí - mej - me lá - sku Pá - na
ach jak spra - ve - dli - vý u - mřel za ne - sprave -

své - ho, a s ža - lo - stí pa - ma - tuj - me u - mu - če - ní
dli - vé, u - krut - nou smrt kří - že tr - pěl ne - vin - ný za

Je - ho. Bi - tí, lá - ní, u - pl - vá - ní mi - le rád pod -
vin - né:

stoupil, a v o - hav - ném u - mu - če - ní vše - cky nás vy - kou - pil.

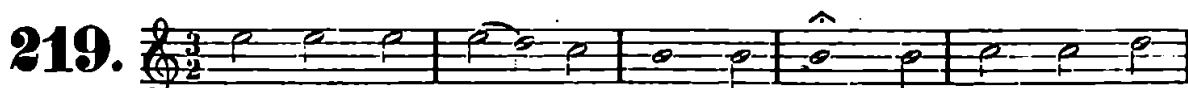
2. Převeliká žalost byla
jeho milé Matce,
když svého Syna viděla
v tak ukrutné muce.
Věrní učenníci Jeho
převelmi plakali.

V ten čas slunce se zatmělo,
měsíc krásu ztratil,
skalí se hrozně pukalo,
všecken svět se rmoutil.
Pána svého přemilého
smrti litovali.

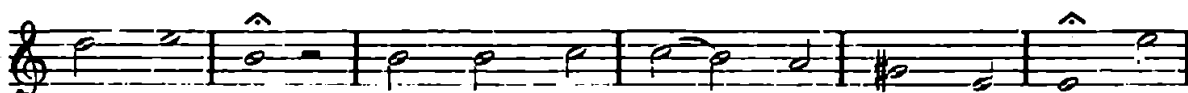
3. Před večerem Josef svaté
tělo s kříže složil,
obvinul je v plátno čisté
v nový hrob položil.
Splněno, což věky stojí
v písmě svatém psáno:

odpočinutí v pokoji
že mu bude dáno.
Tuto památku činíce
Jeho pochování,
hledme připravit srdce
Jemu k přebývání. Amen.

K uctění sv. kříže.

1. Po - zdra - ven buď kří - ži sva - tý! i tvé slad - ké

o - vo - ce; o - vo - ce to jest Pán Je - žíš, lid -

ské spá - sy Pů - vod - ce.

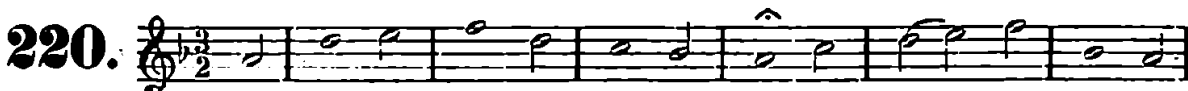
2. Pozdraven buď kříži svatý!
i ta drahocenná krev,
již na tobě vylil statný
bojovník a silný lev.

3. Pozdraven buď kříži svatý!
z něhož druhdy zněl ten hlas:
„Dokonán jest výkup světa,
s lidmi Bůh je smířen zas.”

4. Pozdraven buď kříži svatý!
jenom ty jsi chloubá má,
v životě i v smrti době
útěcha buď jediná.

5. Pozdraven buď kříži svatý!
vždy mně před očima stůj,
že i já svůj kříž mám snášet,
mne, ó kříži! pamatuj.

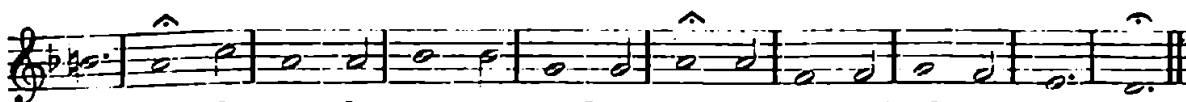
6. Pozdraven buď kříži svatý!
ó jak krásný jest tvůj kmen!
stkvít se budeš na obloze,
až Pán přijde v soudný den.

1. Buď od nás s my - slí po - vděč - nou po - zdra - ven kří - ži
tys ol - tář svě - ta ve - leb - ný jak ne - bes ol - tář

sva - tý!
zla - tý; aj te - be vše - ho světa Pán sám svě - til kr - ví

svo - jí, když u pla - me - nu mnohých ran zde skonál v divném bo - ji.

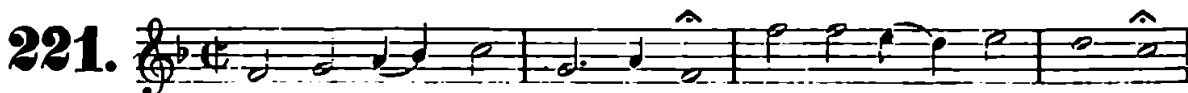
2. Pněl had na tobě měděný,
jenž svojí krví zhladil:
což v ráji zkazil starý had,
když lidem k hříchů radil.
Tys lůžko duše ženicha,
kdež choť po choť touží,
a kdež bolestně oddychá,
až z lásky se usouzí.

3. Na tobě zničena je smrt
zplozená od satana,
a život jest nám navrácen
skrže smrt Krista Pána.
Na tobě nebi koupeno
Evino pokolení,
a peklo mocně zloupeno
ze všeho svého jmění.

4. Tys onen žebřík Jakobův,
po němž duch k nebi kráčí;
Syn Boží sám na kříži nás
tam k sobě táhnout ráčí.
Tys pevná v boji ohrada,
tys lék náš u nemoci,
ty v ztrátě nám jsi náhrada,
štit v boji — velké moci.

5. I líbáme tě uctivě,
ty svatý nebes klíči;
u paty tvé se světa lesk
nám hnusí jen a přící.
Dej, Kriste! ať nám ochranou
je kříž tvůj dnem i nocí,
ať k tobě v smrti dostanou
se duše kříže mocí.

Touha duše po Pánu Ježiši v osobě Maří Magdalenské.

1. Kde mám hle - dat Je - ží - še, Je - hož jsem ztra - ti - la?

Kdo ví, ne - taj Ho ví - ce; hře - šit jsem pře - sta - la.

2. Volat budu po lesích:
„Kde jsi kvítku vonný?“
nade všechno milejší
duši dáváš vůni.

3. Byť bych život ztratila,
jen když Tebe najdu;
neb se ve dne i v noci
spokojit nemohu.

4. Oko nebeské, slunce!
pověz, kde Ho vidíš?
před tebou se neskreje
Spasitel můj Ježíš.

5. Já svou mysl nikterak
spokojit nemohu,
pokud Krista Ježíše
smutná nenaleznu.

6. Pověz aspoň ty, kříži!
kam se děl Pán Ježíš,
kterýž byl ukřižován
od židův nevěrných?

7. „Na klín Panny Marie
s kříže jest Pán složen,
v plátno tenké obvinut,
do hrobu položen.“

8. Jak ten hlas uslyšela,
Maří Magdalena:
vonné masti koupila,
k hrobu pospíchala.

9. Chtěla rány pomazat
milého Ježíše;
anděl se jí tu ozval:
„Vstal jest Pán zajisté.”

10. Teprv veliká žalost
jest jí nastávala,
když Pána Krista svého
v hrobě nenalezla.

11. „Kýž mám křídla orlice
vznesla bych se vzhůru,
pod oblaky nebeské,
ptala se andělů.”

12. Hleď, Maří Magdaleno!
neplač, nenaříkej,
v způsobu zahradníka
chodí Pán tvůj milý.

13. „Když mám Tebe, všechno mám,
nespustím se Tebe,
ó Ježíši, choťi můj!
zůstanu při Tobě.”

PÍSNĚ VELIKONOČNÍ.

1. Vstal jest té - to chvί-le ctný Vyku - pi - tel, Je - žíš Kri - stus

mí - le, svě - ta Spa - si - tel; Jenž pro hří - chy na - še On stá -

še, roz - pjat na kří - ži ne - vin - ný, náš Bůh je - di - ný.

2. Když Jeho plakaly
smrti ženy ctné,
Marie, a stály
u hrobu truchlé:
anděl, jenž sedíše, **)
tím spíše
kázal bratrům zvěstovati,
že jest vstal z mrtvých.

3. Z srdečného hlasu
rcem: Alleluja!
tohoto my času
řkouc: Alleluja!
všickni zazpívejme;
i vzdejme
Spasiteli všeho světa
vždy: Alleluja!

*) Jedna z nejstarších písní, pocházející z 14. neb 15. století. Jelikož píseň od nejstarších dob o slavnosti vzkříšení Páně se zpívá, nabyla zvláštní vážnosti u československého lidu; pročež se zde ve své starší formě klade. **) sedíše = seděl.

4. Ta šlechetná žena
všedši k bratřím v dům,
Maří Magdalena,
k ctným apoštolům;
promluví k nim mile
té chvíle,
dějíc poselství andělské:
„Vstal Bůh zajisté.”

5. Jenžs umřítí ráčil
pro nás, Kriste ctný!
chtě by se nezpáčil*)
hříšník všeliký,
vstals z mrtvých s radostí,
z milosti;
ó popřejž ctného skonání,
i z mrtvých vstání! Amen.

223.

Dle téhož nápěvu.

1. Vstalť jest této chvíle
ctný Vykupitel,
vstal jest v nové síle
co vítězitel;
smazav světa vinu
na kříži,
odpočinul v země klínu
po své obtíži.

2. Ženy tělo spěly
pomazat v hrobě:
tu anděla zřely
v lidské podobě;
stál tu v lesklé záři
vítězně,
ženy těšil s vlídnou tváří
v řeči líbezné:

3. „Kristus, Ježž hledáte,
život na se vzal,
na se tělo svaté
vzal a z hrobu vstal;
tím se v svém zármutku
potěšte,
apoštolý o tom skutku
zpravit pospěšte.”

4. Tož na místo bolu
slast se rozlila,
v spolek apoštolů
Maří kvapila;
praví: „Anděl v hrobě
zvěstoval,
že náš Pán dnes v ranní době
slavně z mrtvých vstal.”

5. Nuže písňě chvály
k nebi zněte dnes,
Tobě, Kriste králi!
zni ten vděčný ples;
Tyť jsi lidstvo z pádu
povýšil,
Tyť jsi zrušil smrti vládu,
pláč náš utišil.

6. V ranách Tvých jsou rány
lidstva zhojeny,
křížem Tvým jsou brány
pekelné zbořeny;
my jsme povoláni
k životu,
toho nám Tvé z mrtvých vstání
dává jistotu.

7. Slavte všaké říše
Krista Pána moc,
Jenž sem přišel s výše
zrušit věčnou noc;
alleluja zemí,
nebem hluč,
alleluja ústy všemi
až na věky zvuč. Amen.

*) nezpáčil se = v hříchy nazpět neklesl.

224.

Dle téhož nápěvu.

1. Zplesej, lide Boží!
v zpěvu veselém,
nyní zase ožij
se Spasitelem:
v předřečenou dobu
vstal z hrobu;
zvítězil jest kříže znakem
nad svůdným drakem.

2. Ta nebeská říše
hlasně plesala,
když jest se své výše
ten div poznala;
pěla z vroucné tísně
ctné písně:
že nám věčný život dobyl,
a smrt podrobil.

3. Žije naše spása,
svět je vykoupen:
nech — ať vesmír*) jásá,
vrah je obloupen;
smrti! kam se dšla
tvá síla?
Kristus tobě potřel hlavu
nám všem v oslavu.

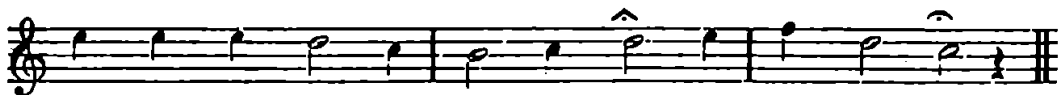
4. Odlož oděv smutku,
tělo padoucí!
vzkřísí v divném skutku
tě Pán mohoucí;
z práchnivého troudu
v den soudu
vybleskneš jak světlo jasné,
co již nezhasne.

5. Ó vzdej, lidstvo! Králi,
Jenž teď vévodí,
vzdej mu vděčné chvály,
On tě obrodí;**)
služ Mu s celou duší
jak sluší,
a žij v světle, ano světlo
z hrobu vykvetlo.

6. Kriste, nebes kníže,
slavný vítězi!
sejmi, jimiž víže
svět nás, řetězy;
buď nám strážným vůdcem
před škůdcem;
tak nás uveď v slávu věčnou
cestou bezpečnou. Amen.

1. Ve - sel se ne - bes Krá - lov - no, al - le - lu - ja,

ple - sej svě - tů všech ko - ru - no! al - le - lu - ja.

2. Syn Tvůj, Jež jsi odnosi, allel.
vstal z mrtvých, Matičko milá! allel.

3. Jehožs mrtvého plakala, allel.
vstal z mrtvých Kristus, tvá chvála;
allel.

4. Tělo, jenž nahé viselo, allel.
v rouše slávy se zastkvělo; allel.

5. Rány jeho jsou zhojeny, allel.
stkví se co drahé kamení; allel.

6. Tvář ubledlá a zsinalá: allel.
jako slunce blesk vydala; allel.

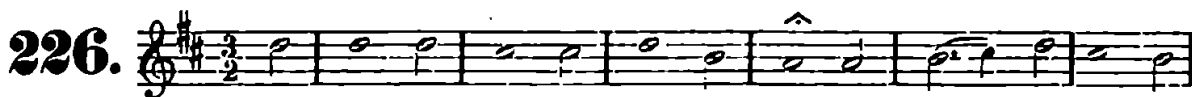
7. Oči smrtí zamhouřeny: allel.
jak hvězdy jsou osvětleny; allel.

8. Tělo jeho prv smrtelné: allel.
učiněno nesmrtelné; allel.

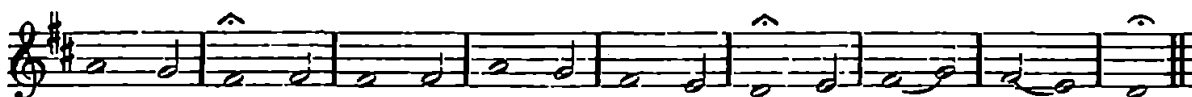
*) veškeren svět. **) požehná, nadolí tobě.

9. Již všecek krásný a šťastný, | 10. V té své slávě a jasnosti, allel.
vítěz slavný a král jasný; allel. | ažůstane až do věčnosti; allel.
allel.

11. Raduj se z té slávy Jeho, allel.
přimluv se za nás u Něho! Allel.

1. Pán Je - žíš Kristus vstal z mrtvých, al - le - lu - ja, al -

le - lu - ja; k po-tě - še-ní všech nás hříšných. Al - le - lu - ja.

2. Ku hrobu tři Marie šly, allel.
drahé masti s sebou nesly. Allel.

3. Hledaly Pána Ježíše, allel.
život, spasení naše. Allel.

4. V hrobě anděla viděly, allel.
od něho radost slyšely. Allel.

5. „Učenníkům,“ anděl praví, allel.
„zvěstujte: Vstalt jest Král slávy.“
Allel.

6. Pán Petru se pak zjevuje, allel.
apoštoly navštívuje. Allel.

7. V tu slavnost velikonoční, allel.
pochválen buď Pán Bůh mocný. Allel.

8. Jezu, ctný Vykupiteli! allel.
sláva Tobě a vděk vřelý. Allel.

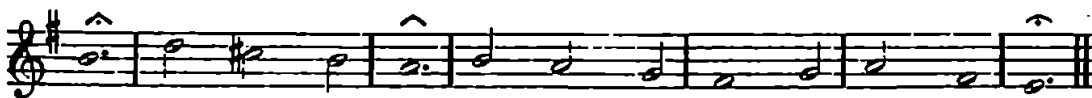
9. Dej nám k Tobě se dostatí, allel.
až nám bude z hrobu vstátí. Allel.

1. V den vzkříše - ní Je - zu Kri - sta, al - le - lu - ja,

chvalmež Bo - ha: al - le - lu - ja. Vstalt Pán a živ jest do - ji -

sta; chvalmež Bo - ha: al - le - lu - ja, al - le - lu - ja.

2. V ten den slavný král an -
dělský, allel.
chvalmež Boha: allel.
zvítězil nad nepřátely; allel.
chvalmež Boha: allel.

3. Vrata nebeská rozevřel, allel.
chvalmež Boha: allel.
by každý spravedlivý všel; allel.
chvalmež Boha: allel.

4. Adam se svatými v ten den, all.
chvalmež Boha: allel.
z pekel byl Kristem vyveden; allel.
chvalmež Boha: allel.

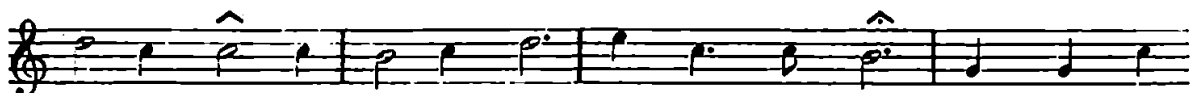
5. Tys Prostředník všemohoucí,
alleluja,
chvalmež Boha: allel.
Ó Kriste! rač nám zpomoci; allel.
chvalmež Boha: allel.

6. Bychom bez hříchu zde žili,
alleluja.
chvalmež Boha: allel.
milujc Tě ze vsí sly; allel.
chvalmež Boha: allel.

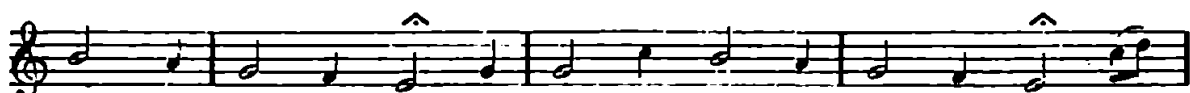
7. Bychom stáli na pravici, allel.
chvalmež Boha: allel.
a zřeli Boha v Trojici; allel.
chvalmež Boha: allel.

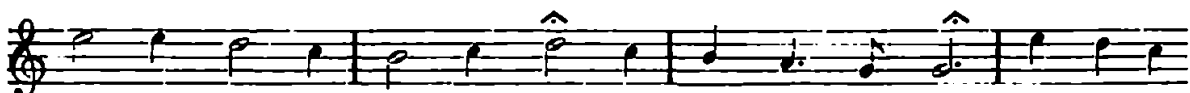
1. O ve - se - lá to no - vi - na, nej - vý - še šťast - ná

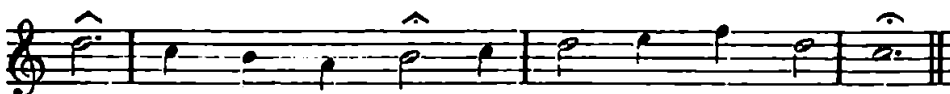
ho - di - na! chval du - še má Ho - spo - di - na; vstal jest z mrt -

vých můj Spa - si - tel, smr - ti, dá - bla pře - mo - ži - tel; vše -

c - ko se ra - duj stvo - ře - ní z Je - ho vzkříše - ní. Al - le - lu -

ja, buď Bo - hu čest a slá - va na ne - bi.

2. Vítej Ježíši vzkříšený,
jasností slávy oděný!
Již zašel čas zarmoucení,
temnost se v blesk obrátila,
žalost v radost proměnila,
minula těžká trápení,
všecko se mění.
Allel., buď Bohu čest a sláva na nebi.

3. Růže, kterouž smrt zavřela,
zase se dnes otevřela,
co nejkrásněj se rozvila.
To jest ten kvíteček z ráje,
ozdoba krásného máje,
z něhož libá vůně vzniká,
do srdce vniká.
Allel., buď Bohu čest atd.

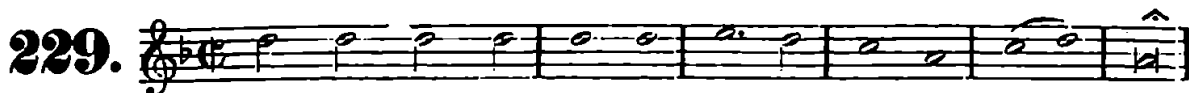
4. Strom života smrt podřela,
když Kristu život odňala,
dnes přemožená zůstala;
vykvetly jsou ratolesti

v krvavém dešti bolestí
na dřevě kříže trpkého
Ježíše mého.
Allel., buď Bohu čest atd.

5. Věčné jaro již je blíže,
neb vykvetši dřevo kříže,
na němž rajske mřelo kníže
ovoce dalo spasení;
zbaviloť nás zatracení,
otvírá nebeskou říši
v Kristu Ježíši.
Allel., buď Bohu čest atd.

6. Aj tedy všickni vesele
velebme Vykupitele,
slavného Vítězitele:
alleluja zpívající,
světem slavně hlásající:
Přemohl našeho škůdce
Kristus náš vůdce.
Allel., buď Bohu čest atd.

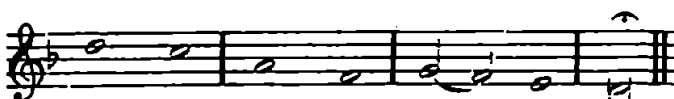
1. Lé - to chví - le té - to ve - se - lí vy - dá - vá;

spo - lu vše - cko stvo - ře - ní Pá - na své - ho vy - zná vá:

na Je - ho slav - né v zkrříše - ní vši - ckni ptá - čko - vé zpí - va - jí,

ra - dost, ve - se - lí ma - jí.

2. Toho času slunce
tím jasněji svítí,
otvírajíc svou mocí
všeliké polní kvítí;
trávu zelenou vydává,
stromoví listem odívá,
a koření zahřívá.

3. Člověk jsa rozumný
má se radovati,
že mu Bůh dal ve zdraví
těch hodů se dočkati;
z Páně slavného vzkříšení,
má mít v srdci utěšení,
jenž došel vykoupení.

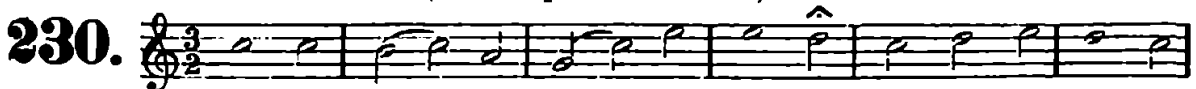
4. Po svém umučení
Pán do pekel vstoupil,
Adama, otce svaté —
všecky, kteréž vykoupil,
vyved z žaláře temného,
přived do ráje věčného,
i lotra kajícího.

5. Potom dne třetího
ráčil z mrtvých vstáti,
Petrovi, mnohým jiným
ráčil se ukázati,
a dí k ním: „Nelekejte se,
ale všickni radujte se
již z mého z mrtvých vstání.”

6. S učennsky svými
po smrti přebýval,
z nedůvěry je trestal,
písma svatá otvíral,
řka: „Musil Kristus trpěti,
všecka písma naplniti,
a tak do slávy vjíti.”

7. Pane Jezu Kriste!
rač nám za dar dáti:
bychom se v tomto světě
mohli z svých hříchů káti,
a se do nebe dostali,
s anděly se radovali,
alleluja zpívali.

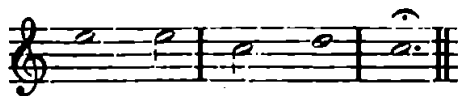
(Rex sempiternae coelorum.)

1. Krá - lí věč - ný sva - tých sbo - rů, Stvoří - te - li vše -

ho tvo - ru! Jenž - to v podsta - tě a v mo - ci od vě - ků

jsi ro - ven Ot - ci.

2. Když jsi byl svět mladý stvořil,
a tvor se Ti všecken kořil:
ducha, — obraz tváře svojí,
vdechl jsi lidskému stroji.

3. Když podvodem zlého ďábla
lidská příroda ochábla:
v lidské tělo jsi se zavil,
a svůj obraz v lidech spravil.

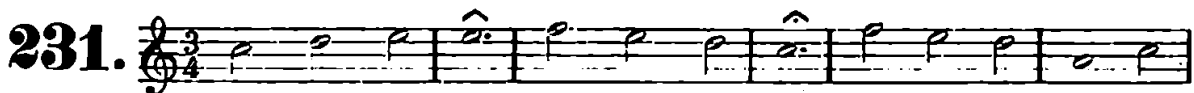
4. Narodiv se druhdy z Panny,
teď se rodíš z hrobu raný;
i nás na osudnou dobu
vzkřísíš ku životu z hrobu.

5. Pastýři! Ty hříchů škody
stádu snímáš křestem vody,
jenž je lázní lidských synů,
i je hrobem jich zlých činů.

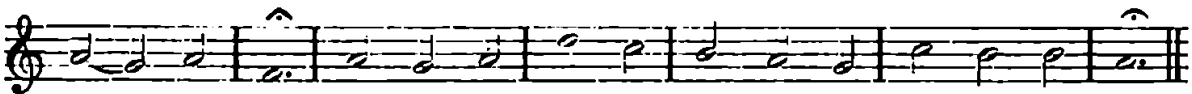
6. Ty jsi, miluje upřímě,
nesl za nás hříchů břímě;
vyliš krve svaté struhy,
abys naše zplatil dluhy.

7. Ó tvůrce nebeské vlasti!
buď nám velkonoční slastí,
nedej, by nám hřích smrt zplodil,
jež jsi ku životu zrodil.

8. Tobě, Jenž jsi povstal z hrobu,
buď čest, chvála v každou dobu;
buď i Otcí vzdána chvála,
a čest Duchu neustálá. Amen.

1. Tře - tí - ho dne vstal Spa - si - tel, smr - ti a pe - kla

zkro - ti - tel, li - dí pře - la - ska - vý pří - tel. Al - le - lu - ja.

2. Slávou krásně se odělo
Jeho dříve siné*) tělo,
jenž za nás na kříži pnělo. Allel.

3. Z pokolení Jůda vůdce
vyšed, křížem zkolil prudce
v propast věčnou duší škůdce. Allel.

4. David přemoh Goliáše,
závistného satanáše,
jenž chtěl hubit duše naše. Allel.

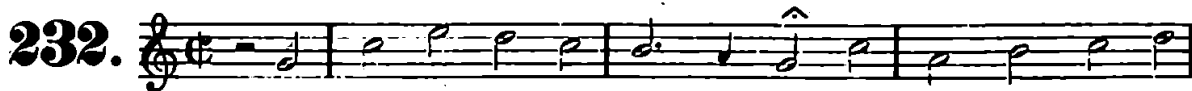
5. To ten Samson, jehož síly
pekel brány vyvrátily,
námahou se nezmenšily. Allel.

6. Vy Otcové! k nebi spějte,
cestou chvalozpěvy pějte,
stromy, — vy jim palmy dejte!

7. Plesejte všech duchů sbory,
plesem poskakujte hory,
rozvíjete se sady, bory. Allel.

*) zsinalé či zmodralé.

8. Zjasni, slunce! tváři země, | 9. Sláva Božské buď Trojnosti,
zaplaš mráz a noci temné, | jenž v jednotě na výsosti
chválu vzdávej lidské plémě! Allel. | vládne do věčné věčnosti. Allel. Amen.

1. Vstal z mrtvých mi-ly Kri-stus Pán, Jenž byl za nás u-

kři-žo-ván. Al-le-lu-ja, al - - - le-lu-ja, al-le-lu-ja.

2. Zaplesej všecko stvoření
nad slávou Jeho vzkříšení. Allel.

5. To Vítěz, Jehož prápor — kříž,
vypáčil, zlomil pekel mříz. Allel.

3. Onť kříží sám se podrobil,
by oslavu nám vydobyl. Allel.

6. Aj z hrobu svitá jistota:
že On je dárce života. Allel.

4. To je ten tichý Beránek,
Jenž v krvi své nám zjednal lék. Allel.

7. Dřív zem a nebe pomine,
než slovo Jeho jediné. Allel.

8. Buď věčné díkyčinění
Ježíši z Jeho vzkříšení. Amen.

1. Al-le-lu-ja. Ve-se-le zpí-vej-me, vzkří-še-ní

Pá-ně vděč-ně vzpo-mí-nejme, ple-sej-me, dě-kuj-me, zpí-vej-me:

Bu-diž Bo-hu chvála! Bu-diž Bo-hu chvála!

2. Alleluja. Pán Kristus z mrtvých
vstal,
tak Božství svého jistý důkaz nám dal.
Plesejme, děkujme atd.

4. Alleluja. Kříž se ve slávě stkví,
veliké hlásá nad smrtí vítězství.
Plesejme, děkujme atd.

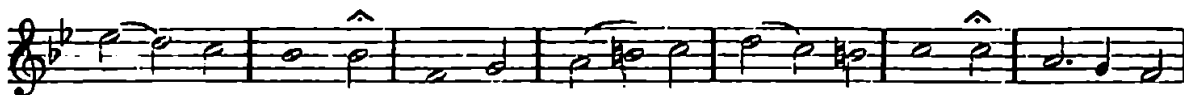
3. Alleluja. Nastal blažený den;
satan je přemožen, člověk svoboden.
Plesejme, děkujme atd.

5. Alleluja. Co Adam potratil:
všecko zas hojně nám Kristus navrátil.
Plesejme, děkujme atd.

6. Alleluja. Z Kristovy milosti
můžeme dojít nebeské radosti.
Plesejme, děkujme atd.

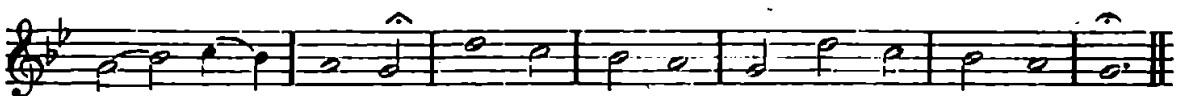
1. Ži - je Kri - stus, náš Spa - si - tel, smrti, dá - bla

pře - mo - ži - tel, vše - ho svě - ta o - bla - ži - tel. Al - -

le - lu - ja. Ra - duj - me se,

ve - sel - me se: zví - tě - zil Kri - stus, zví - tě - zil Kri - stus.

2. Ve svých ranách lidstvo omyl,
křížem pekla mřížce zlomil,
pak svůj vlastní hrob prolomil. All.
Radujme se, veselme se:
[:zvítězil Kristus.:]

3. K hrobu mnoho strážců dáno:
když nastalo třetí ráno,
všecko hrůzou polekáno. All.
Radujme se, veselme se:
[:zvítězil Kristus.:]

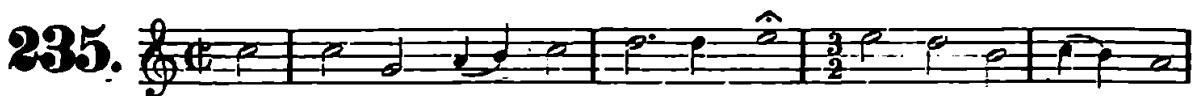
4. Jenž umořen ležel v hrobě:
život nazpět sám dal sobě,
z hrobu vyšel v ranní době. All.
Radujme se, veselme se:
[:zvítězil Kristus.:]

5. Závistný drak zničen leží,
ukován v pekelné věži;
otcové vstříc Kristu běží. All.
Radujme se, veselme se:
[:zvítězil Kristus.:]

6. Již korouhev Jeho vlaje,
radost hlásá v širé kraje,
cestu značí nám do ráje. All.
Radujme se veselme se:
[:zvítězil Kristus.:]

7. Až zemřeme v příštím čase,
vzbudí nás Pán z hrobu zase,
a povede věrné k spáse. All.
Radujme se, veselme se:
[:zvítězil Kristus.:]

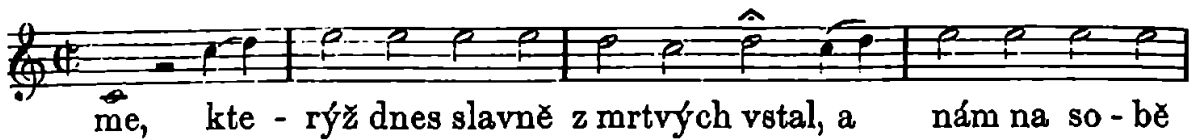
8. Až ten soudu den nastane,
pozvi nás, milostný Páne!
kdež Tě chválí nebešťané. All.
Radujme se, veselme se:
[:zvítězil Kristus.:]

1. Nuž všickni věr - ní ve - se - le Pá - na Bo - ha chval -

me, a Kri - sta, Vy - ku - pi - te - le ra - dostně poz - zdrav -

me, kte - rýž dnes slavně z mrtvých vstal, a nám na so - bě

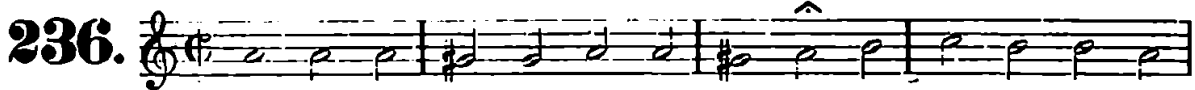
pří - klad dal: že - my též vsta - ne - me.

2. Na zemi mnoho pracoval,
až na kříž vystoupil,
by nás, jež velmi miloval,
svou smrtí vykoupil;
tak vládu smrti vyvrátil,
nám život zase navrátil,
jehož nás had zloupil.

3. To když na kříži dokonal,
ležel tři dni v hrobě,
a velký div pak vykonal,
sám dav život sobě.
Památku toho vzkříšení
církev k duší potěšení
činí v této době.

4. Radujte se učenníci,
vy zbožní křesťané!
máte býti účastníci
této slávy Páně;
máteť při druhém zjevení
vstáti slávou ověnění,
kteráž nepřestane.

5. Nuže zhrdejte libostí
těla smrtelného,
i vši lákavou marností
světa podvodného.
Plňte Boží přikázání,
trvejte v následování
Ježíše milého!

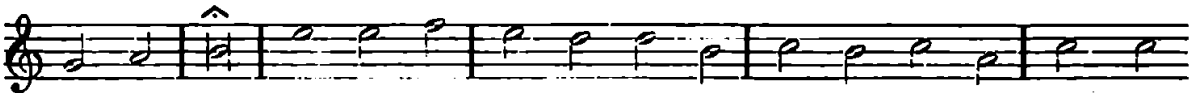

236.

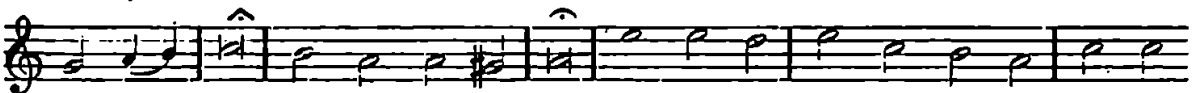
1. Vzkříše - ní Spa - si - te - le své - ho chvalte kře - sta - né
Vzkříše - ní Jeho slav ce - lý svět, v poli a v louce

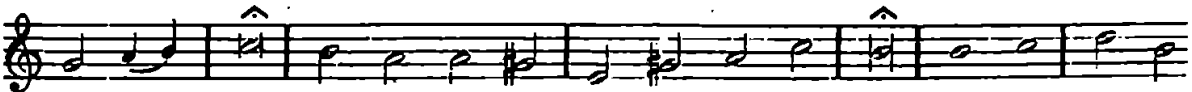
za dne slavné - ho! Aj Pán smrti o - sten zlo - mil, pe - kel brá - nu
roz - vlíej se květ; a ve - se - lý ptáků hlas všu - dy se krás - ně

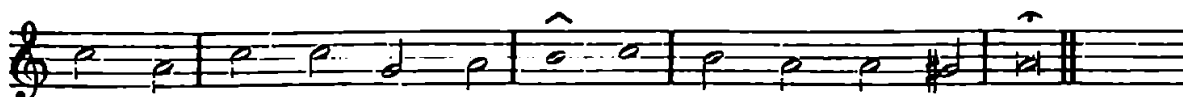
vy - vrá - til, ot - ce z te - mna vy - vo - dil, a na svět se zas k nám
o - zý - vej; slunce vy - jas - ni se, a tvá - ři ze - mě mí - le

na - vrá - til, ví - těz pře - slav - ný. Každé srd - ce po - vděčně Pá - na
za - hří - vej, všu - dy vznikěj ples.

Bo - ha chval s an - dě - ly u pís - ni lí - bez - né: Náš Pán tře - tí -

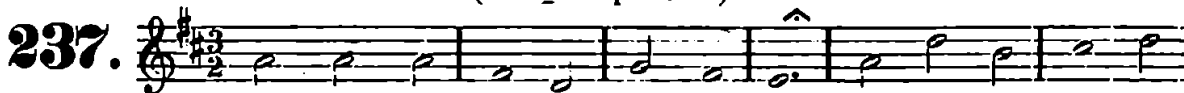

ho dne z hro-bu slav-ně vstal svou mo-cí ví-těz-ně.

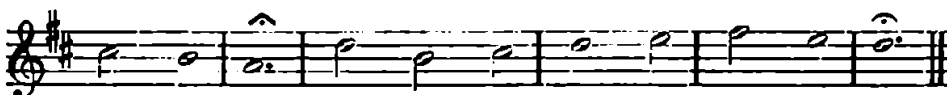
2. Sestoupili s nebe andělé,
by poctili hrobku Spasitele.
Když přišly tři ženy
truchlé k hrobovému kameni:
andělé ti v prázdném hrobu
v jasné záři plamení,
ženy vítají:
„Váš Pán opět tělo na se vzal,
dnes časně z rána smrti vítěz vstal,
vstal svou mocí a šel
napřed v Galilejskou krajinu,
kdež chce navštívit svých
apoštolů věrnou rodinu,
by ji potěšil.
Každé srdce povděčně atd.

3. Těš i nás, Bože milostivý!
pro nás trpěls osud žalostivý;
dej nám z hrobu hříchu
a ze věčné smrti povstání:
vlej v srdce nám úmysl pravý,
a uč konat pokání,
pro Tvé vzkříšení!
Až trouba andělská ozve se,
a každým hrobem v světě zatřese,
až k soudu přikvapíš:
rač nám, Pane, býti milostiv,
rač dáti tělo jasné,
a duch ať s Tebou je v nebi živ
na věky věků!
Každé srdce povděčně atd.

(Victimae paschali.)

1. No-vý-mi ple-sy ple-sej-te, Be-rán-ku dí-ky

hlá-sej-te. Al-le-lu-ja, al-le-lu-ja.

2. Svou smrtí Kristus nevinný
zahladil světa zločiny. Allel. all.

3. Smrt stála k světa úžasu
s životem v divném zápasu. Allel. all.

4. Pán, kterýž vládne životem,
po smrti vládne nad světem. All. all.

5. Maria, co jsi viděla,
když jsi do hrobu vkročila? All. all.

6. „Zřela jsem hrobku živého,
a slávu z mrtvých vstalého.” All. all.

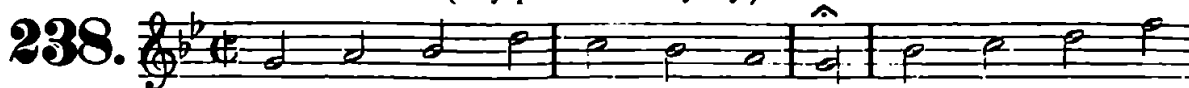
7. „Zřela jsem roucha, plachetky,
andělé byli za svědky.” All. all.

8. „Aj, Kristus vstal — má naděje,
pospěšte do Galileje.” All. all.

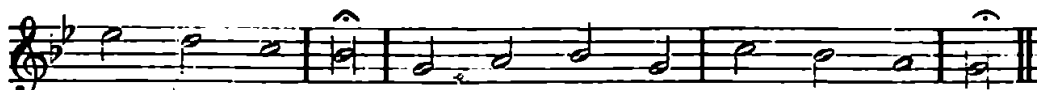
9. Vím, že jsi, Kriste! z hrobu vstal,
skutečně život na se vzal. All. all.

10. Smiluj se, králi vítězný!
zpěv náš buď Tobě lsbězný. All. all.

(Jiný překlad téže hymny.)

1. Al - le - lu - ja, al - le - lu - ja. O - bě - tuj - te

Be - rán - ko - vi, o - bě - tuj - te Mu zpěv no - vý.

2. Alleluja, alleluja.
On své ovce smrti zbavil,
u Otce jim pokoj zpravil.

3. Alleluja, alleluja.
Smrt a život v smutné době
stáli v boji proti sobě.

4. Alleluja, alleluja.
Umřev pak života vůdce,
vládně živý po té pútcce.

5. Alleluja, alleluja.
Pověz, pověz, svatá Maří,
co jsi zřela v ranní záři?

6. Alleluja, alleluja.
„Zřela jsem já hrob živého,
zřela slávu povstalého.”

7. Alleluja, alleluja.
Pověz, pověz, svatá Maří,
cos to zřela v ranní záři?

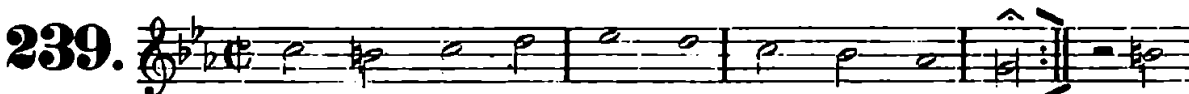
8. Alleluja, alleluja.
„Andělské jsem zřela svědky,
prázdná roucha a plachetky.”

9. Alleluja, alleluja.
Pověz, pověz, svatá Maří,
cos to zřela v ranní záři?

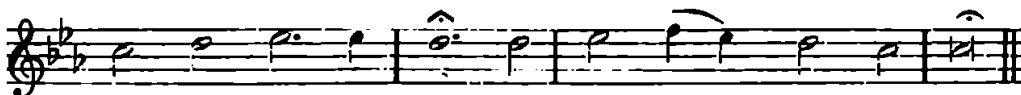
10. Alleluja, alleluja.
„Vstal Pán z lásky pro člověka,
v Galileji na vás čeká.”

11. Alleluja, alleluja.
Věřme této ženy zprávě,
ne pak židů řeči lhavé.

12. Alleluja, alleluja.
Vímět, vstal Pán hodný chvály,
smiluj se vítězný králi!

1. Je - zu Kri - ste, Bo - že! al - le - lu - ja, na
tvr - dé by - lo lo - že, al - le - lu - ja,

němž Tvo-je tě - lo k spá-se lid - stva pně-lo.

2. Snášels útisk mnohý, allel.
ruce, bok i nohy, allel.
dals prokláti sobě,
ležels tři dni v hrobě.

3. Potom ale vstal jsi, allel.
a nám příklad dal jsi: allel.
že my v jistou dobu
také vstanem z hrobu.

4. Vzkříšený Ježíši! allel.
uslyš svoji říši: allel.
vzpomeň na křestany
pro své drahé rány.

5. Smyj, ó Boží Synu! allel.
hříchů našich vinu; allel.
dej, bychom se káli,
hřešiti se báli.

6. My pak v tomto domu, allel.
radujme se tomu: allel.
že, jak anděl hlásá,
vstal náš Pán a Spása.

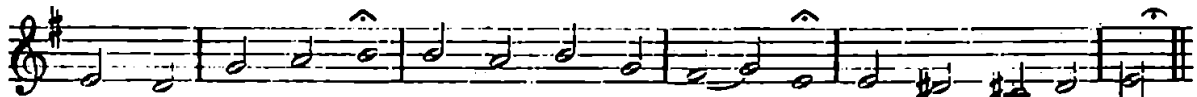
7. Ont i naše těla, allel.
mdlá a zpráchnivělá, allel.
všemohoucím hlasem
probudí svým časem.

8. Přijmiž naše hlasy, allel.
dej úrodné časy, allel.
zjednej pokoj stálý,
mocný kráľů králi!

9. Ty Maria Panno, allel.
šťastná nebes bráno: all.
prosiž za nás Syna,
Krista, Hospodina.

1. Bůh vše-mo-hou - cí vstal z mrtvých žá-dou-cí, chvalmež

Bo - ha ve-se - li: toť nám pí-smo ve - lí. Pa - ne, smiluj se!

2. Ležel tři dni v hrobě,
dal proklátí sobě
bok, ruce, nohy obě
na spasení tobě.
Pane, smiluj se!

3. Vstav ďábla ukoval,
zbožné duše pojal,
to všechno pro svou milost,
dal jim věčnou radost.
Pane, smiluj se!

4. Jezu Kriste! vstal jsi,
a nám příklad dal jsi:
že máme z mrtvých vstáti,
s Tebou přebývati.
Pane, smiluj se!

5. Pane náš, Ježíši!
uslyš svoji říši,
slyš nás, svoje křestany
pro své svaté rany.
Pane, smiluj se!

6. Odpust naše zlosti,
všech nás bludů zprosti;
dej nám, pro svou dobrotu,
své církve jednotu.
Pane, smiluj se!

7. O králi nebeský!
uslyš svůj lid zemský:
a zbav nás nouze této,
dej nám dobré léto.
Pane, smiluj se!

8. Uslyš naše hlasy,
dej pokojné časy,
Jezu Kriste, náš králi!
ať Tě Tvůj lid chválí.
Pane, smiluj se!

9. O nebes klíčnisku,
Ty náš prostřednisku!
když nám bude umříti:
rač nám otevřítí
království Boží.

Závěrek této písně.

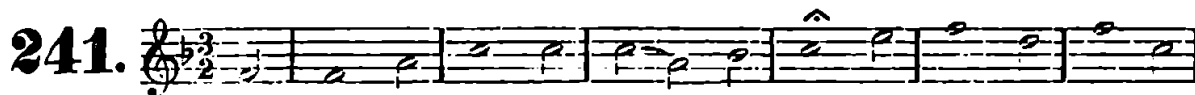

1. Al - le - lu - ja, al - le - lu - ja, al - le -

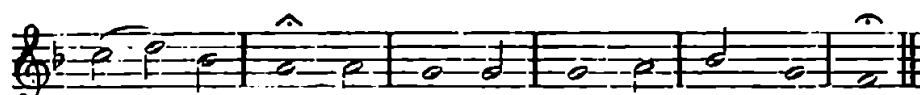

lu - ja, chvalmež Bo - ha, ve - se - li, neb nám to pí - smo ve - lí,
Ky - ri - e e - lej - son. Ví - me, že jsi vstal za - ji - sté z mrtvých,
Pa - ne Je - zu Kri - stc! k Tobě vo - lá - me: smi - luj se nad
ná - mi, Pa - ne Bo - že náš!

241.

1. Tře - tí - ho dne vstal Stvo - ři - tel z mrtvých, náš mi - lý

Spa - si - tel; ra - duj - me se, ve - sel - me se;

2. Jenž od Piláta odsouzen,
a na kříži byl umučen,
s lotrem do ráje uveden.

3. Plačícce Jeho bolesti
paní, nesou drahé masti,
chtíc Jeho tělo mazati.

4. Svatá Maří Magdalena,
plačící, kající žena,
Jakobova a Salome.

5. K nimžto anděl slavný vece:
„Koho, vy, paní! hledáte,
Toho již v hrobě nemáte.”

6. „Ale jděte a pospěšte,
do Galileje se ptejte,
tam Ho zajisté uzříte.”

7. Hned jsou ženy nemeškaly,
do Galileje se braly,
učenníkům pověděly.

8. Vesel se říše nebeská,
andělská i archandělská
i všeccka obloho zemská.

9. Když Pán Ježíš Kristus umřel:
i hned jest nám ráj otevřel,
svaté v temnostech navštívil.

10. „Pekelníci! otevřete,
Stvořitele svého pusťte,
již žádné moci nemáte.”

11. Jakž jsou ten hlas uslyšeli
otcové svatí, v tu chvíli
se velice radovali,

12. řkouc: „Vstěj náš přezádoucí
Spasiteli všemohoucí;
Tebet jsme z dávna čekali!”

13. Král slavný peklo obloupil,
a slavně do nebe vstoupil,
své zvolené vysvobodil.

14. Raduj se všechno stvoření,
na den Božího vzkříšení,
chvalte Jeho oslavení!

15. Chvalte již všickni stavové
panny, vdovy i manželé
z mrtvých vstání Spasitele!

16. Zpívejtež, lesní ptáčkové!
již veseleji než první
mocí svého Stvořitele.

17. Veselte se i zvířátka,
i všechna sprostá hovádka,
chvaltež Pána Jezu Krista!

18. Pukejte se i stromové,
zeleněte se lesové,
louky, kvítí vydávejte!

19. Hory také již plesejte,
pahrbkové poskakujte,
zahrady užitek dejte!

20. Rosa padej na vinnice,
úrodu dejte chmelnice,
vydej ovoce štěpnice!

21. Prš tichý dešť na osení,
beť mocnost všechno koření,
okřívěj všechno stvoření!

22. Všickni lidé se veselte,
alleluja prozpěvujte,
čest, chválu Bohu vzdávejte!

1. Ple-sej všc-cko stvoře-ní, tvůj Pán dnes z mrtvých vstal,
ko-nec buď za - rmouce-ní, již smut - ný čas pře - stal;

mi-nu-lo trá-pe-ní, čas je ob - ve-se - le - ní, plesej a ra - duj se!

2. Svatí patriarchové
plesejte radostí,
věrní Boží sluhové
vyjděte z temností!
čeho jste žádali,
šťastně jste se dočkali,
přišloť vám spasení.

3. Plesejte andělové,
nebeští občané,
zarmuťte se ďáblové,
pekelní katané!
Kristus svět vykoupil,
peklo šťastně obloupil,
vězné vysvobodil.

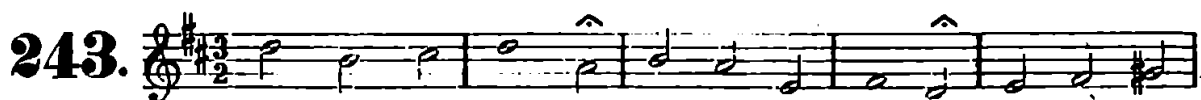
4. Radujte se nebesa,
otvírejte brány,
ráj nebeský ať plesá!
Kristus vítěz slavný
otce z pekel vede,
k andělům je přivede
do věčné radosti.

5. O slunéčko překrásné!
světiž veseleji,
nebeské oko jasné!
pohledniž jasněji;
truchlilos v trápení,
raduj se při vzkříšení
Stvořitele svého!

6. Rozveselte se, lidé!
neb váš Vykupitel
učinil konec bídě,
kterouž had nepřítel
zjednal nám za podíl,
když Adama lží svodil,
a nám všem smrt zplodil.

7. Raduj se všecka země,
pověťf i moře,
zemské i mořské plémě,
nechej všeho hoře;
vítej Pána svého
dnes z mrtvých vzkříšeného,
vítěze slavného!

8. Veselte se ptáčekové,
prozpěvujte sladce;
k radosti opravdové
vzbuďte lidské srdce;
z pučící větvičky,
pějte libé písničky
k slávě Krista ctného!

1. Kri-stus vstal z mrtvých, po-tě - šil věrných; smrt jest zka-

že-na, ce - sta zpra-ve-na li - dem k rado-sti z Bo - ží mi-lo-sti.

My se ra - duj-me, Bo-hu dě - kuj-me; mi-nu-la ža-lost,

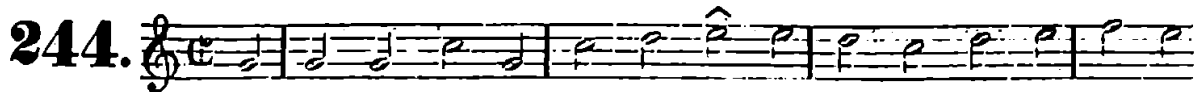

na-sta-la ra-dost; Kristus vstal z mrtvých, po-tě - šil věr-ných.

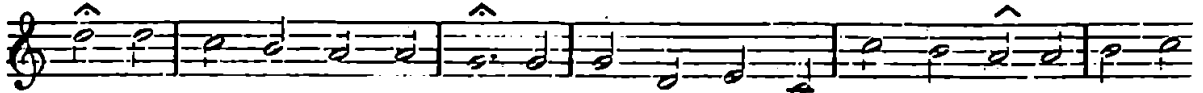
2. Ďábla zlostného,
hada lživého,
potřel svou smrtí,
a vstal v den třetí
nám k potěšení,
a nám k spasení.
My se radujme, a t. d.

3. Dnes otce svatě
peklu odňaté
vlastní mocností
vede z temnosti;
budou Ho vděčně
chváliti věčně.
My se radujme, a t. d.

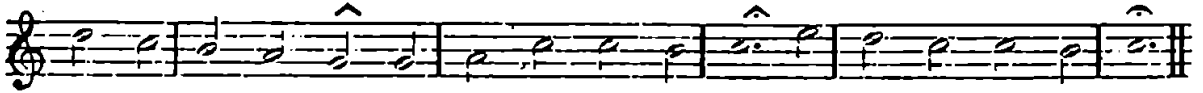
4. Krista oslavme,
hříchu ostavme:
by z časné strasti
do rajske vlasti
i nás vyvodil,
k životu zplodil!
My se radujme a t. d.

1. Pěj-te slav-né chvalo - zpě - vy mu - ži, mlá - den - ci a dě -

vy; za - pěj - te ve - so - le! Varha - ny, lout - ny ať zně - jí, jak jen mo -

hou nej - li - bě - ji; chvalte Spa - si - te - le, svě - ta Stvoři - te - le.

2. Skutkové Boží se stali,
jichž se pekelníci báli;
neb jsou oloupeni.
Již smrt smrtí poražena,
dábelská moc vyvrácena;
lidské pokolení
došlo potěšení.

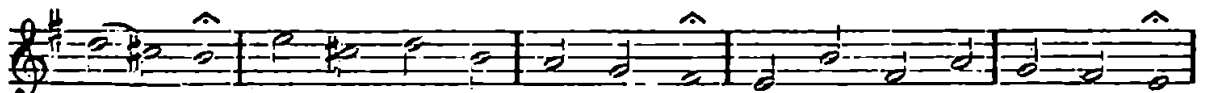
3. Pán Kristus, náš přemilý král,
dnes mocně, slavně z mrtvých vstal;
smrt věčnou přemoha,
zbavil nás ostnu jejího,
zprostil nás trestu hrozného;
vzešla radost mnohá;
nuže chvalme Boha!

4. Již Pán korouhev vyděsil,
vítězství zjevně ohlásil
nad smrtí, nad ďáblem.
Važmež Jeho oslavení,
mějme z Něho potěšení;
my též z mrtvých vstanem
s milým Kristem Pánem.

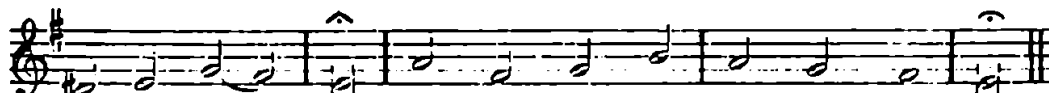
5. Jen hledme v světě ctnostně žít,
ve všem poslušni Boha být,
varujíc se zlosti.
Až bude soudného dne čas,
Kriste! k sobě povolej nás
z nesmírné milosti
do věčné radosti.

1. Kri - stus, Bůh vše - mo - hou - cí, vstal z mrt - vých svou

mo - cí, chvalme Ho dnes, i vždycky: srd - cem, ú - sty, i sku - tky.

Al - le - lu - ja, bu - diž Je - mu věč - ná chvá - la.

2. Smrtí svou smrt porazil,
moc dábelskou zkažil,
a peklo vybojoval,
otce svaté pak pojal. All. a t. d.

3. Ráno o velkonoci
divnou Božskou mocí
vstal jest lev ten přesilný,
prolomiv smrti brány. All. a t. d.

4. Svaté Maří plačící,
vonnou mast nesoucí,
anděl Boží zvěstoval:
že Pán Ježíš z mrtvých vstal. All. atd.

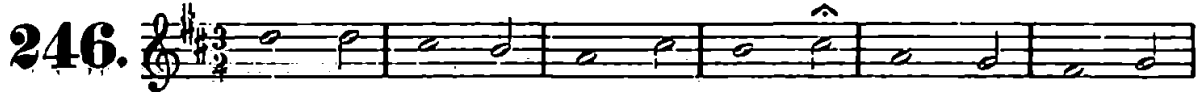
5. A když Pána potkala,
radostně zplesala;
chtěla nohy políbit,
Pán však nechtěl přivolit. All. a t. d.

6. Učenníkům mým pověz:
že jsem smrti vítěz,
a že v Galileji zas
uzří mne za krátký čas. All. a t. d.

7. Mocný, velebný Kriste!
Jenž jsi vstal zajisté,
dej ať pro Tvou dobrotu,
vstanem opět k životu. All. a t. d.

8. Náš pastýři milostný!
slyš ten hlas litostný
svého milého stádce:
buď u nás, buď náš vládce. All. a t. d.

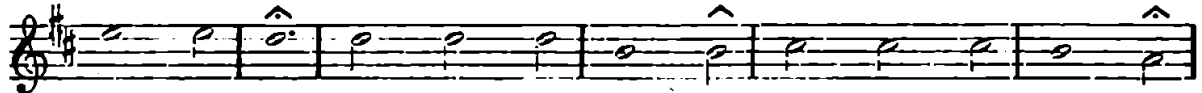
9. Chvála Vykupiteli,
rovně Stvořiteli,
Duchu, dárci hojnému,
Bohu v třech jedinému! All. a t. d.

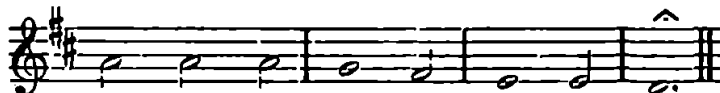
1. Vší - ckní věr - ní se ra - duj - me: Kri - stus Pán náš

z mrt - vých vstal; sladké pís - ně pro - zpě - vuj - me: ve - se - lý nám

čas na - stal; mi - nu - la ža - lost, na - sta - la ra - dost,

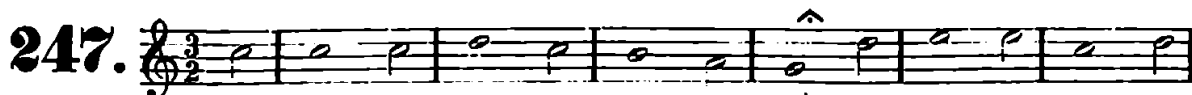

Kri - stus Pán nás ob - ra - do - val.

2. Měli jsme pro hříchy naše
přijíti k zatracení:
Kristus, přemoh satanáše,
vyzískal nám spasení.
Smrt je zkažena,
cesta zpravena
nám k věčnému utěšení.

3. Již jest otevřena brána
království nebeského,
a věrným naděje dána,
že dojdou slávy Jeho.
Protož plesejme,
Kristu děkujme,
původu toho dobrého.

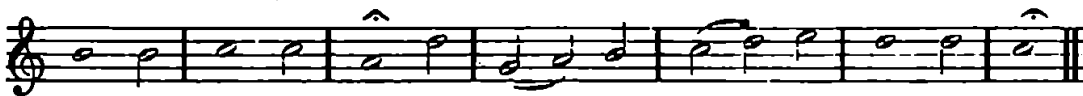
4. Při tom dobré skutky činme
lásky, milosrdnosti;
o to pilně se přičiňme,
ať jsme v Boží milosti;
neb tak nebeské
po strasti zemské
s Kristem dojdeme radosti.

1. Vstal z hrobu Kri - stus Spa - si - tel, vše - ho svě - ta · po -

tě - ši - tel, ra - duj se v něm Bo - ží cti - tel. Al - le - lu -

ja, al - le - lu - ja, al - le - lu - ja, al - le - lu - ja.

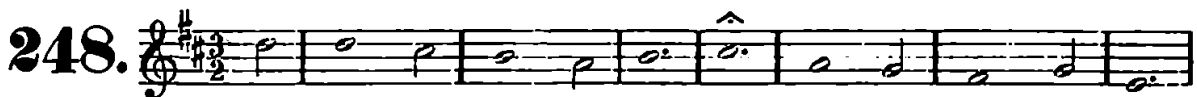
2. Umřel, byl v skále pochován,
by člověk moh být zachován;
buď z toho chválen milý Pán. All.

3. Prosíme tě, ó Pane náš!
Jenž mnohou křehkost naši znáš:
ať nám neškodí satanáš. All.

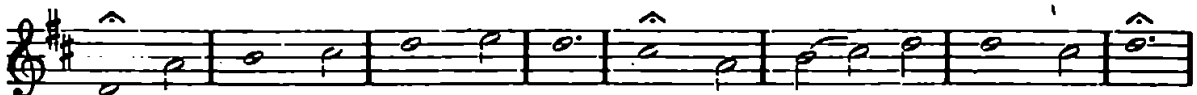
4. A dej, až z hrobu povstanem,
ať v účastnost se dostanem
s Tebou, svým přemilým Pánem. All.

5. V ten velkonoční slavný čas
již vyvrhněme starý kvas,
a zazni chvály, díky hlas. All.

6. Čest Otci, Duchu a Synu,
v třech jednomu Hospodinu,
buď chvála každou hodinu. All.

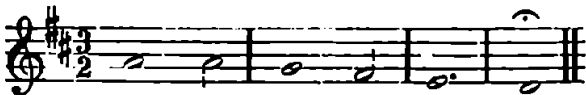
1. Ve - sel se té - to chvί - le lid - ské po - ko - le -

ní, či - ně pa - má - tku mi - le Bo - ží - ho vzkříše - ní;

neb Pán pře - žá - dou - cí rá - čil jest z mrt - vých vstáti,

vί - těz vše - mo - hou - cí.

2. Adamův rod vykoupil
z temného vězení,
když ve světě podstoupil
smrtné trýznění;
smrt věčnou potlačil,
a nebeskou bránu nám
otevřítí ráčil.

3. Noční temnost osvětlil
k světa utěšení:
když sám z mrtvých procítil
v podivném vzkříšení,
když vraha pyšného
svázal, potřel vítězně,
odnav kořist jeho.

4. Aj, Král slavný v nebe všel,
s dušemi svatými;
andělský sbor chválu pěl
hlasy radostnými:
Alleluja, vděky,
sláva, čest Beránkovi
po vše věků věky!

5. Všecko stvoření plesá,
život se vracuje,
slunce — zemi, nebesa
mile vyjasňuje;
ptáčkové hlasitě
prospěvují k oslavě
Boží na úsvitě.

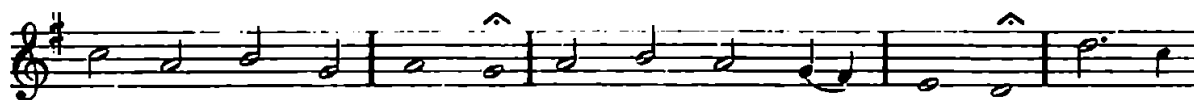
6. Kvítí zkvetá, vůně dává,
pahrbky se stkvějí,
i zelená se tráva,
stromové pučejí:
všecko svou mladostí
vzbuzuje mysl naši
ku vděčné radosti.

7. Chvalme vždy přeslavného
Krista Spasitele,
kterýž nás ukrutného
zprostil nepřitele;
ať z Jeho milosti
po našem z mrtvých vstání
bydlíme v radosti. Amen.

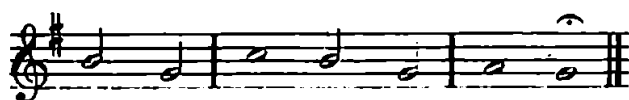
(Regina coeli, laetare.)

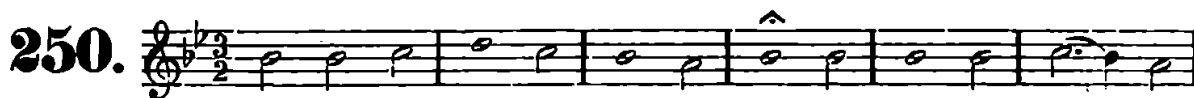
1. Krá-lo-vno ne - be - ská, ra-duj se, Ma-ri - a!

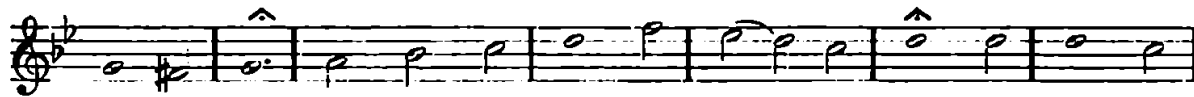
Je - hož jsi po - ča - la, vstal z mrtvých, Tvá chvála. Pros za

nás Bo - ha, al - le - lu - ja.

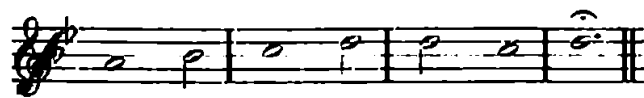
1. Vše-ho svě - ta ob - no - ve - ní no - vé plo - dí po-

tě - še - ní, al - le - lu - ja, al - le - lu - ja; když Pán Je-

žíš z mrt-vých vstá-vá, vše - cko k ži - vo - tu po - vstá - vá, al-

le - lu - ja, al - le - lu - ja.

2. Nebesa svítí jasněji,
vody vesele hučejí; all. all.
povětří věje libejší,
léto přináší vzácnější. All. all.

3. Zkvetá údol i rovina,
okřívá každá bylina; all. all.
lesní strom, jabloň i réva
poupaty se přiodívá. All. all.

4. Taje též mráz smrtelnosti,
ven se metají temnosti; all. all.
kníže, kteréž světem vládlo,
mocí Ježíšovou padlo. All. all.

5. Pán svým křížem nás se zmocnil,
z práva pekel nás vymocnil; all. all.
z služebnosti těžké vybyl,
království věčné přislíbil. All. all.

6. Cherub, jak Pán v peklo vstoupil,
s plamenným mečem ustoupil; all. all.
svobodnou cestu nechaje
všem do rozkošného ráje. All. all.

7. Život hořkou smrt přemáhá,
padlý člověk se zas zmáhá; all. all.
v Kristu smývá svou ohavnost,
to nám jistí dnešní slavnost. All. all.

8. Jezu Kriste, slavný králi!
dej, ať Tebe Tvůj lid chválí; all. all.
žes nás věčné smrti zbavil,
a vstana tělo oslavil. All. all.

251.

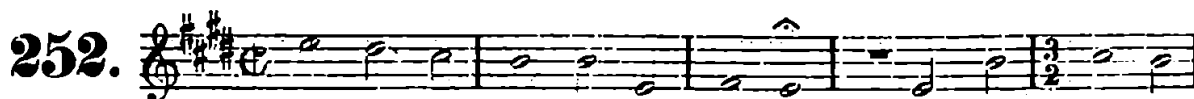
1. Jak je ten-to den slav - ný, že ho ne-lze
do - sti o - sla - vit, a to vy - pra - vit, co, u - či - nil
Kri - stus, Syn Bo - ží, kte - rýž hroz - né pe - klo roz - bo - řil,
zá - vist - né - ho dá - bla tam moc - ně svá - zal, moc je - mu od -
jal; al - le - lu - ja, al - le - lu - ja, chvalmež Bo - ha.

2. Víme jistě, že jsi vstal,
Kriste! mocně, slavně a stkvěle
v svém svatém těle.
Vyvedl jsi duše zajaté,
Adama, Evu, otce svaté
vyvedls je z místa věčné temnosti
k věčné radosti; all. all.
chvalmež Boha.

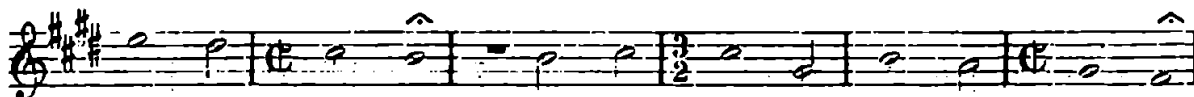
3. Nuž, kdo jsi křestan věrný,
nepřestávej u chvále Boží
v tento den slavný.
Aj v Kristovu z mrtvých vzkříšení
raduje se všechno stvoření:
nebe, země, stromy, zvěř i pták malý
Pána Boha chválí; all. all.
chvalmež Boha.

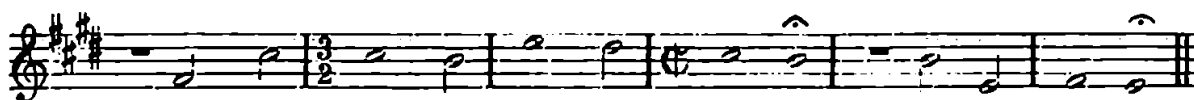
4. Pro slavné z mrtvých vstání, | z pout věčné smrti nás vybavil,
 Kriste! zahlaď naše zlé činy, | a hrobu jsi všecku hrůzu odejal,
 odpusť nám viny; | když jsi z hrobu vstal; all. all.
 Tys nám slavný den ten připravil, | chvalmež Boha.

1. Pro-zpě-vuj-me vši-ckni ny-ní na den Bo-žt-

ho vzkří-še-ní, ma-jíc v srd-ci u-tě-še-ní

z ne-smír-né-ho do-bro-di-ní. Al-le-lu-ja!

2. Když Pán smrtí nás vykoupil:
 k otcům do pekel sestoupil,
 vyvedl je, ďábla zloupil,
 cestu na svět zas nastoupil. Allel.

3. Třetího dne v ranní dobu,
 všecku složiv lidskou mdlobu,
 jasnou na se vzal podobu,
 vítěz vyšel z svého hrobu. Allel.

4. Zachvěly se hory, doly,
 žásly v hrobích i mrtvoly;
 Pán své hledal apoštoly,
 přišel léčit jejich boly. Allel.

5. Jeho kůrové andělští,
 všickni měšťané nebeští,
 i také živlové zemští
 vděčně oslavují a ctí. Allel.

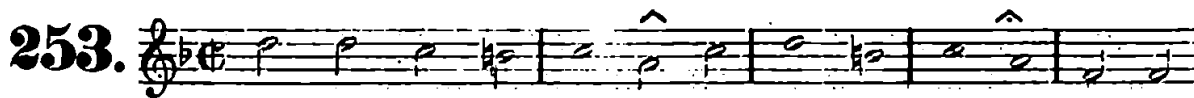
6. Léto zimě průvod dává,
 slunéčko zemi zahřívá,
 libý větříček provívá,
 nebe rosou květ zalívá. Allel.

7. Ptáci sladce prozpěvují,
 lidem léto oznamují,
 z svého Pána se radují,
 čest a chválu Mu vzdávají. Allel.

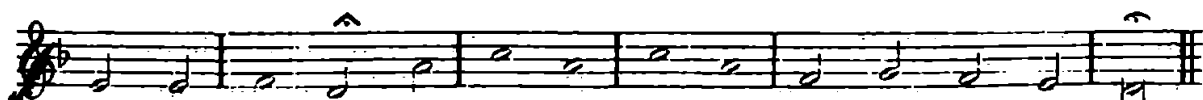
8. Země se znovu otvírá,
 palouk se kvítím odívá,
 všecko stvoření okřívá,
 svého pokrmu požívá. Allel.

9. Nuže vstaňme i my k chvále,
 oslavujme duchů krále;
 povstal z hrobu nenadále,
 by jsme žili Jemu stále. Allel.

10. Chvála Otci nebeskému,
 i Jeho Synu milému,
 z mrtvých slavně povstalému,
 oslava Duchu Svatému. Allel.

1. U - mřel Kri-stus, Pán náš, pro hří - chy na - še, ve - leb-

ný Mes-si-áš již z mrt-vých za-se vstal. Al-le-lu-ja.

2. My život ztratili
pro hříchy naše,
On, bychom ožili,
již z mrtvých zase vstal. Allel.

3. Ach, my v bídě byli
pro hříchy naše,
bychom jí pozbyli,
již z mrtvých zase vstal. All.

4. Smrt, jenž hubila nás
pro hříchy naše,
sňal Pán smrtí svou z nás,
když z mrtvých zase vstal. All.

5. Ďábla, jenž nás dával
pro hříchy naše,
Pán vši moci zbavil,
když z mrtvých zase vstal. All.

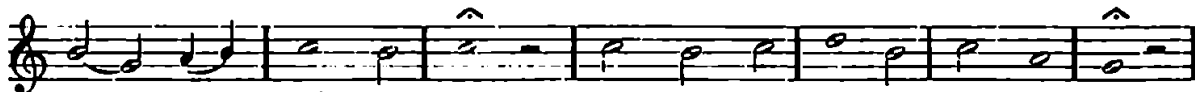
6. Protož nezoufejme
pro hříchy naše,
než v Krista doufejme,
Jenž z mrtvých zase vstal. All.

7. V ošklivosti mějme
zlé hříchy naše,
Krista požádejme,
Jenž z mrtvých zase vstal. All.

8. Uděl smilování,
Jenž hříchy naše
smazav při skonání,
jsi z mrtvých zase vstal. All.

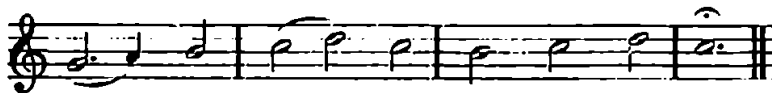
1. Aj, ve - se - le pro - zpě - vuj - me, v ple - su vděč -

ném o - pa - kuj - me stá - le slavně al - le - lu - ja,

Bo - hu slá - va al - le - lu - ja, al - le - lu - ja,

al - le - lu - ja, al - le - lu - ja.

2. Při Jeho slavném vzkříšení
stalo se země třesení;
prchli Jeho nepřátelé,
v hrob sestoupili andělé. All. atd.

3. Pán se věrným svým ukázal
do Galileje jít kázal,
pravil, že je tam předejde,
a se s nimi opět sejde. All. atd.

4. Aj, tu v kole apoštolů,
jenž truchlíce jsou pospolu,
Kristus objevil se cele,
jak chodíval v lidském těle. All. atd.

5. Jak uzřeli tu tvář spasnou:
v svatém roztoužení žasnou;
Pán jich vlídně pozdravuje,
rány své jim ukazuje. All. atd.

6. „Proč jste v mysli se zachvěli,
jako by jste ducha zřeli?
Vizte jizvy mojí ruky,
vizte v boku známky muky!“ All. atd.

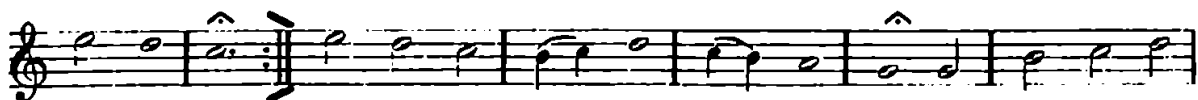
7. Pokárav jich vlídnou řečí,
z písma sám o sobě svědčí,
v slovu svém je utvrzuje,
do světa jít příkazuje. All. atd.

8. Svatí kůrové andělští,
všickni občané nebeští,
všickni tvoři všakých říší
vděčně hleďte k nebes výši! All. atd.

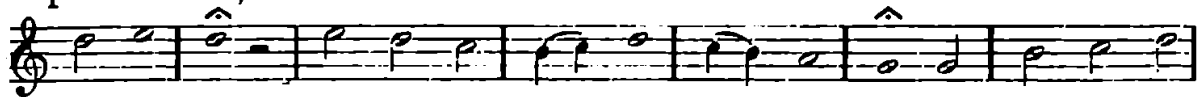
9. Pějte Otci nebeskému,
Ježíši Synu milému,
i Duchu Svatému ke cti
všickni svorně do věčnosti. All. atd.

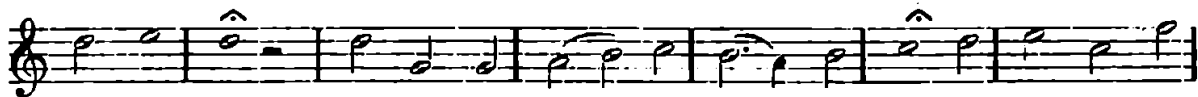
1. Ra - duj - te se, ó hří - šní - ci! nad se - bou za -
neb, jste - li prá - vě ka - jí - cí, do - jde - te od -

rmouce - ní,
pu - ště - ní; vám ú - to - či - ště Kri - stus Pán, když ráčil z mrt -

vých vstáti, na svém tě - le, sva - tých pět ran, rá - čil jest za -

cho - va - ti, k těm se te - dy u - tí - kej - te, zpí - va - jíc: al -

le - lu - ja, al — — le - lu - ja!

2. Radujte se spravedliví,
jenž jste v milosti Boží,
budeť vám Bůh milostivý,
milost u vás rozmnoží.
Nebo z lásky k nám Kristus Pán,
když ráčil z mrtvých vstáti,
na svém těle pět svatých ran
ráčil jest zachovati.
Milujtež Ho tedy zase,
zpívajíc: alleluja, alleluja!

3. Radujte se lidé strastní,*)
postavení v žalosti,
chudí, nemocní, nešťastní,
plačící v své úzkosti;
vám k potěšení Kristus Pán,

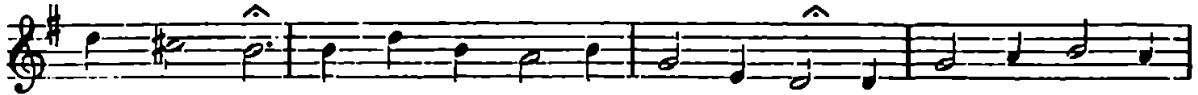
když ráčil z mrtvých vstáti,
na svém těle pět svatých ran
ráčil jest zachovati.
V těch tedy mějte naději,
zpívajíc: alleluja, alleluja!

4. Raduj se církví křesťanská
na zemi bojující;
neb v tvém boji milost Božská
přispěje ti k pomoci;
toběť za pevnost Kristus Pán,
když ráčil z mrtvých vstáti,
na svém těle pět svatých ran
ráčil jest zachovati.
Zvítězíš, bojuj statečně,
zpívajíc: alleluja, alleluja!

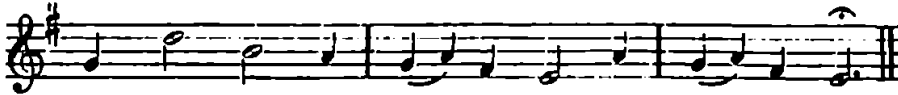
*) plni strasti = ubozi.

1. Ve - leb - ný; slav - ný na - stal den; Pán z hrobu vy - šel

o - sla - ven v tě - le krásném ne - vad - noucím, v duchovním, jas - ným

a stkvoucím. Al - le - lu - ja, al - le - lu - ja.

2. Přemožen leží satanáš,
ukován jest protivník náš;
a člověk, ač je nehoden,
je v Kristu Pánu svoboděn.

3. Zaplesej všechno stvoření,
i děkuj z Jeho vzkříšení,
a povstaň také z hrobů svých,
ó povstaň z vášní záhubných!

4. Jak, Pane! mám se odměnit,
žeš chtěl za nás na kříži puť,
a navrátiv se pak na zem,
naději dal života všem?

5. Dej slzy nám ku pokání,
dej také síly k povstání,
a v dobrém nás vždy podporuj,
při nás až do skonání stůj.

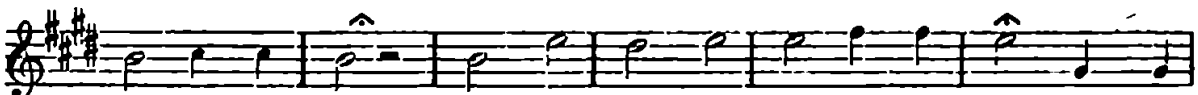
6. Až jednou trouby hlaholy
probudí v hrobech mrtvoly:
Ty přijdeš slavně v oblaku
rozsoudit skutky člověků.

7. Ó buď nám, Pane! milostiv,
ať každý z nás je s Tebou živ,
pro svoji smrt a vzkříšení
rač povolat nás k spasení.

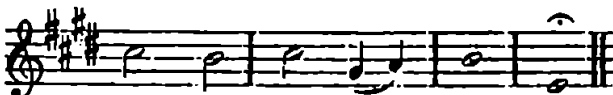
(Aurora coelum purpurat.)

1. Ji - tro šar - lat ro - ze - sí - vá, o - blo - hou se

zpěv o - zý - vá, svět ví - těz - né je - ví ple - sy, pe - klo

zlou - pe - né se dě - sí.

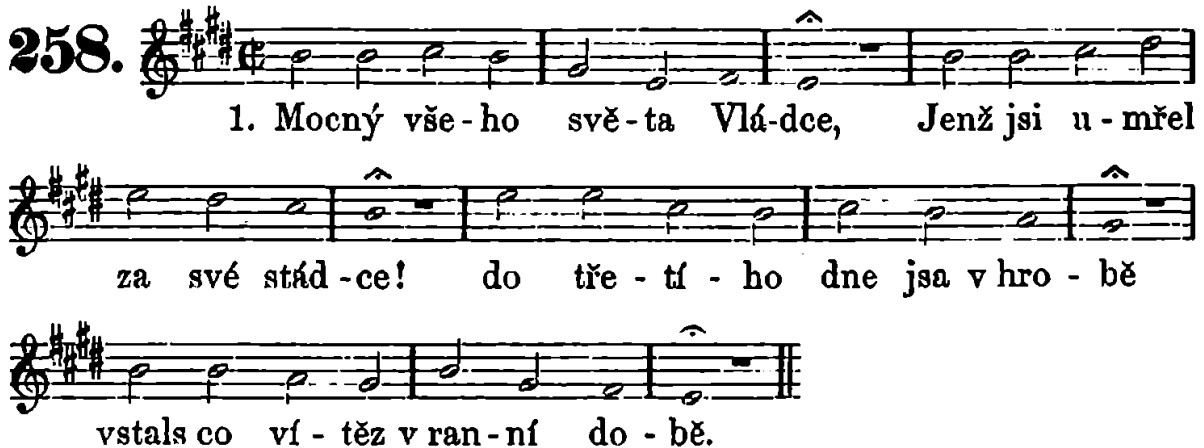
2. Neboť Král ten bohorodný
vede otců sbor svobodný
do života blahých stanů,
zrušiv strašnou smrti bránu.

3. Jeho hrobku stráž zavírá,
kámen s pečetí ji svírá:
vítěz předce z hrobu vzniká,
v hrobě svém smrt uzamyká.

4. Ustaň hoře, ustaň pláči,
nech již slza tvář nemáčí!
„Vstať!” tak hlásá anděl stkvoucí, —
„vstal Pán smrti všemohoucí!”

5. Bychom jednou na nebesích
užili Tě v stálých plesích:
k životu zrozené syny
zbav teď kruté smrti viny;

6. Tobě, Jenž jsi povstal z hrobu,
buď oslava v každou dobu,
buď i Otcí vzdána chvála,
a čest Duchu neustálá. Amen.

258.

1. Mocný vše - ho svě - ta Vlá - dce, Jenž jsi u - mřel
za své stád - ce! do tře - tí - ho dne jsa v hro - bě
vstals co ví - těz v ran - ní do - bě.

2. Anděl spěje v prudkém letu
hlásat žasnoucímu světu:
Vstať jest Pán, a nevidělo
porušení Jeho tělo.

3. Alleluja! Pějte stále
vděčné zpěvy k Boží chvále,
všecko plesej, co kde dýše,
zemský důl i hvězdná výše.

4. Pán zajisté pravdu kázal,
pekelného vraha svázal,
sňal nám věčných trestů tíži
a otevřel nebes mříž.

5. Přejde opět z věčných stánek
a vše zbudí z hrobu spánku,
i vstaneme u svém těle
a užíme Spasitele.

6. Jak hospodář ve stodole
čistí zrna od koukole:
Kristus zástup služebníků
odloučí pak od hříšníků.

7. Ach, až hříšník oko zvedne,
nad propastí hroznou zbledne;
ale věrní budou zváni
od andělů ku plesání.

8. Rač dát, Pane, nám v hojnosti
síl a dar kajcnosti,
bychom svlékli lež a pýchu
a povstali z hrobu hříchů.

9. Až pak, jak jsi ráčil slíbit,
přijdeš však lidstvo tříbit:
nezavrhuj nás co plevu,
pozvi k andělskému zpěvu!

10. Ať slavíme s nebešťany
Tvého těla stkvělé rány,
zpívající v lásce vroucí
„alleluja” věk věkoucí. Amen.

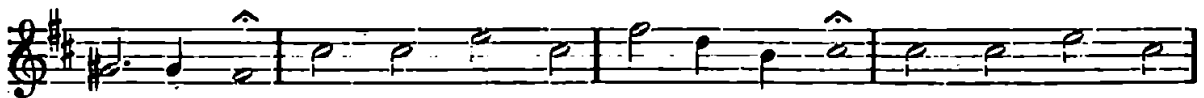
(Pone luctum Magdalena.)

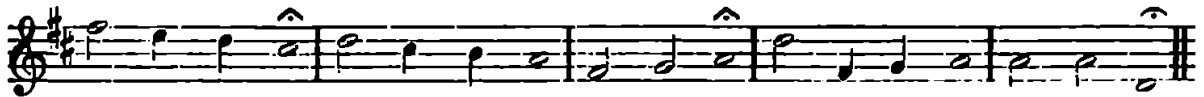
1. Od-lož smu-tek, Mag-da - le - no! po-šla smu-tku

pří-či - na; ne-ní to již, sva-tá že-no! Ši - mo - no - va

ho - sti - na; ti - síc pří-čin k ra-do-vá-ní, ti - síc je jich

ku ple-sá-ní; al - le - lu - ja hlasně zvuč, al - le - lu - ja hlasně zvuč!

2. Usměj se zas, Magdaleno!
zjasni čelo smutečné;
všechnof hoře oddáleno,
svítí světlo slunečné.
Kristus Pán smrt uporobil,*)
volnost svatou světu dobyl;
[:alleluja hlasně zvuč!:]

3. Plesej, plesej, Magdaleno!
již se z hrobu vychvátil,
již to hoře vyhubeno,
již se Kristus navrátil.
S pláčem zřelas umřelého,
s plesem vítěj vzkříšeného;
[:alleluja, hlasně zvuč!:]

4. Pozvedni se, Magdaleno!
na Krista se ohlédni,
jak mu čelo vyjasněno,
rány Jeho prohlédni.
Jak blesk perel zastkvívá se:
lesknou se ty zdoby v kráse;**)
[:alleluja hlasně zvuč!:]

5. Zij ty, žij již, Magdaleno!
světlo tvé se vrátilo;
zplývej plesem pro to jméno,
jež moc smrti zkazilo;
oddalte se smutku hlásky,
navratte se blahé lásky;
[:alleluja hlasně zvuč!:]

1. Nermuť se již, Magda - le - no! se - tři sl - zy so - ů svých,
navždy za - šla, zbožná že - no! do - ba ci - tú tra - pli - vých.

Při - šlo ja - ro no - vé, a vše k ple - su zo - ve.

*) v porobu neb v poddanost uvedl. — **) ozdoby, totiž rány.

2. Pán tvůj, Jehož umučili,
a Jež hledáš ve hrobě:
z hrobu vstal a v této chvíli
v proměněné způsobě
jako vítěz kráčí,
v slávu se oblačí.

3. Vadnoucí to Jeho tělo,
které strastí sklíčeno,
v Getsemanech v noci mdlelo,
na věky je zhojeno;
v nevadnoucí kráse
divně zastkvívá se.

4. Zhojeny jsou Jeho rány,
Jeho ruce, nohy, bok;
již v nich nejsou hřeby vklány,
neplyne z nich krve tok;
vůně z nich vyplývá,
kterouž svět okřívá.

5. Na památku lásky vřelé,
jížto miloval nás Pán,
zachovává na svém těle
známky těchto bolných ran:
aby po vše časy
byly zdroje spásy.

6. I chce milostiv nám býti
pro jizvy těch svatých ran,
z nich naději ráčí líti
do všech věků, do všech stran,
a v nich duše skrývá,
když je Bůh soudívá.

7. Plesej, blahá Magdaleno!
Pán ti kráčí v ústrety;
klekni zbožně na koleno,
zve tě k sobě nad světy,
hlásá smilování,
dává požehnání.

261.

1. Do - bro - řeč - te ná - ro - do - vé, pro - zpě - vuj - te pí - sně
no - vé ke cti vzkříše - né - ho Kri - sta, Jenž jest na - še čá - ka
ji - stá. Al - le - lu - ja, al - le - lu - ja, al - le - lu - ja.

2. Jeho zbledlé svaté tělo
dlouho v hrobě neleželo;
dne třetího na usvítě
Pán sám roztrh smrti sítě. Alleluja!

3. Ze tmy hrobu vzniklo světlo,
zvadlé kvítko opět zkvětlo;
a z ran pěti rozlévá se
jasná záře v plné kráse. Alleluja!

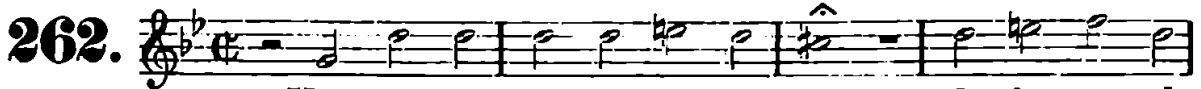
4. Otvírá se nebes brána,
všecka moc je Kristu dána,
Jenž osvědčil v hrozném boji
pokoru a lásku svoji. Alleluja!

5. Skonav potřel pekla pýchu,
a rozlomil vazby hříchu;
vzkříšen zrušil smrti zlobu,
odňal dávné hrůzy hrobu. Alleluja!

6. Jsouce jeho služebníky,
vroucí Jemu vzdejme díky,
pozdvihněme hlasu k chvále
svého vítězného krále. Alleluja!

7. On jest pramen laskavosti,
prosme, ať nám v pravé ctnosti
dá do konce setrvání,
a pak slavně z hrobu vstání. Alleluja!

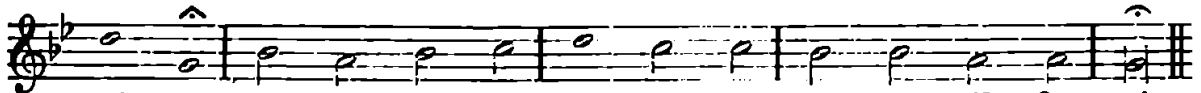
PÍSNĚ O NA NEBE VSTOUPENÍ PÁNĚ.

1. Vstoupil Pán Kri-stus na ne - be, do - ko - navzde

prá - ci, ra - duj-me se ve - se - le vůd-ci, Kri-stu, kte-rýž

rá - čí na - ším bý - ti smír-cem, by nás vrá - til Ot - ci.

2. Učenníci se rmoutili,
když Pán jich měl trpět,
když vstal, byli veseli z slávy
Pána svého, Krista;
židé zlí reptali,
a neuvěřili.

3. Když od nich vstoupil na nebe,
bděli na modlitbách;
když pak Duch Svatý scslán:
v prosbách

uslyšání jsoucc,
mluvili radostně,
i prorokující.

4. Než ještě vstoupil na nebe,
své milé učil jest
pravdě a ctnosti mnohé v světě:
žeť musí trpěti,
chtěli s Ním bydleti
u věčném životě.

5. Ó kteraká radost byla
Jeho učenskům,
když jsou Pána poznali právě
v dokonalé slávě,
po životě pracném,
již v jeho království!

6. Letní čas to znamená
svou libou rozkoší,
po té zimní trpkosti mnohé,
jíž se bojí všecko,
v nížto mrazem chřadne
všeliké stvoření.

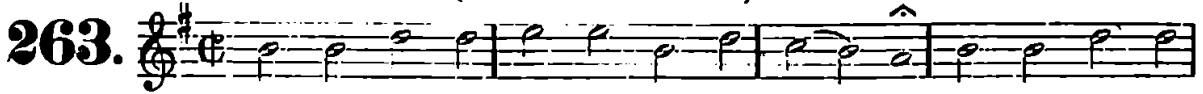
7. Letní čas, jak věčný život,
jest doba rozkoší,
i bude dán po zimě kruté,
toho světa bídě,
a v něm utrpení
všechno zbudou lidé.

8. V ten život nás Kristus vede,
veceť: „Já jsem cesta,
Já jsem život, i pravda těm všem,
kterížto zde pro mne
trpí protivenství,
kříž a pohanění.”

9. Pomoziž nám, milý Kriste!
ať s Tebou trpíme,
bychom se radovali v slávě,
v dokonalé kráse
Tebe vždy vidouce
a věčně chválíce. Amen.

(Aeterne rex altissime.)

1. Krá-li věč-ný, Bo-že svr-cho-va - ný, Pů-vo-de vši

spá-sy pro kře-sta - ny! Te-bou smrt je zni-če - na; pro to

ví - těz - ství prá - vě v nej - vyš - ší teď krá - číš slá - vě.

2. Abys ujal všakých světů vládu,
dle věčného Otce svého řádu:
vystupuješ nad hvězdy
pro své mnohé zásluhy,
tam v ty věčných světél kruhy.

3. Jestit dána Tobě troje říše:
země, peklo a nebeská výše;
anděl, člověk před Tebou
u prach pokorně kleká,
peklo se Tvé moci leká.

4. Při tvém příchodu andělé
žasnou.
nad lidského těla změnou spasnou;
tělo lidské zhřešilo,
tělo hřích ten odjalo,*)
tělo — Boží trůn ujalo.

5. Budiž naší bláhou neproměnnou,
a předrahou v nebi nám odměnou;
Ty, Jenž držíš v ruce svých
světů veškerých vládu:
převyšuješ světa vnađu.

6. Prosíme, pohlédni na své syny,
a nám odpustiž vezdejší viny;
srdce naše milostně
k sobě zdvihni ve výši,
v radovánkách všechných říši.

7. A když náhle u světlém oblaku,
co náš soudce objevíš se zraku:
promiň, Pane! pomstu nám,
pomstu ach! zaslouženou;
dej korunu potracenou.

8. Kriste! Jenž jakožto vítěz pravý
vstupuješ do říše věčné slávy:
budiž Tobě společně
s Otcem s Duchem pochvala
věčně věkův neustálá.

(Jiný překlad téže hymny.)

1. Krá-li věč-ný, svr-cho - vaný! Jenž jsi spásou pro křesťany,

vzchází Ti nej - vyš - ší slá - va, smrt zloupe - na Ti ji dá - vá.

*) Syn Boží v těle.

2. Povoláný v nebes říše
vracíš se v ty hvězdné výše,
ne co člověk, roven Otci,
ozbrojen jsa všakou mocí.

3. Trojí svět se Tobě sklání:
zeměsyni, nebeštani,
i co v peklo odsouzeno
kleká s hrůzou na koleno.

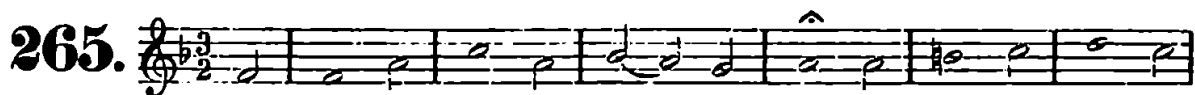
4. Nade lidstva změnou spasnou
andělé pobožně žásnou,
člověk tělem hřeší, chřadne,
a Bůh v těle čistí, vládne.

5. O buď nám zde k potěšení,
a dej v nebi oslavení;
světa vládce! přispěj radou,
uč pohrdat světa vnadou.

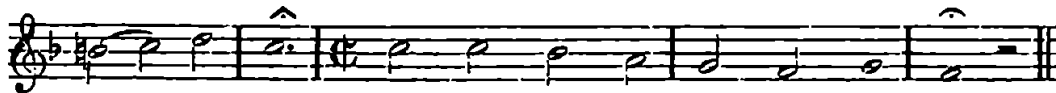
6. Shlížej s výše na své syny,
odpusť jim vezdejší viny,
táhni srdce svou milostí
k sobě tamo do výsosti.

7. Až pak jako soudce v jase
zjevíš v oblacích se zase:
promiň tresty zasloužené,
navrať koruny ztracené.

8. Kriste! oslavujem Tebe,
Jenž co vítěz vcházíš v nebe,
buď i Otci, Duchu chvála,
věčně věkův neustálá. Amen.

1. Pán Je - žíš, mi - lý Syn Bo - ží, dár - ce ne - be - ské -

ho zbo - ží, vstoupil na ne - be s ra - do - stí.

2. On byl zde v bídě a v zlotě,
a to vše, člověče! pro tě;
poděkuj Jeho milosti!

3. Snášel rouhání, potupu
od svých nepřátel zástupu;
div se té poníženosti.

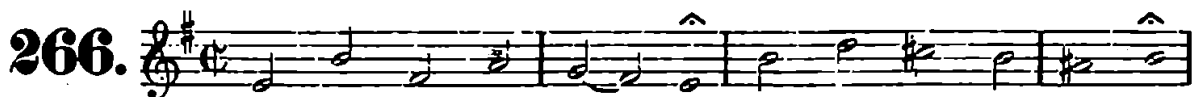
4. Trpěl mnoho až do smrti,
za to má radost po smrti;
křížem zve i nás k blahosti.

5. Milý Ježíš zde pracoval,
po práci se do nebe bral;
pracujme i my s pilností.

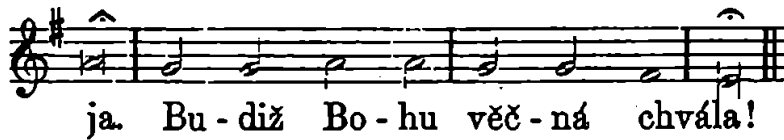
6. Již se na věky raduje;
kdož Jej zde právě miluje:
toho zbaví vší žalosti.

7. Zve nás k sobě a velí nám:
„Zapírej sebe každý sám,
a s křížem pojď s ochotností!“

8. Pomož nám, Ježíši drahý!
ať přemůžem duší vrahy,
a dej radost na věčnosti!

1. Kri - stus zma - řil se - be, pro nás sstoupiv s ne - be;

2. Odtud poslal dolů
v mysli Apoštolů
z lůna Otce svého
dar Ducha svatého. All. atd.

3. V nebi na stolici,
po Otce pravici,
sedí, církev řídí
k spáse věrných lidí. All. atd.

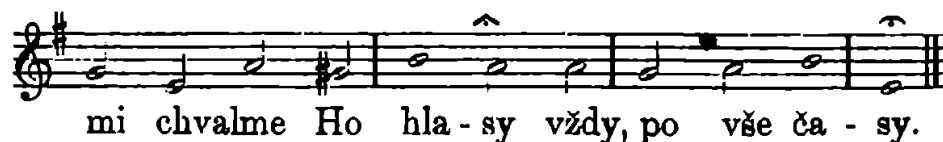
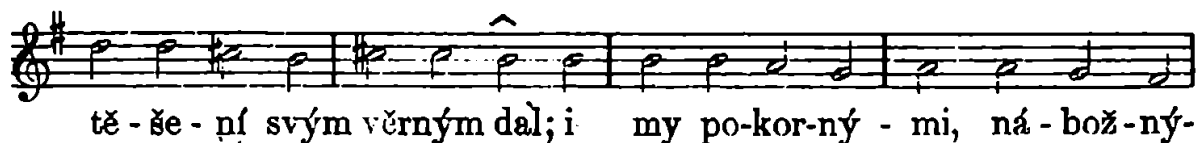
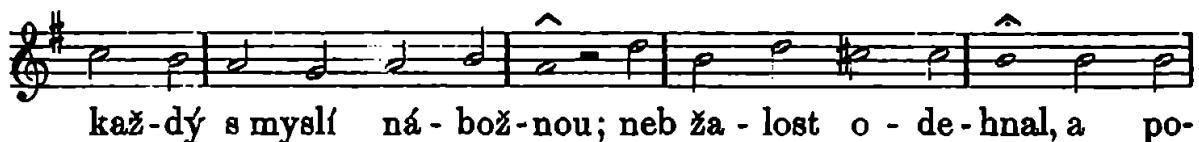
4. Odtud v brzkém čase
přijde na svět zase,
by všem soud prohlásil,
k svým se přihlásil. All. atd.

5. Na ten příchod Páně
pamatujme raně,
neboť ten den kvapí,
ať nás nepřekvapí. All. atd.

6. Mnohé k plesům pozve,
a však pláč se ozve,
pláč pronikající,
v duších na levici. All. atd.

7. Ty, kdož Krista, Pravdu
miluješ opravdu,
rci s křesťanskou říší:
„Přijď Pane Ježíši.”

8. V mysli naší bytuj,
nás hříšné ulituj,
sil nás, zůstaň s námi
v boji s nehodami. All. atd.

2. Neb On nám spasení vykonal,
umřel, z mrtvých vstal, do nebe
se bral,

sedí na pravici
co prostředník náš rovný Otcí;
místo nám připravil, by oslavil
své služebníky,
své milovníky.

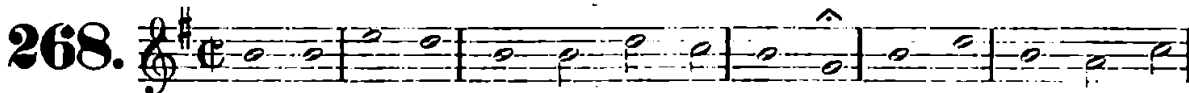
3. Andělé přeslavně zpívali,
otcové svatí zbožně plesali,
když Pán v utěšení,
vstoupil vzhůru v zvučném chválení;
apoštolé milí při tom byli,
na to hledíce,
a se dívíce.

4. Dva andělé se jim zjevili:
„Muži Galilejští,” k nim pravili: —
„proč v nebe patříte?
Pán, Jehož odcházet vidíte,
zase jednou v oblaku se zjeví,
jak do nebe jde,
tak zase přijde.”

5. Kdo za Ním do nebe chce přijít,
musí cestou, kterou kráčel Pán, jít,
víru pravou maje,
všech Jeho řečí ostřihaje,
v pokoře, v tichosti, ve vší ctnosti
vždy přebýváje,
hříchův nechaje.

6. Nuž, v protivenství trpěliví,
na modlitbách vždy jsouce bedliví,
následujme Jeho,
trpme všecko rádi pro Něho;
pro své umučení, usmrčení
dá nám z milosti
věčné radosti.

7. Milý Otče Bože, Pane náš!
naši nedostatečnost dobře znáš:
sešli Ducha svého,
a posiluj nás dary Jeho;
dej nám svítěziti, rač přijíti
nás za svým Synem
do nebe. Amen.

1. Bo-že Ot-če! z veli - ké mi - lo - sti, u - či - nils nám ví-

ce než-li do - sti. Po - slals Sy - na své - ho s vý - so - sti.

2. Aby přijal na se člověčenství,
smířil s Bohem lidstvo v tom poselství,
a všem zjednal blahoslavenství.

3. Tři a třicet let Pán v světě chodil,
zemřel za nás, nový věk nám zplodil,
z hříchu moci nás vysvobodil.

4. A vzav divně na se život v hrobě,
zase v čtyřicetidenní době
apoštolý choval při sobě.

5. Tu jim opět káže slovo Boží,
dary a své milosti v nich množí,
velké, duchovní dává zboží.

6. Pak je vede na vysokou horu,
loučí se, žehná celému sboru,
vstupuje k nebeskému dvoru.

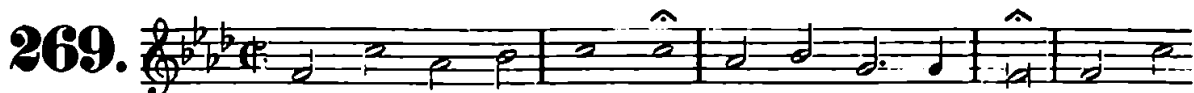
7. Vystupuje k oblakům vždy výše,
odkud přišel, do své v nebi říše,
až nevidět více Ježíše.

8. Za ním hledí smutní apoštolé,
opuštění jsou zas v slzí dole,
však andělé stojí v jich kole.

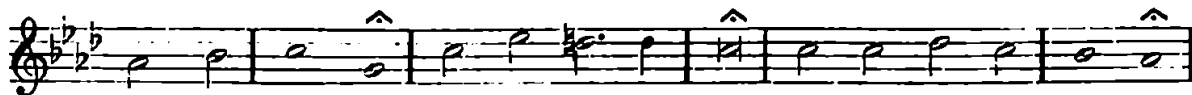
9. „Muži! aj co do nebe hledíte?
Pán se vrátí zase, a to zvíte,
až Ho při soudném dnu uzříte.”

10. Pro Tvé, Kriste! na nebe
vstoupení
rač nám dáti hříchů odpuštění,
a dar vnitřního utěšení.

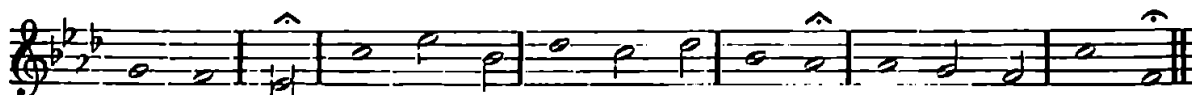
11. Až pak jednou přijdeš na
svět zase
co náš přísný soudce v hrozné kráse:
smiluj se, proved' nás ku spáse.

1. Vstoupil Kri-stus vzhůru z svě-ta ní-z-ko - sti k Bo-hu

Ot - ci své - mu, k nebes vý - so - sti. Tam již od - po - čí - vá,

roz-koš má, s přemi - lým Ot-cem i Duchem, Bůh v moci je - den.

2. Již odplaty došel
v svém člověčenství,
nebeské cti, slávy
za poslušenství:
že jest s nebe sstoupil,
se snížil;
k vůli Otcově byl v světě,
v bídném životě.

3. Po takové práci
již se raduje,
z koruny vítězné
Otcí děkuje,
jž Ho obdaroval,
když se bral
po oběti k svému Otcí,
zas na pravici.

4. Tam se mu radují
svatí andělé,
spolu prozpěvují
vždy k Jeho chvále,
všickni hlasem svorným,
pokorným:
Aj Beránek, Jenž sám jeden
je slávy hoden.

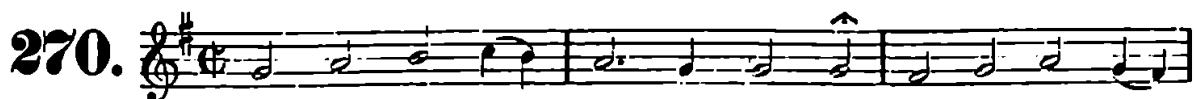
5. Radujtež se věrní
lidé kající,
jsouc Jeho poslušní
a s Ním trpící:
že jste zvelebeni,
zvýšeni
v svém člověčenství skrz božství
Pána Ježíše.

5. I vás žádá vzkřísit
z hrobu temnosti;
v naději vám částku
dal své slavnosti:
by jste z víry živi
s Ním byli,
čekajíc Jeho slavného
s nebe vrácení.

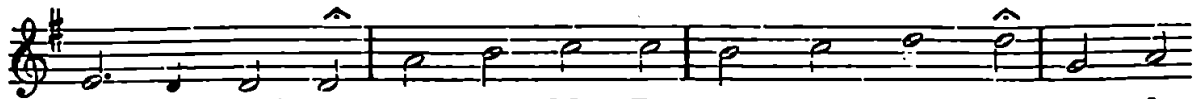
7. Ó lásko nestfhlá,
plná moudrosti,
nikdy nenadálá
v také štědrosti!
čím se odplatíme,
nevíme;
dej se nám chválit a slavit
vždy bez přestání.

8. Pomoziž nám, dej jít
tou cestou úzkou,
spravedlnost činit
z víry všelikou,
kterouž se napřed bral,
příklad dal
Tvůj Syn milostný, poslušný,
v trpělivosti.

9. Abychom, za Ním jdouc,
přímě kráčeli,
na jiné nehledíce,
ovoce nesli;
v naději odplaty,
cti, slávy
s Tvým milým Synem, stále rcem:
Sláva Mu! Amen.

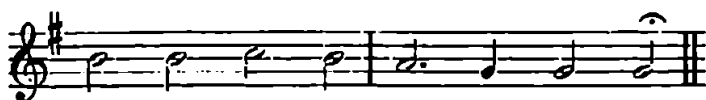
1. Vší - ckní li - dé se ra - duj - te, vděčně Bo - hu

pro - zpě - vuj - te; pře - mo - hlt Pán pro - ti - ven - ství, vy - do -

bil slav - né ví - těz - ství; čas jest, by ze svě - ta od - šel,

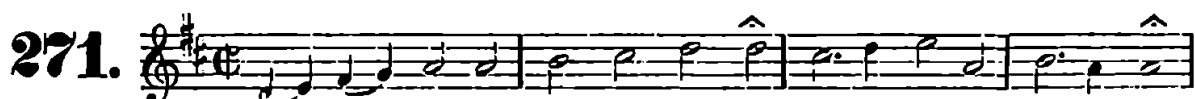

a do ne - be slav - ně při - šel.

2. Již všechna nebeská říše
přivítej Pána Ježíše :
prozpěvujte cherubíni,
přivítejte serafíni
Krista Pána u vítězství
jdoucího v blahoslavenství!

3. I my lidé se radujme,
a Kristu za to děkujme,
že nám skrz své smilování
otevřel nebeské brány:
abychom s Ním mohli býti,
kde svůj ráčí stánek máti.

4. Kriste! jsa v nebeské vlasti,
pamatuj na naše strasti,
vyšli připovězeného
k nám s nebe Ducha Svatého,
kterýžby nás vyučoval,
a do nebe uvozoval.

1. Vstup na ne - be, sám od se - be, ví - tě - zi - te - li Kriste!

o - teví ne - be jak pro se - be, tak i pro nás, ó Kriste!

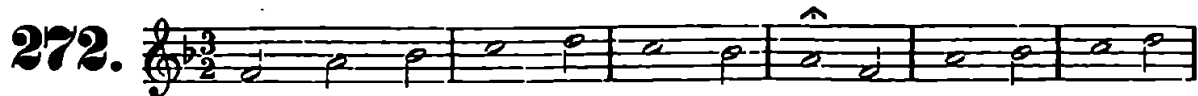
2. Neopust nás,
ó vyslyš hlas
slabých dítek, Otče náš!
zví je k sobě
v smrti době,
Jenž nejvyšší lásku máš.

3. Světe bludný,
světe svůdný!
tě se zcela pouštíme;

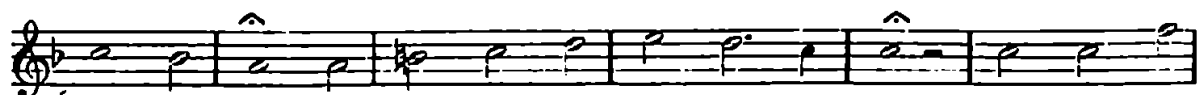
co drahého,
nám milého
všeccko to opouštíme.

4. Zalet vzhůru
k svatých kůru,
duše má! k Bohu svému;
měj se k chvále,
neustále
vroucně prospěvuj Jemu!

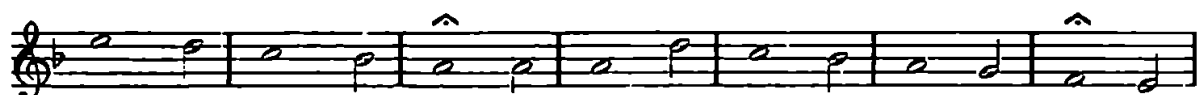
Vzdechy sv. Magdaleny.

1. Což sám na ne - be vstu - pu - ješ, o - de mne se od -

lu - ču - ješ, cho - ti můj, mi - lý Je - ží - ši! Tak - li mne

chceš zde o - pu - stit, zda mo - žno mně bez Te - be žít, ra -

do - sti má, můj Je - ží - ši!

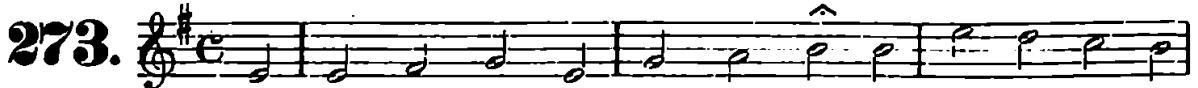
2. Andělé ovšem plesají,
vesele Tebe vítají;
všudy znějí chvaložalmý,
všudy kvetou slávy palmy,
všudy plesy v Tvoji říši
při Tvém návratu, Ježíši!

3. Čím větší v nebi veselost:
tím větší je zde má žalost;
kdo potěší mne ubohou?
Nelze více u Tvých nohou
Tvé sladké řeči naslýchchat,
a kajicně k Tobě vzdychat.

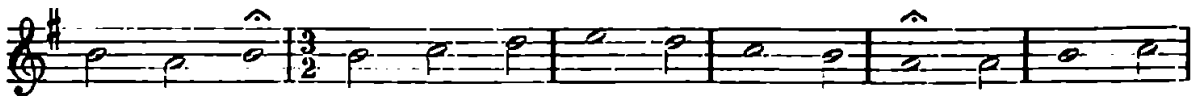
4. Duše má touží po Tobě,
v ničem nelibuje sobě
krom Tebe, Lásko nejvyšší!
Smrt — bez Tebe živu býti,
chci s Tebou do nebe jíti,
pojmi mne, milý Ježíši! Amen.

PÍSNĚ SVATODUŠNÍ.

273.

1. Ví - tej slad - ký Tě - ši - te - li, te - mno - stí o - svě -

ti - te - li! srd - ce na - še po - svě - cu - ješ, Božským o -

hněm za - pa - lu - ješ.

2. Vítej dary dávající,
milost v srdce vlévající!
my jsme hříchy poraněni:
vlej nám milost uzdravení.

3. Vlej, prosíme, Duše Svatý!
lásky oheň v nebi zňatý;
ať plápozem v srdci hoří,
nečistotu spálí, zmoří.

4. Ať po Tobě touhu vzbudí,
lásku k světu z nás vypudí,
a nás nutí ku pokání
stále, mocně, bez ustání.

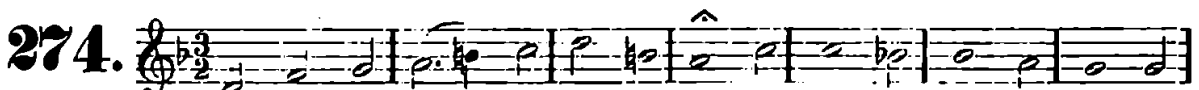
5. Vydšti v nás v sedmerém zdroji
vláhu té milosti svojí,
ušetři nám dar moudrosti,
dej nám poznat pravé ctnosti.

6. A rozumu dej osvěty,
uč nás Tobě rozuměti,
dej nám v pochybnosti rady:
ať se uchováme vady.

7. V pokušení uděl sfly,
bychom šťastně svítězili,
uč nás pravému umění:
jak by jsme došli spasení.

8. Uč nás city pobožnosti
jevit činnou útrpností,
a vnukni nám Boží bázeň:
ať zde kvete mravů kázeň.

9. Tak nás k nebi přiveď mile,
ať dojdeme svého cíle,
a Tě chválíme srdečně,
povděčně a věků věčně. Amen.

274.

1. Za - ví - tej k nám Duše Svatý, s Otcem, s Synem též podsta -

ty, a roz - lej se v srdcích na - šich, v dařích spa - se - ní nej - dražších.

2. Rozum nám věrou osvěcuj,
a vůli láskou rozněcuj,
srdce ostavuj v naději,
svědomí v pravém pokoji.

3. Oumysl dobrý utvrzuj,
mysl čistotou ozdobuj,
žádosti řiď svatou bázni,
těla bujnost zkrocuj kázní.

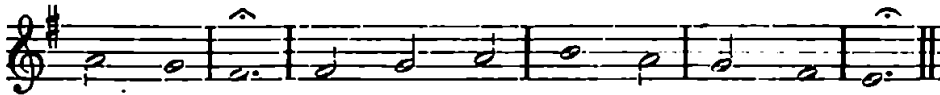

4. Nad smysly panovati dej,
vždy jim bystrosti udílej;
ať vše, což se Tobě líbí,
znají, činí a nechybí.

5. Dejž to z milosti Otcovy,
z plné zásluhy Kristovy,
stědrý dárce, Duše Svatý,
Bože nedílné podstaty!

1. Dneš - ní - ho dne spl - ni - lo se, při - ře - ní Pá - na

Je - ží - še: se - stou - pil Duch Sva - tý s vý - še.

2. Když sbor svatých apoštolů
trval na modlitbách spolu:
přišel Těšitel v jich bolu.

3. Stal se náhle větru příval,
vichr celý dům ovíval,
oheň na hlavy jich splýval.

4. I jich srdce v ohni plove,
cítí v sobě síly nové;
zaplesejte národové!

5. Novou prohlašují kázeň:
pokání a Boží bázeň,
a křtu odporoučí lázeň.

6. Vzdorujíce katů meči,
o Kristu co Bohu svědčí;
hlásají to všakou řečí.

7. Všakou řečí Krista chválí,
z vlasti pospíchají v dáli,
církev všudy zakládají.

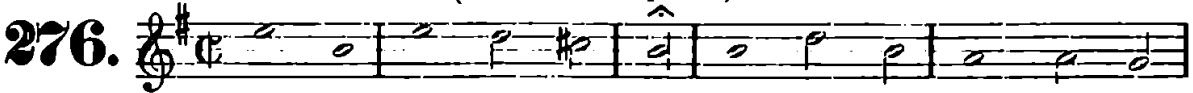
8. Přijď i v nás, Ty Duše Svatý!
a ten oheň z Tebe žnatý
račiž i v nás rozžehati.

9. Nevěra ať zajde hněvná,
víra ať nás blaží pevná,
láska k Bohu ať je zjevná.

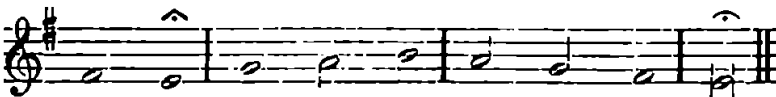
10. Zavlažuj strom církve Boží,
ať své větve šíř rozloží,
zhladiž škodné bludů hloží.

11. Sláva Duchu Těšiteli,
Otcí, Synu Spasiteli,
Bohu jednomu dík vělý! —

(Veni Sancte Spiritus).

1. Při - jdiž Du - še Sva - tý, a nám z ne - be rač se -

sla - ti pa - pr - šlek Tvé svě - tlo - sti!

2. Přijdiž Otče chudých,
přijdiž dárce darův hojných,
přijdiž Tvých světlo srdcí!

3. Těšiteli věrný,
mé duše hosti výborný,
mé libé občerstvení!

4. V práci polehčení,
v horkém vedru ovlažení,
a v pláči potěšení!

5. Ó blahoslavené
světlo vnitřnosti srdečné!
naplň, osvět své věrné.

6. Bez Tvého svěcení,
v člověku nic zloha není,
ani žádný bezvinný.

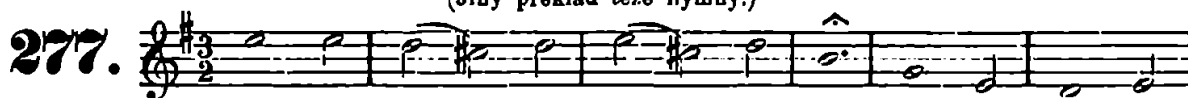
7. Obmej, co mrzkého,
a svlaž, což jest vypráhlého,
zpravuj, což jest zcestného.

8. Změkči, což tuhého,
zahřej, co jest ustydlého,
vyhoj, co zraněného.

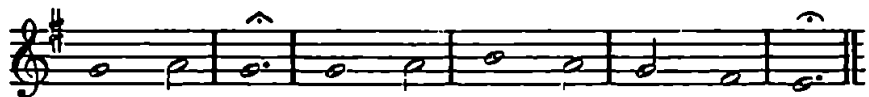
9. Dej dušem věřícím,
silně v Tebe doufajícím
svatý dar Tvůj sedmerý.

10. Popřej zásluh' ctnosti,
dej dojít cíle blahosti,
popřej věčné radosti.

(Jiný překlad téže hymny.)

1. Při - jdiž Sva - tý Du - še k nám, z světla ne - be-

ské - ho sám, vše - moc - ný pa - pr - šlek sděl.

2. Otče lidu chudého,
dárce dobra všakého!
přiď a buď náš světitel.

3. Zjednej duši oddechy,
hoste plný potěchy!
buď zde bolů krotitel.

4. Po práci veď k pokoji,
uhas vášeň v rozbroji,
a buď v pláči těšitel.

5. Ó Ty světlo blažící!
vnikej v srdce věřící,
Jenž jsi pravdy učitel.

6. Kam Tvá milost nevniká
lichá je ctnost všeliká,
marno, aby člověk bděl.

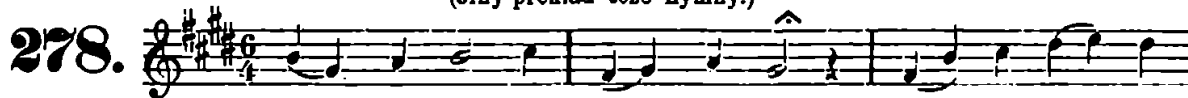
7. Skvrny duší našich smaž,
a vypráhlé srdce zvlaž,
neduhů buď hojitel.

8. Šrovnej, co je zkriveno,
ohřej, co je studeno,
bloudících buď říditel.

9. Duše! v Tebe věřící
a Tě vroucně prosící
darem sedmerým poděl.

10. Uděl v ctnosti prospěchu,
v smrti blahou potěchu,
aby každý v radost všel.

(Jiný překlad téže hymny.)

1. Přiď, ó Du - še pře - sva - tý! rač pa - pr - šlek

bo - ha - tý, svě - tla své - ho v nás vy - lít.

2. Přijdiž Otče nebohých,
dárce darů přemnohých,
rač myslí osvítit!

3. Božský potěšiteli,
sladký duší příteli,
rač nás mile zotavit!

4. V práci libý pokoji,
krotiteli v rozbroji!
rač nás v pláči ukojit.

5. O Ty světlo blažící!
srdce v Tebe věřící
rač milostně naplnit.

6. Clovek bez Tvé pomoci
slábne a je bez moci;
vše mu může uškodit.

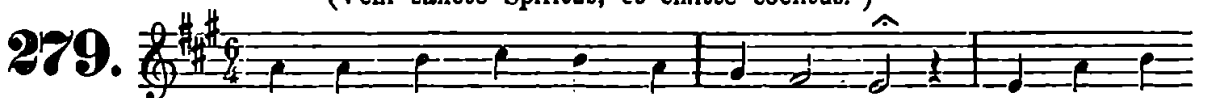
7. Skvrny s duší našich smaž,
a vypráhlá srdce svlaž,
raněné rač vyhojit.

8. Srovnej, co je zkřiveno,
ohřej, co je studeno,
a nedej nám zabloudit.

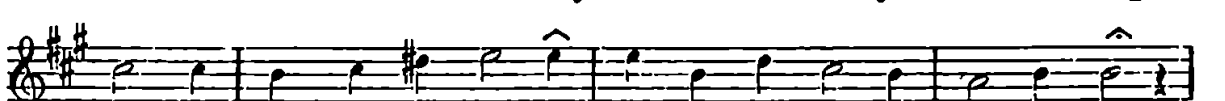
9. Rač nás, v Tebe věřící
a tě vroucně prosící,
dary sedmi podělit.

10. Uděl v ctnosti prospěchu,
v smrti blahou útěchu,
a dej v radost věčnou vjít. Amen.

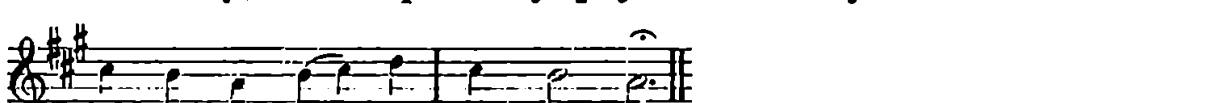
(Veni sancte Spiritus, et emitte coelitus.*)

279.

1. Na-vštěv nás mi - lý Du - še Sva - tý, mi - stře pře-

do - brý, dár - ce přeštedrý! přijď k nám dra - hý Tě - ši - te - li,

te - mností O - svě - ti - te - li.

2. Tys potěšení sladké smutných,
naděje strastných, pomoc nešta-
stných.

Tys útočiště hříšníků,
rozkoš Božích milovníků.

3. Tys otec sirotků nejlepší,
nejlaskavější a nejmocnější,
Tys dobrý lékař v nemocech
a polehčení v tesknostech.

4. Myť bez Tebe nic nemůžeme,
bídne sejdeme a zahyneme;
neráčšíli pomáhati,
nebudem moci obstáti.

5. Neduhy naše rač zhojiti,
mrzkost odníti, blud napravit;
zhlad naše nešlechtnosti,
a obdar nás svou milostí.

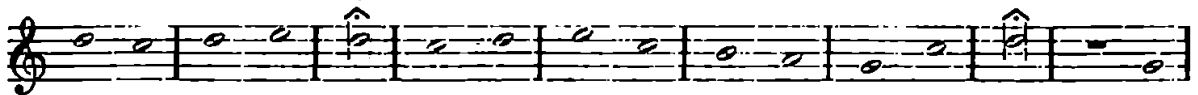
6. Vysvobod' nás od všeho zlého,
nyní časného, potom věčného;
dej, ať zde Tobě sloužíme,
a v nebi s Tebou bydlíme. Amen.

*) Původně od Roberta, krále Francouzského, na konci 10. století složena.

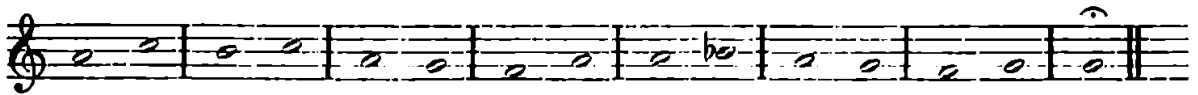
(Veni Creator Spiritus.)

1. Při-jdiž Stvo-ři - te - li, Du - še Sva - tý! a věrných svých

na-vště-viž my - slí, na-plň je ne - be-skou mi - lo - stí, Jenž

jsi stvo-řil srd - ce i my - sl Božskou vše-mo - houcností.

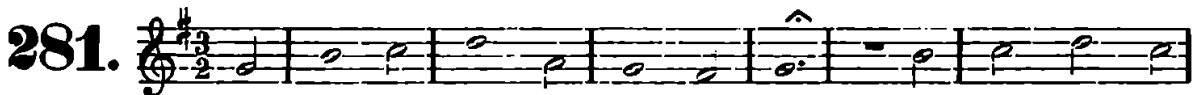
2. Ty, Jenž sluješ Těšitel nejblazší,
a dar Nejvyššho nejdrazší,
i studnice a voda živá,
oheň, a pomazání vnitřní,
světlo, i také láska.

3. Sedmero máš darů v svojí
moci,
i prstem jsi Ty Bohu Otcí;*)
Ty jsi Otcovo zaslíbení,
a všechněch Tebou obdařených
přejasné osvětlení.

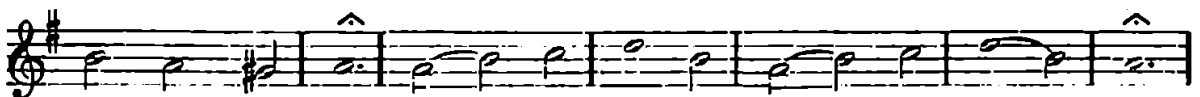
4. Rozsvět světlo temným smy-
slům našim,
a vlej štědrou milost svou srdcím;
těl našich zemdlených posiluj,
též u víře pravé Kristově
svou mocí nás upevňuj,

5. nepřítel, ďábla, pryč zažena,
v srdce naše svůj pokoj dada:
abychom my Božskou mocí
mohli v pravdě vždy stáli býti,
a všecko zlé přemoci.

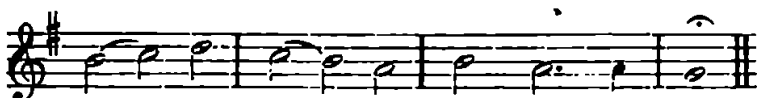
6. Skrz sebe dejž Otce právě znát,
Jeho Syna milého poznat
i Tebe, Těšitele Ducha,
všejediného a pravého,
všemohoucího Boha. Amen.

1. Stvo-ři - te - li, Du - še Sva - tý, s Ot - cem s Synem

těž pod - sta - ty, dejž nám tvé da - ry roz - jí - mat,

a jich se ji - stě do - žá - dat.

*) Prst Boží značí: moc Boží. Luk. 11, 20. Pakliť prstem Božím vymítám zlé duchy, jistěť přišlo k vám království Boží.

2. První dar jest bázeň svatá,
vzácnější nad hojnost zlata;
kdo ji sobě oblibuje,
tento svět víc nemiluje.

3. V bázni Boží kdož nestojí,
v stálem živ jest nepokoji;
bázeň zakládá nevinnost,
zachovává danou milost.

4. Druhý dar jest dobrotivost,
k svému bližnímu přichylnost,
jenž se z dobrého raduje,
a ze zlého zarmucuje.

5. Dobře činit nepříteli,
a odpustit křivdy, velí,
pro Boha sloužit se snaží,
bez rozdílu všecky blaží.

6. Třetí Tvoje obdaření
jest ono svaté umění,
jímž se dáváš nám poznávat,
království Tvé vyhledávat.

7. Kdo má to svaté umění:
dobrý úmysl nemění,
na uzdu pojímá tělo,
by zlé hnutí umrtvělo.

8. Čtvrtý dar jest síly Tvoji,
síly k duševnímu boji,
jíž jsi hojně svaté nadal,
když je svět porušit žádal.

9. Bez tohoto posilnění
marno vše naše činění;
nelze dobré vykonávat,
pokušení odporovat.

10. Pátým darem Tvé milosti
voláš nás k dokonalosti;
dar ten jest Tvá svatá rada,
jenž ctnosti výtečnost žádá.

11. Jakož: v pannenství zůstati,
a menšímu se poddati,
dobrovolně chudým býti,
jenom v Bohu radost míti.

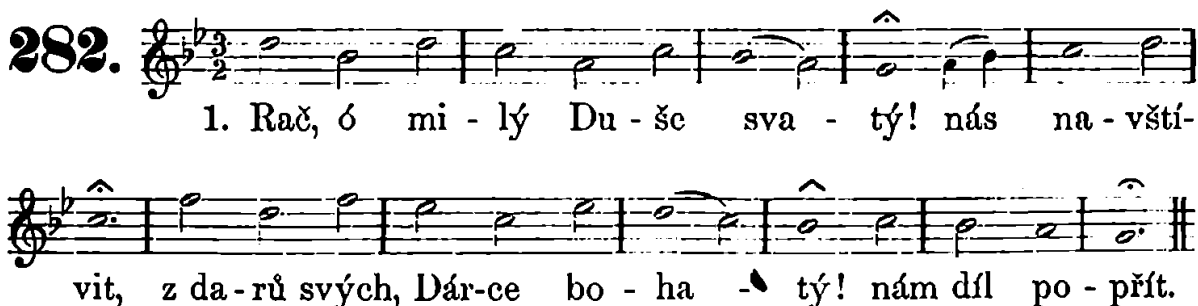
12. Dar rozumu je dar šestý,
jenž má duši k Tobě vésti;
učí, by jen k Tobě zřela,
a Tvým slovům rozuměla.

13. Čeho třeba je k spasení,
z Tvého víme osvětlení,
tělesnosti potlačuješ,
rozumu ji podrobuješ.

14. Sedmý dar nebeská moudrost,
kterážto dává pochopnost,
zdaž prostředek Bohu milý,
k zbožnému-li vede cští.

15. Kdož ji má, hříchu se chrání,
po svaté se ctnosti schání:
dobré činí vždy s radostí,
svým srdcem hledí k výsosti.

16. Budiž Bohu Otcí chvála,
též i Synu neustálá,
i také Duchu Svatému,
Jenž dává, jak chce každému.

282.

1. Rač, ó mi - lý Du - še sva - tý! nás na - vští -
vit, z da - rů svých, Dár - ce bo - ha - tý! nám díl po - přít.

2. Přijď k nám, naplň svou milostí
srdce naše,
a zažeň svou přítomností
satanáše.

3. Dej, ať ze všech povstaneme
nepravostí,
a ctnostný život začneme
k Tvé libosti.

4. Abychom Tě nikdy více
nehněvali,
než jen Tvou vůli plníce,
milovali.

5. Utvrzuj pro svou dobrotu
víry pravé,
a ukaž v nás svou štědrotu
k Tvojí slávě.

6. Učiň, ať v Tebe doufáme,
vlej nám lásku,
ať s vyvolenými máme
v nebi částku.

7. Dej nám bázeň, dobrotivost,
i umění,
sňlu, rozum, radu, moudrost
nám k spasení.

8. Dej nám v Tvé Božské milosti
setrvati,
a do nebeské radosti
se dostatí.

9. Učiň to pro umučení
Krista Pána,
ať Jeho krev za nás není
darmo dána.

10. Budem Tobě za to vzdávat
díky věčné,
dej nám v nebi Tobě zpívat
chvály věčné.

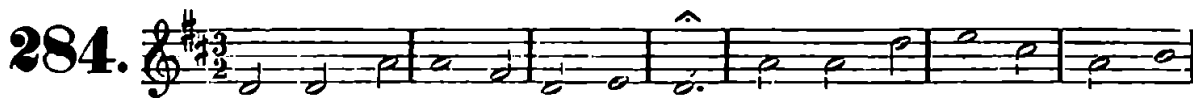
283.

1. Přijď již nej - mi - lo - sti - věj - ší, ó přijď sva - tý Du -
še! nej - la - ska - věj - ší smut - ných tě - ši - te - li, všech,
kte - říz v ne - ho - dách zde kví - lí, pří - te - li a po - mocní -
če mi - lý! s nebe přijď v ten svět, ví - rou nás o - svět.

2. Posilo duše padoucí,
přesvatá roso pro srdce vadnoucí!
vdov a sirých otče;
pýchou nadutých hubiteli,
velebný pokory učiteli,
dej ať okřcje
naše naděje!

3. Přijď útěcho vši chudiny,
hříchem mrtvých křísiteli jediný,
všech živých živote,
hvězdo — světa mořem plovoucích,
přístave srdcí v bouři tonoucích,
mocně v duše věj,
láskou svou je hřej!

(Jam Christus astra ascenderit.)

1. Pán již rá-čil k výši vstoupit, od-kud vy-šel nás vy-kou-

pit, od-kud vy-slal Tě-ši-te-le své ro-di-ně o-si-ře-lé.

2. Již již dnové sedmy svaté
uplynuli sedmkráté,
slavný den svou počal dráhu,
jenž nám nese novou bláhu.*)

3. Na hodinu tedy třetí
s nebe počal hlahol zněti:
apoštolé při modlení
vzali Duchem posvěcení.

4. Deští tento oheň žhoucí
od Otcovy záře stkvoucí,
srdce Kristu věrná hřeje,
k slovům mužným podněcuje.

5. Hoří při tom Ducha vání
srdce jejich u plesání;
v rozličných jazycích všeci
praví velké Boží věci.

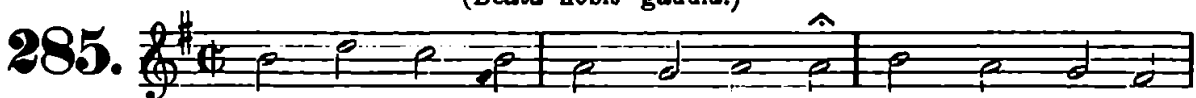
6. Všickni všudy národové,
z Říma, z Řek i Arabové
nad tou jejich řečí spasnou
v tak mnohých nářečích žasnou.

7. Jen Žid, zaryt ve svém mamu,
oslepený duchem klamu,
Krista Pána věrné syny
z hříšného opilství viní.

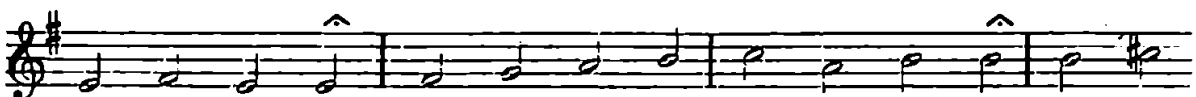
8. Zázraky však Petr svědčí,
že jsou liché jejich řeči,
proti lži jich zatvrzelé
důkaz vede od Joele.

9. Buď čest s Otcem Synu, Slovu,
Jenžto povstal slavně z rovu,
Svatému též Duchu sláva
ať se po vše věky vzdává. Amen.

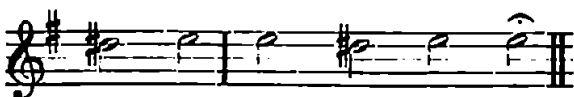
(Beata nobis gaudia.)

1. Vrá-ti-li se o-pět dno-vé, jenž při-ne-sli

ple-sy no-vé, když Duch Sva-tý s ne-be do-lů sstou-pil

v srdce a-po-što-lů.

2. Jazykové v ohni planou,
nad hlavami jejich stanou;
neb má být jich řeč plynoucí,
a jich srdce láskou vroucí.

3. Mluví řečmi všeho lidu,
žasnou nad tím sbory židů,
mní je býti v opilosti,
jež Duch naplnil milostí.

*) sedm týdnů uplynulo a již nastal 50tý den.

4. Po přesnicích se to stalo,
by se léto znamenalo,
v němž Bůh odpouští nám dluhy,
a za syny bere sluhy.

5. K Tobě, Bože nejsvětější!
lkáme s prosbou nejvroucnější:
ať Duch s nebe na nás padá,
ať nás svými dary nadá.

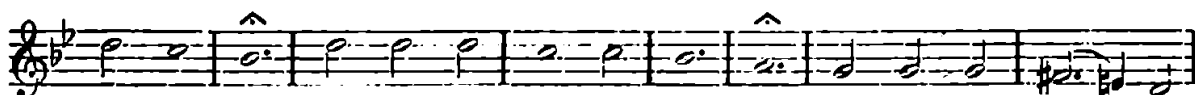
6. Veždy jsi je zbožným dával,
každý sílu z Tebe brával:
odpuť lidu svému vinu,
a vlej pokoj v mysl synů.

7. Buď čest s Otcem Synu, Slovu,
Jenžto povstal slavně z rovu,
Svatému též Duchu sláva
ať se po vše věky vzdává. Amen.

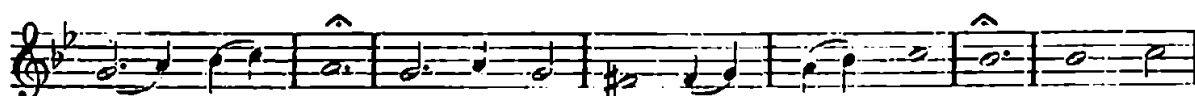
(Z lat. Ant. Viktorýnského z 12. stol.)

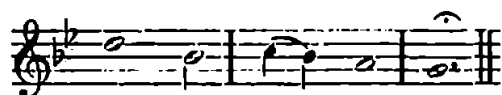
1. Jenž po - chá - zíš spo - lu z o - bou, z Ot - ce, Sy - na věč -

nou do - bou, Bo - že Du - chu pře - sva - tý! u - děl tí - stům mlu -

vu smě - lou, du - ší mdle - lou u - čiň vře - lou ten Tvůj

pla' - men bo - ha - tý.

2. Otce, Syna Lásko stejná!
bytost je Ti s Nima stejná,
věčně's nepostihnutý.
Všecko chováš, všady vaneš,
hvězdy vodíš, nebem maneš, *)
ostávaje nehnutý.

3. Ty nám pravdu činíš známú,
ukazuješ cestu k chrámu
míru, spravedlnosti.
Srdce pustá zanecháváš,
ale srdcím dobrým dáváš
pověčné dar moudrosti.

4. Kde Ty učíš, tma tam mizí,
kde Ty bydlíš, tam vše v ryzí
čistotu se odívá.
Pod Tvou zprávou mysl jásá,
nečistotu všechnu střásá,
v bláze pravé obývá.

5. Ducha, jenž jest od pohromy **)
nevědomý, k činům chromý,
vyučuješ, zpřímuješ
láskou, jížto z nebe proudíš,
z myslí pravou mluvu loudíš,
a hrud' k dobru vzbuzuješ.

*) miháš se, = pohyuješ se. **) od pohromy pošle skrze brich.

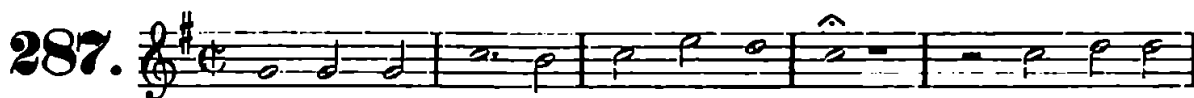

6. Pomocníku nuzných vlídný,
pravá těcho*) pro lid bídný,
útočiště jistotné!
dej nám světem opomítat,
k nebeským dej věcem vzlítat
mysli naší lopotné.

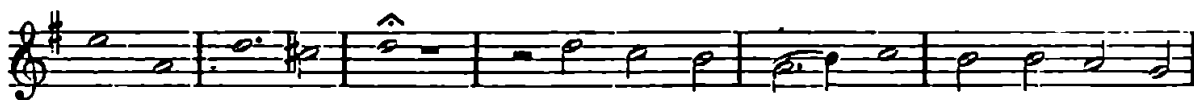
7. Jenž jsi k učňům**) se byl
schýlil,
jich doučil, hruď jich sílil,
když jsou přišli v nesnadu:
navštěv nás též v svatém klidu,
uděl hojně svému lidu
ze svých drahých pokladů.

8. Ty jsi roven Bohu Otcí,
se Synem jsi stejné moci,
velebnost třem společná.
Od obou Tvé pocházení,
rozdílu však v ničem není,
rovnost všem třem pověčná.

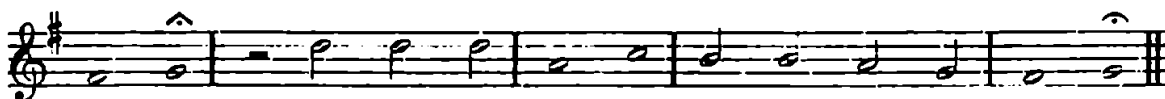
9. Poněvadž jsi tedy taký,
jaký Otec, a Syn jaký,
a všem třem moc rovná jest:
Otcí, Synu, také Tobě
veškerenstvo v každé době
jednostejnou vzdávej čest!

1. Náš Tě-ši - te - li, Du-še Sva-tý, s Otcem Sy-

nem též pod-sta - ty, ra - čiž se roz - lé - vat u srd-cích

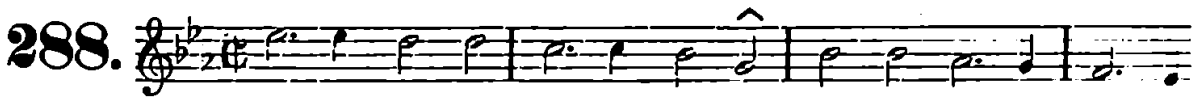
na - šich v darech svých pře - bo - ha - tých a nej - draž-ších.

2. Rač mysli naší dáti světla,
by bludu tma ji nehnětla,
svobodnou vůli zpravuj láska tvoje,
a v hruď ukroť nízké vášně boje.

3. Nechať při všem, co zde činíme,
k Bohu a k spáse své zříme,
vždy v tuhé kázni držíce své tělo,
by proti duchu nikdy nezbujnělo.

4. Rač vládu nad smysly popřítí,
ať po celé živobyť
ani rtové, ni sluh, ni cit, ni oči
z dráhy čistotných mravů nevykročí.

5. Tak zpravuj krok náš každou
chvílí
k vytknutému v nebi cíli,
ať zříme Tě poездеjší lopotě
ó Duše, s Otcem, Synem u jednotě!
Amen.

1. Přijď, ó při-jdiž Du-še Svatý, ja - ko druhdy s výso-

sti, se - šli s ne-be-ské ko - mnaty, pa - pr - šlek své mi-lo - sti.

*) útěcho. **) učedníkům.

2. Otče nuzných, ráč popřítí
darů svých a klénotů;
světlo Tvé necht jasně svítí
nám k věčnému životu.

3. Zřídlo útěchy a klidu,*
sladký duše příteli!
posily poskytni lidu
ve mdlobě a v svízei.

4. V práci, v horkém bojování
odděchu a chladu přej,
v lítosti a v naříkání
úlevu do srdce lej.

5. O nebeské světlo spasné
přemilostně svítící!
nechat Tvé paprsky jasné
vniknou v mysli věřící.

6. Neposkytněš-li Ty síly,
nám-li nejdeš na pomoc:
hned se mysl k hříchu chýlí,
hned ji mate bludu noc.

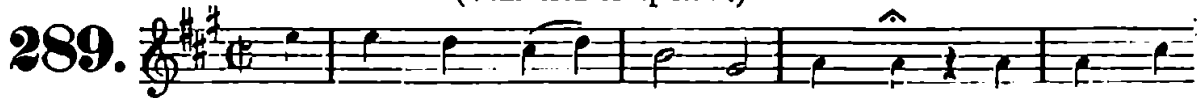
7. Co u nás je závadného,
Tvůj prst milostivě smaž,
uzdrav, co nedůživého,
vše co zpráhlo, míle svlaž.

8. Zlomiž v srdci našem pýchu,
hřej ustydlou naši hrud;
směruje-li krok náš k hříchu,
k pravé dráze vůdcem buď.

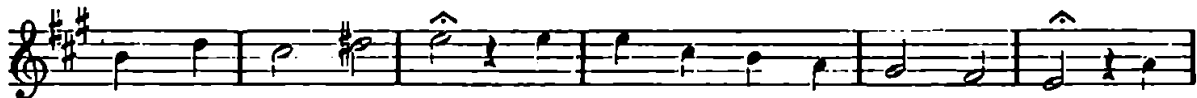
9. Svým pak věrným ku odplatě
za ctnost pevné důvěry
dej, by živi byli svatě,
svůj svatý dar sedmerý.

10. Nechat horlivě hledáme
koruny zaslíbené,
dej nám, až boj dokonáme,
slasti nevyvážené.

(Veni creator spiritus.)

1. Přijď, Du - še, vše - stvo - ři - te - li, přijď, věr - ných

srd - cí pří - te - li! vy - lé - vej hoj - ně da - rů svých do

ú - trob Te - bou stvo - ře - ných.

2. Ty Utěšitelem jsa zván
Bohem vševládným nám jsi dán
co zřídlo živé, láska, svit,**)
duchovní posila i klid.

3. Ty sedmi darů studnice,
a prste Božské pravice!
klad na rty naše své slovo,
jak slíbení zní Otcovo.

4. Osvět nám smysly, řiď náš
krok,
vlej v srdce naše lásky tok,
křehkého těla mdlobu zhoj,
kdy nám jest jíti v horký boj.

5. Nepřátel šípy zapuzuj,
nám zjednej mír a pokoj svůj,
před námi jdi, buď vůdcem nám,
ať vyhnem se všem pohromám.

*) mír = pokoj. **) světlo.

6. Propůjč, ať Otec Hospodin
od nás je znán, i Jeho Syn,
uč věřiti v osobu svou,
kteráž vychází od obou.

7. Vše tvorstvo vzdávej Otcí čest,
a Synu, jenž zdroj spásy jest;
i Svatý Duch, jenž slí nás,
buď chválen teď, i v každý čas. Amen.

PÍSNĚ O NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICI BOŽÍ.

290.

1. Ó Bo-že Ot-če, svě-ta Stvo-ři - te - li, u - slyš
ny - ní hlas náš v tomto ou-do - lí, dej at v Troji - ci
vě - rou Tě po - zná - me, a ne - hlou - bá - me.

2. Věříme Otče, že jsi Ty stvořitel,
všech tvorů vládce,
pečlivý živitel;
v osobách první,
ač Božství nedělíš,
bytost neměňš.

3. Ty, Otče! všeho činitelem
mocným.
Syn Tvůj, moudrost Tvá, spasitelem
naším,
Duch Svatý pravým
ospravednitelem,
i těšitelem.

4. Bůh Otce není stvořen, ani
zplozen,
Syn pak od svého Otce jesti zplozen;
i byl před věky,
počátku nemaje,
konce neznaje.

5. Duch Svatý nebyl též nijakž
učiněn,
aniž byl stvořen, aniž Otcem zplozen;
ale pochází
od obou, v Trojici
Bůh jedné moci.

6. Syn Boží na se přijal člově-
čenství,
avšak nepozbyl v Božství spole-
čenství;
člověk jsa i Bůh,
spojil v své osobě
přírody obě.

7. Nuže volejme k Otci, k jeho
Synu,
k Duchu Svatému, k Bohu vše-
jednomu:
ať nám odpustí
naše nepravosti,
dá své království!

8. Ó Trojice! své věrné po nynější
smrti, když tělo rozloučí se s duší,
veď do své říše
u blahý ovčinec
Pána Ježíše. Amen.

291.

1. Ó slav-ná, sva-tá Tro-ji - ce, al - le - lu-

ja, al - le - lu - ja. Je-dno-to ne-dě-lí - cí se, al-

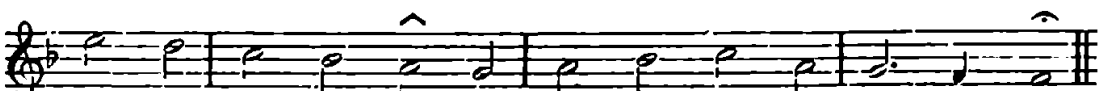

le - lu - ja, al - le - lu - ja.

2. Vzhledniž na nás milostivě, allel., allel., odpusť hříchy dobrotivě, allel., allel.	4. Tebe slunce, měsíc chválí, allel., allel. andělský hlas poctou slaví. Allel., allel.
3. Pějem Tobě ke cti, k chvále, allel., allel., ačkoli jsme sly malé. Allel., allel.	5. Chvála buď Otci i Synu, allel., allel. rovně i Duchu Svatému, allel., allel.

6. V třech osobách jedinému, allel., allel.
věčná čest Bohu věčnému! Allel., allel.

292.

1. Ó nej - svě - těj - ší Tro-ji - ce Bož - ská! ó sva-

tý, sva-tý, sva-tý, v do - ko - na - lo - stech bo - ha - tý, To - bě

chvá - ly a vdě - ky vším svě - tem zně - te na vě - ky.

2. Nestříhlá všemohoucnosti
Božská!

Ty jsi všechno stvořila,
slušnou krásou obdařila;
od Tebe všechno plyne,
bez Tebe miji a hyne.

3. Ó vševědoucí moudrosti
Božská,

vše, co svítí na nebi,
i co vidíme na zemi,
vše jsi moudře zřídila,
čas i život vyměřila.

4. Ó nevymluvná dobroto
Božská!

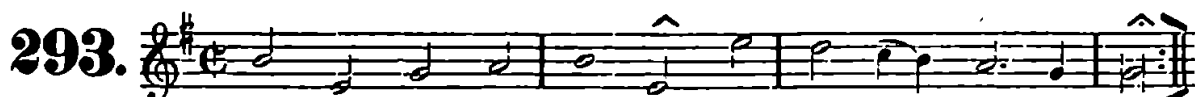
Ty všechno opatruješ,
vše chráníš, i obživuješ,
pokrm a oděv dáváš,
všecken život zachováváš.

5. Divná prozřetelnosti Božská,
propast jsou Tví soudové,
divní, však jistí cílové;
všecko dobře zpravuješ,
v svém řízení nechybuješ.

6. Nejvyšší spravedlnosti Božská!
všecko se Tebe bojí,
před Tebou sotva obstojí
dobrý a spravedlivý:
jak uteče člověk hříšný?

7. Ó nesmírná slitovnosti Božská!
Ty člověka hříšného,
z svých hříchů se kajícího,
milostivě přijímáš,
nepravosti světa snímáš.

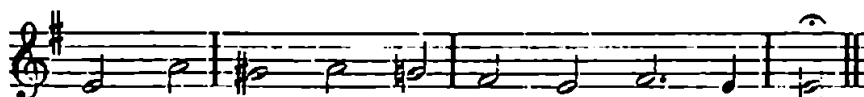
8. Ó nejlaskavější srdce Božské!
ó přesvatá Trojice,
spásy všeliké studnice!
k Tobě hříšní voláme,
za smilování žádáme.

1. Slavná, ne - roz - díl - ná Tro - ji - ce nej - vyš - ší,
Ot - če, Sy - nu, Du - še, Bo - že nej - svě - těj - ší;

viz, kte - rak já bíd - né, nuz - né Tvé stvo - ře - ní k Tobě,

Bo - hu své - mu, mám dů - věr - né zře - ní.

2. Jáť se Tobě nyní cele obětují,
a Tvé svaté vůli všechno podrobují;
Ty mnou vládni, Pane! po všechny
věčnosti,
sebe se odříkám, i vši mé vlastnosti.

3. Nechci míti, nechci nikdež
nic krom Tebe,
Tyť jsi mé vše dobro, Tyť jsi sám
mé nebe,
Tě samého z srdce pravého hledati,
Tě z prosta, nezištně, žádám milovati.

<p>4. Cokoli na světě celém jest lúbého, vším tím zhrzím, Pane! pro Tě Boha mého. Ty, dobroto věčná! všecko převyšuješ, aj příliš dosti mám, když se mně daruješ.</p>	<p>5. Tato jest má vůle a cíl ulo- žený: Tobě s celou duší sloužit bez pro- měny, jen Tebe srdečně a vždycky milovat, a jen Tobě svůj celý život věno- vat.</p>
---	---

294.

1. Ho - spodin, Pán Bůh sva - tý,   ne - ob - sá - hlé pod - sta -

ty, v třech o - so - bách Bůh je - den,   bu - diž od nás pochválen.

2. Otče všeliké moci!
přispěj svatou pomocí,
z milosrdenství svého
posilni lidu mdlého.

3. Jsouť země i nebesa,
a všechna jich okrasa,
plny slávy Tvé, Otče,
milostivý náš tvorče!

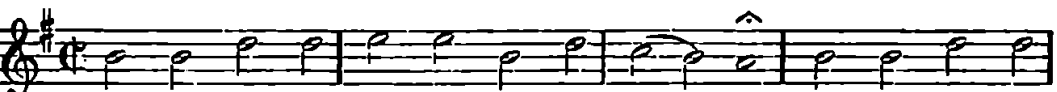
4. Kriste, Božská moudrosti!
přišelš na svět s výsosti,
od Otce jsa k nám vyslán,
Bůh náš a všech duší Pán.

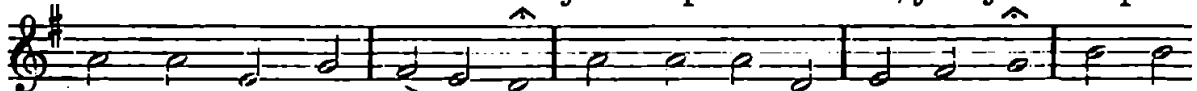
5. Umřels v mukách bolestných,
bys posvětil tvorů svých,
i jich hříchy zahladil,
ztracený ráj nahradil.

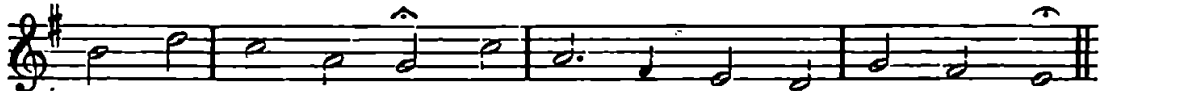
6. Ó Bože Duše Svatý,
obživiteli pravý!
Tys utěšitel smutných
a lékař neduživých.

7. Uzdrav nás svou milostí,
Kristovou oučastností,
osvěcuj srdce naše
nyní i v každém čase.

8. Tebe, Otče, i Synu,
i věčný Svatý Duchu!
všickni vždy velebíme,
v jednotě Božství ctíme. Amen.

295.

1. Po - že - hná - na Tro - ji - ce pře - slav - ná, jenž jest Bůh před

vě - ky vše - mi z dá - vna, O - tec, Syn, i Duch Sva - tý; krom Te -

be - ne - ní ji - ný, Ty Bůh a Pán náš je - di - ný.

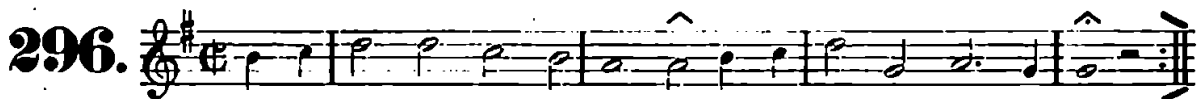
2. Ty jsi tvůrce všeho světa mocný
a Spasitel všech věrných milostný,
Tys obživitel mrtvých,
Jenž se dáváš v srdce jich,
na věky přebýváje v nich.

3. Moc Tvá, Pane! jesti neobsáhla,
a Tvá moudrost nikdy konce nemá;
kdož Tě může vychválit?
vypsat aneb vymluvit?
nelze Tě ani pomyslit.

4. A jsa takým Bohem neob-
sáhlým,
ráčil jsi býti člověkem malým,
snížil jsi se hluboce,
z Panenky narodiv se,
umřel jsi na kříži těžce.

5. Učiň, Otče! pro Syna milého
a pro nesmírnou zásluhu Jeho:
bychom Tebe srdečně
milovali povděčně,
a Tě v nebi zřeli věčně.

6. Amen všickni vesele zpívejme,
Bohu Otci chválu slušnou vzdejme,
Jeho Synu milému,
také Duchu Svatému,
na věky požehnanému.

1. Ja-zyk ne-mů-že vy-slo-vit, ja-kýs na ne-bi, Pa-ne,
Te-be ctít a Te-be sla-vit, svatých sbor nepřestane;

my se s ni-mi kla-ní-me, Te-be vroucně sla-ví-me; ó ne-

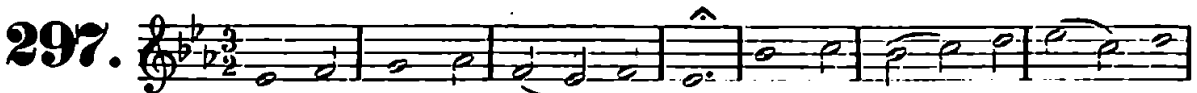
roz-díl-ná Tro-ji-ce! sla-ví Tě svě-tů ti-sí-ce.

2. Andělé poklonu činí
věky včkův živému,
serafíni, cherubíni
slouží Pánu dobrému;
my se s nimi klaníme, atd.

3. Bože jeden! před trůnem Tvým
starci na tvář padají,
před tvůrcem a králem svatým,
koruny s hlav skládají;
my se s nimi klaníme atd.

4. Nebe i mocnosti jeho
třesou se před tváří Tvou,
slunce, měsíc, hvězdy svého
uložení pilny jsou,
my se s nimi klaníme, atd.

5. Nad Tebe Bůh není jiný,
Ty jen moc a moudrost máš,
Ty v třech osobách jediný —
Stvořitel, Pán, Soudce náš.
Tobě my se klaníme, atd.

1. Do-brý Pa-ne na ne-bi, pl-ný slá-vy, ve-le-

by, kdo Tvé jmé-no vy-slo - ví? kdo Tvou by-tost vy-po - ví?

2. Jeden jsi Bůh v trojnotě,
a trojí jsi v jednotě,
Otec, Syn a Svatý Duch,
v třech osobách jeden Bůh.

3. Tys všech světů mocný Pán,
stkvělý je Tvůj v nebi stan,
hvězdy, slunce, naše zem
jsou jen roucha Tvého lem.

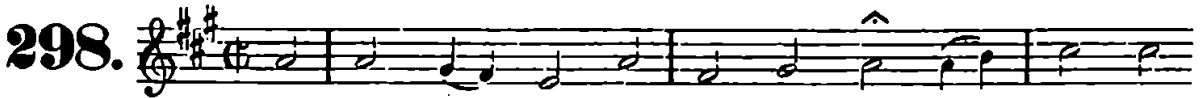
4. Mocen jsi a spravedliv,
přísný jsi a milostiv,
od věků jsi přesvatý,
v sobě blahý, bohatý.

5. V nebi jsi uveleben,
zde jsi všudy přítomen,
všecko řídíš, všecko víš,
co se stane, napřed zříš.

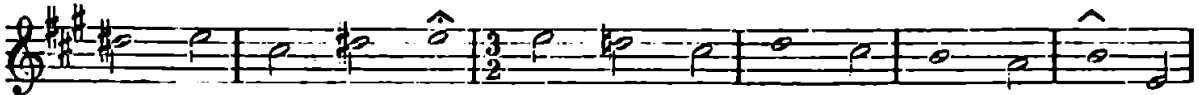
6. Slova i myšlenky Tvé
jsou vždy spolu skutkové,
zámysly Tvé moudrosti
jsou nesmírné propasti.

7. Ó náš Bože jediný!
bytnost Tvá — jsou hlubiny,
jenž u světlo halí se,
tak že zrak náš kalí se.

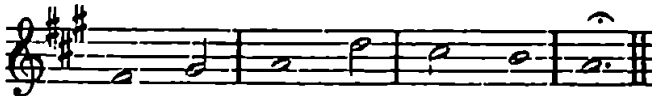
8. U prach tedy klesáme,
a pokorně hlásáme:
Bůh náš příliš velký jest,
sláva Mu a věčná čest!

1. Chval-me vši - ckni Ho - spo - di - na, je - di - né -

ho Pá - na Bo - ha, Jenž se v Tro - ji - ci zje - vu - je, je -

di - nou pod - sta - tu ma - je.

2. Rozdílnost je v osobnosti,
a však v moci a v bytnosti
jeden jest Bůh nepojatý,
Bůh, Otec, Syn i Duch Svatý.

3. Otcí se moc připisuje,
Syn se moudrostí jmenuje,
Duch slove utěšitelem
a duší posvětitel.

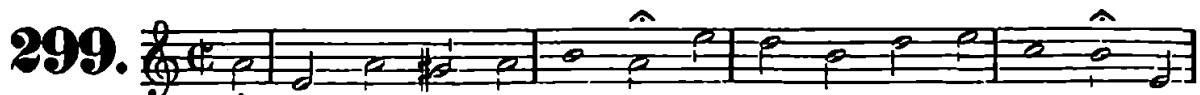
4. Otec od věků na trůně,
Syn od věků v Jeho lůně,

s Nimi Svatý Duch od věků
dary vysílá člověku.

5. Otec všecky věci stvořil,
Syn se v těle k nám pokořil,
milost Boží Duch ohlásil;
jeden Bůh člověka spasil.

6. Prosíme, Trojice svatá,
Jenž jsi jediná podstata,
dejž se nám poznati právě,
a vše konat k Tvojí slávě! Amen.

1. Ó slyš nás Ho-spo-di - ne, slyš Ot - če, Du - chu, Sy - ne, Tro-

ji - ce nej - svě - těj - ší, Je - dno - to nej - div - něj - ší!

2. Tvá láska nepostřhlá
nás k životu pozdvihla,
ze pláčů k věčným plesům,
z propasti ku nebesům.

3. Syn zplozen, Otče! z Tebe,
byl Tebou vyslán z nebe,
by lidskostí se odsl,
vzal tresty hříchu v podsl.

4. Syn, rovný svému Otcí
v bytosti, věku, v moci,
byl tělem z Ducha zplozen
a z Panny čisté zrozen.

5. Když smrtí nás vykoupil,
zas na nebesa vstoupil,
a vyslal Těšitele
své církvi osiřelé.

6. A vzrostla církev Páně
v té přemocné ochraně;
po celém světě zkvétá,
stát bude věčná léta.

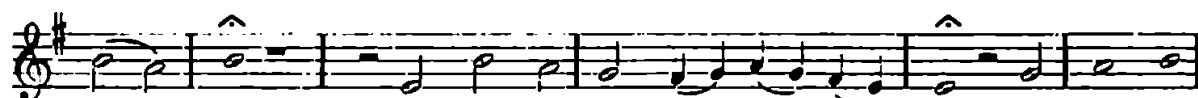
7. Duch podivnými proudy
přichází v církve oudy,
je křísí, čistí, světí
pro Kristovo objetí.

8. Ó Bože! Tobě s plesem
dnes obětí díků nesem,
aj Tobě, světů Králi!
vzdáváme vroucí chvály.

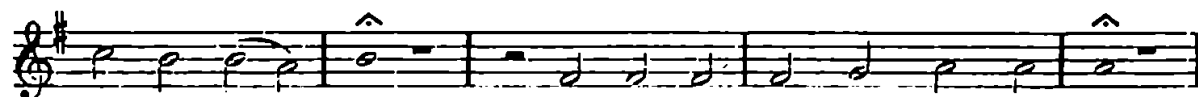
9. Buď Otcí Hospodinu,
a Kristu, Jeho Synu,
též Duchu rovná chvála,
oslava věky stálá. Amen.

1. Tro-ji - ce bla - ho - sla - ve - ná, po - čát - ku ne - ma-

jí - cí! buď o - de všech o - sla - ve - na ctí To - bě

při - slu - ší - cí. Slá - vy Tvé ze - mě pl - na jest,

pl - ny jsou vý - še ne - bes - ké, i . pro - past hlá - sá Tvou čest.

2. Ústy nám nelze vyslovit,
jakýs, Bože! na nebi,
může-liž rozum pochopit
velikost Tvé veleby!
Slávy Tvé atd.

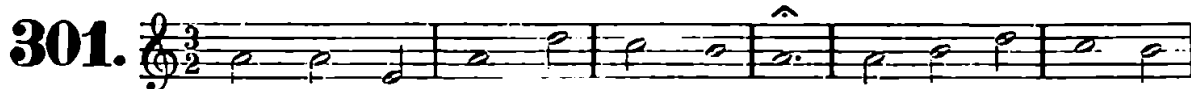
3. Nebe a mocnosti jeho
třesou se před tváří Tvou,
hvězdy podle slova Tvého
úlohy své pilny jsou.
Slávy Tvé atd.

4. Kdo se rovná, Bože! Tobě?
Ty sám všecku vládu máš;
jeden Bůh v trojí osobě
svět veškeren obsáháš.
Slávy Tvé atd.

5. A jak štědrý jsi k člověku,
Dárce všeho dobrého!
Otec, Syn a Duch od věků
je zdroj blaha všakého.
Slávy Tvé atd.

6. Otče! stvořils zem a nebe,
Ty pak, Synu! spasils nás,
posvátný Duše! nám z Tebe
prýští milost v každý čas.
Slávy Tvé atd.

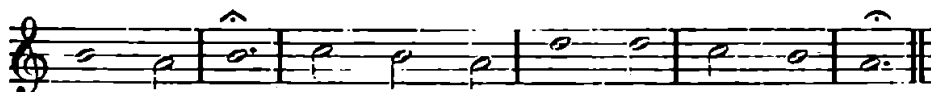
7. Řid nás v toho světa běhu
Tvá moudrost a dobrota,
dej nám na věčnosti břehu
mzdu blahého života.
Slávy Tvé atd.

1. Bo - že, buď čest, chvála To - bě z mi - lo - sr - den - ství
že jsi nás vy - kou - pil so - bě, skr - ze smrt Sy - na

Tvé - ho, že jsi nás rá - čil vy - mo - ci z hříchu a z ďá - bel -
své - ho,

ské mo - ci, po - zval nás k so - bě co k ot - ci.

2. Prosíme, Otče náš milý!
ať v Tvém milosrdenství
nalezáme každou chyblí
jisté své bezpečení;
Tys moudrý světa hospodář,
přivracuj k nám svou svatou tvář,
ať nám neškodí starý lhář.

3. Pane Kriste, Synu Boží!
slavíme rovně Tebe,
že jsi Ty pro naši vinu
nelitoval sám sebe;
že jsi pro nás na kříži pněv,
dal vylíti svou svatou krev,
abys ukrotil Boží hněv.

4. Dej, Pane Kriste Ježíši!
svou svatou pomoc s nebe,
ať v bídosti své nejvyšší
neztracujeme Tebe;
ať se srdce Tebou těší
ve vši ncsnázi vezdejší,
zvláště pak v čas smrti naší.

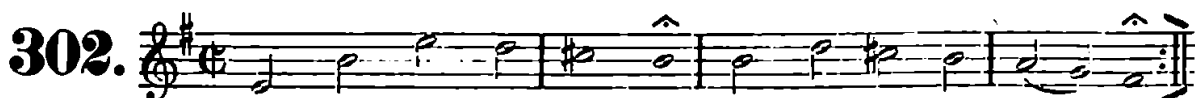
5. Duše Svatý, duší vůdce!
Kristus nám Tě zaslíbil:
přiď a nás v té světa pútce
ohraž, osvěcuj a sil.
Ať vždy duše se vši pší,
všakým hnutím k Tobě cílí,
a se nikdy neodchýlí.

6. Vezmi všecko naše dílo
ve své moudré řízení,
aby všecko lidstvo žilo
podlé Tvého vyřčení;
až přijde chvíle poslední
duši z prachu pak pozvedni,
a k ní milostně pohlédni. Amen.

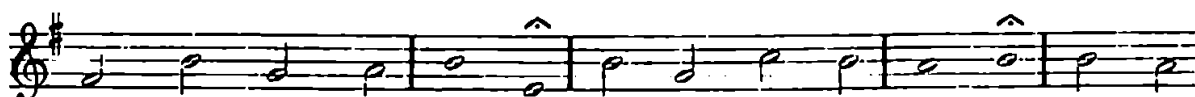
PÍSNĚ O NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI OLTÁŘNÍ.

O slavnosti Božího těla.

(Sacris solemniis*).

1. O dne-šní slav-no - sti vroucně za - ple - sej - te,
z srdcí hlu-bo - ko - sti chvá-lu za - zpí - vej - te:

vzda - te sta - ré kva - sy, vše ob - nov - te, měj - te no - vé

srd - ce, či - ny, hla - sy.

2. Večeri slavíme
té poslední noci,
kdež, jak z písma víme,
Kristus, než šel k Otci,
bratřím pokrm dával,
jak k velikonoci
starých otců zákon stával.

3. Když beránka snědli
při zákonním stole:
tělo Páně jedli
svatí apoštolé;
každý požil z těla,
co jich bylo v kole,
každý požil Pána zcela.

4. Pán dal klesajícím
tělo k posilnění,
a dāl žalostícím
krev svou k potěšení;
„kalich dávám,” praví,
„vemte jej k spasení,
píte všickni z něho zdraví.”

5. Tak tu svátost drahou
ráčil nám Pán dáti,
velel oběť blahou
kněžím jen konati,
jimžto tedy patří
brát a rozdávat
svátost tu ve sboru bratří.

6. Andělů chléb svatý
lidu se skytuje,
tak chléb s nebe vzatý
proroctví splňuje.
O té podivnosti!
Pánem nasycuje
se zde sluha chudý, sprostý.

7. Bože trojjediný!
nakloň k nám svých uší,
navštěv prohlubiny
věrných svojích duší,
veď nás onou stezkou,
kterou nám jít sluší,
a dej uzříť vlast nebeskou.

*) Patero následujících hymen složeno jest latině od sv. Tomáše Akv.

(Pange lingua.)

303. **1.** Zvě-stuj tě - la vzne-še - né - ho, ja - zy - ku náš!
 ta - jemství, o - sla - vuj krev Pá - na své - ho, již - to z mi - lo-
 sr - den - ství po - šlý z lů - na pa - nen - ské - ho vy - lil král všech
 krá - lov - ství. A - men.

2. Nám se podal, nám se zrodil
z Panny vadou nejaté,
světem chodil, k Bohu vodil
slovem pravdy přesvaté,
a když světa cesty schodil,
divem zavřel žití své.

3. S bratry u svatého stolu
když posléze stoloval,
a beránka s nimi spolu
dle zákona požíval:
dvanáctě apoštolů
za pokrm sám sebe dal.

4. Chléb tu v pravé tělo slovem
mění Slovo vtělené,
v krev i víno v divu novém,
ač jsou smysly zatměné,
srdce čisté víry slovem
v pravdě jest ujištěné.

5. Svátosti té neskonalé
čiňme tedy poklonu;
ustup vše, co zastaralé,
novému teď zákonu;
smyslů síle nedozralé
sejmi víra oponu.

6. Otcí, Synu čest a chvála
prozpěvuj se v nadšení,
moc a sláva neustálá,
buď i díků činění,
Duchu z obou neskonalá,
čest a rovné chválení! Amen.

(Verbum supernum prodiens, nec Patris.)

304. **1.** S hvězd - né - ho Syn se - šed trů - - nu, v Otco - vě však
 o - stav lů - - nu dí - lo svo - je - ko - nat vy - šel
 k ži - vo - ta ve - če - ru při - šel.

*) ku konci.

2. Než jest, lásky za náhradu,
učeň nad Ním zpáchal zradu:
roznícený láskou blahou
dal jim tělo, dal krev drahou.

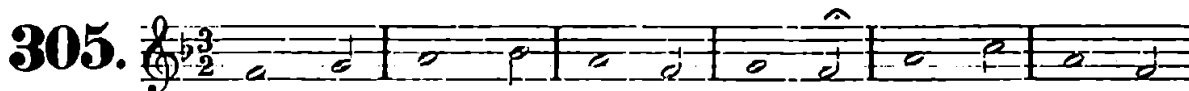
3. Ku posile v těžké době
v dvojí sebe dal způsobě,
by lidská podstata dvojí
zotavila se v tom zdroji.

4. Ohtěl co člověk nám být
bratrem,
krmí chce být v jídle svatém
v smrti výplatou je hojnou,
v nebi mzdou je předústojnou.

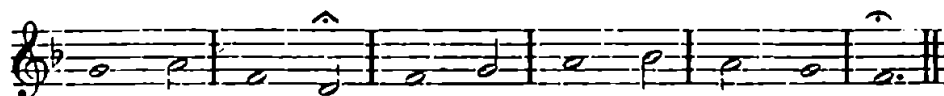
5. Oběti nám přežádoucí,
Jenž otvíráš nebe stkvoucí,
boje máme tuhé, děsné,
pomoz, ať duch nepoklesne!

6. Jménu trojjednoho Pána
pověčná buď sláva vzdána,
On nás uvoď do své vlasti,
k požívání věčné slasti. Amen.

(Lauda Sion Salvatorem.)

1. Chval Si - o - ne Spa-si - te - le, chval pa - stý - ře,

vůd-ce vře-le, pro-zpě - vuj Mu v písních čest.

2. Rozezvuč se k chválám Krále,
zpěv říct nemůž dokonale,
jak On velký, dobrý jest.

3. Příčina se důležitá
k pochvale ti dnes naskytá:
chléb věčného života,

4. ježto při posledním stolu
dvanáctery apoštolů
dala věčná dobrota.

5. Pějme chválu libohlasnou,
a tu radost naši jasnou
uslyš hvězdná výšina.

6. Neboť se dnes ten den slaví,
kdyžto nejprv k duši zdraví
dána tato hostina.

7. U té posvátné večeře
Beránkem tím novým béře
starý zákon již svůj cíl.

8. Nová doba nastupuje,
a stín pravdě ustupuje,
světlo dáno za podíl.

9. Co tam Kristus nám daroval,
to vždy činit přikazoval
ku své věčné paměti.

10. Proto, jak jí poručíno,
naše církev chléb a víno
posvěcuje k oběti.

11. Dává se nám naučení,
že se chléb zde v tělo mění,
víno u krev přechází.

12. Čeho smysl nepojímá,
aj to právě víra přímá
mimořádně nachází.

13. U rozdílné té způsobě,
ne u věcech, jen v podobě,
důstojná věc bytuje.

14. Od krmě se nápoj dělí,
pod způsobou každou celý
Kristus Pán však obcuje.

15. Od beroucích nerozdvojen,
nerozlámán, nerozpojen,
v celosti se požívá.

16. Na tisíce jich Ho berou,
ale všickni stejnou měrou,
aniž celku ubývá.

17. Zlí a dobří k stolu chodí,
nestejný však osud plodí
života neb záhynu.

18. Dobrým k žití, zlým je k moru;
aj jak následek je v zporu
podobného u činu.

19. Ni to změnu nepůsobí,
pakli se ta svátost drobí,
část má celek přesvatý.

20. Způsobá se jenom láme,
svátost ale celou máme
v úplnosti podstaty.

21. Aj chléb svatých nebešťanů
stal se stravou pozemšťanů,
synům v podíl pravý dán.

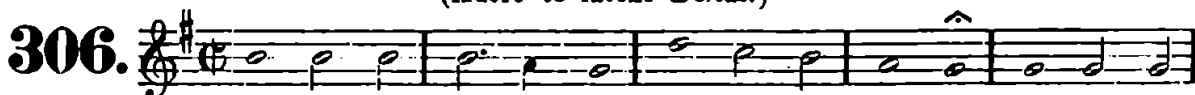
22. Prorokován v Izákovi,
předzvěstován v beránkovi,
v manně svaté předvídan.

23. Pastýři, ty pravý chlebe!
chraň nás a nasycuj s nebe
v tomto časném údolí.

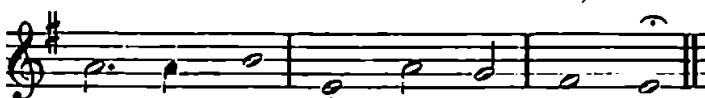
24. Necht lid, jenž je z tvého stáda,
marně hodů tvých nežádá
na nebeském zástolí.*) Amen.

Při výstavu Nejsv. Svátosti.

(Adoro te latens Deitas.)

1. Vzdávám To - bě Je - zu Kri - ste slá - vu, čest, Je - hož bož -

ství v způso - bách těch skry - to jest.

2. Tobě se duše má zcela věnuje,
a ve mdlobu padá, když Tě zpytuje.

3. Zrakem, hmatem, chutí se tu
klame duch,
pravé víře jediný jen učí sluch.

4. Věřím pevně, cokoli Syn Boží dí,
z Jeho úst jen věčnověká pravda zní.

5. Na kříži se jenom božství tajilo,
tuto se i člověčenství ukrylo.

6. Věřím, že zde přítomen jsi s
oběma,**)
ráje tvého žádá s lotrem duše má.

7. V bok Tvůj ruku dát jak Tomáš
nežádám,
předce Tě co Boha svého vyznávám.

8. Dejať u víře vždy vzrostu přiberu,
posilni mou lásku, moji důvěru.

9. Posvátná památka smrti
Kristovy,
kdo Tvou sladkost a Tvou mocnost
vypoví?

*) místo za stolem. **) Rozumí se, s božstvím a člověčenstvím.

10. Popřej duši vezdy v Tobě trvati,
ať své slasti v Tobě nikdy neztratí.

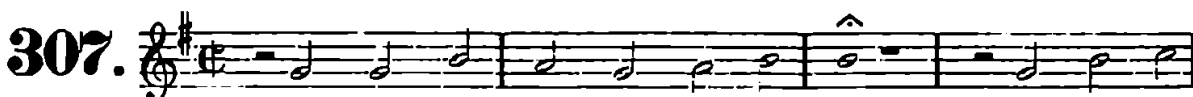
11. Věrný Pelikáne, Pane Ježíši,
smaž mé viny ve své krvi nejdražší.

12. Jediná ta krůpěj, Kriste nej-
sladší!

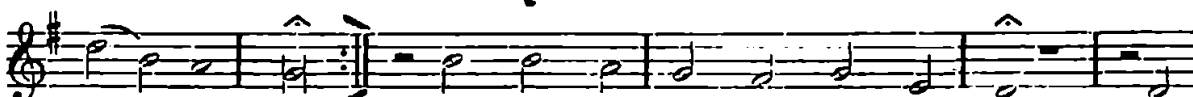
všechny světa hříchy smýti postačí.

13. Kriste, Jehož vidím pod tou
záclonou,
rač mi dáti, oč Tě prosím s poklonou:

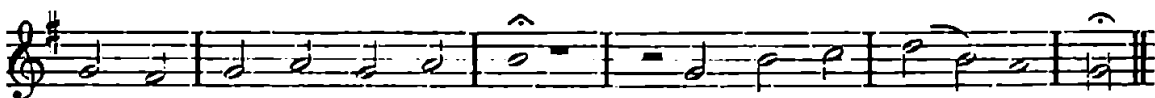
14. Uveď mne v Tvou říši leskem oditou,
abych zíral na Tě s tváří odkrytou!

1. Je - ží - ši, ho - ste ne - be - ský, mé zbo-ží,
přc - vzácný chle - be an - děl - ský, ve mně se

stat - ku můj, Aj, lač - ním, Ty mne na - krm zas, aj,
u - by - tuj.

žíz - ním, Ty mou ží - zeň has a mne vždy o - pa - truj.

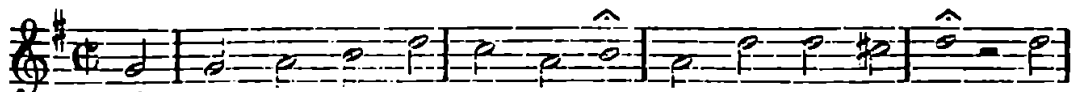
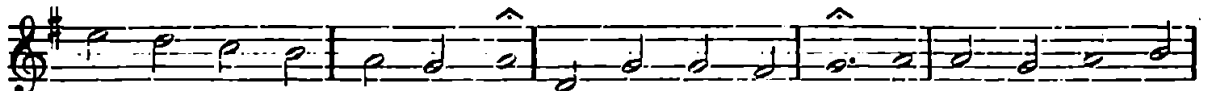
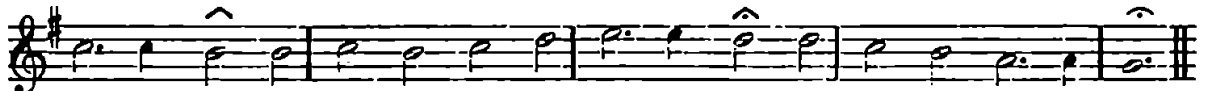
2. Ježíši, bloudím, Ty mne veď
na cestu života;
jsem oslepen, Tvá zář mi svět,
ať prchne mrákota.
Jsem nuzný, pomoz v chudobě:
těch darů, jež máš v zásobě,
mně dej Tvá dobrota.

3. Ježíši, truchlím, Ty mne těš
v mé bídě, ouzkosti;
jsem mdlý, mně ku pomoci spěš
v mé nestatečnosti.
Jsem poutník, má pouť daleká,
má duše však se neleká,
jen když Ty se mnou jdeš.

4. Ježíši, churavím, Ty buď
můj lék, jenž ruší jed;
hořkostí oplývá má hrud,
ji oslazuj Tvůj med.
Jsem studený, mé srdce hřej,
v něm plamen lásky rozžehej,
ať roztaje tam led.

5. Ježíši, Tys mou nadějí,
na Tebe spoléhám;
nekvílím, ni se nechvěji,
když Tebe, Lásko mám.
Jsem sluha Tvůj, Tys velitel,
já tvor a Ty můj stvořitel,
Ty Bůh a já Tvůj chrám.

6. Ježíši, Tobě poctu vzdej
Tvých vyvolenců sbor;
Tvou oslavou se ozývej
ves, město, sad i bor.
Ti kloň se každé koleno,
a cokoli je stvořeno,
Tvou chválu věčně pěj!

308.
1. Ó ve - li - ká Bo - ží mi - lost nám pro - ká - za - ná, ó

ne - smírná do - bro - ti - vost, prv ne - slý - cha - ná! Tak se Bůh rá - čil

po - ní - žit, že sám chce nám za po - krm být, nás k živo - tu sy - tit.

2. Bůh, Ježž nemůže obsáhnout
země ni nebe,
chtěl Synem člověka zde slout,
poníživ sebe;
a nemaje na tom dosti,
že za nás umřel v ouzkosti,
dal se nám v Svátosti.

3. Jak velice nás miluješ,
dobrý Ježíši,
že se tak s námi spojuješ,
Lásko nejvyšší!
Kýž tu lásku všickni znají,
nábožně Tě přijímají,
chválu Ti vzdávají.

4. My, jenž v přítomnost věříme
Tvoji v Svátosti,
zde Tobě se ukláníme
s ponížeností;
za tu lásku děkujeme,
Tebe vroucně milujeme,
milovat vždy chceme.

(Vzdechy sv. Františka Borgiáše.)

309.
1. Z lá - sky ra - ně - ný Je - ží - ši, To - bě buď

po - cta nej - vyš - ší, nech - ať hruď má lá - skou vzplane,

jíž - to mi - lo - vals mne, Pa - ne!

2. Jezu skrytý ve Svátosti!
každý duch Ti s uctivostí
vzdávěj chválu jako Bohu,
vyvyšuj Tě nad oblohu.

3. Velký Bože, spasný chlebe,
za pokrm nám dáváš sebe,
zde mezi námi češ dlíti,
můžli větší lásky býti!

4. Ó mé zboží! přijdiž ke mně,
chřadnet bez Tebe Tvé plémě;
těš mne přítomností svojí,
občerstvuj mne v světa boji.

5. Jak po vodě jelen touží,
jehož horká žízeň souží:
tak, ó lásko, ó mé nebe!
vroucí touhou hledám Tebe.

6. Vím, že nejsem dostatečen,
bych dle zásluh byl Ti vděčen:
znaje však svou velkou mdlobu
ctím, jak mohu, Tvou osobu.

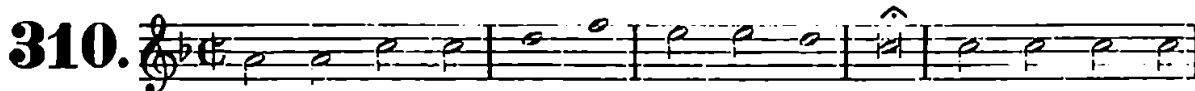
7. Odpust mi, když v této mdlobě
nevzdávám cti dosti Tobě;
statky, život svůj chci dáti,
k Tvé-li cti se to obrátí.

8. Bych měl duší na tisíce,
dal bych Ti je, ba i více:
nemaje než jednu právě,
rád ji k Tvoji dám oslavě.

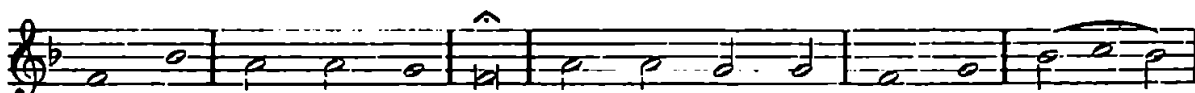
9. Po Bohu pak nechť se chystá
Tobě čest, o Panno čistá!
Tebe ctí podlé síly
chci až k poslední své chvíli.

10. Matko! schval mne svému Synu,
Jezu Kristu, Hospodinu:
vypros, ať naň mohu zříti
tam, kde věčné světlo svítí.

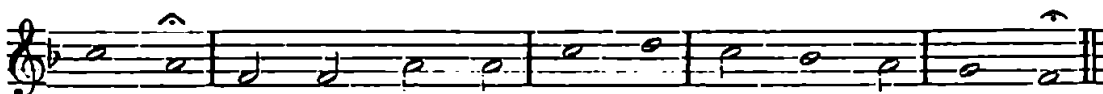
Při přijímání Nejsv. Svátosti.

1. Bo - že ne - stí - hlý a vše - mo - hou - cí, Kri - ste, chlebe

ne - be - ský, žá - dou - cí! Ty všechny div - ně ob - ži - -

vu - ješ, kr - míš, vel - mi la - ska - vě o - pa - tru - ješ.

2. Vzhlédlš na nás z pouhé své
milosti:
aby nás odíl spravedlností,
kterouž Adam v ráji nám ztratil,
a již jsi nám svojí smrtí navrátil.

3. Sstoupils proto s nebeské
výsosti:
abys byl chlebem k pravé sytosti
v člověčenství v panně přijatém,
útrapám všem na tom světě pod -
daném.

4. Sytiž nás, nebeský živý chlebe!
dej nám hodně přijímati Tebe,
v důstojné oltářní Svátosti,
a skrz ni nabývati Tvé milosti.

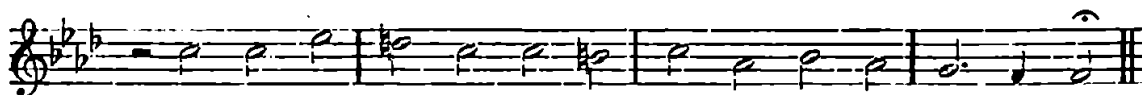
5. Po smrti pak dej v říši nebeské,
kdež Tě velebí sbory andělské,
ať s nimi na Tvou tvář patříme,
Jehož zde v Svátosti skrytého ctíme.

1. K Bo-ží - mu sto - lu, kře - sta - né všickni, pospí - chej - te,
pře - ve - leb - né tě - lo Pá - ně zbožně přijí - mej - te;

pří - jme - te - li s u - cti - vo - stí, s ná - le - ži - tou po - bož - no - stí,

s věrou, lá - skou, dů - věr - no - stí, do - jde - te mi - lo - stí.

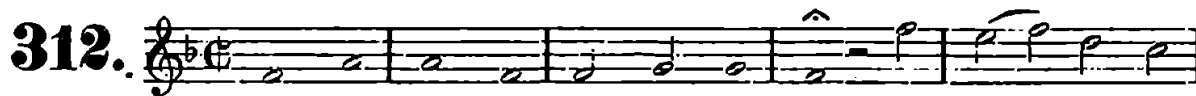
2. Neboť drahé Boží tělo,
jenž z panny zrozené
nápotom na kříži pnělo
pro nás umučené:
všeliké hříchy zhlazuje,
pokoj mysli navrácuje,
milost Božskou přivozuje,
v nebe uvozuje.

3. O nevymluvná dobrota
lidem prokázaná,
Božské milosti stědroto
prvé nevidaná,
ó lahodné pokrmení,
ó věrných duší spasení,
ó žádostné polehčení
v každém zarmoucení!

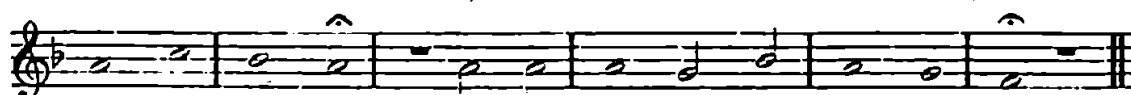
4. Kriste, králi nejmocnější,
milý Spasiteli,
hoste náš nejvítanější,
naš Vykupiteli!
zpravuj srdce a myšlení,
říd. náš jazyk při mluvení,
rozum, vůli, vše činění
k svému oblíbení.

5. Zdráv buď, náš milý Ježíši
v Svátosti přítomný,
Beránku Boží nejtíší,
pro nás umučený!
Tebe společně chválíme,
Tobě čest, díky činíme,
a uctivě se klaníme,
za milost prosíme.

6. Nakřm nás zde putující,
posilo počestných!
spas duše Tebe žádoucí,
utěšení věrných!
račiž nám vždy milostiv být;
když nám bude ze světa jít,
dej nám k Tobě v nebe přijít,
věčně s Tebou tam žít.

1. Je - žíš Kri - stus z své mi - lo - stí, již ne - lze vy -

chválit do - stí, dal se nám v drahé Svá - to - stí.

2. Chce stan v duši naší míti,
za pokrm k životu býti,
proto tělem svým nás sytí.

3. A to nejednou, neb zřídka,
ač to již milost veliká,
ale k žádosti hříšníka.

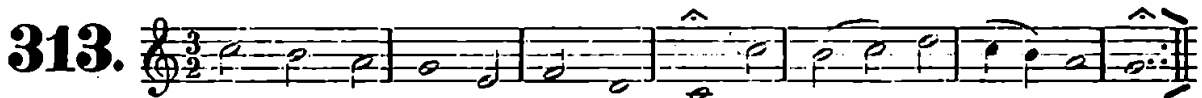
4. Ne v jednom toliko městě,
ale v každém světa místě
chystá divné útočiště.

5. Spěje ve dne, spēje v noci,
spěje v zdraví, i v nemoci
křesťanské duši k pomoci.

6. Dobrodiní takového,
tak divného, tak drahého,
nebylo nikdy žádného.

7. Toho nemohl vtíp lidský
vymyslit ani andělský,
co nám daroval Syn Božský.

8. Protož každý té Svátosti
dle její si važ hodnosti,
ji uvítej s pobožností.

1. Ví - tej ho - ste nej - vzácněj - ší, můj slad - ký Je - ží - ší,
pří - te - li můj nej - mi - lej - ší, mé zbo - ží nej - dražší!

Ví - tej do srd - ce mé - ho, Te - be žá - do - sti - vé - ho!

2. Velký Bože na výsosti!
ó jak se snižuješ;
Pán nesmírné velebnosti
do úst mých sstupuješ,
mé srdce chceš za svůj byt,
za svůj trůn si vyvolit.

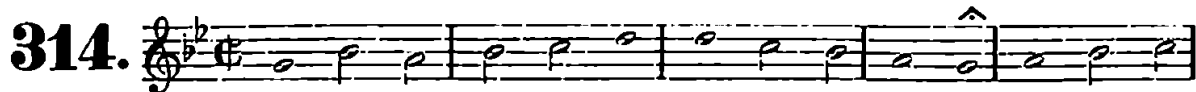
3. Aj, srdce své Ti otvírá
a je obětují,
s ochotou světu umírám,
vše Tobě věnuji;
rač milostně dar můj vzít,
mé srdce si přivlastnit.

4. Na to toliko nařkám,
že hříchu sloužilo,
s hořkým pláčem toho pykám,
že Tě se cizilo,
ó dobrý Boží Synu!
odpusť mou těžkou vinu.

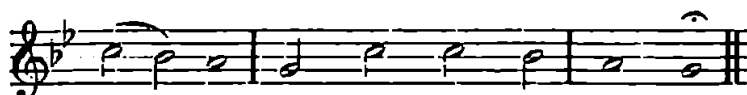
5. Na stotísíkrát lituji
všech svých nepravostí,
budoucí život slibuji
oddati jen ctnosti.
Co ty nechceš, nechci též,
nechci pýchu, zlost a lež.

6. Rač, ó stědrý dařiteli!
mně svoji milost dát,
ať vše, což Tvůj zákon velí,
mohu vždy vykonat;
dej zde ctnostně živu být
a v milosti Tvé umřít. Amen.

Po přijímání Nejsv. Svátosti.

1. Ve-sel se a ple-sej du-še má mi-lá, ra-duj se

z to - ho, če - hožs o - ku - si - la.

2. Lahůdky živé, nebeské, an-
dělské,
Krista krále z milosti Jeho Božské.

3. Neb tě svým předrahým
nakrmil tělem,
spojiv se s tvojí duší v Božství celém.

4. Učinil, čehož žádnému stvoření
nikdež na té šíré zemi nečiní.

5. V pravdě má ti být milá
ta hodina,
v níž jsi Boha přijala, Hospodina.

6. Plesal někdy David před archou
Páně,
plesej a těš se, chvalc Boha snažně.

7. Chlubili se židé pokrmem s
nebe,
aj, hle Kristus sám krmí sebou tebe.

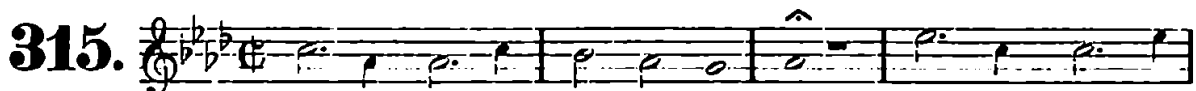
8. Plesej srdce mé, tělo a oudové,
plesejte duše mé všickni smyslové!

9. Služte Pánu vděčně, služte
s radostí,
služte v pokoře, bázni a tichosti.

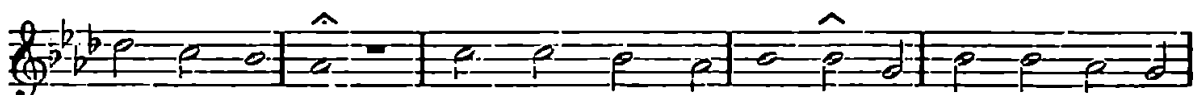
10. Služ Mu semnou vždy všeliké
stvoření;
jest nejvyš hodcn každého uctění.

11. Nebe, země, spolu všickni
živlové!
chvalte Pána, vy andělští sborové!

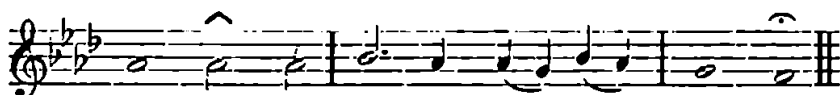
Při požehnání Nejsv. Svátosti.

1. Ví-tej mi-lý Je-zu Kri-ste, na-ro-ze-ný

z Panny či - sté, Jenž v té - to Svá-to - sti z své ve - li - ké mi-

lo - sti při - chá-zíš k nám s vý - so - sti.

2. Vítej drahé tělo Boží,
světa výplato a zboží,
vítej živý chlebe,
Jenž jsi pro nás zmařil sebe,
my pozdravujem Tebe!

3. Tobě všickni se klaníme,
čest a díky Ti činíme,
Tebe s uctívostí,
s nejvroucnější vděčností
ctíme, nejdražší hosti!

1. Ví - tej Kri - ste, z Panny či - sté pro nás na

svět na - ro - ze - ný, a - by - chom do - šli spa - se - ní.

2. Bys v hojnosti
svých milostí
ráčil člověku prokázat,
chtěl jsi nám se za pokrm dát.

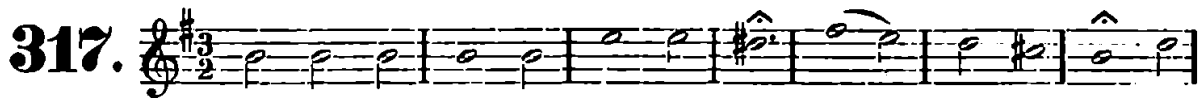
3. Nevídáno,
necslýcháno
jest takové dobrodiní,
kteréž nám Tvá milost činí.

4. Za to Tobě
v každé době
ať všickni chválu vzdávají,
sloužití nepřestávají.

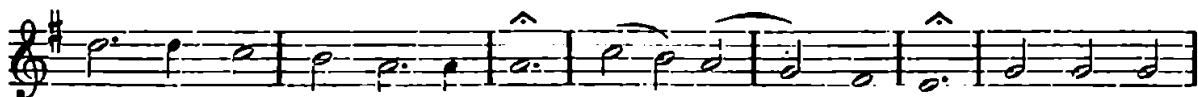
5. My tě ctíme,
velebíme
v drahé oltářní svátosti,
blažení Tvou přítomností.

6. Vírou známe,
vyznáváme,
že při kněžském posvěcení
chléb se v tělo Páně mění.

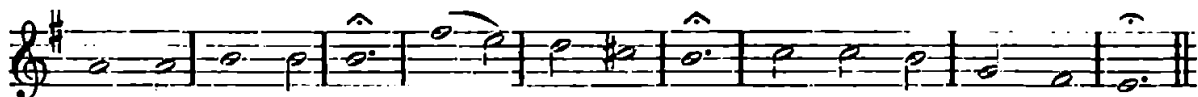
7. Protož vítej,
k nám zavítej,
Králi, jemuž se vše sklání,
uděl svého požehnání!

1. Ví - tej tě - lo nej - svě - těj - ší Pá - na mé - ho ví -

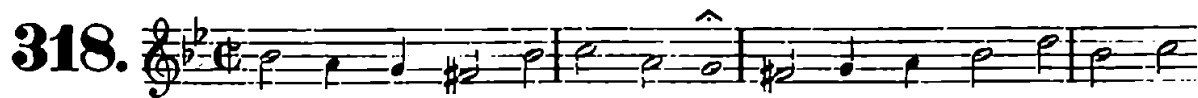
tej kr - vi nej - či - stěj - ší cho - tě ctného, ví - tej pa -

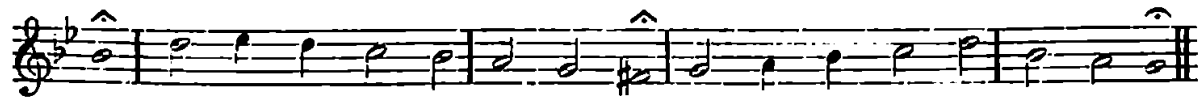
mátko nej - dražší ne - bes krá - le, da - re lá - sky stá - lé!

2. Vítej smutných potěšení
nejvyš milé,
vítej naše spomožení
každé chvíle,
závdavo spasení,
světa ceno,
duší věčné věno!

3. Vítej s Božstvím člověčenství
divně sňaté,
vítej předivné tajemství
víry svaté,
vítej Boží rukojemství
naší spásy,
vítej po vše časy!

1. Ví - tej mi - lá, ví - tej vzácná o - bě - ti, dra - há, posvát -

ná! za - ví - tej nám, Sy - nu. Bo - ží, na - šich du - ší věč - né zboží!

2. Schránko nebeských milostí,
zázraku Božské štědrosti,
ó vítěj nám, ty paměti
nejdražší světa oběti!

3. Tebe andělští kůrové,
Tvé velebnosti poslové,
ctí na své tváři padajíc
a s plesáním prozpěvujíc.

4. Svatý Otec, Syn též svatý,
svatý Duch jedné podstaty:
pějte, tvorové všelící,
slávu Jednomu v Trojici!

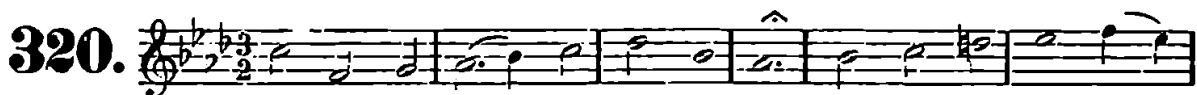
1. Za - ví - tej Je - ží - ši, Jenž jsi na se - be tě - lo vzal,
a co kněz nej - vyšší sám se - be za nás v o - bět dal,

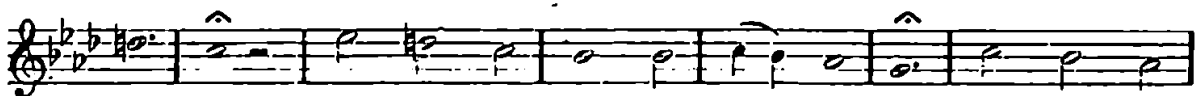
pro nás pro - lé - val krev, a smr - tí svou sňal Bo - ží hněv.

2. Zavítej v duše nám,
očist je svojí milostí,
posvět je za svůj chrám
důstojný Tvoji svatosti;
vždy naši vůli řiď,
a v myslí vylej svůj poklid.

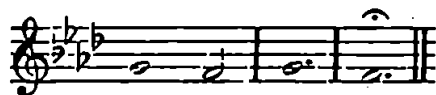
3. Zavítej v hodině,
když nám smrt časná nastane,
ať do Tvé svatyně
duše se šťastně dostane,
a tam se raduje,
na věky Tě oslavuje. Amen.

1. Buď vroucně od nás u - ctě - na, Svá - to - sti nej - výš

dra - há, jenž v bo - ji svě - ta k ví - těz - ství, k spase - ní

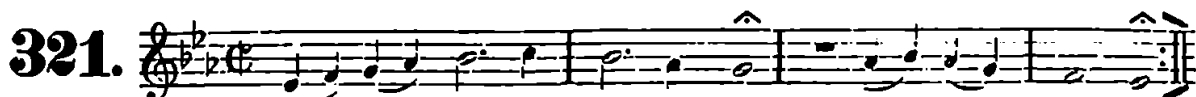

do - po - má - há.

2. Zaznívej slavně Tobě dík,
o pravé Boží tělo,
jenž jsi za všeho světa dluh
na kříži bolně pnělo!

3. Ty spásy naší závdavku,
nasyť nás v smrti době,
krví svatá! obmyj nás,
ať nezhyne v hrobě.

4. Rozlískej v nebes výšině
se Bohu sláva stálá,
i po vší země hlubině
zni věky Boží chvála!

1. Zdráv buď náš Stvo-ři - te - li   zde pří - tom-ný,
svě - ta   Vy - ku - pi - te - li   lá - sky   hod-ný,

Je - ží - ši skry - tý v Svá - to - sti! ctí - me Tě v po - ní - že - no - sti,

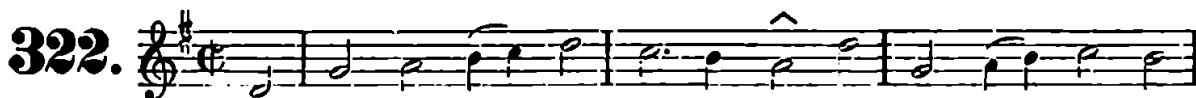

vě - ří - ce, že Bůh jsi náš, Jenž všecko v své mo - ci máš.

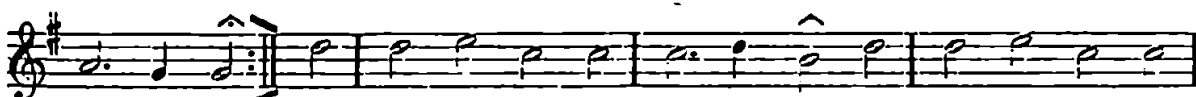
2. Bez vší naší zásluhy
stvořil jsi nás,
když jsme klesli ve dluhy,
litovals nás,
pro nás jsi se vtělit ráčil,
nás jsi z pekel bran vypáčil,
mnohé trpěls neřesti,
až jsi umřel v bolesti.

3. Na tom není lásce Tvé
ještě dosti,
láska Tvá nás k zvláštní zve
důstojnosti;
za pokrm sám dáváš sebe,
bychom v srdci nesli Tebe,
byli s Tebou spojeni,
jako Tvoji zvolení.

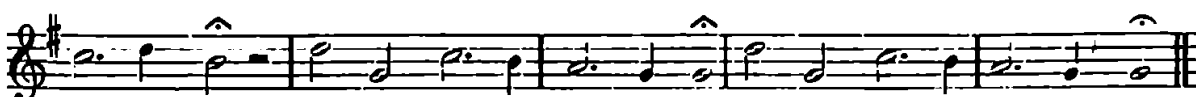
4. Za tu zde nevidanou
Tvou dobrotu,
za lásku neslýchanou
a štědrotu
buď od nás vždy ctěn a chválen,
nyní až na věky, amen,
Ježíši nejmilejší,
Pane nejlaskavější!

1. Zdráv buď la - ska - vý Je - ží - ši, Jenž jsi v Svá - to - sti
po - tě - šc - ní na - šich du - ší, Ty jsi vše - li - ké

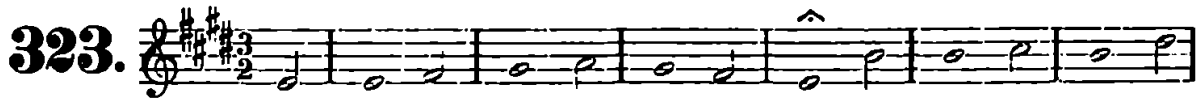
pří - to - men, Žá - dá - me Te - be mi - lo - vat, Te - be stá - le o -
cti ho - den.

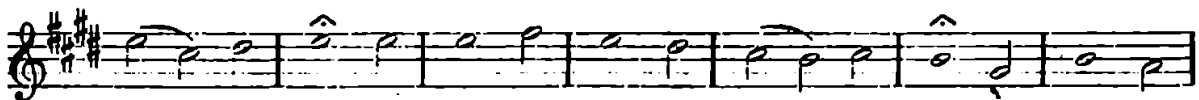
sla - vo - vat, Je - ží - ši nej - svě - těj - ší, Je - ží - ši nejmi - lej - ší!

2. Ó jak velikou lásku nám každého prokazuješ dne, chtě při mši být obětován za nás, své sluhý nehodné, a nám se dáváš v svátosti, z pouhé nesmírné milosti, Ježíši nejsvětější atd.

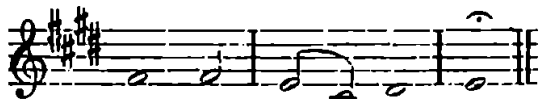
3. Rač v smrti naší hodině k nám v způsobě té zavítat, a na prahu své svatyně nás k životu pak uvítat, ať věčně Tě požíváme a chvály Tobě vzdáváme, Ježíši nejsvětější atd.

1. Zdráv buď, pře-do-bry Je-ží - ši, kr - mě, ná - po-ji

nej - draž - ší, na - šich du - ší ob - čer - stve-ní u vše-li-

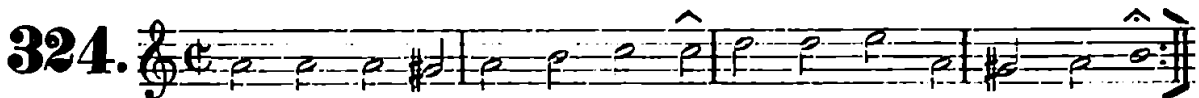

kém za - rmou-ce - ní!

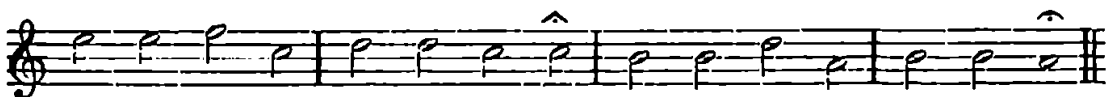
2. Zdráv buď, Synu Panny čisté, všech ubohých útočiště, pravdy, cesty a živote, nejvyšší slasti na světě!

3. Zdráv buď, Pane s Božstvím spolu přítomný na tomto stolu, Ty, Jenž sedíš na pravici Boha Otce kralujcí!

4. Zdráv buď, voláme skroušeni: odpusť nám vše provinění, zhláď nepravost, i všecku zlost, přijmi nás k sobě na milost. Amen.

1. Zdrávo bu-diž pra-vé tě - lo z matky Panny zro - ze - né, Jenž na kří-ži v mukách pnělo za o - běť po-lo - že - né,

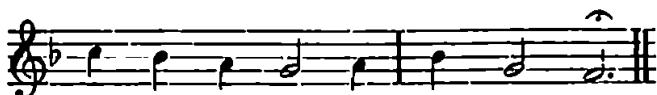
Jenž ce - lé o - kr - va - vě - lo z rá - ny v bok za - sa - ze - né.

2. Synu Panny, sladký chlebe, Ty mé blaho jediné! ó dej, ať okusím Tebe jednou v smrti hodině, a pak přijdu k Tobě v nebe, uzřím Tě v Tvé rodině.

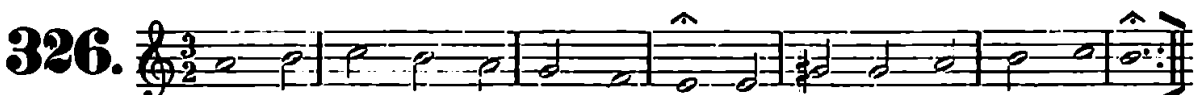
1. Zdráv buď chlebe, jenž jsi s ne-be na ten bíd-ný svět sstoupil,
bys na - sy - til a po - sil-nil du - še, jež jsi vy - kou - pil,

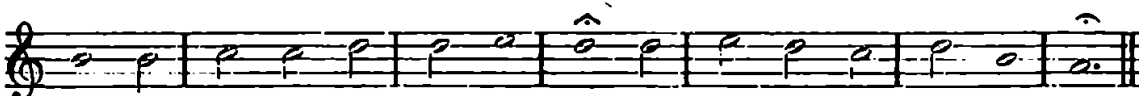
ó Je - ží - ši nej - mi - lej - ší!

2. Zdráv buď Kriste,
Jenž zajisté
skryt jsi v této Svátosti.
Synu Boží,
světa zboží,
klaním se Ti s vroucností,
ó Ježíši nejmilejší!

3. Díky vzdávám
a oddávám
Tobě srdce své, Pane!
ať co schrána
svého Pána
v plesání neustane,
ó Ježíši nejmilejší!

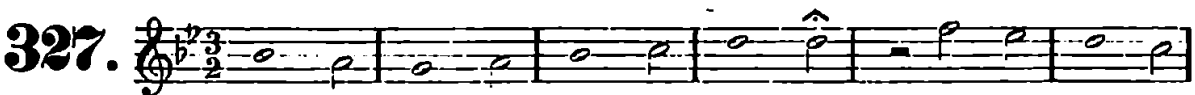
1. Pozdrav sva-té Bo-ží tě - lo, vša-ké svě-ta stvo-ře-ní!
kteréz - to na kří-ži pnělo v hrozných bolů pla-me-ni,

a - by lid-stvo ne - u - mře-lo, a - le do-šlo spa-se - ní.

2. Pozdravení krvi svaté,
kterouž prolil nebes Pán,
když na hoře, na Galgatě,
byl Mu do srdce hrot vklán,
by v té ráně přebohaté
výkup náš byl dokonán.

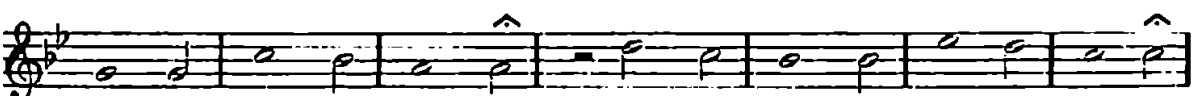
3. Chvalte vděčně Jezu Krista
přítomného v Svátosti,
v kteréž památku nám chystá
posledních svých bolestí,
a jíž Jeho láska čistá
krmí duše k věčnosti.

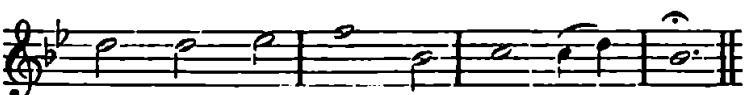
1. Rač sva - to - sva - tá o - bě - ti, ó Kri-ste! nás

u - sly - še - ti, zbav nás na - šich sou - že - ní; na - stá -

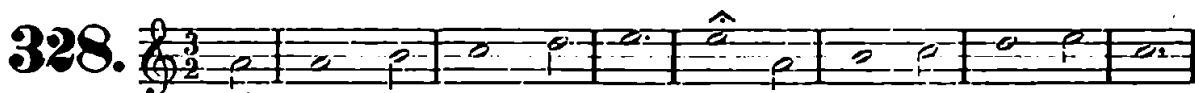
va - jí těž - ké bo - je: za - staň nás, po - přeť po - ko - je,

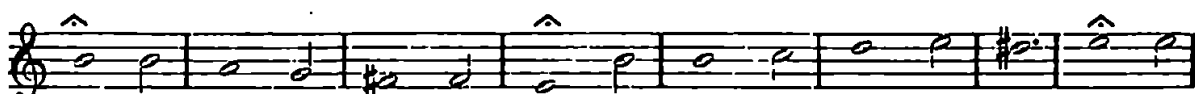
ó buď nám hříš-ným k spa-se - ní.

2. Drahé tělo Krista Pána
buď naše mocná obrana
ve všeliké ouzkosti.
Drahá krev Ježíše Krista,
buď nám vždycky pomoc jistá,
pomoz nám k věčné radosti.

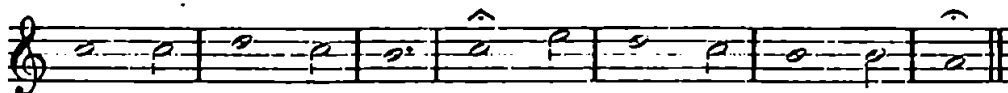
3. Chvála Synu jedinému,
v způsobě chleba skrytému,
ode všeho stvoření.
Těž i Otci Stvořiteli,
rovně Duchu Těšiteli
buď věčné blahoslavení!

1. Ó po - si - lo ze - mdlených, ó po - tra - vo zvo - le -

ných, ó manno an - děl - ská! mi - lost - ně k nám za - ví - tej, T'vá

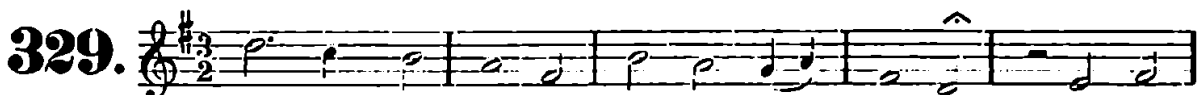

lá - ska nám za - sví - tej, ó la - ho - do ráj - ská!

2. Ó svaté Boží tělo,
jenž v bolestech jsi pnělo,
jsouc obětí za nás:
rač mile nás nasytit
a životem ujistit,
než dojde nám zde čas.

3. O krvi Boží drahá,
stkvostná výplato blaha
pro tvora padlého:
rač mile nás napojit
a nadějí ukojit
pokoje věčného.

4. Hledíce sem na oltář,
Tvou, Kriste! přesvatou tvář
vítáme v Svátosti:
ó rač ji odhalit,
dej nám ji tam oslavit
v nebeské radosti.

1. An - děl - ský chlebe nám da - ný z ne - be, nej - mi -

lej - ší Je - ží - ši, v Te - be vě - ří - me, Te - be sla - ví - me,

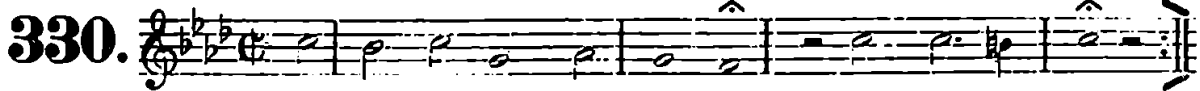

do - brý Je - ží - ši, lá - sko nej - vyš - ší!

2. Ty nás z milosti
krmíš v Svátosti,
nejmilejší Ježíši!
tělo své dáváš,
s námi být žádáš,
dobrý Ježíši atd.

3. Svatý Bože náš,
zde svůj stanek máš,
nejmilejší Ježíši!
k Tobě své zření
máme v soužení,
dobrý Ježíši atd.

4. Tebe lačníme,
Tebe žízníme,
nejmilejší Ježíši!
rač nám sebe dát
věčně požívat,
dobrý Ježíši atd.

1. Až, tu jest chléb an - děl-ský, nej - mi - lej - ší,
tu - to jest dar ne - be - ský, nejstkvostněj - ší,

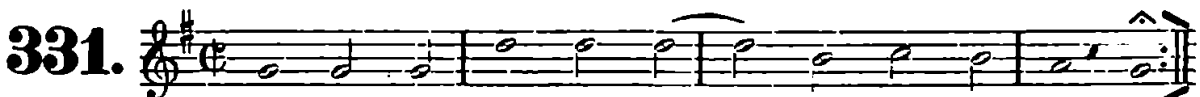
Je - u - ctě-me, dí - ky vzdejme; zde je Bůh náš, Je - žíš Spasi - tel náš.

2. Zde nám nebeská manna
s nebe splývá,
zde tělo Krista Pána
se ukrývá,
uctěme je, díky vzdejme;
zde je Bůh náš, Ježíš Spasitel náš.

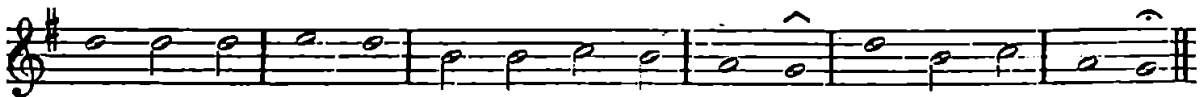
4. Zde pravé potěšení
zarmoucených,
zde stálé spomožení
všech soužených,
útočiště naše jisté;
zde je Bůh náš, Ježíš Spasitel náš.

3. Zde ta je z všech obětí
nejvzácnější,
nad vše lidské poněť*)
velebnější,
té si važme, Boha chvalme;
zde je Bůh náš, Ježíš Spasitel náš.

5. Požehnej nám, voláme
v skroušenosti,
dej, ať Tě požíváme
na věčnosti,
vděčně ctíme, velebíme,
Tyť jsi Bůh náš, Ježíš Spasitel náš.

1. Je - di - ný Sy - nu Ot - ce ne - be - ské - ho:
je - di - né Slo - vo Bo - ha vše - moc - né - ho,

Je - ží - ši Kri - ste, je - di - ná ra - do - sti, ví - tej s vý - so - sti!

*) pochopení.

2. Oběti svatá, předivná Svátosti,
Beránku tichý, spásyplný hosti,
Tebe chválíme, Tobě se klaníme,
Tebe vítáme!

3. Tělo přesvaté, za nás umučené,
a krvi nejdražší, spásy pramene,
pokrme sladký, Božstvím naplněný
syť nás k spasení!

4. Pastýři dobrý, dobrodinče hojný,
Beránku Boží, smírče náš důstojný!
rač nám mnohých hříchů našich odpustit,
rač nás oblažit.

232.

1. Du-še Krista mi-lé - ho po - světiž mne, pře-svaté tě-
 lo Je - ho po - sil - niž mne; o - poj mne krev Kristo - va; vo - da,
 jenž z boku te - kla, o - či - stiž mne; smrt Pá - ně spa - siž mne.

2. Přemilostný Ježíši!
ach, vyslyš mne,
mezi svými ranami
ukryvej mne;
rač mi ochrany v nich přát,
neračiž odlučovat
mne od sebe, sladká láska s nebe!

3. Od zlého nepřítele
ochraňuj mne,
v době mého úmrtí
neopust mne,
nýbrž učiň v té době:
ať šťastně přijdu k Tobě,
a chválím Tě s nebešťany věčně.

333.

1. Po - div - ný chlebe an - děl - ský, Je - ží - ši, Pa - ne
 ne - be - ský, o - bě - ti za du - še vše - cky!

2. Nám jsi narozen a nám dán,
z výsosti od Otce seslán:
Ty, Jenž světa všeho jsi pán.

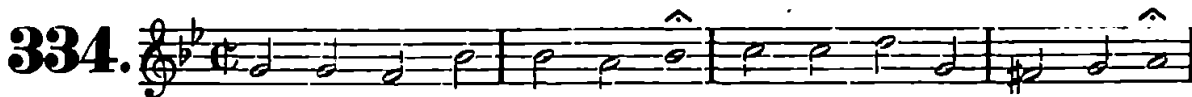
3. My jsme Tvou smrtí blaženi,
krví drahou vykoupeni,
za syň Boží svolení.

4. Nevinný Beránku, Kriste!
Ty zde na posvátném místě
hody chystáš duši čisté.

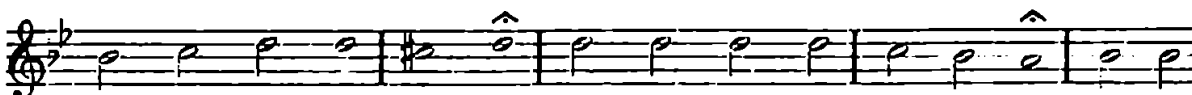
5. Ó lahodné nasycení,
nevymluvné dobrodiní,
jež nám láska Boží činí!

6. Dej nám toho vždy vděky mít,
a darů Tvých hodně užít,
v milosti Tvé žít a umřít.

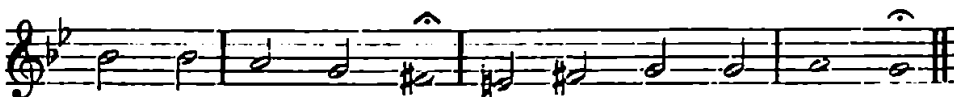
7. Buď chvála svaté Trojici,
nejvyššímu v nebi Otci,
Synu, Duchu stejné moci. Amen.

1. Vzleť, ó du - še! k výši - ně, kdež kol Bo - ží sva - ty - ně

an - dě - lé se ko - ří, tvá - ři u prach u - klá - níc, „svatý,

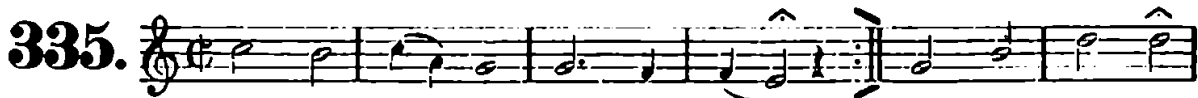

sva - tý” zpí - va - jíc, ú - ctou věč - nou ho - ří.

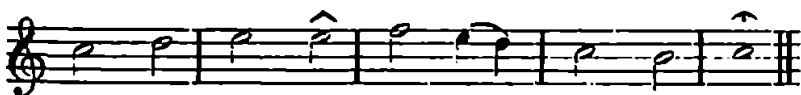
2. Kristus k tobě sstupuje,
za dar se poskytuje
u chleba způsobě;
uvaž Jeho dobrotu:
by tě krmil k životu,
sám se dává tobě.

3. Pane plný milosti,
kdo ocení za dosti
štěstí této chvíle?
ach, ustrň se nad syny:
zahlaď naše zlé činy,
požehnej nám mile.

4. Až nám dojde bojů čas,
tělem svým nasytíš nás
k životu věčnému:
ať pak přejem pověčně
chvalozpěvy povděčné
Tobě, Bohu svému.

1. Po - kle - kni na ko - le - na, Neb se to - bě
o du - še bo - ha - boj - ná!

u - dě - lu - je mi - lost pře - hoj - ná.

2. Patříc na Boha svého,
v svátosti ukrytého,
žádej, duše! v skroušenosti
o milost Jeho.

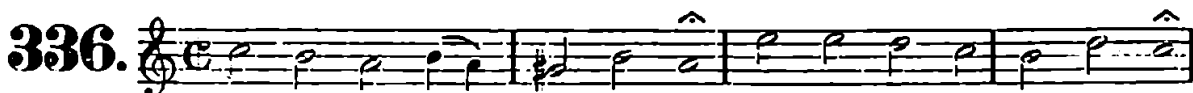
3. Buď od nás všech uctěný,
chválený, velebený,
ó Kriste náš nejmilejší,
zde vystavený!

4. O Kriste náš nejdražší
v Svátosti nejsvětější,
od nás odvrát draho, mor, hlad,
Bože nejvyšší!

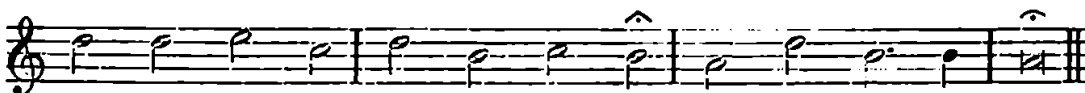
5. Přispěj nám svou milostí,
zaopatř nás živností,
uděl chleba potřebného,
nám všem s výsosti.

6. Pak tím andělským chlebem,
nejvzácnějším pokrmem,
posilni nás na tu cestu
velkou za hrobem.

7. Ó dej, aby duše má
před Tvůj trůn se dostala,
„svatý, svatý“ až na věky
prozpěvovala.

1. Pojdte, chvalte v po - klo - ně Svátost v chleba zá - clo - ně,

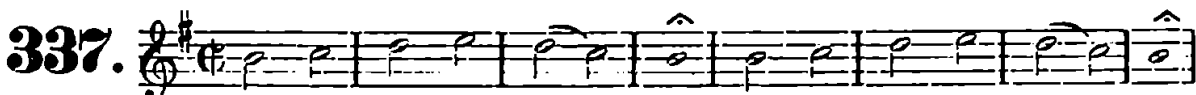
kte - rouž Je - žíš u - sta - no - vil v no - vém zá - ko - ně.

2. Zde jest Páně tělo, krev,
zde jde Jeho láska v jev,*)
zde jest oběť, jenžto Boží
usmívuje hněv.

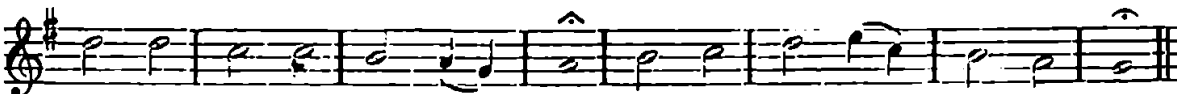
3. Chvála Tobě, dík a čest,
Jenžto rozkoš lidstva jest,
z Tebe kapá manna spásy
do pozemských cest.

4. Žehnej nás, ó Bože náš,
Jenž vše dary v moci máš,
odvrát od nás hřích a bídu
a buď v pevnou stráž.

5. Dej, ať vroucně v každý čas
pozorujem na Tvůj hlas,
a pak nás, když dokonáme,
věčně v nebi spas!

1. Sva - tý, sva - tý, sva - tý, sva - tý, vždycky sva - tý

Je - žíš Kri - stus s výso - sti v nejsvě - těj - ší Svá - to - sti!

338.

Dle téhož nápěvu.

1. Svatý, svatý, svatý,
svatý, vždycky svatý
Bůh Otec na výsosti
nesmírné velebnosti.

2. Svatý, svatý, svatý,
svatý, vždycky svatý
též Bůh Syn na věčnosti,
s Otcem jedné mocnosti.

3. Svatý, svatý, svatý,
svatý, vždycky svatý —
buď zveleben Duch Svatý
jednostejné podstaty.

4. Svatý, svatý, svatý,
svatý, vždycky svatý
Bože jeden v Trojici!
přijmi srdce kající.

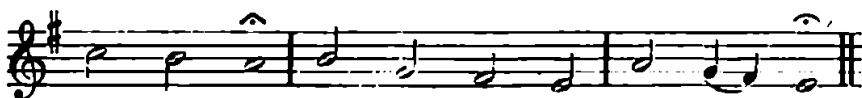
*) láska se zjevuje.

1. Skrytý Bo - že! my se Ti kla - ní - me Sva - tý,
a v nou - zi své o po - moc pro - sí - me.

sva - tý, sva - tý, sva - tý, vždycky sva - tý Je - žíš Kristus

s vý - so - sti v nejsvě - těj - ší svá - to - sti.

2. Nasytiž nás tělem i krví svou
a požehnej svou mocí nesmírnou.
Svatý, svatý, svatý atd.

3. Ó vyslyš nás a čisté srdce přej,
atjsem lid Tvůj vždy Tebe hodný, dej.
Svatý, svatý, svatý atd.

1. Ó Je - ží - ši! viz na - ši po - klo - nu, Jenž jsi sstou -

pil pro nás s nebe do - lů: sva - tý, sva - tý, sva - tý,

sva - tý, vždycky sva - tý Je - ží - ši nej - mi - lej - ší

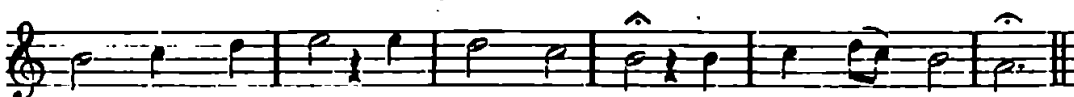
v svá - to - sti nej - svě - těj - ší!

2. Ó Ježíši! náš chlebe nebeský,
nasyt dušc, pokrme andělský!
Svatý, svatý, svatý atd.

3. O Ježíši! smiluj se nad námi,
odvrať vše zlé, uděl požehnání.
Svatý, svatý, svatý atd.

1. Ó pře - slav - né tě - lo Bo - ží, tě - lo Bo - ží,

všech vě - ří - cích, všech vě - ří - cích ji - stot - né zbo - ží!

2. O pokrme [:nejchutnější, :]
[: nám k spasení :] nejpotřebnější!

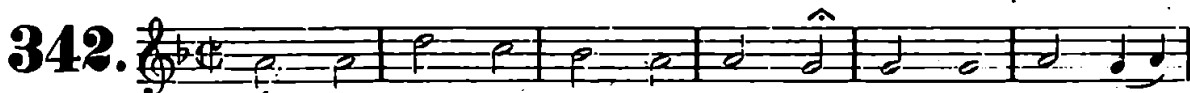
3. O Ježíši [: Spasiteli, :]
[: zarmoucených :] Potěšiteli!

4. Ty jsi pro nás [: s nebe sstoupil, :]
[: z trestů jsi nás :] smrtí vykoupil.

5. Hle, my Tobě [: se klaníme :]
[: a důvěrně :] zde Tebe ctíme.

6. Uslyš nás [: s trůnu svého, :]
[: nezamítej :] stvoření svého.

7. Dejž nám zde svou [: svatou
milost :]
[: a po smrti :] nebeskou radost!

1. Ó Be - rán - ku ti - chý, Kri - ste, Jenž zde s ná - mi
Ty, Jenž kaž - dé srd - ce či - sté pří - byt - kem svým

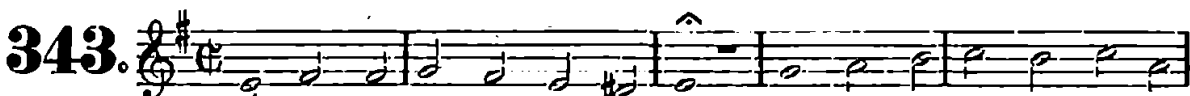
pře - bý - váš, vzhlédni na nás, jenž se To - bě v prachu ze - mě kla - ní -
na - zý - váš :

me, o - čišť srd - ce, vzdělej so - bě v něm svůj stá - nek, pro - sí - me!

2. O jak milo, s Tebou býti
v svaté lásky spojení,
ve svátosti Tebe ctíti,
jaké to potěšení!
Žehnej nám a spoj se s námi,
věčně drahý Ježíši!
žehnej nám a zůstaň s námi,
blaho naše nejvyšší!

3. Bychom svatě živi byli,
vyznávali víru svou,
Tebe vroucně velebili,
dej nám k tomu milost svou.
Láska Tvá, jenž nám zde kyne
v přemilostné svátosti,
veď nás, až nám věk uplyne,
do nebeské radosti. Amen.

1. Ó Be - rátku Bo - ží, Kriste! Ty v způ - so - bě chleba zde

dlíš, a na každé srd - ce či - sté se své - ho trů - nu sláskou zříš.

2. V prachu se Tobě klaníme,
Jenž světů veškerých jsi Pán,
očišť naši hruď a sobě
sám vzdělej v srdcích našich stan.

3. Ty jsi duši hříchu prosté
slast, pokoj, blaho nejvyšší,
zavítej nám, drahý hoste,
a žehnej nám, ó Ježíši!

4. Bychom v světě žili svatě
a vyznávali víru Tvou,
jednou v nebi zřeli na Tě,
rač k tomu nám dát milost svou. Amen.

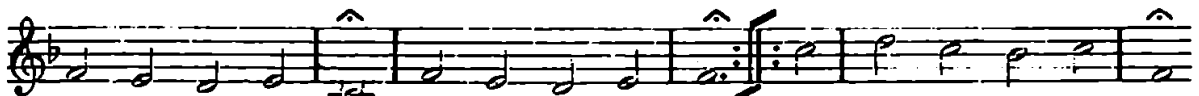
PÍSNĚ MEŠNÍ.

I. O slavnostech. *)

Kyrie.

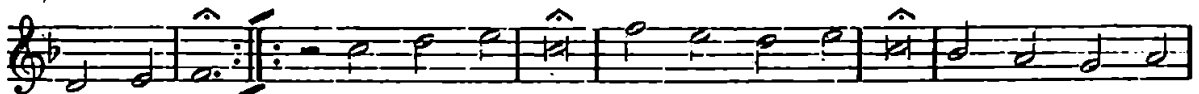
344. Ho-spo-di - ne, všech vě - cí Pa - ne! my pro-sí - me
Všemo-hou-cí Ot - če ne-be - ský! patř la - ska - vě

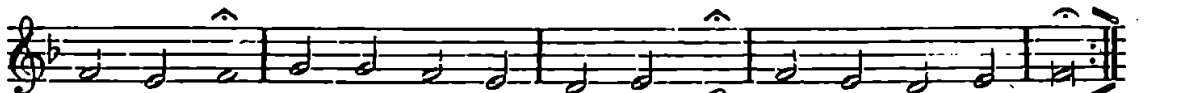
po - kor - ně Te - bě za smi - lo - vá - ní. Kri - ste, Sy - nu Bo - ží,
na lid svůj zemský, Ot - če smi - luj se! Jenž jsi se byl vtě - lil,

věčná ne - stí - hlá Moudro - sti, se - jdi k nám s výso - sti, Králi,
a - bys li - di hří - chu zho - stil, smr - ti věč - né zpro - stil, Kriste,

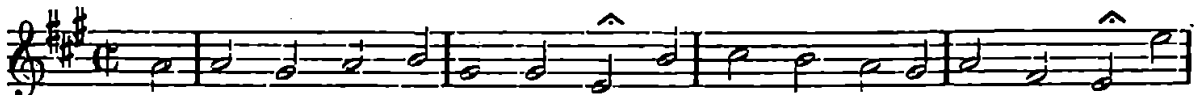

zá - doucí! Ho-spo-di - ne, ó Du - še Sva - tý, U - tě - ši - te
smi - luj se! Po - sil - ni nás ve ví - ře ži - vé, i v kaž - dé ctno -

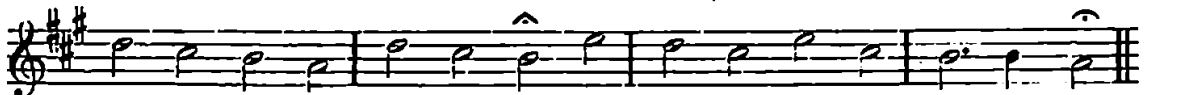

li pra - vý, navštěv nás svý - mi da - ry a buď vždy s ná - mi!
sti sva - té, z své mi - lo - sti bo - ha - té, Pa - ne, smi - luj se!

Gloria.

1. Buď slá - va Bo - hu na ne - bi, a po - koj li - du na ze - mi do -

brou vů - li ma - jí - cí - mu, Pá - na Bo - ha chválí - cí - mu.

2. Chválíme Boha mocného,
dobrořečíme moudrého.
Klaníme se pouze Tobě,
slavíme Tě v každé době.

3. Vroucí dík Tobě vzdáváme
pro Tvou velkou slávu Pane,
Bože, králi slávy stkvoucí,
Bože, Otče všemohoucí!

*) Tato a pod číslem 345. následující píseň obsahují zpěvy, jež staří literáti při mši sv. zpívali.
Toliko při některých částkách jsou slova změněna, nápěvy zůstaly veskrz tytéž.

4. O Synu jednorozený,
Ježíši náš, narozený
z Marie přechisté Panny!
před Tebou se nebe sklání.

5. Ó Kriste, Beránku Boží,
nejdražší všech duší zboží!
kterýž snímáš hříchy světa:
buď milostiv po vše léta.

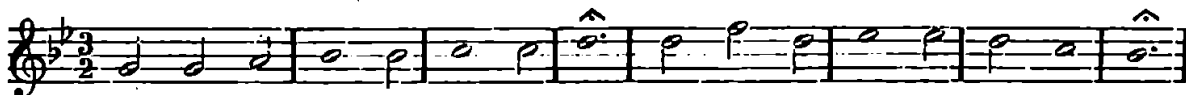
6. Jenž jsi na pravici Otce,
co lidstva jistý zástupce:
rač se smilovat nad námi
a zůstávej vždycky s námi.

7. Ty jsi sám jediný svatý,
na moc, slávu Pán bohatý,
Ty jsi nade vše nejvyšší,
Jezu Kriste nejmocnější!

8. Kraluješ tam na výsosti
s Otcem, s Duchem do věčnosti;
dejž nám, ať se tam dostanem
a věčně Tě oslavujem. Amen:

Graduale.

(Benedictus es Domine, qui intueris.)

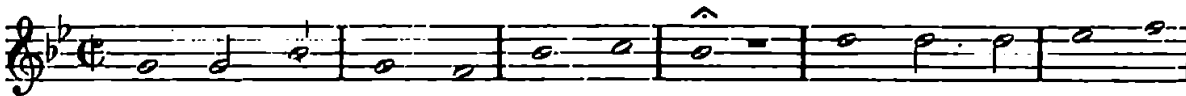
1. Bla-ho-sla - ve - ný Bo-že náš, Jenž vša-kou propast pro-ni - káš,

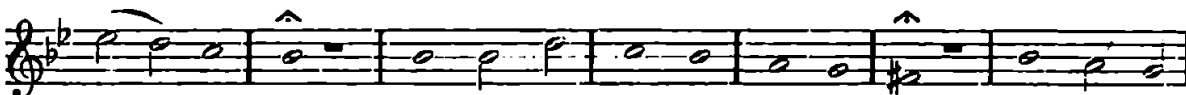
a máš nad ché-ru - by svůj stan, buď o - de všech zve-le - bo - ván!

2. Obloha Tvé je slávy stín,
Tys otců našich Hospodin,
Tobě čest a pochvala
po věků věk neustálá.

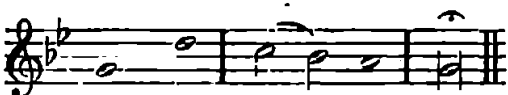
Credo.

1. Vě - ří - me v Bo-ha je - dno-ho, Ot - ce, tvůr-ce vše-

moc - né - ho, Jenž svým slo - vem ne - be, ze - mi stvořil s vše-

li - ký - mi tvo - ry.

2. Věříme i v Syna Jeho,
v Ježíše, Pána našeho,
Jež Otec před věky zplodil,
Jenž se v čase z Panny zrodil.

3. Kristus v bédách zde pracoval,
i se za nás obětoval,
smrtné za nás trpěl rány,
otevřel nám nebes brány.

4. Co Pán smrti z hrobu vyšel,
zas na svět co vítěz přišel,
v oblaku se mocně nesa,
vstoupil k Otci na nebesa.

5. Odtud zase přijde dolů
soudit živých, mrtvých spolu,
až nás vzbudí trouba z hrobu
v posledního soudu dobu.

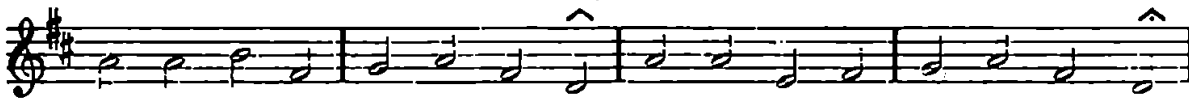
6. Věříme i v Těšitele,
v Ducha, církve ředitele,
Jenž vychází z Otce, z Syna,
s nimi jsa bytost jediná.

7. Věříme v církev obecnou,
Krista Pána choť jedinou
a všech svatých obcování,
věčné s Kristem přebývání. Amen.

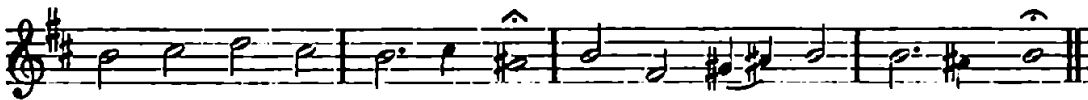
Obětování.

1. Vzácná o - bět se Ti chy - stá, Bo - že Ot - če la - ska - vý!
po - dlé vů - le Je - zu Kri - sta kněz Ti da - ry při - pra - ví;

da - ry Tvoje, chléb a ví - no, o - bé bu - de pro - mě - ní - no,

ja - kož Syn Tvůj po - vě - děl, prv než na Gol - go - tě pněl.

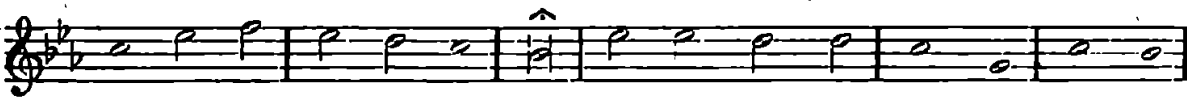
2. Spolu nesem za dar Tobě
naše city, myšlení,
nechat srdce v každé době
láskou k Tobě plamení;
Tobě žítí, Tobě sloužit,
po Tobě vždy snažně toužit,
až se nám dáš za podíl:
to buď nejvyšší náš cíl.

3. Oběti té drahá vůně
vzhůru nad oblak se vznes,
tam, kdež Beránku na trůně
zní andělů slavný ples;
mile na to věno shlédni,
k sobě z prachu nás pozvědni,
vyslyš kající náš hlas,
posvět sluhy své a spas.

Sanctus.

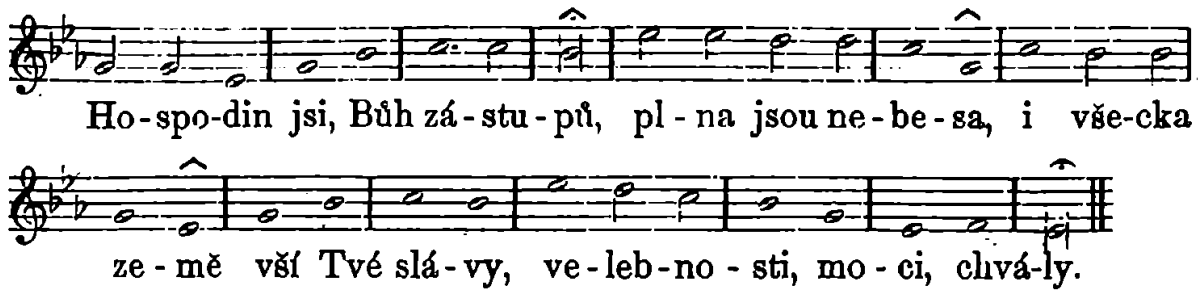
Nej - moc - něj - ší Bo - že Ot - če vždycky sva - tý, nejmoudřej -

ší Sy - nu Bo - ží sva - tý, nej - do - bro - ti - věj - ší Tě - ši -

te - li, v da - řích hoj - ný, mi - lo - sti pl - ný Du - še Sva - tý!

Ho-spo-din jsi, Bůh zá-stu-pň, pl-na jsou ne-be-sa, i vše-cka
ze-mě vši Tvé slá-vy, ve-leb-no-sti, mo-ci, chvá-ly.

Po pozdvíhevání.

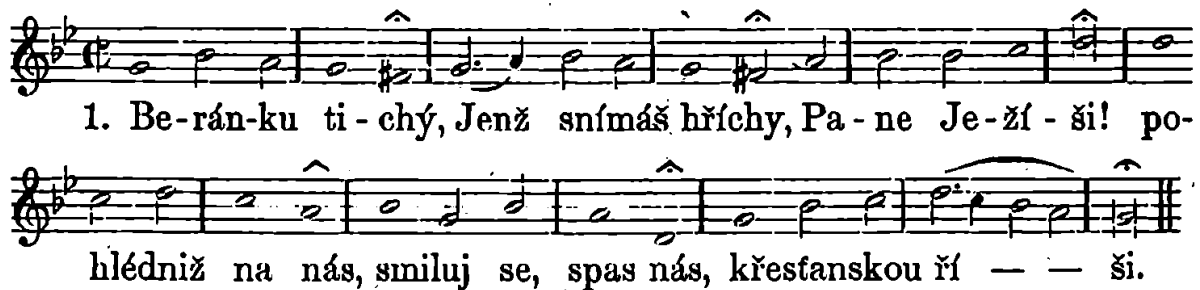

1. Ve-sel-te se, vě-ří-ci! ra-dost se vám sta-la,
Lá-ska věč-ně bla-ží-ci hod vám u-chy-sta-la;
za po-krm se vám manna div-ná po-sky-tu-je, ví-tej-te
své-ho Pá-na; zde Kristus by-tu-je. Ky-ri-e e-lei-son.

2. Ont libý pokrm dušem,
jímž se nasycují,
tak že divným způsobem
nikdy nepomíjí;
tělo tou svatou stravou
mění se v Boží chrám,
z hrobu vzkřísí se slávou
je jednou Kristus sám. Kyr. el.!

3. Ježíši nejmilejší,
ó Ty věčná Dobroto!
buď Ti chvála nejvyšší;
i prosíme o to:
až půjdeme ze světa,
nám poskytni tu svátost,
z níž naděje vykvetá,
že dáš věčnou radost. Kyr. el.!

Agnus Dei.

1. Be-rán-ku ti-chý, Jenž snímáš hříchy, Pa-ne Je-ží-ši! po-
hlédniž na nás, smiluj se, spas nás, křesťanskou ří-ši.

2. Beránku Kriste!
Ty jsi zajisté
Syn Boží pravý,
s Otcem svým sedíš,
v propasti hledíš,
Ty jsi král slávy.

3. Sedíš na trůnu,
Pán cherubínů,
vše se Ti koří;
prosí každý z nás,
abys přijal nás
na milost Boží.

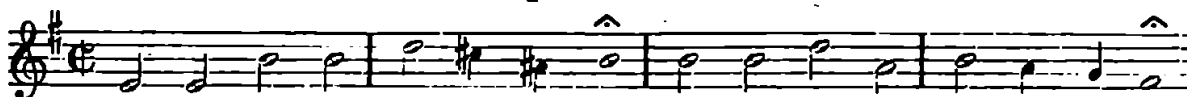
4. Tebe velebí,
kteříž jsou v nebi,
svatí andělé,
s nimi plesají,
slavně zpívají
duše zvěčnělé.

5. Obětovaný
za nás křesťany
na svatém kříži!
smrt jsi podstoupil
a nás vykoupil
s velkou obtíží.

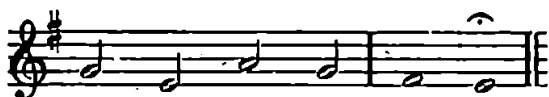
6. Ty jsi Spasitel,
naš Vykupitel,
Beránku Boží!
krvís nás koupil,
z ohně vykoupil,
jenž věčně hoří.

7. Beránku Kriste!
Ty jsi zajisté
Kníže pokoje:
prosíme všickni,
nyní i vždycky:
vyveď nás z boje.

K požehnání.

1. Pro své sva-té rá-ny, Pa-ne! pro zá-slu-hy ne-pře-brané

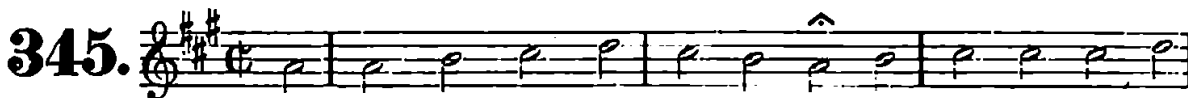
smi-luj se nad ná-mi!

2. Na smrt Tvoji vzpomínáme,
čest a slávu Ti vzdáváme,
dej nám požehnání!

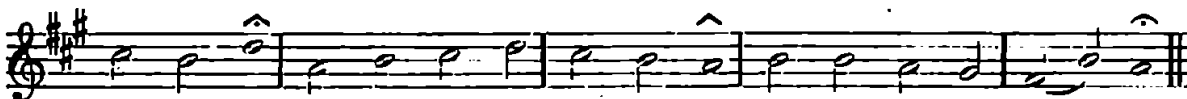
3. Poездеjší naší pouti
rač nám místa poskytnouti
v své nebeské říši. Amen.

II. O slavnostech.

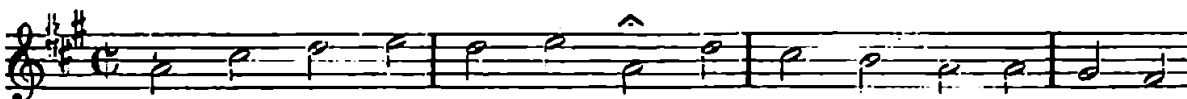
Kyrie.

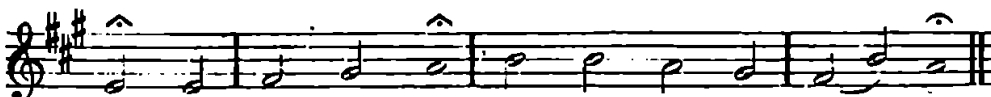
Ho-spo-di - ne vše - mo-hou-cí, Pa - ne mi - lý, pře-

žá - doucí! pro své mi - lo - sr - denství smi-luj se nad ná - mi!

Kri - ste s ne - be po - sla - ný, na - ro - ze - ný z či - sté Pan-

ny, z mi - lo - sti své smi-luj se nad ná - mi!

Gloria.

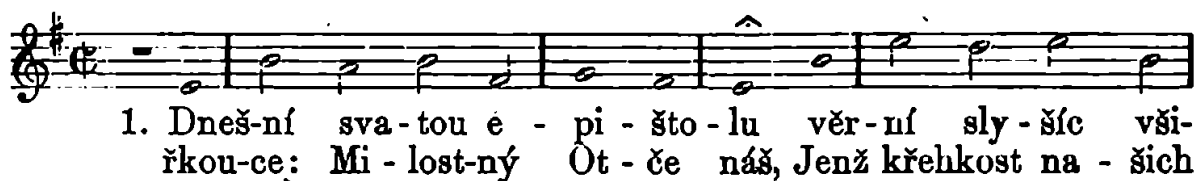

2. Tobě Otče, nebes králi,
všudy zněte písně chvály,
Tobě Kriste, náš Beránku,
zněte díky k slávy stánku!

3. Ulituj nás, Boží Synu,
kterýž snímáš světa vinu,
Pán jsa dobrý, všemohoucí,
uslyš naše prosby vroucí!

4. Sláva Tobě, Duše Svatý,
ve svých dařích přebohatý!
vládneš, blaže nás člověky,
s Otcem, s Synem věků věky.

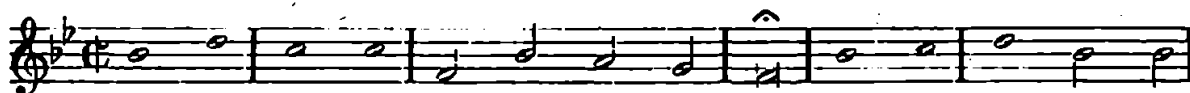
Graduale.

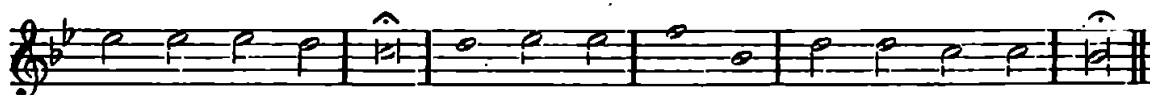
2. Ó Ježíši, věčný vůdce!
Ty sám zpravuj naše srdce,
čiň je zemí plodnou,
k semenu způsobnou,
ať símě Tvého učení
nepadne v cestu, ni v trní,
ani v zemi skalní,
kdež vlažnosti není;
zvlaž símě ujaté
v své krvi svaté;
a je zahřej v hojnosti
sluncem milosti.

3. Duše Svatý, dobrotivý!
navštěv lid svůj žádostivý,
zažeň satanáše,
obnov srdce naše,
odejmi hluchotu uší,
způsob, ať slovo Tvé slyší
každý užitečně,
plní je skutečně.
Protož všickni věrní
se vší snažností
slyšmež Boží učení,
hlas ten s výsosti.

Credo.

1. Je - den je Bůh, tvůr - ce všech tvo - rů, Pán a vlád - ce moc -

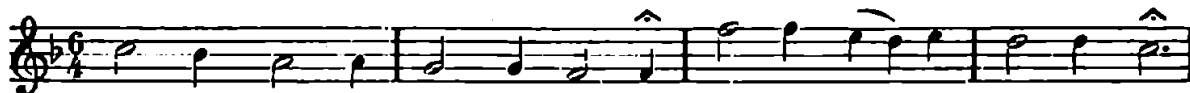

ný vše - ho - mí - ra, O - tec, Ho - spo - din an - dělských sbo - rů.

2. S nebe vyslal nám Spasitele,
Syna svého, aby v lidském těle
zhojil Adamovo plémě celé.

3. Otec a Syn Ducha vysílá,
by nás milost Jeho posvětila,
církve mocí Jeho vítězila.

Obětování.

1. Přij - mi o - bět srd - cí, Pa - ne! s Ot - covskou svou vládno - stí,

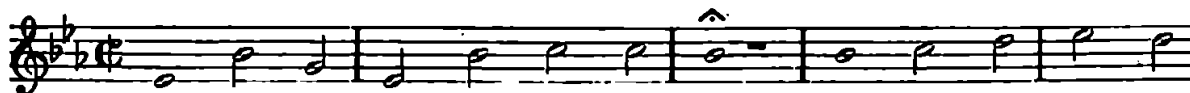

dým mo - dlit - by , nechať va - ne k trůnu Tvé ve - leb - no - stí.

2. Tobě, Bože! obětujem
všecka svoje myšlení,
vůli svou Tvé podrobujem,
Tvoji jsme do skončení

3. Tebe ctíme, velebíme,
za vše vroucně děkujem,
dej, ať Tebe hodně ctíme,
a věčně oslavujem.

Sanctus.

1. Sva - tý, sva - tý, Bůh, O - tec náš, sva - tý Kristus Pán,
Ho - spo - din, Pán Bůh zá - stu - pů chvá - lí - cích Jej vě -

Me - si - áš, U - tě - ši - tel Duch Sva - tý. slá - vy,
ky vě - kův; i jsou pl - na ne - be - sa

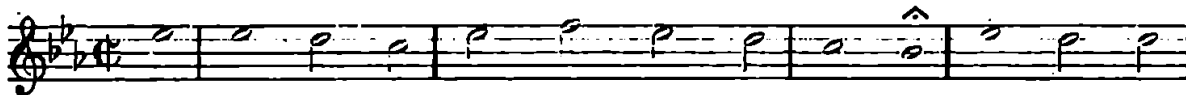
chvá - ly Je - ho, vše - cko hlá - sá zřej - mě, že jest sva - tý:

Bůh O - tec, Syn, i Duch Sva - tý.

2. Požehnaný, Jenž přicházíš
v jménu Páně, Tys náš Ježíš.
Hosanna na výsostech!
Cherubín se serafnem
dnem, nocí před Božím trůnem
ustavičně zpívají:
Svatý, svatý, vždycky svatý,
nad vše svatý, třikrát svatý,
Bůh Otec, Syn, i Duch Svatý.

Po pozdvíhování.

1. O Je - ží - ši, Jenž jsi k spá - se du - ší s ne - be se -

stou - pil a nás vy - kou - pil: ne - za - tra - cujž nás, a - le spa -

siž nás na vý - so - sti!

2. Jenž máš moc zde odpustiti hříchů,
odpuť z milosti, zbav nás žalosti,
popřej radosti, spasiž nás věčně
na výsosti.

Agnus Dei.

1. Be - rán - ku Bo - ží, Kri - ste! rač nám dát srd - ce či - sté,

by - chom v Tvé vů - li stá - li vždy na kaž - dém mí - stě;
smi - luj se nad ná - mi!

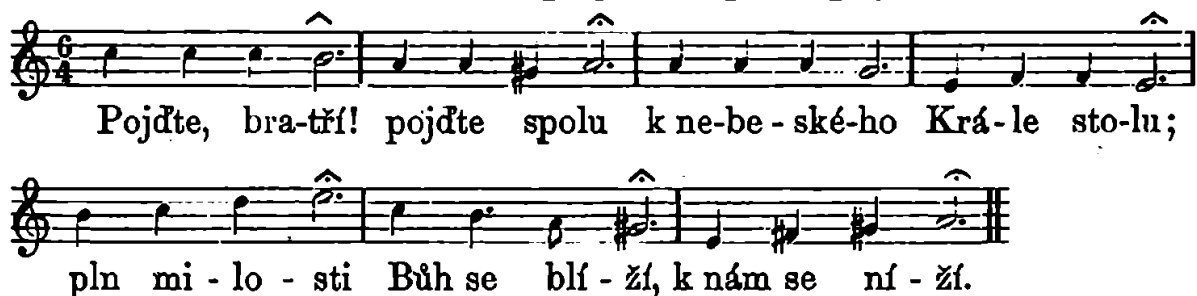
2. Beránku, Boží Synu,
Ty snímáš hříchů vinu,
sejmiž i s nás těžký trest
přemnohých zlých činů;
smiluj se nad námi!

3. Beránku, náš Ježíši,
znáš potřeby vezdejší,
zruš v světě války,
dej pokoj, rozbroj ukonejši;
smiluj se nad námi!

4. Zjev nám světlo v temnosti,
Beránku, z Tvé milosti,
abychom dokonali
život v nevinnosti;
smiluj se nad námi!

5. Pro lásku své Rodičky
uslyš nás, své ovčičky,
Beránku náš, Ježíši,
uved' nás, ukaž nám
cestu k věčné říši! Amen.

Když lid k sv. přijímání přistupuje.

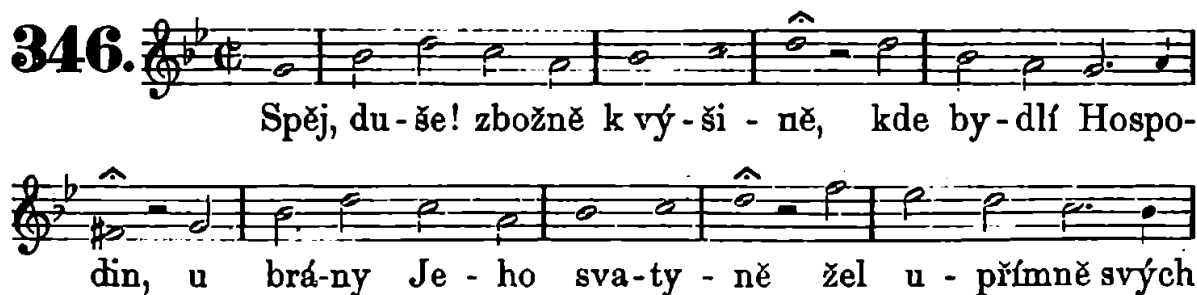
Pojďte, bra - tří! pojdte spolu k ne - be - ské - ho Krá - le sto - lu;
pln mi - lo - sti Bůh se blí - ží, k nám se ní - ží.

2. Pán se blíží, srdce vzhůru!
pějme písně nebes kůrů,
duši vroucí, duši čistou vzdejme
Kristu!

3. Vítej Pane — vítej Kriste!
ó naplň své sliby jisté:
milo se již v nás uhosti svou milostí!

III. O slavnostech.

Na začátku.

346.

Spěj, du - še! zbožně k vý - ši - ně, kde by - dlí Hospo -
din, u brá - ny Je - ho sva - ty - ně žel u - přímně svých

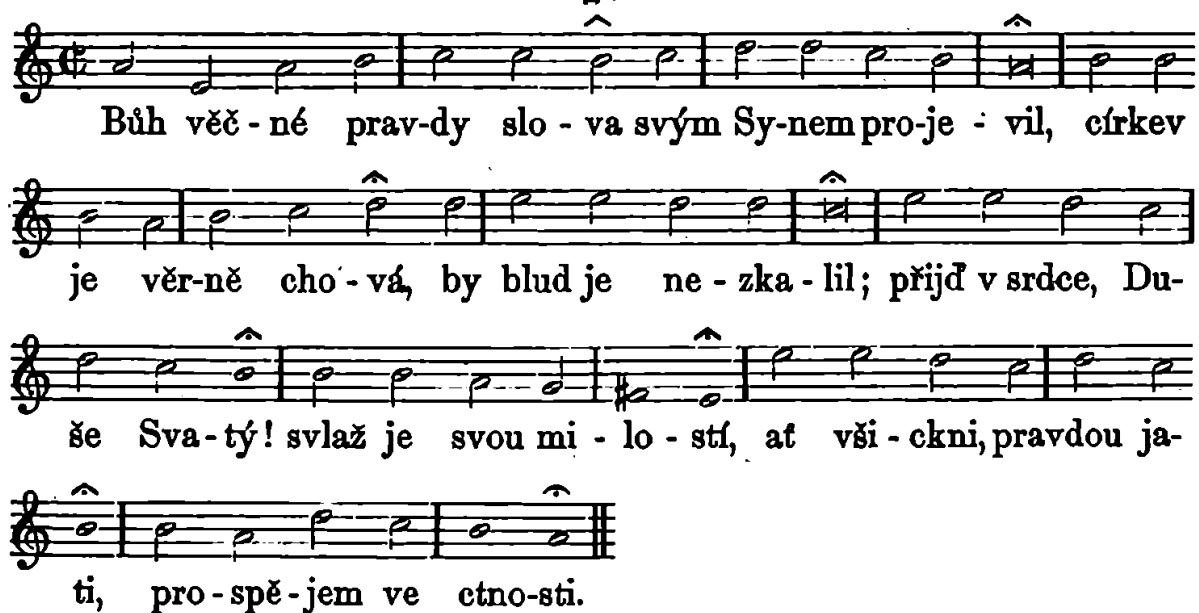
vin. Ó Bo - že, dár - ce mi - lo - sti! ne - suď nás dle své
pří - sno - sti, od - pust nám na - še pro - vi - ny, přij - mi nás
o - pět za sy - ny; ó přij - mi nás, ó přij - mi za sy - ny.

Gloria.

Buď Bo - hu čest a slá - va, Jenž trů - ní na ne -
bi a bla - hý po - koj dá - vá všem, kdož Ho ve - le - bí.
Chc - em do - bré vů - le bý - ti a To - bě po - vděč -
ni, ó Bo - že! rač v nás vlí - ti svůj po - koj po - věč - ný.

Evangelium.

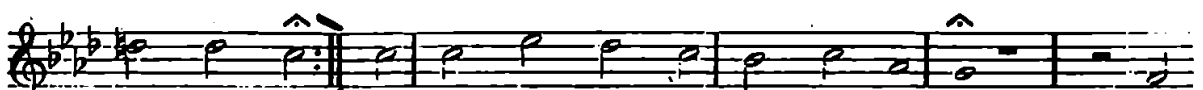

Bůh věč - né prav - dy slo - va svým Sy - nem pro - je - vil, církev
je věr - ně cho - vá, by blud je ne - zka - lil; přijď v srdce, Du -
še Sva - tý! svaž je svou mi - lo - stí, at vši - ckni, pravdou ja -
ti, pro - spě - jem ve ctno - sti.

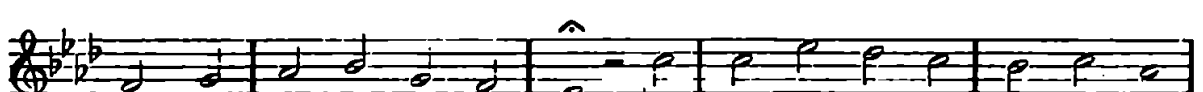
Credo.

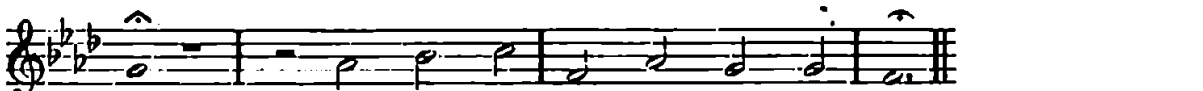
Ty Ot - če, Sy - nu, Tě - ši - te - li! jsi Bůh náš ve třech
od Ot - ce stvo - řen byl svět ce - lý, On ří - dí světa

je - di - ný, Syn Bo - ží, vy - slán k na - ší spá - se, o -
dě - ji - ny,

díl se lid - skou po - do - bou: a cír - kve há - jí v každém ča -

se Duch Sva - tý po - šlý od o - bou.

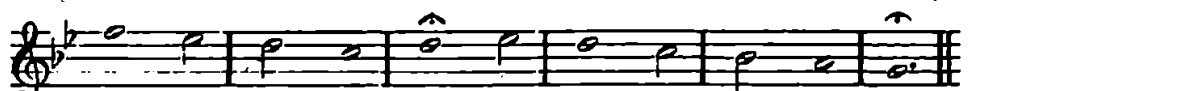
Obětování.

Zde s chlebem, s ví - nem ne - sem své srd - ce ko - bě - ti,
sva - tou se bázní tře - sem, hřích ma - jíc v pa - mě - ti,

chcet na ol - tá - ři dlí - ti Syn Bo - ží je - di - ný, sám o -

bě - tí chce bý - ti za svě - ta zlo - či - ny.

Sanctus.

Aj sva - tý, sva - tý, sva - tý jest Bůh náš, Ho - spo - din. Tak

pě - je lá - skou zña - tý od vě - ků se - ra - fín, tak Bo - hu

ne - bem, ze - mí čest bu - diž hlá - sá - na, vy, tvo - ry! ú - sty
vše - mi vždy pěj - te „Ho - san - na.”

Po pezdvihování.

O schyl se, Bo - že! té - to chvíle, a po - svět nás svou
Tvůj Syn se o - bě - tu - je mi - le zde za nás To - bě
mi - lo - stí, v Sváto - sti; zde po - krm du - chovní se tvo - ří, by
kaž - dý zů - stal věč - ně živ, zde kol - kol an - dě - lé se
ko - ří; kdo po - cho - pí vel - ký ten div?

Agnus.

Hle, Je - žíš do - ko - ná - vá, Pán svě - ta v bo - lech pní, lká,
bled - ne, du - cha vzdá - vá, krev ce - dí po - slední. Ach, náš Be -
rá - nek ti - chý sám za o - bět se dal, by, zhladiv lid - stva
hří - chy, nám bla - ho ob - jed - nal.

Při sv. přijímání.

Jak Te - be mám do - sí - ci, jsa hří - chem zo - ha - ven? ó
rač jen slo - vo ří - ci, a bu - du u - zdra - ven; Ty cho - ti
du - še mo - jí, má tou - ho nej - slad - ší! ó necht mne s Tebou
spo - jí Tvá lá - ska nej - blaž - ší.

Po sv. Přijímání.

Chval du - še Pá - na, chval! aj, ve sva - tém již sí - dlí stán -
ku Tvůj Bůh a Král, ne - be - ské - mu se koř Be - rán - ku,
an za - ví - tal ve tvém stánku, klaň se Mu, klaň, chval Jej, chval!

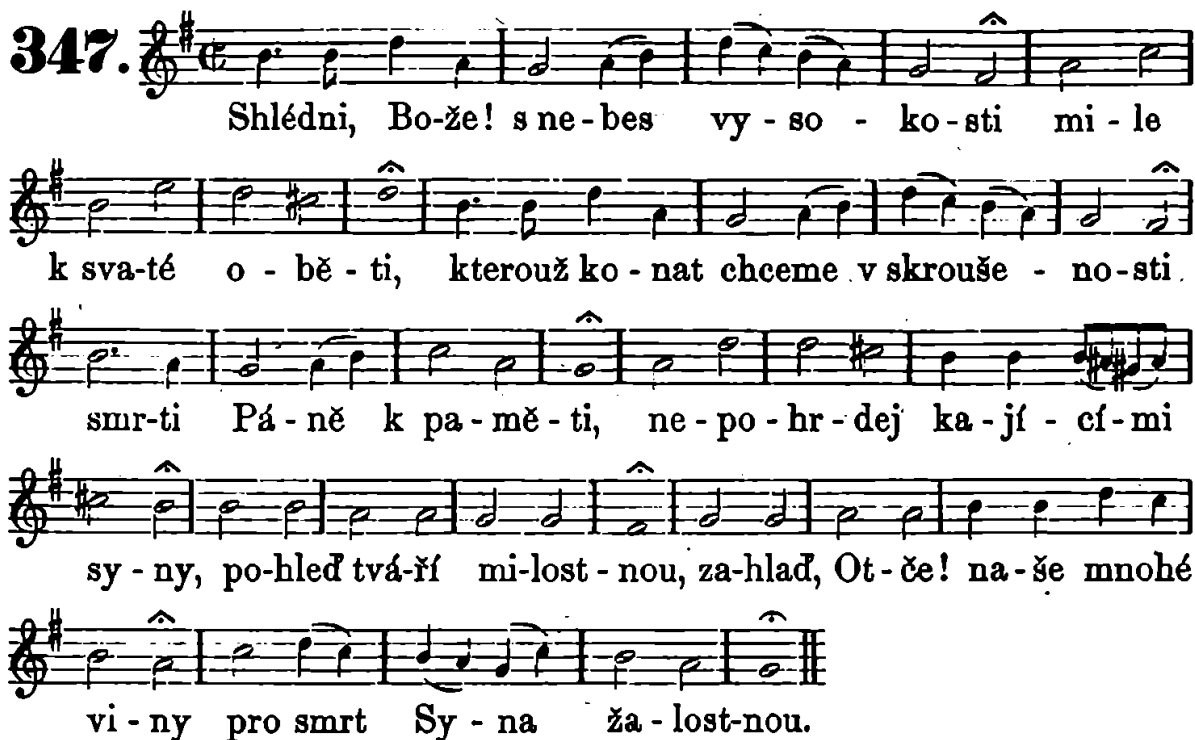
Ku konci.

Rač Bo - že po - že - hna - ti své věr - né ro - di - ně,
rač o - chranu jí dá - ti, ať ži - je v ne - vi - ně;
až jed - nou v smrti do - bě nás k soudu po - vo - láš, ó
při - jmi du - ši k so - bě, mi - lost - ný Bo - že náš!

I. Obecní.

Na začátku.

347.

Shlédni, Bo-že! s ne-bes vy - so - ko - sti mi - le
k sva-té o - bě - ti, kterouž ko - nat chceme v skrouše - no - sti.
smr-ti Pá - ně k pa - mě - ti, ne - po - hr - dej ka - jí - cí - mi
sy - ny, po - hled' tvá - ři mi - lost - nou, za - hlad', Ot - če! na - še mnohé
vi - ny pro smrt Sy - na ža - lost - nou.

Gloria.

Zvěstovaly andělů Tvých hlasy, když byl Kristus narozen, že nám slávy Tvé, že míru, spásy nastal přezádoucí den;		Pane! dej, by blažil v zemské říši mír nebeský člověky, Tobě ale zde i v nebes výši sláva budiž na věky.
---	--	---

Evangelium a Credo.

Když Pán Ježíš u věk mužný dospěl, kázal slova moudrosti, aby každý v lásce Boží prospěl, a pak došel blahosti;		církví svěřil pravdy věčné sklady, a krví je zpečetil; Otec Duchem moudrosti a rady Církev tuto posvětil.
---	--	--

Při Obětování.

Přijmi, Bože! dary s laskavostí, jež Ti církev podává, každý z nás Ti srdce s ochotností v službu věrnou oddává;		Tebe milovat a Tebe ctíti s myslí vždycky nevinnou, pro Tvé jméno trpět a umříti: to nám touhou jedinou.
---	--	---

Sanctus.

Tam, kdež koří se Ti u podnože Tvého trůnu — sborové, tam zavzněte Tobě, velký Bože! naší úcty zvukové:		svatý Hospodin náš, svatý věčně, plný slávy, veleby, oslavuj Ho všeliký tvor vděčně na zemi, i na nebi!
--	--	--

Po pozdvíhání.

O náš Je - zu! Ty jsi do - bro - vol - ně slá - vy své se
ob - lou - pil, bys na kří - ži za nás u - mřel bol - ně a z tre -
stu nás vy - kou - pil; aj, Ty du - ši za po - krm se dá - váš
v pře - po - div - né Svá - to - sti: co je člo - věk, že Ty ne - u -
stá - váš, bla - žit ho svou mi - lo - stí?

Memento a Agnus Dei.

Ty, Jenž otevřel jsi nebes brány a nás přijal za syny, Kriste! mrtvých duše pro své rány vyveď z trestů hlubiny;	náš Beránku, spásy věčné zdroji! duše lidské ulituj, mír dej v světě a po tomto boji v stánku svém nás ubytuj!
---	---

K přijímání.

Blahý, kdož se k stolu Páně blíží hříšců všech a viny prost: v jeho srdce laskavě se sníží nejvzácnější s nebe host;	s ním Syn Boží v této svaté chvíli vchází v lásky jednotu, dává útěchu a k boji síly, krmí duši k životu.
---	--

Ku konci.

Chceme kráčet cestou nevinnosti, kterouž svatí chodili, Otče, Synu, Duše! dej nám k ctnosti milost rady, posily;	nedej hynout pokušením světa, s námi buď a žehnej nás, až pak dojdou jednou naše léta, Bože, duše naše spas!
---	---

II. Obecná.

Na začátku.

348.

Bo - že! před Tvou ve - leb - no - stí na ko - le - na
dej nám po - třeb - né mi - lo - sti, o to vroucně

pa - dá - me,
žá - dá - me; jsouce ob - tí - že - ni vi - nou, lká - me: rač nám
od - pu - stit, nechať du - še ne - za - hynou, Kriste, rač je o - či - stit!

Gloria.

Sláva na výsosti Tobě,
věčný Králi, Bože náš!
pokoj budiž v každé době
nám, jež za své dítky máš.

Tvorstvo světa veškerého
zpívej Tobě čest a dík,
žeš nám poslal Syna svého,
Jenžto náš je prostředník.

Evangelium.

Slovo Páně objevuje
k věčné vlasti cestu nám:
kdo je plný, následuje
Krista v Jeho věčný chrám.

Učiň srdce naše čisté,
ať jest půdou úrodnou,
svému semenu dej, Kriste!
vznik a vláhu příhodnou.

Credo.

Vzývám, věčný Otče! Tebe,
vůli Tvá vše stvořila;
Tvůj milý Syn přišel s nebe,
Panna Jej porodila;

Duch Svatý v nás vlévá síly
a útěchu v úzkosti,
prostředky nám dává k cíli,
světí duše k blahosti.

Při Obětování.

1. Přijmiž obět čistou, Pane!
nechať nám je k spasení,
přijmi dary věnované,
kterézto se promění
v tělo a krev Syna Tvého,
jak sám zřejmě vyslovil,
když hod zákona nového
slavně byl ustanovil.

2. S těmi dary buď za věno
Tobě naše myšlení,
vůli Tvé buď podrobno
naše všecko činění,
přijmiž naše práce, statky,
vše, čím každý z nás je živ,
radosti i nedostatky;
shlédni k nám, buď milostiv!

Sanctus.

„Svatý, svatý, věčně svatý
Hospodin, náš Pán a Bůh,”
takto zbožnou láskou zňatý
zpívej Tobě každý duch!

Plnát jsou Tvé velebnosti,
Bože! zem i nebesa,
každý tvor ať s uctivostí
„hosanna” Ti zaplesá!

Po pozdvihování.

1. Che - ru - bí - ni, se - ra - fí - ni! do - lů s ne - be sstu - puj - te,
ja - ko na ne - be - ské sí - ni Bo - ha zde o - sla - vuj - te;

važ - te, že zde k nám se blí - ží ne - be - ské - ho Ot - ce Syn,

Jenžto za - hla - dil na kří - ži věč - né tre - sty na - šich vin.

2. Buď od nás všech pozdravena, převelebná Svátosti! Kristem nám doporučená co závdavek milosti;	manna jsi, jenž duši slíš, proti smrti spasný lík, útěcha v poslední chvíli: Tobě čest a věčný dík!
---	--

Při přijímání.

1. O Ježíši, vzácný hoste!
v srdci mém chceš stánek mít,
rci, ať hříchů všech je prosté,
bys v něm důstojný měl byt.
V Tebe věřím, v Tebe doufám,
Tebe vroucně miluji,
že jsem zhřešil, oplakávám
a srdečně lituji.

2. Ty mne k lásce sám pobádáš,
ó Beránku nejtišší!
an jdeš ke mně a ukládáš
v srdci mém slast nejvyšší;
rajské blaho, samo nebe
vchází v mého srdce chrám,
kdykoli pobožně Tebe
ve Svátosti přijímám.

3. Ne však jen pro ty radosti
a že ke mně štědrý jsi,
miluji Tě s upřímností:
že sám v sobě dobrý jsi;
Tebe ctíti neustanu,
Tobě, dárci spasení!
věrně sloužit jako Pánu
bude vždy mé snažení.

K požehnání.

Bože! požehnej nás všechny,
ať vždy v ctnosti trváme,
k spáse svojí chléb andělský
důstojně přijímáme;

dej nám žítí k Tvoji chvále,
jak nám velíš, Otče náš!
uděl v boji síly stálé,
veď nás tam, kde přebýváš.

III. Obecná.

Na začátku.

349.

Ó shlédni, Bo - že věč-ný! k svým dít - kám la - ska-
vě a při-jmi zpěv sr - deč-ný, vzda-ný Tvé o - sla - vě: ne-
hled na na - še vi - ny, viz, Kri-ste! v srdci žel, od-
pust nám hříš-né či - ny, pro něž jsi v bo-lech pněl.

Gloria.

Zazněte čest a sláva
tam k nebes prostoře,
kdež anděl věky vzdává
Ti úctu v pokoře;

ó Bože! slyš ty chvály,
jež pjeje Ti Tvůj lid,
dej v světě pokoj stálý,
dej srdci pravý klid.

Evangelium.

Církev nám ohlašuje
Tvé, Bože! učení,
jež k ctnosti povzbuzuje
a vede k spasení.

Nechť Svatý Duch udílí
nám pravé moudrosti,
abychom vždy plnili
Tvé slovo s radostí.

Credo.

Bůh Otec zem a nebe
svým slovem utvořil,
Syn Boží za nás sebe
na kříži pokořil,

Duch Svatý ve Svátosti
v nás s nebe pramení,
Bůh trojjediný ctností
nás vede k spasení.

Obětování.

Náš Otče! račiž sobě
tu obět oblíbit,
kterouž pokorně Tobě
podává kněz a lid;

my nejsme sice hodni
svým Otcem Tebe zvat,
uě nás Tebe den po dni
vždy více milovat.

Sanctus.

Zpívejme s nebeštany:
Svatý jsi, Bože náš!
svědčí Tvé hvězdné stany,
že slávou oplýváš.

Tvé Božské velebnosti
na věky čest se děj,
tvor každý s uctivostí
vroucí Ti chválu pěj!

Po pozdvihování.

1. Je - ží - ši Kriste náš! Tys druhdy sstoupil s ne-be, by
za nás vy - dal se - be, teď zde se u - krý - váš. Ach,
jak se ne - vděč - ně Ti, Bo - že, od - mě - ňu - jem! proč
pak Tě ne - mi - lu - jem u - pří - mně, sr - deč - ně!

2. O nedej krvi své,
by marně byla tekla,
zbav hříchů nás a pekla,
ať dojdem slávy Tvé.

Račiž se smilovat
laskavě nad mrtvými,
ať v nebi se svatými
mohou se radovat.

K přijímání.

Jaká to milost nám!
Ty — hříšné nevděčníky
zveš svými hodovníky,
v pokrm se dáváš sám.

Rač slovo promluvit,
a bude dostatečné,
by v našem srdci věčně
Tvé mohlo sídlo být.

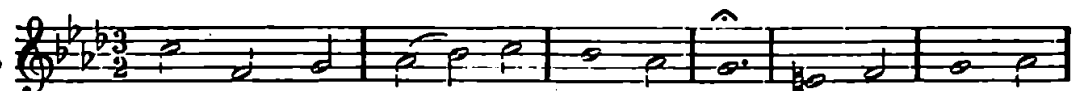
K požehnání.

Buď, Pane! tělo Tvé
nám v ctnosti posilněním;
buď Tvá krev upevněním
nám v lásce bratrské.

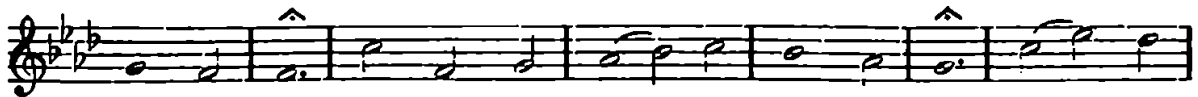
Teď jdem za práci svou,
chcem rozkazy Tvé konat,
rač vůli v nás dokonat
milostí všemocnou.

IV. Obecná.

Na začátku.

350.

Před ol - tá - řem Tvým kle - čí - me, vše - mo - hou - cí

Bo-že náš! k To-bě o - či o - bra - cí - me, Jenž v ne-

be - sích sí - dlo máš. Od - pust nám, Ot - če! pro vi - ny,

při-jmi nás o - pět za sy - ny, ne - suď, ne - za - mí - tej

nás, ne - suď, ne - za - mí - tej nás!

Gloria.

Tobě, světa vládci, vděčně
chvalozpěv buď věnován,
a pokoj od nás srdečně
lidem dobré vůle přán!

Vzduch, moře, zem i obloha
Tě všemocného chval Boha,
duchů sbor Tě oslavuj,
duchů sbor Tě oslavuj!

Evangelium.

Díky za chléb slova Tvého,
jenž nás vede k spasení,
světlo ze světla věčného
je to svaté učení;

rač rozšířit je po světě,
ať blud srdce již nehněte,
pravda Tvá ať vévodí,
pravda Tvá ať vévodí!

Credo.

Tobě, Otče! se klaníme,
Ty jsi všeho světa Pán;
Krista, Syna Tvého ctíme,
Jenž nám k spáse byl poslán;

těž v darech dobrých bohatý
buď oslavován Duch Svátý,
laskavý Posvětitel,
laskavý Posvětitel!

Obětování.

Rač od nás přijmout milostně
tuto obět přestatou,
pro Syna muky žalostné
ať je hříchů výplatou;

s ní statky, též dar života,
co dala nám Tvá štědrota,
všecko Ti obětujem,
všecko Ti obětujem.

Sanctus.

„Hosanna” s plesem zpívejme
Bohu v sídle hvězdnatém;
a vroucné díky vzdávejme
v srdci láskou rozžatém.

Již béře se požehnaný,
sem k spáse duší poslaný,
věčný Boha Otce Syn,
věčný Boha Otce Syn.

Po pozdvihování.

Shlédni, Ot - če! s jasné vý - še vlídným na o - bět o - kem,
an sbor kře - sta - nů Je - zí - še chválí v ci - tu hlu - bo - kém ;
jeť Kri - stus na - še na - dě - je, nechť nám smrt Je - ho
pro - spě - je, již - to teď o - hla - šu - jem, již - to
teď o - hla - šu - jem.

Při Agnus.

Druhdy v ukrutné bolesti
Pán na kříži rozpjat byl,
a to pro naše neřesti,
teď pak v Svátosti se skryl;

abychom přišli k oslavě,
s nás hříchy snímá laskavě
tichý Boží Beránek,
tichý Boží Beránek.

Při přijímání.

Tebe v Svátosti skrytého
přijmouti chce srdce mé,
Jezu! rci, a mne hříšného
hned očistí slovo Tvé.

Ó Panc! přijď, buď hostem mým,
milosti Tvé ať okusím —
vyslyš prosbu skroušenou,
vyslyš prosbu skroušenou.

Skončení.

Obět, Otče! dokonavše,
za milost Ti děkujem.
Moc a stědrost Tvou poznavše,
s důvěrou k své práci jdem.

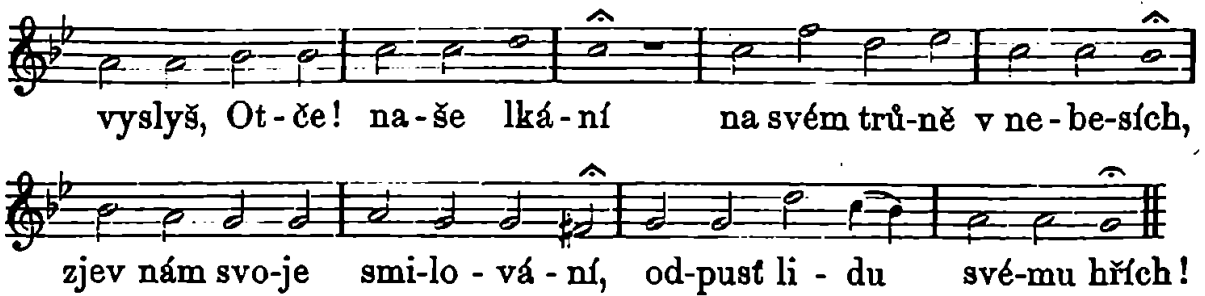
Duchovní sděl nám poklady
moudrosti, síly a rady,
žehnej nás a opatruj,
žehnej nás a opatruj!

V. Obecná.

Na začátku.

351.

Ja - ko dí - ky k otci své - mu o - bra - cí - me s důvě - rou
k To - bě, Bo - hu všemocné - mu, skormouce - nou mysl svou:

vyslyš, Ot - če! na - še lká - ní na svém trů - ně v ne - be - sích,
zjev nám svo - je smi - lo - vá - ní, od - pust li - du své - mu hřích!

Gloria.

Stvořiteli, Bohu Otci,
zazní zvučný chvalozpěv;
čest buď Synu stejné moci,
Jenžto za nás dal svou krev;

buď i Tobě rovná chvála,
Duše! dárce milosti.
Bože velký, sláva stálá
buď Ti až do věčnosti!

Evangelium.

Rci, jak máme ctítí Tebe,
Bože! za Tvou dobrotu,
žes nám poslal vůdce s nebe
ku věčnému životu?

Jasně svítí slovo Jeho
naездеjší pouti nám,
bychom došli cíle svého
tam, kde odplatou jsi sám.

Credo.

Spasiteli, Jezu Kriste!
k Tobě vždy se chceme znát,
pro Tvou víru z lásky čisté
statky, ano krev chcem dát.

Zníti bude neustále
v srdci nám Tvé církve hlas;
církve Tvá je hrad na skále,
jež Ty chráníš v každý čas.

Při obětování.

Otče! nesem dary Tobě,
jak nám přikázal Tvůj Syn,
Jenžto u večerní době
zázračný vykonal čin.

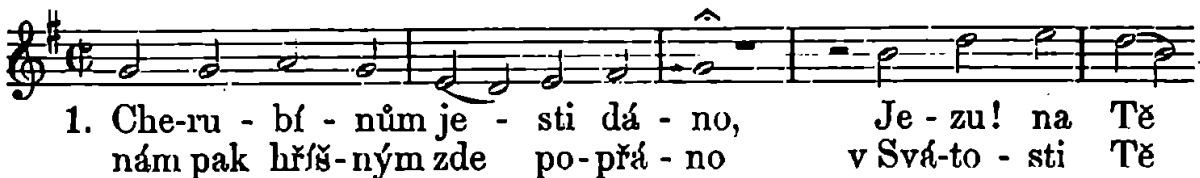
Má se v darech těchto krýti
Jeho tělo, Jeho krev;
rač k oběti vlídně zřítí,
odlož pro Krista svůj hněv!

Sanctus.

Svatý Bůh náš v jasném stanu,
svatý, nejvyšší svatý jest.
Vzdejte, sbory nebesťanů,
nejvyšší Mu vzdejte čest!

Slávy Jeho plna země,
plny světy na hoře,
skláněj se Mu však plémě
u nejhlubší pokoře.

Po pozdvihování.

1. Che - ru - bí - nům je - sti dá - no, Je - zu! na Tě
nám pak hříš - ným zde po - přá - no v Svá - to - sti Tě

v ne - bi zřít, Bo - že! Ty nás ve způ - so - bě chle - ba,
 ve - le - bit;

ví - na k so - bě zveš, a nám v křehko - sti a v mdlobě

sí - ly po - skyt - nou - ti chceš.

2. Půjdem tedy v každé strasti
 vezdejšího života
 k Tobě, Jenž jsi studně slasti
 a nestíhlá štědrota.

Propůjč jen, ó vzácný hosti!
 Jenžto svou zde kryješ zář,
 bychom někdy, hříchu prosti,
 spatřili Tvou Božskou tvář.

K přijímání.

K stolu Páně jíti mohu,
 kdo vypraví tento div?
 jak uchystám svému Bohu
 stánek, aby v něm byl živ?

Duši moji víra, láska,
 naděje též ozdobuj!
 pak Ježíš, má sladká částka,
 vejde tam a bude můj.

Při požehnání.

Obět Tvá je dokonána
 Bože, Králi nejvyšší,
 a Tvá smrt je zvěstována,
 náš Beránku nejtišší!

Dej, ať stále rozjímáme
 Tvé na kříži skončení,
 buď vše, co kdy vykonáme,
 Tobě k cti, nám k spasení.

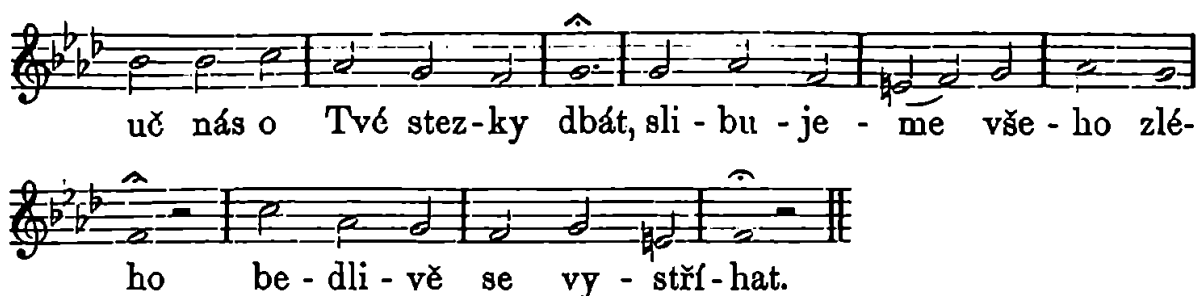
VI. Obecná.

Na začátku.

352.

To - bě, Pa - ne na vý - so - sti! s po - ko - rou se
 srd - ce pl - ná skrouše - no - sti za o - běť při -

kla - ní - me, Sej - mi s nich, co ne - či - sté - ho,
 ná - ší - me.

uč nás o Tvé stez-ky dbát, sli - bu - je - me vše - ho zlé-
ho be - dli - vě se vy - stří - hat.

Gloria.

Sláva Tobě, velký Bože!
Jenž jsi stvořil tento svět,
Jenžto voláš slunce z lože
a rozsíváš jarní květ.

Jitřní záře, duhy krása,
zem i nebe, den i noc
všecko slávu Tvoji hlásá,
všecko zvěstuje Tvou moc.

Graduale.

Ty, Jenž dáváš klasům zrání,
Jenžto šatíš lilie,
dej se nám vždy lépe znáti,
jak Tě Syn Tvůj zjevuje.

Svaté světlo slova Tvého
voď nás ve tmách života,
a přiveď na konci jeho
tam, kde věčná blahota.

Credo.

Věřím v Tebe, Vševládnoucí,
Ty jsi pravý Otec náš,
Ty svou rukou všemohoucí
krmíš nás a odíváš;

dals nám Syna jediného,
by svou krví smyl náš dluh,
vyslal jsi Ducha Svatého,
by v Něm obžil lidský duch.

Obětování.

1. Přijmi dary sluhy svého,
jež Tvá země zplodila,
které moudrost Syna Tvého
k svatým hodům zvolila.
Nechť jsou, Otče! milé Tobě,
jako zápal Abelc,
proměnit se v brzké době
v obět Vykupitele.

2. S obětí tou obětujem
Tobě všecku práci ctnou,
službě Tvoji zasvěcujem
tělo své i duši svou.
Směřuj Tvou milostí stále
všecko naše snažení
pouze k Tvoji cti a chvále,
nám i bližním k spasení.

Sanctus.

„Svatý, svatý!“ prozpěvujte
Tobě nebes kůrové,
Tebe vroucně oslavujte
všeho světa tvorové!

Od propastí v země lůnu *)
až nad výsost oblaků,
od prachu až k Tvému trůnu
je svět pln Tvých zázraků.

*) v klínu, u vnitřnosti.

Po pozdvihování.

1. A-j, zde ve Svá-to-sti s ná-mi ob-cu-je teď Kri-stus Pán,
Bůh, Jenž sí - dlí nad hvězda - mi, z lásky k nám zde zvo-lil stan;
sklá-něj-te se zá - stu-po-vé všech vě - ří - cích na ze - mi, tře-sto
se, ó hříš-ní - ko - vé, soud-ce sto - jí před vá - mi!

2. Serafín se v prachu koří,
Cherub padá na svou tvář,
neboť Pán, Jenž světy tvoří,
snížil se k nám na oltář.

Bože svatý, Bože silný,
jeden v světa oboru,
nesmrtelný, nerozdílný,
přijmi naši pokoru!

Agnus Dei.

1. Pojdte, dítky, k stolu Otce,
spějte sem, vykoupení!
požívejte zde ovoce
k duší svých nasycení;
ovoce to — stromu kříže,
manna rajská, nebes chléb,
jenž nás s Bohem samým víže:
každý jazyk Jej veleb!

2. Budiž s námi, Bože skrytý
v nejsvětější Svátosti!
vlévej nám nebeské city,
povzbuzuj nás ke ctnosti;
vyslyš mile naše vzdechy
v úzkosti a v starostech,
uděluj nám své útěchy
ve všech našich žalostech.

Požehnání.

Dítky Tvé se Tobě klaní
v té posvátné hodině,
uděl, Otče! požehnání
svoji věrné rodině:

žehnej církvi, žehnej vlasti,
žehnej všemu národu,
dej nám, Dárce věčné slasti,
ve všem dobrém úrodu!

VII. Obecná.

Na začátku.

353.

Před Te - bou se kla - ní - me, Bo - že na

vý - so - sti! vstup zbožný zpěv, pro - sí - me, před trůn Tvé
sva - to - sti; rač k nám se stánku své - ho la - ska - vě hle - dě - ti,
když ke cti jmé - na Tvé - ho kněz o - běť po - svě - tí.

Gloria.

Všemocný světa Králi,
Jímž žije vše, co jest,
Jež veškerenstvo chválí,
měj od nás dík a čest!

mír, jenž anděly blaží,
rač v srdce naše vlít,
a dej, ať lid se snaží,
Tvou vůli vyplnit.

Evangelium.

Rozsival sám Syn Boží
své pravdy semeno;
to svaté víry zboží
jest v církvi složeno;

jen církev ukazuje
bezpečnou stezku nám,
kdo tu si oblibuje,
jde k rajským výšinám.

Credo.

Věříme v Boha Otce,
Jenž jest a vždycky byl;
On světa jest původce,
slovem jej učinil;

Syn Boží odpuštění
na kříži získal nám;
Bůh Duch, zdroj posvěcení,
má v čistých srdcích chrám.

K obětování.

1. Za našich hříchů tíží
sám sebe Kristus dal;
zde činí, co na kříži
byv rozpjat vykonal.
S Ním nás a vše, co máme,
vem, Otče! za obět;
k darům, jež podáváme,
laskavě s hůry hled!

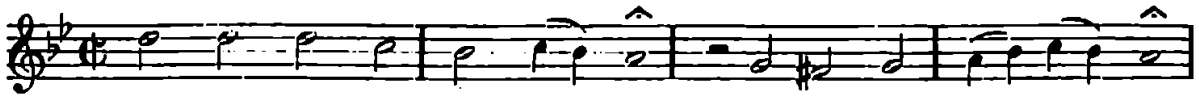
2. Usmířen dary těmi
uděl své milosti
hříšníkům na té zemi
v nesnázi, v úzkosti,
i duším, ježto lkají
v očištném trápení,
a všem, kdož věrně dbají
o svoje spasení.

Sanctus.

Pozdvihni k sobě vzhůru,
ó Bože! naši hruď;
jak od andělských kúrů,
tak od nás chválen buď!

„Hosanna na výsosti“
vše stvoření Ti pěj,
svět celý ve svornosti
Ti vroucí úctu vzdej!

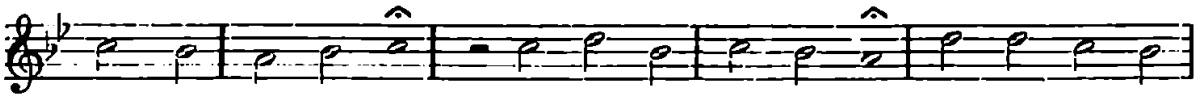
Pozdvihování.

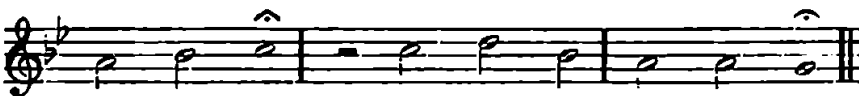
1. Kře-sta - né, za - ple - sej - te! vám k vů-li div se stal,

dě - lo - vé vzdej-te, zem, ne-be Bo-ha chval! Pod chle-

ba, ví - na zna-kem jest Kri-stus Je - žíš sám, ač ne-po-stiž-

ný zra - kem s ol - tá - ře hle - dí k nám.

2. Tají se přelaskavý
zde Spasitel a Bůh,
Jenž co Beránek pravý
sňal všeho světa dluh;

zde hojně nám udílí
z pokladu milostí,
a tělem Svým nás slíí
na pouti k věčnosti.

K přijímání.

Vzbuď touhu, drahý Pane!
po svatém těle svém;
necht nám se ho dostane,
než zde se rozejdem;*

popřej, ať všickni spolu,
přečkavše zdejší strast,
zasednem k Tvému stolu
tam, kde je naše vlast.

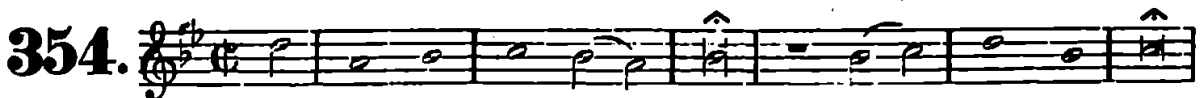
K požehnání.

Již oběť dokonána,
k níž nás jsi zavázal;
bylať zde tak podána,
jak sám jsi rozkázal.

Rač svého požehnání
udělit, Bože! všem,
ať vždy, až do skonání,
jen po Tvých cestách jdem.

VIII. Obecná.

Na začátku.

1. Za - čí - ná se ko - nat o - běť čí - stá,

kte - ráž - to zří - ze - na jest od Kri - sta; On ji
ko - nal při svém stolu u pří - to - mnosti svýcha - po - što - lů.

2. Obrátme oči své ku oltáři,
dík nebeskému buď Hospodáři,
Jenž zde z ruky svého sluhy
tu obět přijme za naše dluhy.

Gloria.

1. Čest, sláva Bohu buď na výsosti, Jehožto trůn se stkví od věčnosti, a pokoj buď mezi všemi, jenž dobré vůle jsou zde na zemi!	2. Beránku, Jenž za nás pněls na kříži, Tys nám všem otevřel nebes mříž; za tu lásku neustále i zem i nebe pěj k Tvoji chvále!
---	--

Evangelium.

Zatmělý náš rozum osvět, Pane!
nechat vroucí láska k pravdě vzplane,
ať Tvojich slov posloucháme,
a v skutcích vůle Tvé ostříháme.

Credo.

1. V Trojici Bůh jeden, tak věříme, Tři Božské osoby stejně ctíme: Boha Otce, Syna Jeho, i Ducha od obou poslaného.	2. Bůh Otec vše stvořil, zem i nebe; Syn tělo k vůli nám vzal na sebe; Duch Svátý nás posvěcuje, církev Páně řídí, ochraňuje.
--	--

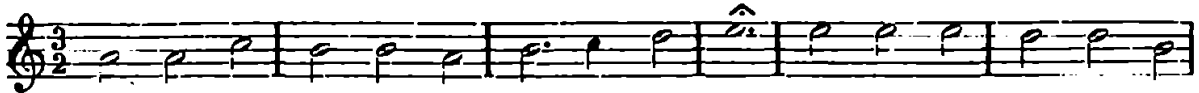
Při Obětování.

1. Rač chléb a víno vzít za své věno, jenž bude Tvou mocí proměněno, Bože! v tělo a v krev Krista, kterýž se za obět sám uchystá.	2. Ta obět za naše nepravosti se vznes až k trůnu Tvé velebnosti; věnujem s ní vše, co máme, Tvé službě sebe zcela oddáme.
---	---

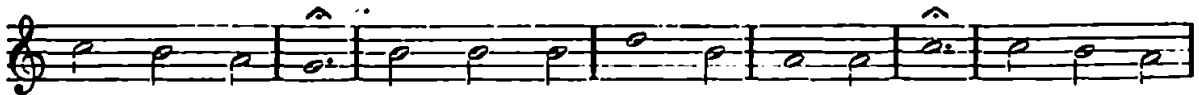
Sanctus.

„Svatý, svatý, svatý!“ prozpěvujme,
tak Pána zástupův oslavujme;
aj, Syn Boží k nám se béře,
otevřme Mu srdcí našich dvěře.

Po pozdvíhání.

1. Zde, Kri-ste! Tvá jest by - tost za - stří-na způ-so - bou chleba, způ-

so - bou ví - na; dej, ať nám jest při - vlastně - na, pře-dra-hé

Tvé sva-té kr - ve ce - na.

2. Hleď, Otče! s nebeské vysokosti k Beránku, Jenž se Tobě v Svátosti za celý svět obětuje, a za nás lříšňky prostředkuje. *)	3. Odpust, ó Pane! nám naše viny, spasiž a přijmi nás za své syny, abychom Tě hodně ctíli, v životě i v smrti Tvoji byli.
--	--

K přijímání.

1. O slitovně nás, Kriste Pane, pramene rozkoše nepřebnané! Jenž býti chceš naším hostem, vyuč nás víry a lásky ctnostem.	2. Navštěv nás, nebeský hojiteli, všech ztrápených srdcí těšiteli! dej své tělo za potravu, smiluj se, uveď nás v svou oslavu!
--	---

Při přijímání lřdu.

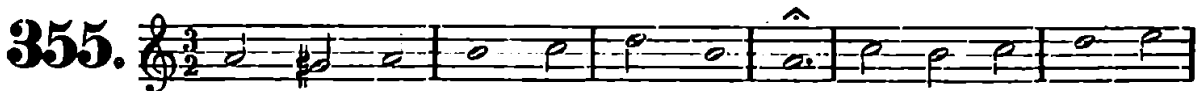
Dobroto nestřhlá, láska pouhá!
vítám Tě, splněna jest má touha.
Tys mé štěstí a slast moje,
objímám Tebe, zdroji pokoje!

K požehnání.

Ó Pane, Bože náš nejsvětější!
přijmi tuto oběť nejčistější;
uděl svého požehnání,
chovej nás v lásce své do skonání!

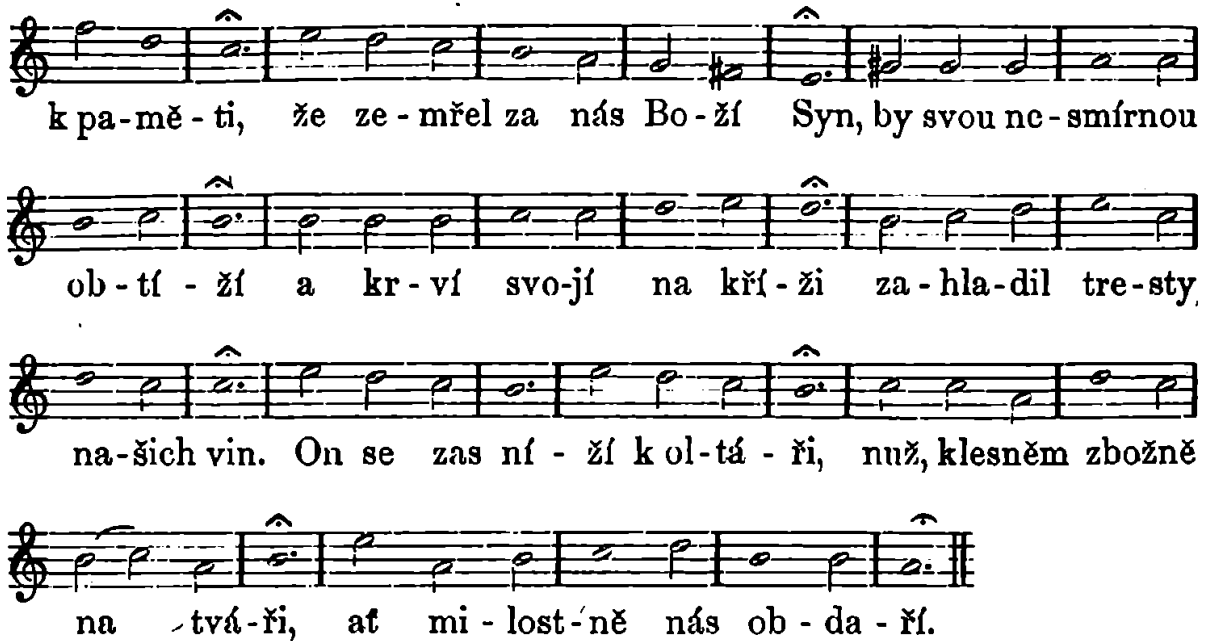
IX. Obecná.

Na začátku.

1. Cír - kev nás vo - lá k o - bě - ti, jenž má se ko - nat

*) prostředníkem, smírcem jest.

k pa-mě - ti, že ze - mřel za nás Bo - ží Syn, by svou ne - smírnou
ob - tí - ží a kr - ví svo - jí na kří - ži za - hla - dil tre - sty
na - šich vin. On se zas ní - ží k ol - tá - ři, nuž, klesněm zbožně
na tvá - ři, ať mi - lost - ně nás ob - da - ří.

2. Smaž, Pane! naši nepravost, Tě následovat, slibuji;
na naši shlédni skroušenost, slyš, Otče! naše volání,
myš přečinů svých litujem, pro Syna svého skonání,
již jdeme cestou zbožnosti, dej žít a umřít v pokání,
již v pravé lásce, v moudrosti

Gloria.

Buď sláva Bohu v výšinách, vše chválou Tvou se ozývá;
buď pokoj v zemských nížinách Tys Pán a Bůh náš nejvyšší,
všem, Bože! dobrou vůli vlej: náš Spasitel jsi, Ježíši,
Tobě se vroucně klaníme Beránku Boží nejtišší!
a Tebe ctíme, slavíme;

Evangelium.

Tvé slovo ducha osvěcuj, pomocí Ducha Svatého;
i srdce hřej a obživuj, ať příklad Tvůj, Tvé učení
ať dojde cíle svatého; zjeví se v našem činění
rač v světě bludy vymýtí a nás uvodí k spasení!
a víru zanítit

Credo.

Jeden jest Bůh, náš Hospodin, ji střeže, řídí věčný Bůh.
Bůh Otec, Kristus, Jeho Syn, Ta církev — svatých jednota —
a z obou pošlý Svatý Duch. nás volá k bráně života,
Syn Boží církev založil, ježž nám dej věčná Dobrota!
sklad milostí v ní uložil,

Obětování.

1. Zde nesem za dar zeměplod,
jehož Pán zechal, když nám hod
zákona strojil nového.
Rač shlédnout, Bože! na věno,
jež bude Kristem změněno
u chléb života věčného;
necht dým obětní zavání
tam, kdež se Tobě uklání
duchové k slávě pozvaní.

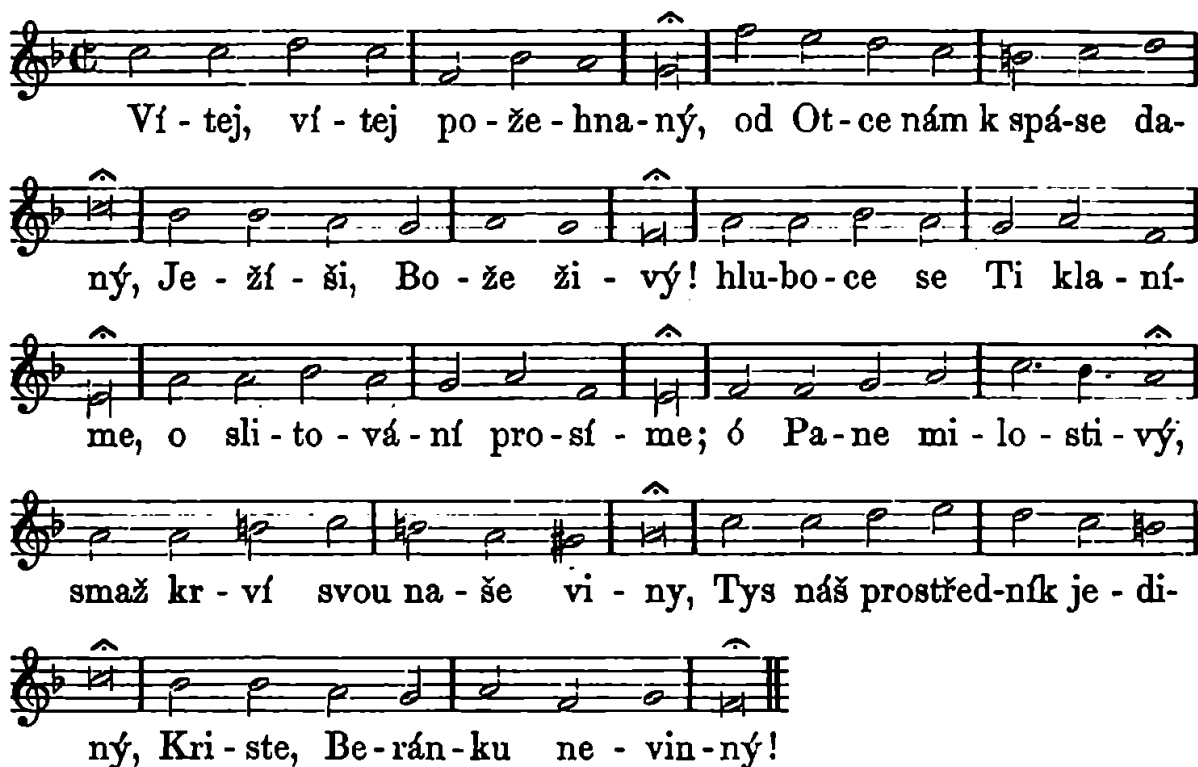
2. A spolu Tobě dáváme,
co zbožím svým nazýváme:
své tělo; statky a svou čest,
i všechny duše mocnosti,
i všaké srdce žádosti;
Tvá vůle naší vůlí jest.
Jak sám chceš, Bože! učiň nám,
Ty vládni v srdci sám a sám,
hrud' naše budiž Boží chrám.

Sanctus.

S anděly vzdejme Bohu čest:
Bůh svatý, svatý, svatý jest,
Bůh Otec, Syn a Těšitel.
Stín slávy Jeho — naše zem,
a roucha Jeho stkvělý lem

je moře všech nebeských těl.
I nelze nám oslavit dost
tu Boží slávu, velebnost,
tu věčné moci nesmírnost.

Po pozdvíhování.

Ví - tej, ví - tej po - že - hna - ný, od Ot - ce nám k spá - se da -
ný, Je - ží - ši, Bo - že ži - vý! hlu - bo - ce se Ti kla - ní -
me, o sli - to - vá - ní pro - sí - me; ó Pa - ne mi - lo - sti - vý,
smaž kr - ví svou na - še vi - ny, Tys náš prostřed - ník je - di -
ný, Kri - ste, Be - rán - ku ne - vin - ný!

Agnus.

Můž-li kdo ocenit dosti,
Pane! poklady milosti,
kterýchž nám uděluješ?
Ty, Jenž nesl jsi na kříži
hroznou hříchů našich tíži,

znova se obětuješ
a chceš, by Tvé vlastní tělo,
jež za nás tolik trpělo,
nám za pokrm duší bylo.

K přijímání.

Zvoliv nás za svoje hosti,
zhoj nás, ať jsme hříchu prosti,
Ty všech duší lékaři!
Učiň, ať se nebes mannou
duše naše hodny stanou

jít k nebeské večeři.
Vítej závdavo spasení,
andělů všech potěšení,
dopomoz nám k oslavení!

K požehnání.

An se oběť dokonává:
Tvůj lid vroucí dík Ti vzdává,
prosí, rač mu požehnat:
pro své rány rač zemřelým,
rač nám živým osiřelým

v těžkých bédách pomáhat:
dej, ať žijem k slávě Tvoji,
a po tomto světa boji
ať se duše s Tebou spojí!

I. Adventní.

Na začátku.

356.

Se - šli ro - sus ne - be, Bo - že, dár - ce spá - sy!
Ves - mír vyzývá Te - be skrou - še - ný - mi hla - sy.
Ob - tí - že - né vi - nou ro - dy lid - stva hy - nou:
vy - slyš svě - ta lká - ní, u - děl sli - to - vá - ní,
Bo - že, Ot - če náš!

Graduale.

Sešli s hůry světlo
ve tmy bludův husté,
by spasení zkvetlo
kol na zemi pusté.
Slovo Tvé, to svíce,

spásy to dennice:
slovem Tvým se v ráje
změní světa kraje,
Bože, Otče náš!

Evangelium.

Slovem Tvým se hlásá
lidu Tvému, Pane!
pravdy moc a krása,
kterou nebe plane:
ó dej, živým sluchem,

myslí, srdcem, duchem
k slovu Tvému státi
a v něm láskou zpláti,
Bože, Otče náš!

Credo.

Světlem pravé víry
osvět lidstva rody,
a svět obmyj šířý
křestem spasné vody.
Zahlad naše viny,

Bože trojjediný!
Nech se všecko spojí
v lůně církve Tvojí,
Bože, Otče náš!

Obětování.

Ach, co Tobě dáme
za vše, oč prosíme,
co od Tebe máme
a co doufat smíme! —
Duši v těle čistém

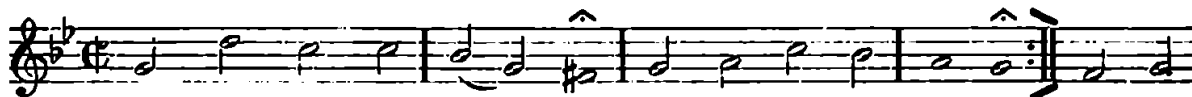
obnovenou Kristem
s láskou kladem vroucí
v oběť nehynoucí,
Bože, Otče náš!

Sanctus.

Nebeštané pěj
„svatý, svatý“ Tobě,
a Tvou slávou zněj
světy v každé době;
myslí, srdcem, hlasy —

touhou svatou spásy
v prachu pějeme chvály
všechných věků Králi,
Tobě, Bože náš!

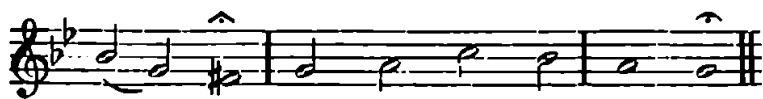
Po pozdvihování.

1. Ví - tej, Je - zu Kri - ste! Spá-so vše-mo - houcí, viz tu
Sy - nu z Pan-ny či - sté, ho - ste pře-žá - doucí!

v pra - chu ze - mě vděč-né lid - stva plé - mě, To-běť se ko-

ří - me, Te - be ve - le - bí - me.

2. Láska Tebou hnula,
žes protrh nebesa,
zemí, jež hynula,
slitování nesa:

vítej lidu svému,
věrně oddanému,
polituj vinnsků,
věčný Slitovníku!

Před přijímáním.

Láska Tvá nám kyne
k stolu všech milostí,
touhou duch se vine
k Tobě, rajský hosti!

Nebes manno, Chlebe!
dej, at přijmem Tebe
v svatém zanícení
duši ku spasení.

Po přijímání.

Díky, hoste s nebe!
za Tvé lásky hody,
za světlo, jež z Tebe
plyne v lidstva rody;

dík Ti, věčný hosti!
žeš k nám ve Svátosti
ponížil se znova
podlé svého slova.

Při skončení.

Zůstaň, věčný Králi!
vládni sám již námi,
nechť zní hlas Tvé chvály
světa končinami;

dej nám Tebou kvěsti,
k nebesům se nésti,
rozmnož v blahém míru
při nás lásku, víru! —

II. Adventní.

Na začátku.

357.

„Vy-ros ne-be Spa-si - te - le, vy - puč nám Ho ze - mě
klín!” tak vo - lá - no z du - še vře - lé, když pa - no - val no - ci stín;
vy - sly - šel Bůh ot - ců hla - sy, se - slal Krista, dár - ce spá - sy,
by za - pu - dil po - věr noc, zhladil hřích a pe - kla moc.

Evangelium.

„Pán na blízku,” — od Jordánu
Janovo zní volání, —
„cestu připravujte Pánu,
čiňte, čiňte pokání!”

Chcem se káti, Jezu Kriste!
milost dej, ať žijem čistě,
svatě dle Tvých rozkazů
a Tvých ctností obrazu.

Credo.

Dej nám Otce svého znáti,
Jeho moc a dobrotu,
církvě Ducha rač vyslati,
aby střehl jednotu;

Synu Boží! až pak zase
přiideš k soudu v hrozné kráse,
duše pak svých ctitelů
uveď v radost andělů.

Obětování.

Když se doplnily časy,
anděl k Panně zavítal,
přeslavný den spásy
všemu světu zasvítal.

Čáko, Lásko, Světlo stkvoucí,
Kriste! přijmi díky vroucí,
Tobě nesem v oustrety
srdce naše k oběti.

Sanctus.

I my pějme s těmi sbory,
jenž smí zřítí na Pána,
v citu nejhlubší pokory
slávu, díky, hosana;

Bůh náš svatý, pramen spásy,
trůní v světle věčné krásy,
svatý, svatý Hospodin,
Svatý Duch a svatý Syn!

Po pozdvihování.

Aj, Si - o - ne! k tvé - mu mě - stu bé - ře se již slavný Král,
u - čiň je - mu přímou ce - stu, do - ly vy - plň, ho - ry vzdal;

Král tvůj vzal na se - be ho - ře, krá - čí s kří - žem u po - ko - ře;

a - by hří - chy svě - ta sňal, sám se Ot - ci vo - bět dal.

Agnus.

Ó Beránku beze viny,
kterýž snímáš světa hřích,
smiluj se nad svými syny
a ukryj nás do ran svých;

stúp i k otcům v místo strasti,
uved je v ráj věčné slasti,
spoj nás s nimi k pokoji,
dej všem slávu po boji!

K přijímání.

Radujte se, k nám se béře
v chleba způsobě náš Pán,
otevřte Mu srdcí dvěře,
svatý připravte Mu stan.

Přijď, ó přijď k nám, svatý hosti!
čekáme Tě s toužebností,
duše od vin očistiž,
životem nás ujistiž.

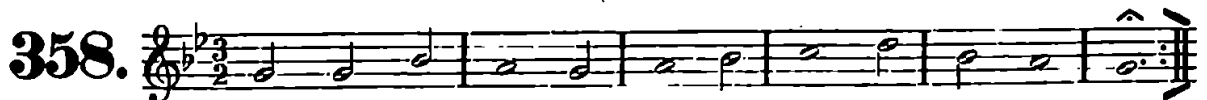
Ku konci.

Přijď a zůstaň stále s námi
a nás věrou osvěcuj,
v srdci kleslém nehodami
lásku svatou rozněcuj;

nadějí koj v každou dobu,
a nás jednou z noci hrobu
k věčné slávě pozvedni,
ať se nám tam rozední.

I. Vánoční.

Na začátku.

1. Nad Be - tlé - mem vze - šlo svět - lo z no - ci tem - né,
Bůh od - ha - lil sou - dy lá - sky své ta - jem - né.

Nu - že! spěj-me k Be - tlé - mu, Spa - si - te - li své - mu
koř - me se v skrouše - no - sti, ať nás vin a zlo - stí
po své lá - sce sprostí.

2. Jezu Spasiteli, Synu věčné
lásky,
sejmi pouta hříchu a vin rozvaž
svazky;
nechť tu srdce čisté

můžem Tobě, Kriste!
věnovat na oltáři,
pějíce Tvou slávu
při Tvé lásky záři.

Gloria.

Sláva Bohu, sláva Kristu na
výsosti,
sláva Duchu lásky, zdroji všech
milostí;
slávu pějme s anděly

Bohu Spasiteli,
a Ty nám, Dárce míru!
uděl mír a sílu
v hrozném světa víru.

Evangelium.

Věčné Slovo, věčnou velebené
slávou,
cestu k nebi ukazuje pravou.
Ó Jezu! pravdu jistou

uved v duši čistou;
dej, ať v nás roste víra,
a Tvé Evangelium
nebe nám otvírá.

Credo.

Víru v Tebe, Bože! a v Tvé
slovo máme,
lásku Tvoji věčnou věčně uznáváme,
aj, Tvůj Syn se nám zrodil,

by nás vysvobodil
a z Ducha přesvatého
svatou církev zplodil
k spáse lidstva všeho.

Offertorium.

U Tvých jeslí, Pane! u pod-
noží kříže
lásky Tvoje k svaté oběti se víže. *)
Srdce i vše, co máme,

v oběť ukládáme
na oltář Tvé milosti —
u jeslí a kříže —
s vděčnou skroušeností.

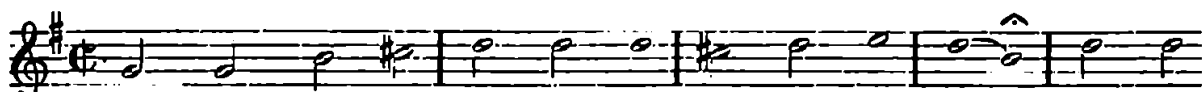
*) Lásky přiměla J. K. k tomu, že se nechal co dítě obvinouti plečkami a pak svázati provazy, maje na kříži umřítí.

Sanctus.

Jasně nebes říše Tcbe, včků
Králi!
s šírým světů davem vcelebí a
chválí;
„ó svatý, svatý, svatý

jediné podstaty!"
Pějí v té velké době
u Betlémských jeslí
koříme se Tobě.

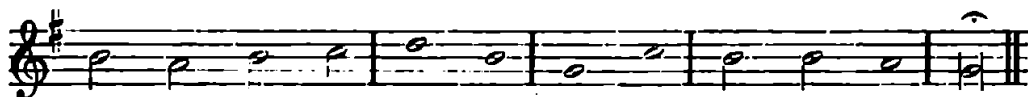
Po pozdvihování.

1. Slo - vo tě - lem sta - lo se, ve - sel - me se! po - dlé

sou - du věč - né - ho, ra - duj - me se! Slo - vo vše - mo - houcí,

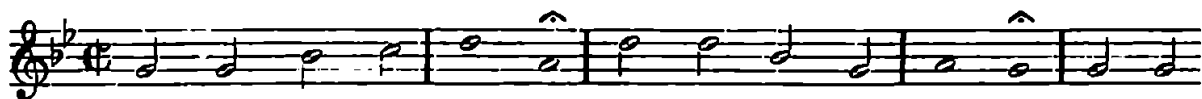

Spa - si - tel žá - dou - cí nám, nám na - ro - dil se.

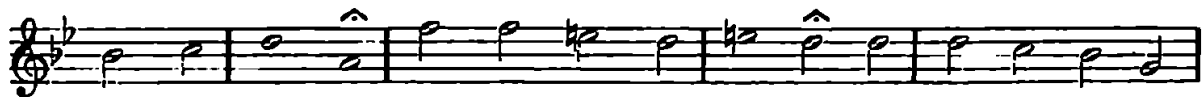
2. Z Panny čisté zrozený, veselme se!
Syn Boží k nám sestoupil, radujme se!
Znova ve Svátosti
s vší velikou milostí
nám, nám uhostil se!

3. Ve Svátosti bytuje, veselme se!
svým se věrným daruje, radujme se!
Pokrm ku spasení,
duší potěšení,
nám, nám daruje se.

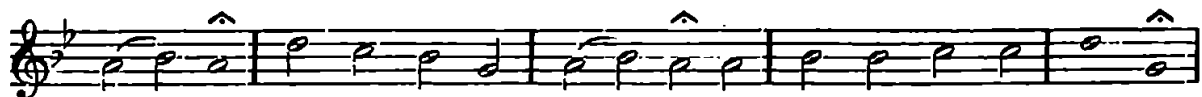
Před přijímáním.

1. U Tvé - ho se sto - lu, Pa - ne! lid Tvůj kla - ní, dů - věr -

ně tu hle - dá pra - men smi - lo - vá - ní. Nech - at lesk Tvojí

zá - ře plyne k nám so - lá - ře, a slo - vo vše - mo - houcí

po - svě - tí nám du - še lá - skou ne - hy - noucí.

2. K Tvému stolu, Pane! v pově-
ném Betlémě
s bázní svatou kráčí lidu Tvého plémě;
ó slituj se a svému

lidu skroušenému
věčný zavítej hosti!
Nakrm — napoj duše
láskou a milostí.

Po přijímání.

Dals nám, dal jsi sebe, Kriste!
z pouhé lásky;
nám, nám narodils se a vin zmařil
svazky.
Jak se Ti odsloužíme?

Dej, ať Tebe ctíme,
a jak Tvé slovo velí,
nosíme Tě v duši
po svůj život celý.

Požehnání.

Vyslyš hlasy našc, přijmi dík
srdečný,
žehnej lidu svému, Spasiteli věčný!
Veď nás vždy pravdy světlem

v nebeský svůj Betlém;
a kde Tě, Bože pravý!
dvorstvo nebes chválí,
nech Tě lid Tvůj slaví.

II. Vánoční.

Na začátku.

359.

Náš Spa-si - tel s ne - bes trů - nu sstoupil v ze - mě
vtě - len v či - sté Panny lů - nu, na - ro - dil se
končí - ny, ví - tej, ví - tej v spro - sté chýši li - du
v jesky - ni;
své - mu, ó Je - ží - ši! chceť se k To - bě po - vzné -
sti, o - či - stíž jej z ne - ře - sti.

Gloria.

Slávu zvučte, hvězdné výše!
v to Betlémské údolí,
ať dnes všechny světa říše
slávu Bohu hlaholí;

nebe k zemi se uklání
a nám hlásá smilování;
Bůh, Jenž vládne od věků,
pokoj nese člověku.

Evangelium.

Slova Páně budou zníti
k západu a k východu,
světlo Betlémské roznítí
lásku v srdcích národů;

slunce zhasne, a svět zhyne,
slovo Boží nepomine,
duše k spáse v každý čas
bude zvat ten s nebe hlas.

Credo.

Ty jsi zplazen, Boží Synu!
již před věky od Otce,
Duchem vtělen v Panny klínu
jsi života původce;

věkem, v bytosti a moci
Duchu roven jsi a Otci;
s plesem žasne lidský duch:
člověk jsi a spolu Bůh!

Offertorium.

Spějme tedy ku Betlému
pokořit se Dítěti,
nesme Bohu vtělenému
mysl čistou k oběti;

nechat srdce Tobě hoří,
Tobě, Jezu! ať se koří,
po Tobě ať touhou vře,
dokud v Tobě neumře.

Sanctus.

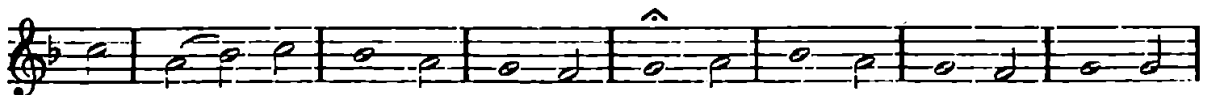
Neobsáhnou věčné síně,
Boží Synu! slávu Tvou,
a Ty skrýváš v Panny klíně
velebnost a mocnost svou!

Svatý, mocný, velký Bože!
jesle volíš za své lože,
chceš být jako člověk živ,
kdo té lásky pojme div?

Po pozdvíhevání.

Ne - jen ži - tí to - ho bří - mě, ne - sls ta - ké Ot - cův hněv,
kří - ži pod - dal jsi své tý - mě, za hřích lid - stva ce - dils krev;

Ty o - bě - ti nej - výš sva - tá, za nás v bo - lech ro - ze - pja -

tá, To - bě vrouc - ně pě - jem dnes dí - ky, čest a lá - sky ples!

Agnus.

Spasiteli přezádoucí,
poklade náš v chudobě!
vítáme Tě s láskou vroucí
v něžné dítku podobě;

shlédni okem své milosti,
přioděj nás nevinností,
uveď nás, náš Beránku!
slávy věčné do stánku.

K přijímání.

Svaté Dítě! k Tobě touží
duše naše sklíčená,
kdy se v lásce Tvé pohrouží,
blahem rajským plamenná;

schyl se, Kriste! v krmi svaté
k duši láskou k Tobě zřáté:
ať má spásy jistotu,
nasytiž ji k životu.

Ku konci.

Dítky Tvé Tě vroucně prosí,
věčné Slovo vtělené!
dej, ať stále milost roší
v srdce bojem umdlené;

střež a sil nás na té pouti,
vzdal, co duši hubí, rmoutí,
a v poslední hodině
připoj nás k své rodině.

I. Postní.

Na začátku.

360.

Při-stup, dů - še, v skrouše - no - sti k Kalva - ri - i
pa - mátné, kdež pil ka - lich vši hořko - sti Kristus
v do - bě po - svát - né, na kříž vzhlédni k své - mu Pá - nu,
rozvaž Je - ho bol a ha - nu, a za - pla - kej nad svou vi -
nou, tyť jsi smr - ti té pří - či - nou.

Graduale.

O náš drahý Spasiteli!
líbáme Tvůj svatý kříž,
my pro svoje hříchy měli
nést Tvých bolů hroznou tíž;

ustrň se, an k Tobě lkáme,
a se světa odříkáme,
ve své krvi, Boží Synu!
zahlad naši těžkou vinu.

Evangelium a Credo.

Tři a třicet let jsi chodil,
Kriste! ovec hledaje,
slovy víry jsi je vodil
zde na cestu do ráje;

aj, Tvá slova blahodatná,
jež jsou pravda nevyvratná,
zněte slavně, mocně, mile
nám všem až do smrti chvíle!

Obětování.

Chléb a víno nesem Tobě,
velký Bože! k oběti,
již Pán u večerní době
stanovil k své paměti;

Kriste! nescm srdce spolu,
súčastni je svého bolu,
ať za Tebou jdeme v kříži,
jen dej blaho po obtíži.

Sanctus.

Ty, Jenž vládneš věky v slávě
s Otcem, s Duchem na trůnu,
Synu Boží! na svou hlavu
béřeš z trní korunu;

andělských zástupů Králi,
Jež dost nikdo nevychválí,
veškerý tvor pěj Ti vděčně:
Svatý, svatý, svatý věčně!

Po pozdvihování.

Sy - nu Bo - ží! když Tvé tě - lo pně - lo v hrozném zá - pa - su,
an - děl u prach sklo - nil če - lo, zem str - nu - la v ú - ža - su,
a zde div se no - vý stá - vá, náš Pán se zas vo - bčť dá - vá;
skloň se, du - še! u po - ko - ře a važ lá - sky Bo - ží mo - ře.

Agnus Dei.

Beránku! Jenž všeho lidu
knězem jsi a obětí,
smiluj se, a rač poklidu
myslem našim sdíleti;

rač provodit z pekel strasti
duše mrtvých k věčné slasti,
k nám všem s kříže ruce vztáhni
a nás k svému stánku táhni.

Při přijímání.

Na tom, žes nás koupil drazé,
není dosti lásce Tvé,
Tyš i k věčné duši bláze
za pokrm dal tělo své;

nejsme hodni této lásky,
svírajíť nás hříchů svazky;
učíš, Jezu! ať jsme čistí,
hodni s Tvého stolu jísti.

Při požehnání.

Zůstaň, Pane! s námi stále,
dokud v světě trváme,
ať zde k Tvoji cti a chvále
žijeme a skonáme;

a pak při posledním kroku
přiviň duši k svému boku;
pro své svaté, drahé rány
otevři nám nebes brány!

II. Postní.

Na začátku.

361.

Z ú - pa - dů svých v skroušeno - sti k To - bě, Bo - že
všech mi - lo - stí! po - zdvi - hu - jem hlas sr - deč - ný: ó shléd -
ni k nám, Ot - če věč - ný, a zbav vi - ny lid ne - vděčný,
a zbav vi - ny lid ne - vděčný!

Graduale.

Před tvář Tvoju poklekáme, na sliby své spoleháme a o pomoc Tě vzýváme:	láskou k pravdě, silou v ctnosti posvět nás tu — svou milostí, posvět nás tu svou milostí.
---	--

Evangelium.

Slovo Tvoje — láska Tvá se v plné moci, pravdě, kráse církví káže světu k spáse;	slovu tomu, jak to sluší, nastroj srdce v nás i duši, nastroj srdce v nás i duši!
--	---

Credo.

Tvůj Syn Kristus, náš Pán tichý, potřel ducha šalby — pýchy, a za naše umřel hříchy:	pro kříž a smrt drahou Jeho dej nám — Ducha, dej Svatého, dej nám — Ducha, dej Svatého!
--	---

Obětování.

Na Tvůj oltář v svaté době klade obět kněz Tvůj Tobě chleba, vína ve způsobě; zasvět si ji, Otče s výše! [: k vzácné oběti Ježíšc.:]	2. Naplň duši lásky silou, nechat kázní ušlechtilou stane se Tvou dcerou milou, a mdlé tělo svatým postem [: odumře všem nepravostem.:]
--	---

Sanctus.

Jezu, věčný Kněze, Králi! Tebe země, nebe chválí: v Trojici Tě svaté ctíme,	s cheruby Tě velebíme; v země prachu se koříme, v země prachu se koříme.
---	--

Po pozdvihování.

1. Ví - tej, ví - tej nám s vý - so - sti, Spasi - te - li ve Svá-to-
sti, Ty pra - me - ne všech mi - lo - stí! u stop kří - že Lá - sky
vroucí, vlej v nás pra - me - ny ži - vou - cí!

2. Urození na porobě*)
v bídě, mdlobě, vin svých zlobě
útočiště máme k Tobě.
Pro smrt svou, tu oběť lásky,
potři děsné smrti svazky!

3. Dej nám, Pane! svatým postem
umřítí všem světa zlostem,
i rač nám být věčným hostem!
U kříže, Tvé lásky zdroje,
dej dosíci nám pokoje!

Při přijímání.

Obnov duše naše, Kriste!
uprav si v nich stánky čisté;
chleba uděl nebeského,

nakrm, napoj z těla svého
lid svůj u stolu svatého.

Po přijímání.

Dals nám všecko, dals nám sebe,
s hůry sešlý lásky Chlebe,
lidu svému získav nebe.

Duch Tvůj svatý vládni námi,
ať jsme věčně Tvými chrámy!

Při požehnání.

Víru, lásku bez přestání,
sílu v boji, požehnání
dej nám po svém slitování,

uděl v etnostech setrvání,
připrav blažené skonání!

Velikonoční.

Introitus.

362.

Zá - klad cír - kve jest na ská - le, ne - mů - že být
tr - vat bu - de ne - u - stá - le, pev - ná, ne - pře -
zru - še - na,
mo - že - ná. Za - kla - da - tel je - jí vstá - vá a vy - chá - zí

*) v otroctví hřichu.

z hro-bu bran, Kri-stus svě-tu dů - kaz dá - vá, že jest všakých
ří - ší Pán, že jest vša-kých ří - ší Pán.

Gloria.

Pějte, sbory! alleluja
ve všech nebes výšinách,
pějte, lidé! alleluja
po všech země nížinách.

Přemožen jest lidstva škůdce,
jenž rozsíval rozbroje,
z hrobu spěje k nám náš vůdce,
[:nesa blaho pokoje.:]

Evangelium a Credo.

Kriste, Jenž jsi roven Otcí,
roven Duchu Svatému,
přispěj mile ku pomoci
věrou duchu lidskému!

Vylej milosti své drahé
v srdce hojnou zásobu,
bychom také v žití blahé
[:směli jíti ze hrobu.:]

Při Obětování.

Přijmi, Bože! z ruky sluhy
chléb a víno k oběti,
přijmi srdce, a jich dluhy
nepřivod' si k paměti;

pro nás zemřel jsi na kříží
a pro nás jsi z hrobu vstal,
protož vinu, jež nás tíží,
[:smaž v své krvi, tresty vzdal!:]

Sanctus.

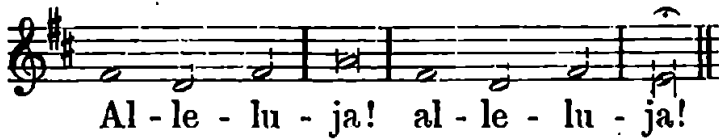
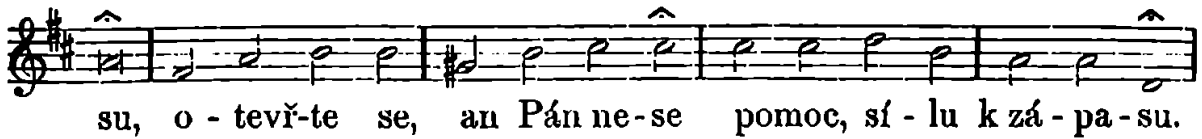
Ať ve srdcích láska vzrůstá,
k Tobě, lidstva Příteli!
ať jsou hodna naše ústa,
zpívat v závod s anděly:

Svatý jsi, ó nebes Pánc,
svatý — Kriste vítězný,
obloha Tvou slávou planc
[:i květ hájů líbezny!:]

Po pozdvíhování.

Pán při-chá-zí, ten, Jenž z hro-bu vy - šel v slá-vě přestkvoucí;
roz - pu-kly se vo - nu do - bu ská-ly di-vem tr-nou - cí;
nu - že, srd - ce! za - chvějte se ve po - svátném ú - ža-

Při Memento.

Do pekel se pohřžuje,
hledá otce zajaté,
křížem svým je vychvacuje
z ďábla říše proklaté;
Kriste! vzpomeň také duší

přátel našich milených,
zahlaď, co jich pokoj ruší,
spoj je s sbory blažených.
Alleluja! alleluja!

Při Přijímání.

Zůstaň s námi, drahý Pane!
jdemeť Tvému ku stolu,
dej chléb, jehož nebešťané
lační v úcty plápolu;
Duši smej v svých prsou ráně,

ať smí přijmout tělo Tvé,
závazek dej v smrti bráně,
že nás přijmeš v lokty své.
Alleluja! alleluja!

Ku konci.

Přijdeš jednou zase v moci,
v slávě v kruhu andělů,
a tu vzkřísíš z hrobu noci
k žití sbor svých ctitelů;
nuž, buď strážcem našich kroků,

a je cestou k nebi řiď,
v onen den pak k svému boku
přiviň milostně svůj lid.
Alleluja! alleluja!

Svatodušní.

Na začátku.

né; splyň i na nás, Dár-ce ctnosti! roz-žhi plamen ka-jíc-
nosti, zruš v nás hříšné ná - vy - ky, rozvaž k chvalám ja - zy - ky!

Gloria.

Na obloze v slunci davu
pějte, sbory blažené!
Bohu pějte dík a slávu,
že dal dary plamenné;

a Ty Duše, Dárce lásky!
utuž v světě míru svazky,
ať jsme všickni jedinou
blahou Páně rodinou.

Evangelium.

Přiď, ó přiďiž, Svatý Duše!
a náš rozum osvěcu,
k slovům Páně dáme sluchu,
Ty nás k činům rozněcu;

nadej moudrostí a radou,
uč pohrdat světa vnaďou,
sil nás, ať jsme hotovi
mřít pro pravdy Kristovy.

Credo.

Duchu rovný Bohu Otcí
věkem, v sře, v podstatě!
Syn se vtělil Tvojí mocí
z Panny vadou nejaté;

Bůh jsa s Otcem, s Synem, z obou
vyslán jsi byl stejnou dobou
pro potěchu křesťanů,
církví Páně v ochranu.

Při obětování.

Přiďmi, Bože! z našich statků
v obět prostý země plod,
smrti Páně na památku
budem slavit slavný hod;

a Ty, srdcí lidských Vládce!
očisť Pánu Jeho stáďce:
ať stojíme nevinni
s láskou svatou v svatyni.

Sanctus.

K trůnu slávy Boží vděčně
klekni duše s pokorou,
tam, kde andělů hlas věčně
plesá nebes prostorou;

zapěj s duchy v jednom sboru:
Světcm vládne Otec tvorů,
Boží Syn a věčný Duch,
svatý, svatý, svatý Bůh.

Po pozdvihování.

Ne-mož-no to je - vit slo - vy, co zde skryto před zra-

kem, to ni che-rub ne-vy-po-ví, žas-ne nad tím zá-zra-
kem; ta-jít se tu sva-té tě-lo, jenž na kří-ži za nás
pnělo, spá-sy den zas na-stá-vá, vo-běť Pán se po-dá-vá.

Při Agnus.

O Beránku viny prostý,
který míříš Boží hněv!
duše z viny pout vyhosti,
svout jsi za ně cedil krev;

sešli Ducha, ať dá síly,
rozum, radu, v dobrém pšli,
ať dá pravé umění:
kráčet cestou k spasení.

Při přijímání.

Svatý Duše! rač nás Pánu
posvětit v důstojný chrám,
nejsmet hodni jísti mannu,
jižto Ježíš dává nám;

lásce uč a všakým ctnostem,
by Bůh zůstal naším hostem,
a nás v smrti hodině
pozval k věčné hostině.

Při požehnání.

Sedmi darů svatý zdroji!
buď nám stálou ochranou,
dej nám státi v světa boji
s myslí Bohu oddanou,

chraň nás a řiď až ku hrobu,
v smrti zapuď strach a mdlobu,
pak dej duši kající
zřítí Boha v Trojici!

O slavnostech Marianských.

Na začátku.

364.

19

přimluv se za dít-ky hříšné E - vy, at nám Syn Tvůj di - vem
zplo-ze - ný o - pět o - te - vře ráj ztra-ce - ný.

Gloria.

Když jsi, Panno! porodila v stáji | s anděly zpíváme v skroušenosti:
dítě hodné slávy nebeské: | Sláva, sláva Bohu na výsosti,"
andělé, jenž Boha slaví v ráji, | jen pros, Matko! ať duch pokoje
zplesali u stáje Betlémské; | k nám od trůnu Páně zavěje.

Evangelium.

Mudrci se zbožně, Matko blahá! | Oblohy a země krása zhyne,
uklonili tvému dítěti; | slovo Syna tvého nepomine;
moudří posud Jeho slova drahá | pros, ať světlo Jeho učení
věrně ukládají v paměti. | svítí nám na cestu k špase ní.

Credo.

Král Herodes chtěl zavraždit v | My věříme, že Pán sstoupil s trůnu,
zlosti | zůstav spolu v Otce syého lůnu,
dítě na tvém prsu mateřském, | a že smrtí svou co Člověk-Bůh
netušil, že Syn tvůj od věčnosti | zplatil hříchů lidských velký dluh.
s Otcem vládne v světě nadzemském.

Při obětování.

Když jsi v chrámu Páně nemluv- | S tebou chceme Bohu v oběť nésti
ňátko | svoje síly, snahy a bolesti,
v lokty Simeona vložila, | chceme vždy jen Krista milovat,
tehdy si též, přeblažená Matko! | Jemu stále žít i umírat.
Kristu život svůj zasvětila.

Sanctus.

V chrámu jsi vedla Synka, zbožná | pějte také lidé: Hospodine!
Panno! | svatý jsi, Tvá sláva nepomine:
by ctíl Otce s tebou společně, | slávy Tvé jsou plny výšiny,
nyní tobě v slávě věčné dáno, | plny jsou i světů hlubiny.
s duchy Boha slavit pověčně;

Po pozdvihování.

Ma-ti - ěko, tys pro-vá - ze - la Pá - na, když se na smrt

za nás u - bí - ral, du - še tvé se do - tkla kaž - dá rá - na,
kte - rouž u - tr - pěl, když u - mí - ral. S te - bou lí - bá - me
to sva - té tě - lo, jenž za o - běť svě - ta v mu - kách pnělo,
a lí - bá - me kr - ve krůpě - je, z nichž vykvetla spásy na - dě - je.

Agnus.

<p>O žalostná, ó bolestná Máti! břítký meč tvé srdce pronikal, když se tvému Synu smáli kati, když On mezi lotry vynikal;</p>	<p>s tebou zde pod křížem Páně lkáme, k Bohu s lotrem kajícím voláme: Smiluj se, a z hrobu pokračje uveď duše naše do ráje.</p>
---	---

K přijímání.

<p>Tebe Syn tvůj Janu odporučil, aby útěchu ti objednal, nám pak na památku, že se mučil, tělo své a krev svou odevzdal.</p>	<p>O náš Jezu Kriste hřchy spjatý! nejsme hodni jísti pokrm svatý, Pane! rci jen slovo jediné: ať náš neduh, ať hřích pomine.</p>
--	---

K požehnání.

<p>Když pak zvolal Syn tvůj: „Dokonáno“ vtěžkých mukách, v hrozném trápení: v slzách zaplesalas, blahá Panno! že zjednáno lidstvu spasení;</p>	<p>vypros nám, ať v ctnosti prospíváme, a pouť zemskou šťastně dokonáme, aby dal nám Syn tvůj na trůnu s tebou věčné slávy korunu.</p>
--	--

Na den sv. Cyrilla a Methoděje.

Na začátku.

365.

Přetěž - ké vi - ny, Bo - že sva - tý! svě - do - mí na - še
zdaž můžem jí - ti před trůn Bo - ží, kdež an - dě - lé pro-

skli - ču - jí,   Cy - ril - le   a   Me - tho - dě - ji,   vříd - co - vé
zpě - vu - jí?

ot - ců v ne - bes vý - še!   ó   pro - ste   za   nás   u   Je - ží - še.

Gloria.

Den vámi vzešel na Moravě,
den víry Kristem zjevené,
lid počal žít k Boží slávě,
pil pokoj z víry pramene;

budiž Bohu dík a sláva,
Jenž, seslav Syna na svět dolů,
zjevil Ho ústy apoštolů.

Evangelium.

Vítejte slova od východu,
zazněte šírou krajinou,
na věky buďte všemu rodu
osvětou, pravdou jedinou.

Rozsévači víry! bděte,
ať slovo Boží z mysli naší
nižádná bouře nezanáší.

Credo.

Slovanští svatí apoštolé!
zde hlásali jste národům,
že vyslal Otec Syna v těle,
by založil zde spásy dům;

za církev teď proste Ducha,
tat jesti však spásy věže,
ať Duch ji v boji věků střeže.

Obětování.

Otcové! k oběti jste nové
lid zvali mluvou výřčnou,
a vaše činy, vaši dnové
obětí byly skutečnou:

i my nesem Bohu obět,
i chceme s vámi Bohu sloužit,
pro Něho trpět, po Něm toužit.

Sanctus.

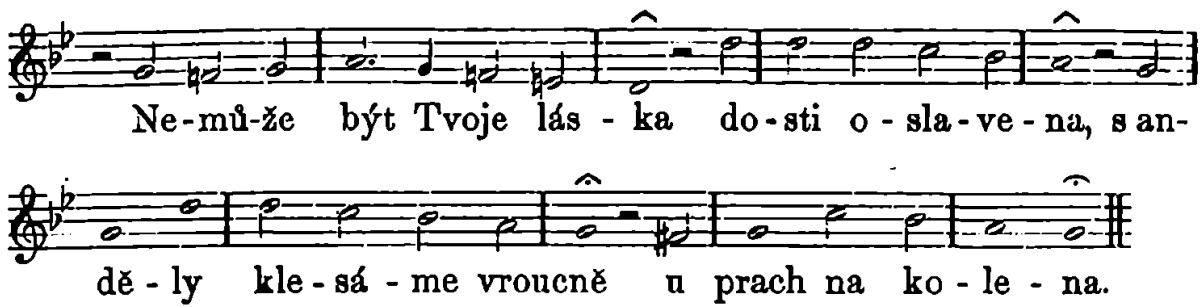
Svědkové slávy buďtež nyní
v nesmírné nebes prostoře,
a slyšte zpěvy, jež v svatyni
andělé pějí v pokoře:

Svatý — Hospodin zástupů.
S anděly pějem v úctě vroucí:
Svatý Pán, Bůh všemohoucí!

Po pozdvíhování.

Ó nejvyšší svě - ta zbo - ží,   spá - sy studně pře - hoj - ná!
ví - tá - me Tě, tě - lo Bo - ží,   kr - vi Pá - ně dů - stojná!

Ne-mů-že být Tvoje lás - ka do - sti o - sla - ve - na, s an -
dě - ly kle - sá - me vroucně u prach na ko - le - na.

Agnus.

Náš Beránku, slitovněku,
Jenž jsi za nás dal svou krev!
vyzuj nás z nečistých zvyků,
ježto stíhá Boží hněv;

Jenž jsi vyslal zbožné bratry
s křížem v naše kraje:
smiluj se a odpusť viny,
pozvi nás do ráje.

Přijímání.

K stolu Páně blížíme se
nehodni té milosti,
duch se svatou házní třese,
vědom si své křehkosti.

Biskupové Velehradští!
proste za nás Krista,
ať si v srdci našem stánek
důstojný uchystá.

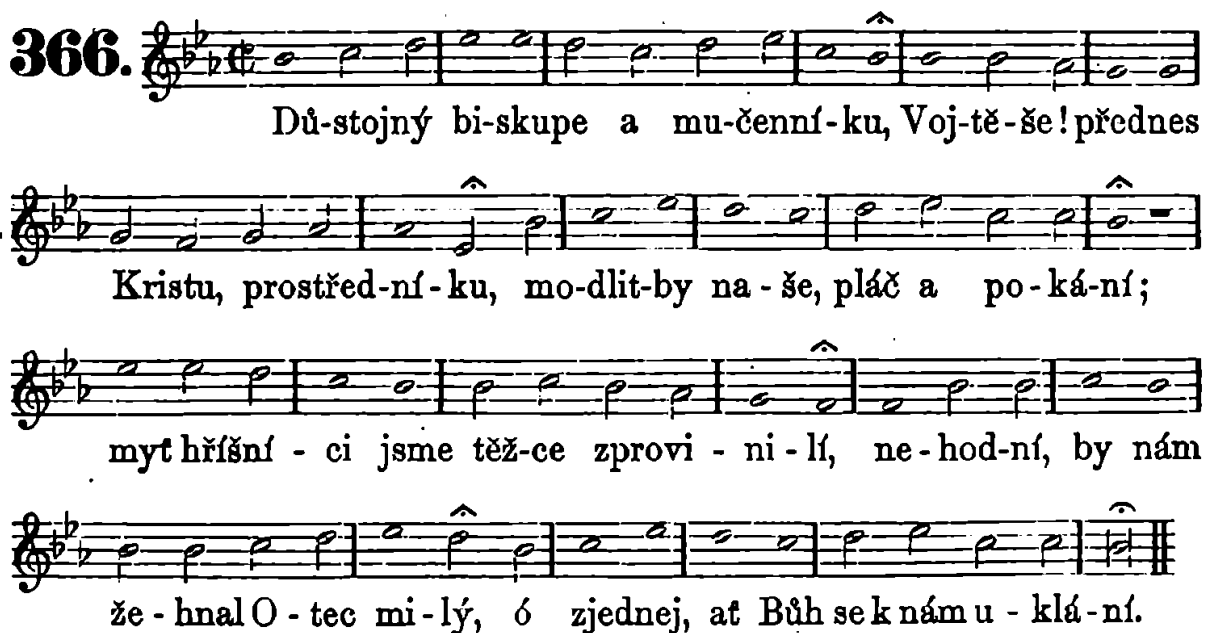
Požehnání.

Pán nám žehná, Pán se sklání,
dobrou vůli žádá jen,
stůjme tedy u pokání,
služme Bohu den co den;

a vy za nás u Ježíše
proste, svatí bratří!
ať duch jednou slávu Boží
s vámi v nebi spatří.

Na den sv. Vojtěcha.

Na začátku.

366.

Dů - stojný bi - skupe a mu - čenní - ku, Voj - tě - še! přednes
Kristu, prostřed - ní - ku, mo - dlit - by na - še, pláč a po - ká - ní;
myt hříšný - ci jsme těž - ce zprovi - ni - lí, ne - hod - ní, by nám
že - hnal O - tec mi - lý, ó zjednej, ať Bůh se k nám u - klá - ní.

Gloria.

Ty, jenž jsi Polsko, Uhry a Moravu | Buď sláva Bohu, Jenž se slávy zbavil,
procházel, abys hlásal Boží slávu, | by churavý lid bolem svým uzdravil,
slav Boha na nebeském zástolí! | a pokoj přines v slzi údolí!

Evangelium a Credo.

Horlivý slova Páně rozsévači! | ať símě Boží v jejich mysli zkvítá,
pros, ať Bůh slunce a dešť seslat ráčí | ať nehubí je žádná bouře lítá,
na roli tebou blahých národů: | ať víra svatá vydá úrodu.

Obětování.

Tys vodil z obětí pohanských | k oběti Kristem ustanovené;
puchu | k oběti nové i my vstupujeme,
lid k bohoslužbě nové — v pravdě, | a s tebou srdce Bohu věnujeme,
v duchu, | chcem žít i umřít v lásce plamenné.

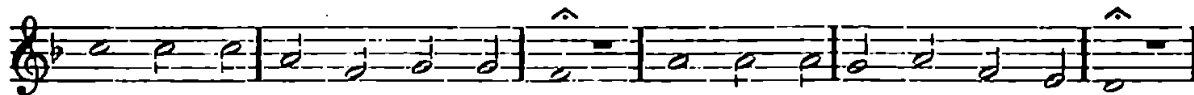
Sanctus.

Vzněšený kněže! nyní na odplatu | My spolu prozpěvujem zbožné zpěvy:
v andělů sboru s kmety v bílém šatu | Bůh svatý! nebesa i země jeví
před Božím trůnem skláněj svoji tvář. | jen neobsáhlé slávy Jeho zář.

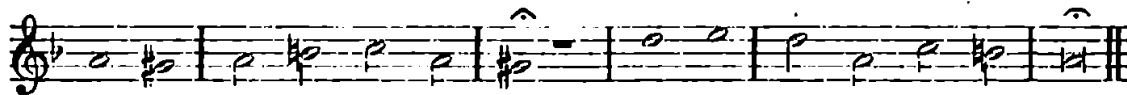
Po pozdvíhování.

Pro - lo - mi - la se ne - be - sa, v Bo - ží trůn se změnil chrám,
nechat s nebem ze - mě plesá: Bo - ží Syn se sní - žil k nám.

Jakže má - me u - ctít Te - be, Je - hož neob - sá - hne ne - be?

Ví - tej, Pa - ne nej - vyš - ší, dra - hý, sladký Je - ží - ši!

Agnus.

Kriste! Jenž nás z bludné cesty | rač se smilovat nad námi,
zveš a nás se ujímáš, | odpusť nám a zůstaň s námi,
hříchy vše i věčné tresty | vlej nám sílu, útěchu,
duším našim odjímáš: | jaks ji dával Vojtěchu.

Přijímání.

Nejsme hodni jíst se stolu, | rač jen, ať jsme všakých zlostí
jejž Tvá chystá dobrota; | a vši nečistoty prosti,
svoje tělo a krev spolu | ať jsme tvoji milenci,
dals nám co chléb života; | rovni Tvému zvolenci.

Při počínání.

Vlasti Otče velectěný!
prosiž za nás na nebi,
ať Bůh shlédne na osení,
a dá těla potřeby;

ať dá mysl bohabojnou
a úrodu v etnosti hojnou,
ať umřeme v pokoji,
vítězíce po boji.

Na den sv. Jana Nep.

Na začátku.

367.

K trů-nu Pá-ně du-še tou-ží s vroucí prosbou přiklek-
nout, pro vi - ny však ne-za - slouží na tvář Bo-ží po-hléd-
nout; ó pros, Je-ne! za kra-ja - ny, ať Bůh nám hřích pro-mi - ne,
ať nás Kristus pro své rá - ny mi-le k so - bě při - vi - ne.

Gloria.

Kazateli! Boží chválu
hlásals u své otčině,
s anděly teď krále králů
slaviž v nebes výšině.

Ty jsi hlásal mír u vlasti,
krotil hněv a rozbroje:
pros, ať zkvétou nám zde slasti
svornosti a pokoje!

Evangelium.

Svým jazykem nezletlým
podal jsi nám důvodu,
víra že obsahem celým
je Božského původu:

ochraň, svaté víry reku!
v srdcích pravdy základy,
ať nezhubí bludy věku
nejdražší ty poklady.

Credo.

Zajdou světy, však ne víra,
již jsi, Jene! zvěstoval:
Otec, tvůrce všehomíra,
Syna lidstvu věnoval;

Boží Syn se zrodil v těle,
trpěl, zemřel, z hrobu vstal,
s Otcem vyslal Těšitele,
by v ochranu církev vzal.

K obětování.

Kněže etnostný! srdce čisté
vždy jsi Bohu podával,
když jsi na posvátném místě
svatou obět konával;

Bohu v obět vše, co máme,
s tebou nesem v ochotě,
pros, ať láskou plápoláme
stále v celém životě.

Sanctus.

Tam, kde svatý zpovědníku!
Boha chválíš povděčně,
zněte hlasy našich děků
s cherubíny společně:

Svatý, svatý, nejvyšší svatý
jest náš mocný Hospodin;
zem i nebes oblouk zlatý
jest jen slávy Jeho stín.

Po pozdvihování.

Kri-ste, du - ší chle-be sladký, Ty ú - tě - cho pla-čí-cích!
draž-ší jsi nad všechny stat-ky my-sli dí - tek ka-jí - cích;
čím jsme to - ho za - slou - ži - li, že sstupu-ješ na ol - tář?
v prach sy - no - vé zprovi - ni - lí před Te-bou klo - ní - me tvář.

Agnus.

Náš Beránku přišlý s nebe,
by jsi za nás nesl kříž,
smiluj se, prosíme Tebe,
odejmi nám trestů tíž,

smiluj se a slávy věncem
zdob nás jednou milostně,
bychom s Janem, svým vlastencem,
slavili Tě radostně!

K přijímání.

Vítej, Jezu přežádoucí
v nejsvětější Svátosti!
ukoj v srdci touhu vroucí,
Ty posilo v slabosti!

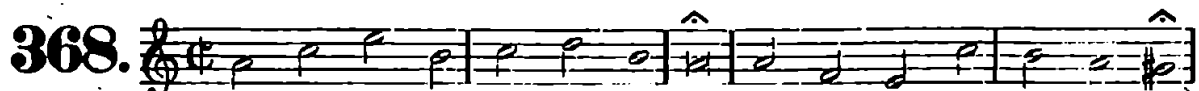
Ty jsi sřil v mukách Jana,
blažil v smrti hodině:
budiž milost tatěž dána
jeho bratřím rodině.

Při požehnání.

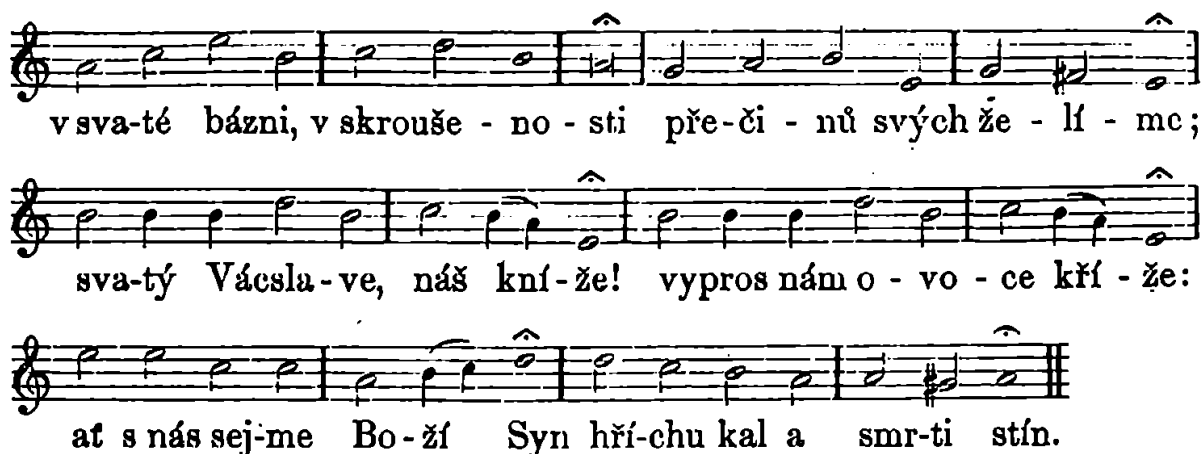
Velký svatý z Nepomuku!
přimlouvej se u Boha,
ať nehyne v bouři hluku
tvá otčina nebohá;

pros, ať Bůh dá k ctnosti sřly,
ať dá v boji zmuřilost,
ať dojdeme s tebou k cřli
šťastně k Bohu na věčnost. —

Na den sv. Václava.

368.

K stánku Božské ve - leb - no - sti po - kor - ně se blí - ží - me,

v sva-té bázni, v skrouše - no - sti pře-či - nu svých že - lí - mc;
sva-tý Václava, náš kní-že! vypros nám o - vo - ce kří - že:
ať s nás sej-me Bo-ží Syn hří-chu kal a smr-ti stín.

Gloria.

Vévodo náš! nebes Pána
oslavil jsi v otčině,
tebou mír a svornost dána
našich předků rodině;

s tebou hlásá tvoje plémě
slávu Pánu hvězd a země,
jen pros, aby míru slast
blažila vždy naši vlast.

Evangelium.

Bůh tě nadal ctností svatou,
vlil ti ducha tichosti;
zášť a krutost v bratru zřatou
odplácel jsi milostí:

uč za Kristem v křížích chodit,
chudým sloužit, blaho plodit,
uč nás, sebe zapírat
a pro Krista umírat.

Credo.

Sluho Páně! péčí tvojí
svítí vlasti pravdy zář,
povolán teď k světla zdroji
zříš na věčnou Boží tvář:

s tebou klaníme se Otci,
ctíme Syna stejné moci,
oslavujem s vroucností
Ducha, dárce milostí.

Obětování.

Tys, Abeli vlasti naší!
stavěl Pánu svatyně,
v obět dal jsi dar nejdražší,
svoje srdce nevinné:

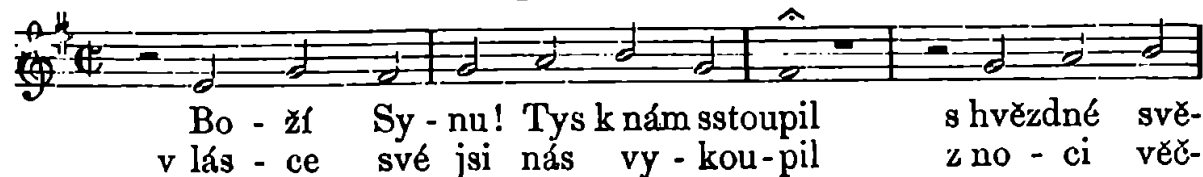
s tebou nesem Bohu v službu
srdce svého cit a tužbu,
žít chcem Bohu jedině
až k poslední hodině.

Sanctus.

Zdobo církve! duší Krále
slaviž v nebes prostore;
s tebou pějeme k Jeho chvále
zbožnou píseň v pokoře:

Svatý, svatý Pán na nebi,
Hospodin plný veleby,
podnož Jeho — světové,
kořte se mu, duchové!

Po pozdvihování.

Bo - ží Sy - nu! Tys k nám sstoupil s hvězdné svě-
v lás - ce své jsi nás vy - kou - pil z no - ci věč-

ta ob - ru - by, o - te - vřels mi - lo - sti zdro - je,
 né zá - hu - by,
 v po - tra - vu dals tě - lo svo - je, kdo tu lás - ku o - ce -
 ní? kdo se za ni od - mě - ní?

Agnus.

Přijdiž, přijdiž, náš Beránku! v chleba, vina způsobě, ubytuj se v srdcí stánku, sílo naše ve mdlobě!	Tebe Tvůj lid hledá, vzývá, v boku Tvém své rány skrývá, uslyš litostný náš hlas, své nebohé dítky spas!
--	---

Při přijímání.

Blahý, kdož důstojně požil této krmě andělské, on tou mannou znova ožil, slasti zkusil nebeské.	Sil nás, večerí tou spasnou, Kriste! prv než smysly zhasnou: pokyň duši v oslavu, jak jsi kynul Vácslavu.
--	--

Při požehnání.

Vácslave, náš svatý vůdce! vzývej Boha za svůj lid, ať nás mine každý škůdce, ať nám vzejde nebes klid;	pros, ať nás Bůh slíí v boji a po smrti s Tebou spojí, pros, ať vždy nám žehná Bůh, Otec, Syn a Svatý Duch.
--	--

Písně před kázáním.*)

369.

1. Ot - če náš, mi - lý Pa - ne, dej nám Du - cha Sva - té - ho,
 pro - sí - me, ať se sta - ne pro Kri - sta, Sy - na Tvého;
 ať nás nau - čí Božské - ho pravdu zá - ko - na zná - ti, proro -
 ctví fa - leš - né - ho pil - ně se vy - stří - ha - ti.

*) Sem náležeji též písně Svatodušní na str. 202.

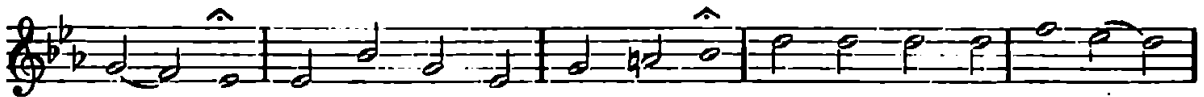

2. Kriste, Jenž jsi svým věrným
seslal Ducha Svatého,
před věky vyvoleným
od Otce nebeského:
račiž nám této chvíle,
téhož Ducha seslati,
abychom Tebe mile
mohli v slovích poznati.

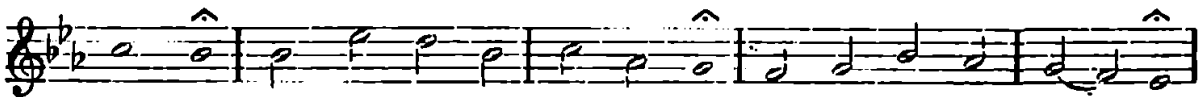
3. O milý Duše Svatý!
rač naším hostem býti,
Jenž jsi v dařích bohatý,
nemeškej k nám přijíti;
zpravuj jazyk k mluvení,
dej nám dobré naučení,
nachyl uši k slyšení,
zapal srdce k věření!

1. Ot - če lid - stva pa - dlé - ho! se - šli Du - cha Sva -

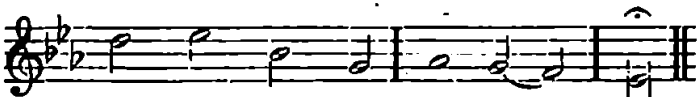
té - ho, ať nám Tvého zá - ko - na o - te - vře dra - hé po -

kla - dy a v nás dí - lo do - ko - ná, jež Kristus za - po - čal,

když jsa o - dín tě - lem, byl zde pravdy hla - sa - te - lem,

blu - dů všech hu - bi - te - lem.

2. Duchu rady, moudrosti,
rozumu, pobožnosti,
přiď k nám v svatém plameni,
zapal zbožné city v mysli,
nachyl rozum k věření,

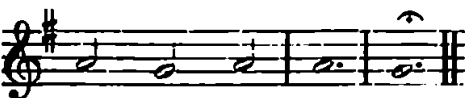
a vlej v naši duši
pevnou sílu k činu,
lásku k Jezu Kristu, Synu,
poslušnost k Hospodinu.

1. Po - pros - mež Du - cha Sva - té - ho, U - tě - ši -

te - le věr - né - ho: ó světlo du - ší! za - sví - tej, ho - ste ne -

be - ský, za - ví - tej!

2. Rač lásku v nás rozněccvat,
a rozum náš osvěcovat,
a hříchů dej odpuštění,
ať dojdem v Kristu spasení.

3. Též jazyk zpravuj k mluvení,
způsobuj mysl k věření,
i všechny naše schopnosti
uč vynakládat k svojí cti.

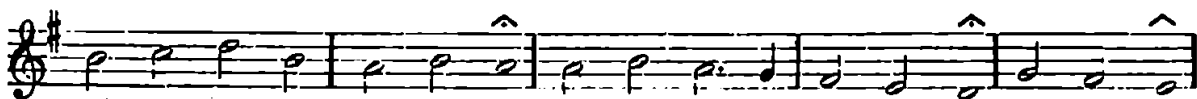
Písňe po kázání.*)

1. Po - dě - kuj - mež ny - ní Pá - nu Bo - hu na vý - so - sti
z Je - ho do - bro - di - ní, kte - réž nám či - ní z mi - lo - sti;

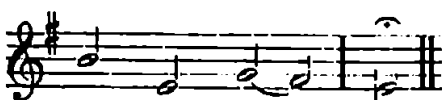
že po - klad ot - ví - rá nám skrz slu - žeb - ní - ky slo - va své - ho,

a - by mo - hl být poznán od kaž - dě - ho věr - né - ho co svě - tel

stvo - ři - tel, co všech svě - tů moudrý ře - di - tel a věč - né pra -

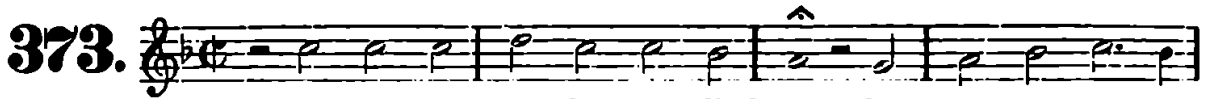

vdy zplo - di - tel.

2. Ta pravda Kristus jest,
jížto se máme zpravovat,
a v níž, složíce lest,
máme věrně do smrti stát.
Kdo pravdy váží lehce,
tomu člověku bude běda,
že hříchů přestat nechce,
o pomstě Boží věda;
Sodomě, Gomoře
v soudný den bude menší hoře
než těm, kdož tě lehčí, Bože!

3. Protož, Svatý Duše!
pomoz nám z našich křehkostí;
obnov srdce naše,
zapal je dobrou žádostí;
abychom slovo Boží
vždycky plnili s ochotností,
a všeho svého zboží
užívali jen k ctnosti;
ze sebe — bez Tebe —
nedostaneme se do nebe;
ó dej pomoc, živý Chlebe!

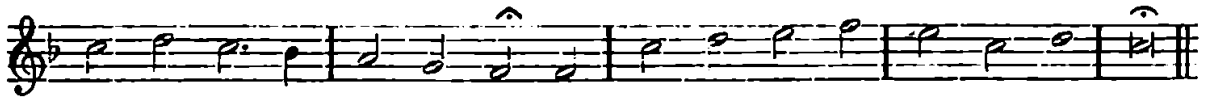
*) Neklade se zde bohatý výbor písní po kázání, že v katol. církvi kázání slova Božího řádně se koná buď mezi mši sv. aneb přede mši sv., aneb odpoledne před požehnáním, tudíž času k písní zvláštní málo aneb nic nezbyvá. Koná-li se kázání mimořádně o sobě, mohou nápotom zvoleny býti písně do doby padající k. př. adventní, vánoční a t. d. aneb o Svatých.

1. Po-chválen bu-diž Pán Bůh náš, kte - rýž ny-ní na-

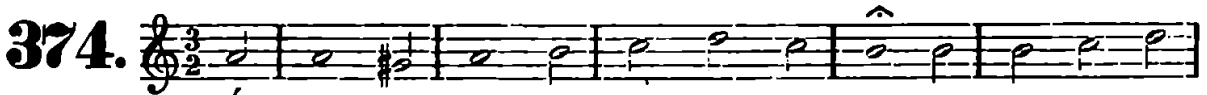
sy - til nás sva - tým slovem, jenž jest po-krm na - šim du-šem, al-

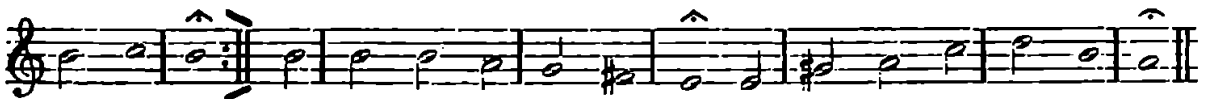
le - lu - ja, al - le - lu - ja, po - chválen buď Bůh, al - le - lu - ja!

2. Pochválen bud i Syn Boží,
Jenž jest duší našich zboží,
neboť On sám
skrz smrt navrátil život nám,
alleluja, alleluja atd.

3. Pochválen bud i Duch Svatý,
Jenž nás naučil pravdu znáti,
Bohá Otce, i Jeho milého Syna,
alleluja, alleluja atd.

1. Ó Bo - že! pou - hé svět - lo či - sté, buď To - bě dík
že Te - be zná - me v pravdě ji - sté, již nám Syn Tvůj

a slá - va,
po - dá - vá, Je - hož - to Božská slova v svém lů - ně cír - kev chová.

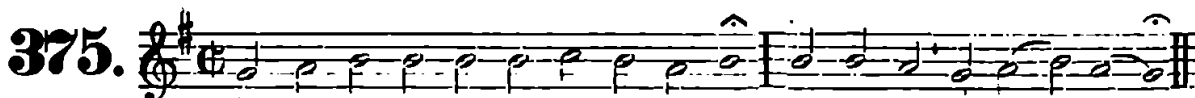
2. Nechat vždy věrni zůstáváme
svaté církve učení,
a nevěře se nepoddáme,
v blud hříchu schváceni;
dej síly v těžkém boji,
ať dojdeme slávy Tvojí!

NEŠPORY.

Žalmové Nešporní. *)

Žalm 109.

1. Ře-kl Hospodin ku Pánu mému: * Seď na pra-vi-ci mé.

2. Dokavadž nepřátel tvých nepodložím * za podnoží noh tvých.

3. Prut moci tvé vyšle Hospodin ze Sionu: * panuj u prostřed nepřátel svých.

4. S tebouť panování v den moci tvé v stkvělosti svatých, * z lůna před dennicí zplodil jsem tě.

5. Přisáhl Hospodin, a nebude toho želet: * Ty jsi knězem na věky podlé řádu Melchisedechova.

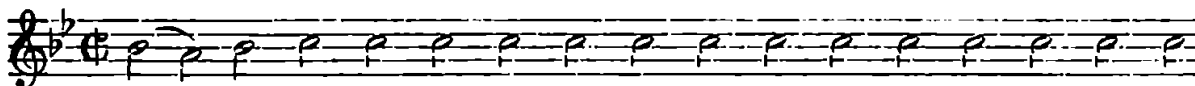
6. Pán po tvé pravici * potřel v den hněvu svého krále.

7. Soud činiti bude mezi národy, naplní porážkami: * roztrhne na zemi hlavy mnohých.

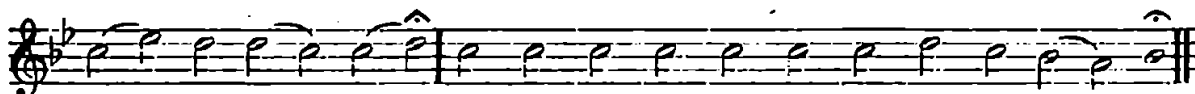
8. Z potoka na cestě píti bude: * protož povýší hlavy.

9. Sláva Otci, i Synu, * i Duchu Svatému. Jakož byla na počátku, i nyní, i vždycky, až na věky věkův. Amen.

Žalm 110.

1. O - sla-vo - va - ti bu - du Te - be, Ho - spo - di - ne, z ce - lé - ho

srd - ce své - ho: * v ra - dě spravedli - vých i v shromáždě - ní.

2. VelicískutkovéHospodinovi: * výborní podlé vši vůle jeho.

3. Slavné a velebné dílo jeho: * a spravedlnost jeho zůstává na věky věkův.

4. Památku způsobil divy svými Hospodin milostivý a milosrdný: * pokrm dal těm, kteříž se ho bojí.

5. Pamětliv jsa na věky na smlouvu svou: * mocné skutky své zvěstoval lidu svému.

6. Že jim dědictví národů dal: * skutkové rukou jeho jsou pravda a soud.

7. Věrní všickni rozkazové jeho, upevnění na věky věků: * činění v pravdě a v pravosti.

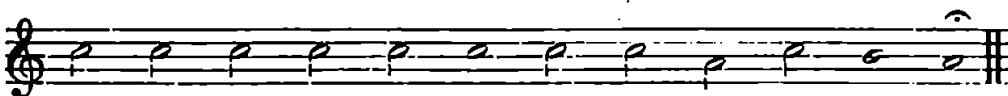
*) Kdy kterých žalmů se při nešporách běře, jest níže udáno při jednotlivých nešporách.

8. Vykoupení poslal lidu svému: * přikázal smlouvu svou na věky. 9. Svaté a hrozné jest jméno jeho: * počátek moudrosti bázeň Hospodinova.	10. Rozum dobrý všem, kteříž podle ní činí: * chvála jeho zůstává na věky věků. Sláva Otci atd.

Žalm 111.

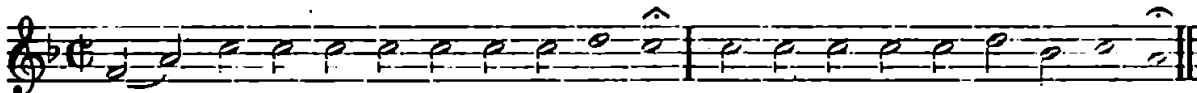
1. Bla - ho - sla - ve - ný muž, kte - rýž se bo - jí Ho - spo - di - na, *

ve - li - kou li - bost má v je - ho při - cá - zá - ních.

2. Mocné na zemi bude símě jeho: * rodina upřímných dojde pože- hnání. 3. Sláva a bohatství v domě jeho: * spravedlnost jeho zůstane na věky věkův. 4. Výchází upřímným ve tmě světlo: * milostivý, a milosrdný, a spravedlivý. 5. Blažený člověk, kterýž se slitovává a půjčuje: a řídí věci své s soudem: * nebo nepohne se na věky. 6. V paměti věčné bude spra- vedlivý: * nebude se báti zlé pověsti.	7. Hotovo jest srdce jeho a doufá v Hospodina, pevné jest srdce jeho: * nepohne se, až i zhrzí svými nepřátely. 8. Rozděluje a dává chudým, spravedlnost jeho zůstává na věky věků: * roh jeho vyvýšen bude v slávě. 9. Hříšník pak hledě hněvati se bude, zuby svými skřípěti a chřadnouti bude: * žádost hříšníků zahyne. Sláva Otci atd.

Žalm 112.

1. Chval - te, služební - ci, Hospo - di - na: * chvalte jméno Hospo - di - no - vo.

2. Budiž jméno Hospodinovo požehnáno: * od tohoto času až na věky. 3. Od východu slunce až do západu: * chváleno buď jméno Hos- podinovo. 4. Vyvýšen nade všechny národy Hospodin: * a nad nebesa sláva jeho. 5. Kdo jako Hospodin, Bůh náš,	kterýž přebývá na výsosti: * a na ponížené patří na nebi i na zemi. 6. Kterýž nuzného ze země vy- zdvihuje: * a chudého z bláta povýšuje. 7. Aby posadil ho s knížaty: * s knížaty lidu svého. 8. Kterýž činí, aby neplodná v domě přebývala: * matkou dítek se veselící. Sláva Otci atd.

Žalm 113.

1. Když vycházel I - srael z Egypta: * z národu ci - zí - ho dům Ja - ko - bův.

2. Učiněn jest Júda posvěcením jeho: * a Israel panováním jeho.

3. Moře vidělo (to) a uteklo: * Jordán nazpět se obrátil.

4. Hory poskakovaly jako skopci: * a pahrbkové jako beránkové ovčí.

5. Což jest ti moře, že utíkáš: * a ty, Jordáne, že nazpět se obracíš?

6. Hory, že poskakujete jako skopci: * a pahrbkové jako beránkové ovčí.

7. Před tváří Páně se třásla země: * před tváří Boha Jakobova.

8. Kterýž obrací skálu v jezera vod, * a skřemen v studnice vod.

9. Ne nám, Hospodine, ne nám: * ale dej slávu jménu svému.

10. Pro milosrdenství své a pravdu svou: * aby někdy neřekli pohané: Kde jest Bůh jejich?

11. Bůh zajisté náš jest na nebi: * čině všecko, což se mu líbí.

12. Modly pohanů, stříbro a zlato: * díla rukou lidských.

13. Ústa mají, a nemluví: * oči mají, a nevidí.

14. Uši mají, a neslyší: * chřípě mají, a nečijí.

15. Ruce mají, a nemakají: nohy

mají a nechodí: * aniž mohou hrdlem svým volati.

16. Nechť jsou jim podobni ti, jenž je dělají: * i všickni, kteříž doufají v ně.

17. Dům Jsraelský doufá v Hospodina: * spomocníkem jejich, a jejich jest obráncem.

18. Dům Aronův doufá v Hospodina: * spomocníkem jejich, a jejich jest obráncem.

19. Hospodin pamětliv jest na nás: * a nám požehává.

20. Požehává domu Jsraelovu: * požehává domu Aronovu.

21. Požehává všem, kteříž se bojí Hospodina: * maličkým i velikým.

22. Přidejž Hospodin (požehání svého) na vás: * na vás i na syny vaše.

23. Požehání vy od Hospodina: * kterýž nebe učinil i zemi.

24. Nebesa nebes (jsou) Hospodina: * zemi pak dal synům lidským.

25. Ne mrtví chváliti budou tebe, Hospodine: * aniž kdo z těch, jenž do pekla sestupují.

26. Ale my, kteříž živi jsme, dobrořečiti budeme Hospodinu * od tohoto času až na věky.

Sláva Otci atd.

Žalm 115.

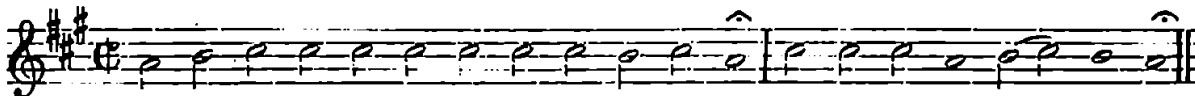
1. U - věřil jsem protož i mluvil jsem: * já pak sní - žen jsem byl vel - mi.

2. Jáť jsem řekl u svém vytr - žení: * že lhář jest člověk všeliký.

3. Čím se odplatím Hospodinu: * za všecko, což mi učinil?

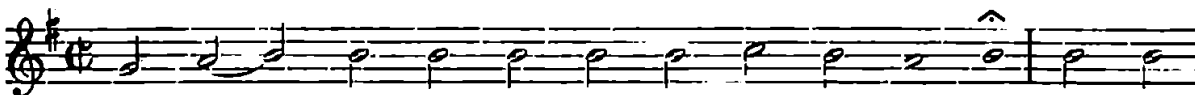
4. Kalich spasení vezmu: * a jméno Hospodinovo budu vzývati. 5. Sliby své Hospodinu splním přede vším lidem jeho: * drahát jest před očima Hospodinovýmá jeho svatých smrt. 6. Ó Hospodine, jáť jsem služebník Tvůj: * já služebník Tvůj a syn děvky Tvé.	7. Roztrhl jsi vazby mé: * Tobě obětovati budu oběť chvály, a jméno Hospodinovo budu vzývati. 8. Sliby své Hospodinu splním před obličejem všeho lidu jeho: * v síních domu Hospodinova, u prostřed tebe, Jerusalémc. Sláva Otcí atd.

Zalm 116.

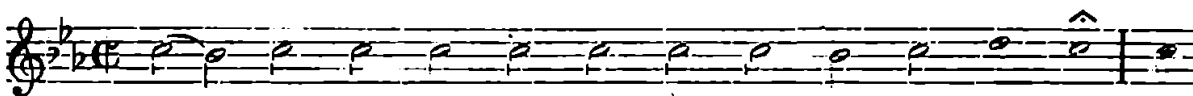
1. Chvalte Hospodina, všickni ná-rodové: * chvalte Ho všickni li-dé. 2. Nebo utvrzeno jest nad námi milosrdenství jeho: * a pravda Hos-	podinova zůstává na vše věky. Sláva Otcí atd.

Zalm 121.

1. Ve - se - lím se z to - ho, když se mi ří - ká: * Půjdem do do - mu Hos - po - di - no - va. 2. Již stojí nohy naše * v síních tvých, Jerusaléme. 3. Jerusalém vystaven jest jako město: * jehožto vespolečné jest účastenství. 4. Neboť do něho vstupují pokolení, pokolení Hospodinova: * dle příkázání Jsraelovi, aby oslavili jméno Hospodinovo. 5. Nebo tam jsou stolice k soudu postaveny: * stolice nad domem Davidovým ustanovené.	6. Proste za ty věci, kteréž ku pokoji jsou Jerusalému: * a hojnost těm, kteříž milují tebe. 7. Budiž pokoj v mocnosti tvé: * a hojnost buď ve věžech tvých. 8. Pro bratří své, a blížní své: * přejí pokoje tobě. 9. Pro dům Boha našeho Hospodina: * žádám dobrých věcí (vždy) tobě. Sláva Otcí atd.

Zalm 126.

1. Ne - bu - de - li Ho - spo - di - n sta - vě - ti do - mu: * na - dar - mo pra - cu - jí, kdož sta - vě - jí jej.	

2. Nebudeli Hospodin města ostřihati: * nadarmo bdí, kdož ostřihá ho.

3. Daremné jest vám vstávati před svitáním: * vstávejte, když posedíte, jenž chléb bolesti jíte.

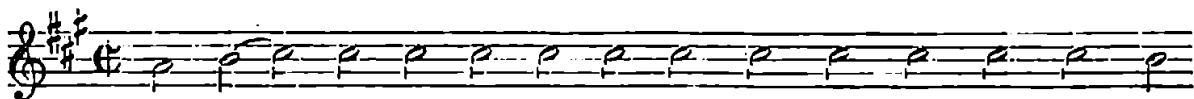
4. Když dává Bůh svým milým synové: * aj, dědictví Hospodinovo synové a mzda jest plod života.

5. Jako střely v ruce udatného: * tak synové (jsou) vyvržených.

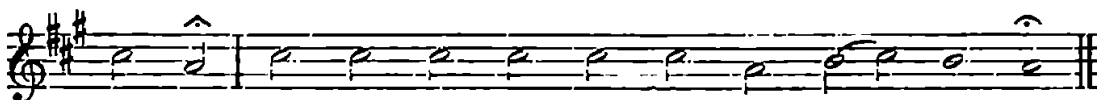
6. Blahoslavený muž, kterýž jimi žádost svou naplnil: * nebude zahanben, když mluvíti bude v bráně svým nepřátelům.

Sláva Otci atd.

Žalm 127.

1. Bla - ho - sla - ve - ni všickni, kte - ří se bo - jí Ho - spo -

di - na: * a kte - říž cho - dí po ce - stách je - ho.

2. Nebo z práce rukou svých jísti budeš: * blahoslavený jsi a dobře tobě se povede.

3. Manželka tvá jako vinný kmen plodný: * po bocích domu tvého.

4. Dítky tvé jako mladistvé olivovní: * vůkol stolu tvého.

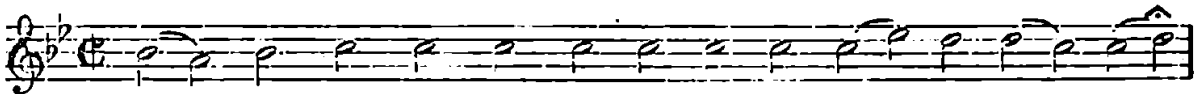
5. Aj hle, takt požehnán bude člověk: * kterýž se bojí Hospodina.

6. Požehnejž tobě Hospodin ze Sionu: * dej, ať spatřuješ dobré věci Jerusaléma po všechny dny života svého.

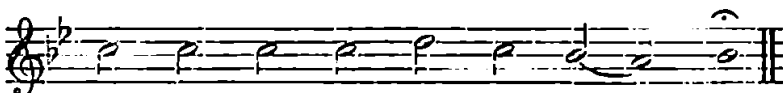
7. A viz svých synů syny: * a pokoj nad Israelem.

Sláva Otci atd.

Žalm 129.

1. Z hlu - bo - ko - sti vo - lal jsem k tobě, Ho - spo - di - ne: *

Ho - spo - di - ne, vy - slyš hlas můj.

2. Ať jsou uši tvé nakloněny: * k hlasu modlitby mé.

3. Budeš-li, Hospodine, šetřiti nepravosti: * Hospodine, kdož ostojí?

4. Ale u Tebe jest slitování: * a pro zákon Tvůj doufám v Tebe, Hospodine.

5. Očekává duše má na slovo jeho: * doufá duše má v Hospodina.

6. Od bdění jitřního až do noci: * doufej Israel v Hospodina.

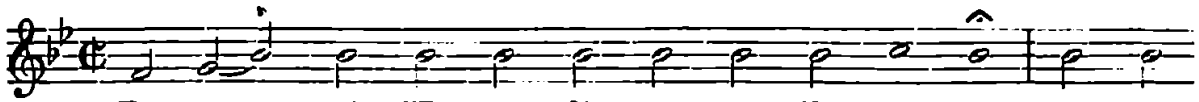
7. Nebo jest milosrdenství u Hospodina: * a hojně u Něho vysvobození.

8. Onť zajisté vykoupí Israele: * ze všech jeho nepravostí.

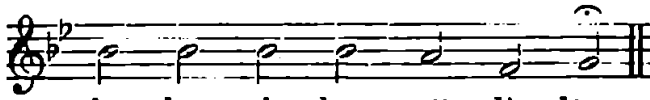
Sláva Otci atd.

Žalm 131.

1. Pa - ma - tuj, Ho - spo - di - ne, na Da - vi - da: * a na

je - ho ti - chost vše - li - kou.

2. Jak se zapřisáhl Hospodinu,*
slib Bohu Jakobovu učinil.

3. Jistě že nevejdu do přšbytku
domu svého:* a na postel lůžka
svého nevstoupím.

4. Aniž dám očím svým usnouti:*
ani víčkám svým zdrímati.

5. Ani odpočinouti spánkům
svým, dokavadž místa Hospodinu:*
stánku Bohu Jakobovu nenajdu.

6. Až, slyšeli jsme o ní v Efratě:*
na polích lesa jsme ji našli.

7. Vejdemeť do stánku jeho:*
na místě, kdež stály nohy jeho,
klaněti se budeme.

8. Povstaň již, Hospodine (a vejdi)
do odpočinutí svého:* ty i archa
tvé svatosti.

9. Ať se oblačejí v spravedlnost
kněží tvoji:* a svatí tvoji ať plesají.

10. Pro Davida služebníka své-
ho:* neodvracuj tváři svého poma-
zaného.

11. Přisáhlť Hospodin Davidovi
pravdu, a nezruší ji:* z plodu života
tvého posadím na tvou stolicí.

12. Budouli synové tvoji smlouvy
mé ostríhati:* a svědectví mých,
těch, kterýmž je budu vyučovati.

13. I synové jejich až na věky*
seděti budou na tvé stolicí.

14. Neboť jest vyvolil Hospodin
Sion:* vyvolil jej sobě za svůj
přšbytek.

15. Tot jest odpočívání mé na
věky věkův:* tu přebývati budu,
neb jsem zvolil je.

16. Vdově jeho hojně požehnám:*
a chudé jeho chlebať nasytím.

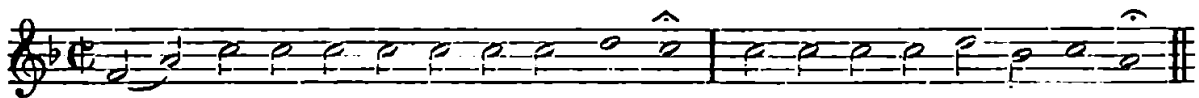
17. Kněží jeho soblačím v
spasení:* a svatí jeho radostí
budou plesati.

18. Tamť provedu roh Davidův:*
tu pomazanému svému svíci při-
pravím.

19. Nepřátely jeho v hanbu
zoblačím:* nad ním pak vykvete
mé posvěcení.

Sláva Otci atd.

Žalm 147.

1. Chval Je - ru - sa - lé - me Hos - po - di - na: * chval Si - o - ne Bo - ha své - ho,

2. Neboť on upevnil zámky bran
tvých:* požehnal tvým synům v
tobě.

3. On způsobil v končinách
tvých pokoj:* a tukem pšenice tě
nasycuje.

4. On vysílá rozkaz svůj na zem: * rychle běží slovo jeho. 5. On sněh jako vlnu dává: * mlhu jako popel sype. 6. Ledem svým jako skývami hází: * před zimou jeho kdož ostojí? 7. Vysílá slovo své a rozpouští je: * zavane vítr jeho, tekou vody.	8. On zvěstuje slovo své Jakobovi: * spravedlnosti a soudy své Israelovi. 9. Neučinil tak žádnému národu: * a soudů svých nezjevil jim. Sláva Otci atd.

Magnificat čili chvalo zpěv Panny Marie.

1. Ve - le - bí du - še má Ho - spo - di - na: * a zple - sal duch

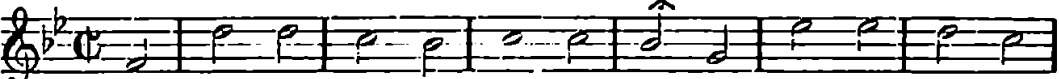
můj v Bo - hu, svém Spa - si - te - li.

2. Že shledl na děvky své ponížení: * aj, od této chvíle blahoslavenou mne nazývati budou všickni národové. 3. Neboť veliké věci mi učinil ten, Jenž mocný * a jehož jméno svaté. 4. A milosrdenství jeho od pokolení až do pokolení * bojícím se jeho. 5. Učinil moc ramenem svým: * rozptýlil pyšné v mysli jejich srdce.	6. Ssadil mocné se stolice, * a povýšil ponížených. 7. Nakrmil dobrými věcmi lačné, * a bohaté pustil prázdné. 8. Ujal se Israele, služebníka svého, * na milosrdenství své se rozpomenuv. 9. Jakož byl mluvil k otcům našim, * k Abrahamovi a semeni jeho na věky věků. Sláva Otci atd.

Antifony Marianké a modlitby na konci Doplnku. *)

V adventě až do Hromnic.

(Alma redemptoris mater.)

376.

1. Ó Matko Pá - ně cti - hod - ná, všem brá - no ne - bes

prů - chodná, a hvězdo moř - ská, jenž nám sví - tí mi - lost - ně

*) Doplněk, kompletorium, slove část denní pobožnosti od církve duchovenstvu nařízené. Doplnkem uzavírají se nešpory. Když je lid v kostele zpívá, vždy na konci jich bere se jedna z těchto antifon a přiměřená modlitba, jakož níže při nešporách udáno.

v svě - ta vl - no - bi - tí: spěj li - du své - mu k po - mo - ci, an
kle - sá u své ne - mo - ci, a ne - má při svém na - ma - há - ní
po - třebné sí - ly ku po - vstá - ní.

2. Nad tebou žasla příroda,
když svatého jsi původa
života všeho porodila,
panenství svého nepozbyla:

rač přijmout „Zdrávas“ andělské,
a skloň své srdce mateřské,
ó smiluj se nad námi, Máti!
rač se za hříšné přimlouvati.

V adventě až do Vánoc.

V. Anděl Páně zvěstoval Marii.

Ř. A ona počala z Ducha Svatého.

Modleme se.

Milost Tvou, prosíme, ó Pane, rač
v myslé naše vlíti, abychom, jenžto jsme
zvěstováním andělským vtělení Krista, Syna
Tvého, poznali, skrze unučení jeho a
kříž k slávě vzkříšení přivedeni byli.
Skrze téhož Krista, Pána našeho. Ř. Amen.

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi. Ř. Amen.

Od Vánoc až do Hromnic.

V. Po porodu jsi, Panno, zůstala
neporušena.

Ř. Oroduj za nás, svatá Boží
Rodičko.

Modleme se.

Bože, Jenž jsi plodným panenstvím
blahoslavené Panny Marie odměny věčného
spasení uděliti ráčil: propůjč nám, abychom
přimluy té svaté Panny u Tebe okusili,
skrze kterouž jsme hodni učiněni byli,
obdržeti původce života Pána našeho Ježíše
Krista. Ř. Amen.

Od Hromnic až do vzkříšení Páně.

(Ave Regina coelorum.)

377.

1. Ví - tej, krá - lov - no ne - be - ská, ví - tej vlád - ky -
ně an - děl - ská, zdrá - vas ko - ře - ne, zdrá - vas brá -
no, jíž nám v svě - tě je svět - lo dá - no!

2. Plesej, ó Panno věhlasná, | s Bohem, s Bohem buď, Panno čistá,
sborů koruno překrásná, | přimlouvej se za nás u Krista.

V. Udůstojni mne k chvále tvé, Panno posvěcená.

Ř. Dej mi sílu proti tvým nepřítelům.

Modleme se.

Přispěj, milosrdný Bože! slabosti naší svou pomocí, abychom, jenžto památku svaté Boží Rodičky konáme, ze svých nepravostí povstali. Skrze Ježíše Krista, Pána našeho. Ř. Amen.

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi. Ř. Amen.

Od vzkříšení Páně až k svátku Nejsvětější Trojice Boží.

(Regina coeli laetare. *)

1. Královno nebeských říší, all. | 3. Tvůj Syn hrobu pout se
plesej na nebeské výši. All. | zbavil, all.

2. Toběť byla milost dána, all. | jakož to byl napřed pravil. All.
pod srdcem svým nosit Pána. All. | 4. Pros, ať Kristus, Pán a sudí, all.
také nás k životu vzbudí. All.

V. Raduj se a vesel se, Panno Maria. All.

Ř. Vstať zajisté Pán právě. All.

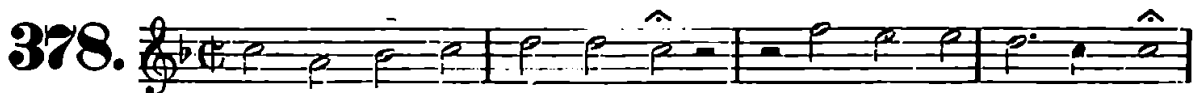
Modleme se.

Bože, Jenž jsi vzkříšením Syna svého, Pána našeho, svět oblažiti ráčil: uděl, prosíme, abychom na přímluvu Rodičky Páně, Panny Marie, blaženost života věčného dosáhli. Skrze téhož Ježíše Krista, Pána našeho. Ř. Amen.

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi. Ř. Amen.

Od svátku Nejsv. Trojice Boží až k adventu.

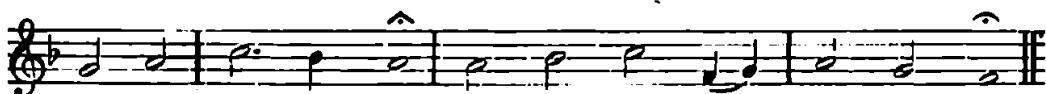
(Salve Regina.)

1. Zdrávas v ne-bes vý-so-sti sbo-rů svatých Pa-ní,

ži-vo-te a slad-ko-sti, Matko sli-to-vá-ní, ty jsi

na-še na-dě-je, že Bůh po-moc do-pře-je.

*) Nápěv jako: „Vesel se nebes královno“ v čísle 225.

2. Zdrávas! dítky Eviny
hledí stále k tobě,
vyhnány jsou pro viny,
neví rady sobě;
pláče, lkají, zápolí
v slzavém tom údolí.

3. Shlížej na své svěřence,
mocná zástupkyně,
zjev nám svého Zrozence,
až vyhnanství mine;
dobrotivá, milostná,
sladká Panno Maria!

V. Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko.

R. Abychom hodni učinění byli zaslíbených Kristových.

Modleme se.

Všemohoucí věčný Bože, Jenž jsi tělo a duši důstojné Matky, Panny Marie, působením Ducha Svatého za příslušný příbytek Syna svého připraviti ráčil: dejž, abychom, jenžto se památkou její těšíme, přítomných soužení i smrti věčné zbaveni byli. Skrze téhož Krista, Pána našeho. R. Amen.

V. Boží pomoc zůstaň vždycky s námi. R. Amen.

Nešpory.

O nedělích adventních.

V.*) Bože, ku pomoci mé vzezři. R. Hospodine, pospěš k pomoci mé. Sláva Otcí, i Synu, i Duchu Svatému.

Jakož byla na počátku, i nyní, i vždycky, až na věky věkův. Amen.

Ned. I.

Antif. V ten den kapati budou hory sladkostí, a pahrbkové potokou mlékem a medem, alleluja.

Ned. II.

Ajhle v oblacích nebeských Pán přijde s mocí velikou, all.

Ned. III.

Přijde Hospodin, a nebude meškati, a zjeví se před všemi pohany, all.

Ned. IV.

Trubte troubou na Sionu, poněvadž blízko jest den Pánů: ajhle, přijde Spasitel náš, all.

Žalm 109 na stránce 302.

Antif. Rozvesel se, dcero Sionská, a plosej hojně, dcero Jerusálská, all.

Město síly naší Sion Spasitel, postavena bude v něm zeď a přede zdi otevřete brány, neboť s námi jest Bůh, all.

Jerusaléme, raduj se radostí velikou, neboť přijde tobě Spasitel, all.

Ajhle, přijde žádaný všom národům, a naplněn bude slávou dům Páně, all.

Žalm 110.

Antif. Ajhle, Pán přijde, a vsickni svatí Jeho s Nim: a bude v onen den světlo veliké, alleluja.

Ajhle, ukáže se Pán, a nesklamá: pomošká-li, čekej Ho, neboť přijde, a nebude meškati, all.

Dám v Sionu spasi, a v Jerusáleme slávu svou, all.

Budou křivé věci přímé a ostré cestami rovnými: přijď, Pane, a nechtej meškati, all.

Žalm 111.

Antif. Všickni, jenž zízíte, pojdte k vodám: hleďtež Pána, dokudž může nalezen býti, all.

Hory a pahrbkové zpívati budou před Bohem chválu, a všude stromovi krajiny plesati bude, poněvadž přijde panovník Pán v království věčné, all.

Každá hora a pahrbek ponížen bude: a budou křivé věci přímé a ostré cestami rovnými: přijď, Pane, a nechtej meškati, all.

Pán přijde, vstříc mu pospěšte řkouce: Veliký počátek, a království jeho nebude konce: Bůh, Silný, Panovník, Kníže pokoje, all.

*V znamená Versikul, t. j. propověd. R. responsorium, t. j. dopověd. Antif. antifona, t. j. názvuk neb předzpěv.

Žalm 112.

Antif. Ajhle, přijde prorok veliký a ten obnovi Jerusalém, all.

Ajhle, Pán náš s silou přijde a osvíti oči sluh svých all.

Spravedlivé a po-božně živi budeme, očekávajice blaženou naději, a příští Páně, all.

Všemohoucí slovo Tvé, Pane! od královských sídel přijde, all.

Žalm 113.

Kapitola.

Řim. 13.

Bratří! hodina jest, abychom již ze sna povstali. Nyní zajisté bližší jest naše spasení, nežli když jsme uvěřili.

Řim. 15.

Bratří! cožkoli napsáno jest, k našemu naučení napsáno jest: abychom skrze trpělivost a potěšení písem naději měli.

Filip. 4.

Bratří! radujte se v Pánu vždycky: opět pravím, radujte se. Mírnost vaše známa buď všem lidem; Pán blízko jest.

1. Kor. 4.

Bratří! tak o nás přemýšlej člověk, jako o služebnících Kristových, a rozdávacích tajemství Božích. Tu se již při rozdávacích vyhledává, aby každý věrným nalezen byl.

Hymna.

(Lucis creator optime.)

1. Mocný tvůrce hvězdných kruhů, věčné světlo svojich slu-

hů, Kri-ste, Spa-si - te - li du - ší! nachyl k prosbám našim u - ši.

2. Aby země se vším rodem nezhyňula ďábla svodem:
Ty jsi, nešen láskou vroucí,
stal se lékem pro svět mroucí.

3. Bys obecnou zhladil vinu,
zrozen z Panny svaté klínu,
v obět čistou jsi se podal,
a se mukám kříže oddal.

4. Když zaznělo po oboru
jméno Tvoje v ústech sborů:
padlo pro blesk toho jména
peklo, nebe na kolena.

5. Soudce, v strašný den poslední
mile k prosbám našim shlédni,
chraň nás milosti své zbrojí
proti škůdcům v tomto boji!

6. Sláva Otci Hospodinu,
chvála, úcta Bohu Synu,
Těšiteli rovné vděky
vzdány buďte po vše věky. Amen.

W. Rosu dejte nebesa s hůry, a oblakové dštěte Spravedlivého.
B. Otevři se země a vypuč Spasitele.

Antif. Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha: ajhlo, počneš a porodíš syna, all.

Jsi ty to, který přijít má, čili jiného čekati máme? Řcete Janovi, co jste viděli: Slepým se navracuje světla, mrtví se křísí, a chudým se evangelium zvěstuje, all.

Blahoslavená jsi Maria, jenž jsi uvěřila Pánu: dokonají se v tobě ty věci, kteréž povědiny jsou tobě ode Pána, all.

Moudrosti, jenž jsi z úst Nejvyššího vyšla, sahajíc od konce až do konce, silné a krásné všechny věci skládajíc: přijdiž nás vyučit cestě spravedlnosti.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. Ř. I s duchem tvým.

Modleme se.

Vzbudiž, ó Pane! prosíme Tebe, mocnost svou, a přijdiž, bychom ochrannou Tvou z nastávajících nebezpečností hříchu vytržení, a Tebou vysvobození ku spasení dospěli.

Vzbudiž, ó Pane! srdce naše k přípravě cest jednoroznému Synu Tvému, abychom skrze jeho přístří v myslích jsouce očistění, Tobě sloužiti mohli.

Prosíme, ó Pane! rač prosby naše vyslyšeti, a temnosti myslí našich pro milost navštívení svého osvítiti.

Vzbudiž, ó Pane! prosíme Tebe, mocnost svou, i přijď a přispěj nám ku pomoci velikou silou svou: aby nám smilování dobroty Tvé spasení, jemuž hříchové naši překážejí, pomoci milosti Tvé tím dříve udělilo.

Jenž žiješ a kraluješ s Otcem v jednotě Ducha Svatého, Bůh po všechny věky věkův. Ř. Amen.

V. Pán s vámi. Ř. I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. Ř. Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých skrze milosrdenství Boží odpočívajtež v pokoji. Ř. Amen.

Píseň „O Matko Páně“ atd. na str. 308.

O slavnosti narození Páně.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. Ř. Hospodine atd.

Antif. S tebouť panování v stkvělosti svatých v den moci tvé, z lůna před dennici zplodil jsem tě.

Zalm 109. na str. 302.

Antif. Vykoupení poslal lidu svému, na věky smlouvu svou přikázal.

Zalm 110.

Antif. Vzešlo upřímným ve tmě světlo, milostivý, a milosrdný, a spravedlivý Hospodin.

Zalm 111.

Antif. U Hospodina jest milosrdenství, a hojně u něho vysvobození.

Zalm 129.

Antif. Z plodu života tvého na stolici tvou posadím.

Zalm 131.

Kapitola Žid. 1.

Mnohokrát mnohými způsoby mluvil někdy Bůh otcům skrze proroky: a nejposléze v těchto dnech mluvil nám skrze Syna, jež ustanovil dědicem všech věcí, skrze Něhož i věky učinil. Ř. Bohu díky.

Hymna.

(Jesus, redemptor omnium.)

1. Kri-ste, svě-ta Spa-si - te - li! Ty jsi, než se hvězdy

stkvě-ly, Ot-cem zplozen byl, i Ot-ci ro-ven ve slá-vě a moci.

2. Světlo lesku Otce svého,
mocná čáko tvorů všeho,
poslyš, jak ctí v pokoře Tě
sluhové Tví po všem světě.

3. Pomni, tvůrce země celé,
žes nám podoben byl v těle,
když jsi v svatém Panny lůnu
vtělil se, sestoupiv s trůnu.

4. Dnešní den to nasvědčuje,
an se v roce navrácuje,
sám žes vyšel, Boží Synu,
spáso světa! z Otce klínu.

V. Známe učinil Pán, alleluja. **R.** Spasení své, alleluja.

5. Tebe hvězdy, moře, země,
všeliké pod nebem plémě
Stvořitelem spásy nové
v novém zpěvu vděčně zove.

6. My, jenž došli čáky blahé
v koupeli Tvé krve drahé,
zrození Tvé v temném chlévu
opěvujem v vděčném zpěvu.

7. Buďtež Tobě díky vzdány,
Ježíši zrozený z Panny,
buď i Otcí, Duchu chvála
věky věkův neustálá. Amen.

Antif. Dnes Kristus narodil se: dnes Spasitel zjevil se! dnes na zemi prozpěvuji andělé, radují se archandělé: dnes plesají spravedliví, řkouce: Sláva na výsostech Bohu, alleluja.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. **R.** I s duchem tvým.

Modleme se.

Dejž, prosíme, všemohoucí Bože, aby novozrození v těle jednorozeného Syna Tvého vysvobodilo nás, ježto staré otroctví pode jhem hříchu drží.

Antif. Štěpán pak, jsa pln milosti a síly, činil veliké divy a zázraky v lidu.

V. Slávou a ctí korunoval jsi jej, Pane.

R. A ustanovil jsi ho nad dílem rukou svých.

Modleme se.

Dejž, prosíme, ó Pane, abychom následovali toho, jehož ctíme, a naučili se nepřátely milovati, ježto slavíme památku toho, kterýž za nepřátely své se přimlouval u Ježíše Krista Pána našeho.

Antif. To jsou ti, jichž vyvolil Pán v lásce nelíbené: dal jim slávu věčnou.

V. Plesejte, spravedliví, před obličejem Božím. **R.** A kochejte se u veselosti.

Modleme se.

Bože, jenž jsi oslaven v shromáždění svatých svých mučenníků: vzhledniž k poníženým prosbám našim, abychom přimlouvami těch, jichž památku slavíme, podporováni býti zasloužili. Skrže Ježíše Krista Pána našeho, Jenž atd. **R.** Amen.

V. Pán s vámi. **R.** I s Duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. **R.** Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých atd. **R.** Amen.

Píseň: „Ó Matko Páně,“ a ostatní na str. 308.

Na den sv. Štěpána, prvomučenníka.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. R. Hospodine atd.

Antif. S tebouť panování v den moci tvé v stkvělosti svatých, z lůna před dennicí zplodil jsem tě.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Vykoupení poslal lidu svému, na věky smlouvu svou přikázal.

Žalm 110.

Antif. Vzešlo upřímným ve tmě světlo, milostivý a milosrdný a spravedlivý Hospodin.

Žalm 111.

Antif. U Hospodina jest milosrdenství, a hojně u něho vysvobození.

Žalm 139.

Antif. Z plodu života tvého na stolici tvou posadím.

Žalm 131.

Kapitola. Skut. 6.

Štěpán pak jsa pln milosti a síly, činil veliké divy a zázraky v lidu. R. Bohu díky.

Hymna.

(Deus tuorum militum.)

1. Bo-že, Svatých částko bla-há, od-pla-to, ko-ru-no dra-

há! dej, ať vaz-by hřf-chu pro-sti ctí-me mu-čen-ní-ků ctno-sti.

2. Muž ten světa lesk a slasti
za vábivé mníval pasti,
proto odřeknuv se světů
dospěl k nebi v svatém letu.

3. Mužně podvolil se nésti
na svém těle mnohé tresty,
krev pro Tebe vyžil mile,
tak u Tebe došel cíle.

4. Prosíme tě s prosbou snažnou,
nakloň se k nám s láskou blažnou,
mučenníku, pro zásluhy
odpuť srdcí našich dluhy.

5. Buďtež Tobě díky vzdány,
Ježíši zrozený z Panny,
buď i Otcí, Duchu chvála
věčně věkův neustálá. Amen.

V. Štěpán viděl nebesa otevřená.

R. Viděl a všel: blahoslavený člověk, jemuž nebesa stála otevřená.

Antif. Pochovali muži bohobojní Štěpána a učinili pláč veliký nad ním.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.

Modleme se.

Dejž, prosíme, ó Pane, abychom následovali, jehož ctíme, a naučili se nepřátely milovati, jenžto slavíme památku toho, kterýž za nepřátely své se přimlouval u Ježíše Krista Pána našeho.

Antif. Pravím pak vám, přátelům svým: Nestrachujte se těch, kteříž tělo zabijejí, duši ale nemohou zabít.

V. Spravedliví ale na věky žítí budou. R. A u Boha jest odplata jejich.

Modleme se.

Bože, Jenž jsi oslaven v shromáždění svatých svých mučenníků: vzhlédniž k poníženým prosbám našim, abychom přímluvami těch, jichž památku slavíme, podporováni býti zasloužili.

Antif. To jest ten Jan, jenž na prsech Páně při večeři spočíval: blažený apoštol, jemuž zjevona jsou tajemství nebežká.

V. Budiž velectěn svatý Jan. R. Jenž na prsech Páně při večeři spočíval:

Modleme se.

Církev svou, prosíme, ó Pane, rač milostivě osvítiti, aby jsouc učením sv. Jana a apoštola Tvého a evangelisty ojasněna, darů věčných dosáhla. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého, atd.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. R. Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých atd. R. Amen.

Píseň „O Matko Páně ctihodná,“ a ostatní na str. 308.

Na den obřezání Páně, čili o Novém Roce.

V. Bože ku pomoci mé vzezři. R. Hospodine atd.

Antif. O podivuhodné spojení! Stvořitel pokolení lidského vzav na se oživené tělo, ráčil se z Panny naroditi: a zrodil se z ní co člověk nadpřirozeně počatý, sdělil nám svého Božství.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Když narodil se novypravitelno z Panny, tehž naplnila se písma: Jako dšf na rouno sestoupil jsi, abys spaseno učinil pokolení lidské; chválíme Tebe, Bože náš.

Žalm 112.

Antif. V keři, jež Mojžíš viděl, an neshořuje, pozuali jsme tvé neporušené oslavyhodné pancěství: oroduj za nás, Boží Rodičko.

Žalm 121.

Antif. Vypučil kořen Jesse, vyšla hvězda z Jakoba, Panna porodila Spasitele: Chválíme Tebe, Bože náš.

Žalm 126.

Antif. Ejhle, Maria zrodila nám Spasitele, při jehož spatření zvolal Jan řka: Ejhle, beránek Boží! ejhle ten, jenž snímá hříchy světa, alleluja.

Žalm 147.

Kapitola k Tit. 2.

Ukázala se zajisté milost Boha, Spasitele našeho všem lidem: učň nás, abychom odřeknouce se bezbožnosti a světských žádostí, střízlivě, spravedlivě a pobožně živi byli na tomto světě.

Hymna.

Kriste světa Spasiteli, na str. 313.

V. Slovo tělem učiněno jest. R. A přebývalo mezi námi.

Antif. Z nesmírné lásky své, kterouž nás miloval Bůh, seslal Syna svého v podobnost těla hříchu, all.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.

Modleme se.

Dejž, prosíme, všemohoucí Bože, aby novozrození v těle jednorozecného Syna Tvého osvobodilo nás, ježto staré otroctví pode jhem hříchu zdržuje.

Antif. Štěpán pak jsa pln milosti a síly, činil voliké divy a zázraky v lidu.

V. Štěpán viděl nebesa otevřená.

R. Viděl a všel: blažený člověk, jemuž nebesa stála otevřená.

Modleme se.

Všemohoucí věčný Bože, Jenž jsi prvotiny mučenníků v krvi blahoslaveného diakona Štěpána zasvětili ráčil: propůjč, prosíme, aby byl přímluvčím našim, jenž se i za své protivníky přimlouval u Pána našeho Ježíše Krista. R. Amen.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu. R. Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých atd. R. Amen.

Píseň „O Matko Páně ctihodná“ atd. na str. 308.

O neděli mezi oktávem narození Páně,
jako o slavnosti narození Páně na str. 313.

Kapitola Gal. 4.

Pokud jest dědic maličký, nic se nedělí od služebníka, ačkoliv jest pánem všeho: ale pod poručníky a zprávci jest až do času od otce uloženého.

V. Slovo tělem učiněno jest. R. A přebývalo mezi námi.

Antif. k Magnificat. Pacholet Ježíš prospívalo věkom a moudrosti u Boha i u lidí.

Modleme se.

Všemohoucí, věčný Bože! račiž činy naše podlé svého zalíbení spořádati, abychom ve jménu Tvého milého Syna hodni byli dobrých skutků v hojnosti vzdávati.

O slavnosti zjevení Páně, čili sv. tři králův, též o neděli I. po zjevení Páně.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. R. Hospodine, pospěš k pomoci mé. Sláva Otci atd.

Antif. Před dennicí a před věky zplozený Pán a Spasitel náš dnes světu se zjevil.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Přišlo světlo tvé, Jerusaléme, a sláva Hospodinova vzejde nad tebou, a choditi budou pohané v světle tvém, alleluja.

Žalm 110.

Antif. Otevřevše poklady své obětovali mudrci Pánu zlato, kadidlo a mirhu, alleluja.

Žalm 111.

Antif. Moře a řeky, dobrořečte Hospodinu: píseň zpívejte pramenové Hospodinu, alleluja.

Žalm 112.

Antif. Hvězda tato třpytí se jako plamen, a krále králů Boha ohlašuje: mudrci ji viděli, a velikému králi dary přinesli.

(O třech králich.)

Žalm 116.

Kapitola Is. 60.

Vstaň, osvěť se, Jerusaléme, nebo
přišlo světlo tvé, a sláva Hospodinova
nad tebou vzejde.

R. Bohu díky.

(O neděli.)

Žalm 113.

Kapitola k Řim. 12.

Bratří! prosím vás skrze milosr-
denství Boží, abyste vzdávali těla svá v
oběť živou, svatou, Bohu libou, rozum-
nou službu svou.

Hymna. *)

(Crudelis Herodes.)

1. Proč se duch tvůj, Herodese!
u příchodu Páně třese?
zemskou říši neuchvátí,
Jenž nebeskou přišel dáti.

2. Mudrci jdou od východu,
hvězda svítí jim k pochodu,
světlo světlem nalezají,
Boha dary vyznávají.

5. Zněte Kristu slavné zpěvy,
Jenž se takto světu jeví,
též i Otcí, Duchu chvála
věčně věků neustálá. Amen.

V. Králové Tharsis a ostrovové dary obětovati budou.

R. Králové arabeští a sabejší dary přinesou.

Antif. Mudrci vidouce hvězdu, pravili vespolek:
Totot jest znamení velkého krále: pojďtež a hle-
dejmež jej, a obětujme mu dary zlato, kadidlo a
mirhu, alleluja.

3. V proud Beránek Boží stoupá,
a se v čistých vlnách koupá,
ač On beze hříchu žije,
lázní tou hřích světa myje.

4. Aj, viz nové činů řády,
jimiž jeví moc své vlády:
přírodu svou voda mění,
v osudí**) se víno pění.

Antif. Synu, proč jsi nám tak učinil? Aj, otec
tvůj a já s bolestí hledali jsme tebe. I řekl k nim:
Co jest, že jste mne hledali? Zdaliž jste nevěděli,
že v těch věcech, kteréž jsou Otce mého, musím
já býti?

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. **R.** I s duchem tvým.

Modleme se.

Bože, Jenž jsi dnešního dne Syna
svého jednorozeného skrze hvězdu po-
hánům oznámil ráčil, dejž nám, prosíme,
abychom, kteří jsme Tě již z víry poznali,
přivedeni byli až na výsost k spatření
obličje Tvého. Skrze téhož Ježíše Krista
Pána našeho, Jenž atd. **R.** Amen.

Račič, ó Pane, prosíme Tebe, žádosti
skroušeného lidu svého nebeskou dobro-
tivostí podporovati, abychom, což nám
velš činiti, náležitě poznali, a k vyko-
nání poznané vůle Tvé posilnění byli.

Antif. Den posvátný slavíme, ježž zdobí tři zá-
znakové: dnes hvězda vedla mudrce k jeslím: dnes
vino učiněno jest z vody k svatbě: dnes se dal
Kristus v Jordáně od Jana pokřítí, aby spasil
nás, alleluja.

V. Všickni z Sáby přijdou, alleluja.
R. Zlato a kadidlo nesouce, alleluja.

Modlitba.

Bože, Jenž jsi dnešního dne, atd.
jako o třech králich.

*) Nápěv jako o slavnosti Narozeni Páně. Číslo
380. **) τ nádobách.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.
V. Blahoslavme Hospodinu. R. Bohu díky.
V. A duše všech věrných zemřelých atd. R. Amen.

Píseň: „Ó Matko Páně ctihodná,“ a ostatní na str. 308.

Na den nejsvětějšího Jména Ježíš, a spolu na neděli II. po zjevení Páně.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. R. Hospodine, pospěš k pomoci mé. Sláva Otci atd.

Antif. Každý, kdož bude vzývati jméno Hospodinovo, spasen bude.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Svaté a hrozné jest jméno Jeho: začátek moudrosti bázeň Boží.

Žalm 110.

Antif. Jáť ale v Pánu radovati se budu a plesati budu v Bohu, v mém Ježíši.

Žalm 111.

Antif. Od východu slunce až do západu chváleno buď jméno Hospodinovo.

Žalm 112.

Antif. Obětovati budu obět chvály a vzývati budu jméno Hospodinovo.

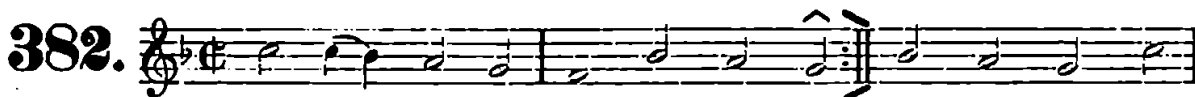
Žalm 115.

Kapitola k Filip. 2.

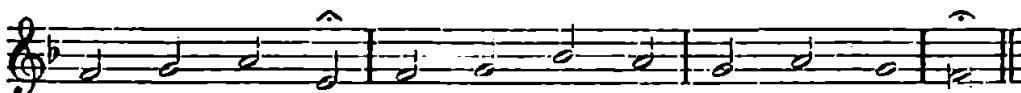
Kristus ponížil sebe samého, učiněn jsa poslušným až k smrti, a to k smrti kříže: protož i Bůh povýšil Ho a dal Jemu jméno, kteréž jest nad všeliké jméno, aby ve jménu Ježíše každé koleno klekalo. R. Bohu díky.

Hymna.

(Jesu dulcis memoria.)

1. Je - su, slad-ký du - šem ho - sti, nad med, sladkost
dár-cem pravých jsi ra - do - stí,

všech slad - ko - stí, slast je Tvo - jí pří - tom - no - stí.

2. Nic tak milo nezpívá se,
nic tak rádo neslychá se,
nic tak sladko nevnímá se,
jak Syn Boží k naší spáse.

3. Jezu, naděje kajícím,
jaks milostiv k žádajícím,
jak jsi dobrý hledajícím,
a co — Tě nalezajícím!

4. Žádný jazyk nevypoví,
žádné písmo nevysloví,
jen kdo zkusil, jen ten to ví,
co jest láska k Ježíšovi.

5. Jezu, buď nám slastí vroucí,
Tyť jsi naší mzdou budoucí,
v Toběť naše sláva stkvoucí
po všech věků věk věkoucí. Amen.

V. Buď jméno Páně pochváleno, alleluja.

Ř. Od tohoto času až na věky věkův, alleluja.

Antif. Učinil mi velké věci, Jenž mocný, a jehož jméno svaté jest, alleluja.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. **Ř.** I s duchem tvým.

Modleme se.

Bože, Jenž jsi jednorozeného Syna svého za Spasitele pokolení lidského ustanovil, a Ježíšem nazvati rozkázal: propůjč, prosíme, abychom, jenžto svaté jméno jeho ctíme na zemi, též jeho pohledu požívati směli v nebesích. Skrze téhož Ježíše Krista atd. **Ř.** Amen.

(Při druhých nešporách se přidá.)

Antif. Když se nedostávalo vína, rozkázal Ježíš, aby naplnili štoudve vodou, kteráž v víno proměněna jest, alleluja.

V. Vznášej se, Pane, modlitba má.

Ř. Jako zápal před obličejem Tvým.

Modleme se.

Všemohoucí, věčný Bože, Jenž nebeské i pozemské věci spolu zpravuješ: račiž prosby lidu svého milostivě vyslyšeti a v těchto časech našich pokoje svého nám popříti. Skrze Ježíše Krista Pána našeho. **Ř.** Amen.

V. Pán s vámi. **Ř.** I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. **Ř.** Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých atd. **Ř.** Amen.

Píseň „O Matko Páně ctihodná,” a ostatní na str. 308.

O neděli III., IV., V. a VI. po zjevení Páně.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. **Ř.** Hospodine, pospěš k pomoci mé. Sláva Otci atd.

Antif. Řekl Hospodin ku Pánu mému: Sed na mé pravici.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Věrní všickni rozkazové jeho, upernění na věky věkův.

Žalm 110.

Antif. V přikázáních jeho chtivý bude velmi.

Žalm 111.

Antif. Budiž jméno Páně pochváleno na věky.

Žalm 112.

Antif. My, kteříž živi jsme, dobrořečíme Hospodinu.

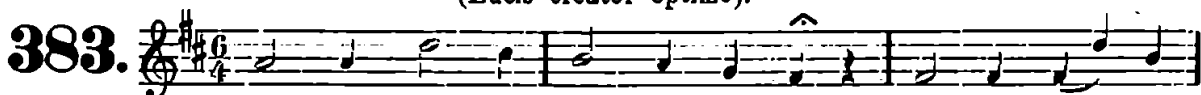
Žalm 113.

Kapitola 1. k Kor. 1.

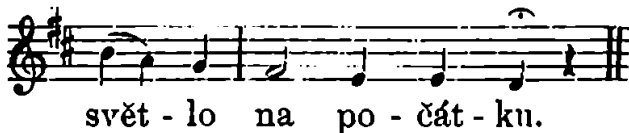
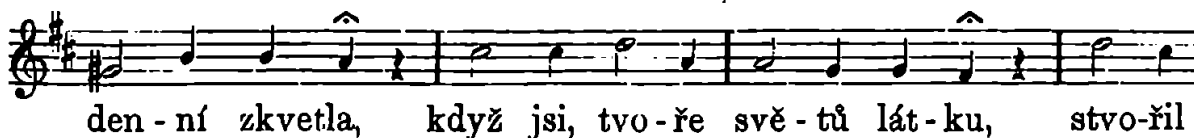
Požehnán (buď) Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh všelikého potěšení. **Ř.** Bohu díky.

Hymna.

(Lucis creator optime).

1. Lá-sky pl-ný Tvůr-ce svět-la, Tc-bou jas-nost

2. Ráno s večerem se pojí
a dnem slove vůlí Tvojí,
hle, noc děsná na nás padá,
slyš, oč lid Tvůj vzdychá, žádá.

3. Duše hříchem obtížena
nebuď smrtí zachvácená,
necht na marnost nezří světa,
a do vin se nezaplétá.

V. Vznášej se, Pane, modlitba má.

4. Necht na nebes tluče bránu,
toužíc věrně po svém Pánu,
a chráníc se každé zlosti,
zbaví se všech nepravostí.

5. Dej to, Otče, přelaskavý,
a Ty, Otcův Synu pravý,
vládna s Duchem v společnosti
ode věků do věčnosti! Amen.

R. Jako zápal před obličejem Tvým.

o III. ned.
Antif. Pane, chceš-li,
můžeš mne očistiti: i
rekl Pán: Chci, buď čist.

o IV. ned.
Pane, zachovej nás,
hyneme: rozkaž a učíš,
Bože, utišeni.

o V. ned.
Seberte nejprve kou-
kol a svažte ho v snopky
k spálení: pšenice ale
shromážděte do stodoly
mé, praví Pán.

o VI. ned.
Podobno jest krá-
lovství nebeské kvasu,
kterýž vzavši žena skryla
v třech měřicích mouky,
až skysalo všecko.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. *R.* I s duchem tvým.

Modleme se.

Všemohoucí, věč-
ný Bože, račiž na
mdlobu naši milo-
stivě vzhlednouti, a
k ochraně naší pra-
vici velebnosti své
vztáhnouti.

Ó Bože, Jenžto
nás znáš, že pro
mdlobu lidskou v
tolikých nebezpe-
čenstvích vezdejší-
ho života sami sebou
se uchováti nemů-
žeme; posiluj nás
na těle i na duši, aby-
chom, co pro hříchy
své trpíme, pomocí
Tvou snéstí mohli.

Račiž, ó Pane, pro-
síme Tebe, čeledě
svou ustavičnou do-
brotivostí svou ostří-
hati: aby jako se
jedině na Tvou ne-
beskou pomoc zpo-
léhá, Tvou ochranou
Božskou také vždy
obhájena byla.

Propůjč nám, vše-
mohoucí Bože, aby-
chom vždy rozumné
věci přemýšlejíce
jen to, což Tobě mi-
lého a příjemného
jest, slovy i skutky
na jevo dávali.

Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého, Jenž s Tebou a s Duchem
Svatým žije a kraluje Bůh po všechny věky věkův. *R.* Amen.

V. Pán s vámi. *R.* I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. *R.* Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých atd. *R.* Amen.

(Do Hromnic.)

Píseň „Ó Matko Páně ctihodná,“ a
ostatní na str. 11.

(Po Hromnicích.)

„Vítej královno nebeská,“ a ostatní na
str. 12.

O Devítniku, též o I. a II. neděli po Devítniku.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. R. Hospodine, pospěš k pomoci mé. Sláva Otci atd.

Antif. Řekl Hospodin ku Pánu mému: Sed na mů pravici.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Věrní všickni rozkazové jeho, upevnění na věky věkův.

Žalm 110.

Antif. V přikázáních jeho chtivý bude velmi.

Žalm 111.

Antif. Budiž jméno Páně požehnáno na věky.

Žalm 112.

Antif. My, kteříž živi jsme, dobrořečíme Hospodinu.

Žalm 113.

Kapitola.

(o Devít.)

1 k Kor. 9.

Bratří! Zdaliž nevíte, že kteříž v závod běží, všickni sice běží, ale jeden běže základ? Tak běžte, abyste dosáhli.

R. Bohu díky.

(o I. ned.)

2 k Kor. 11.

Bratří! rádi zajisté snášíte nemoudré, jsouce sami moudří. Nebo snášíte, jestliže vás kdo v službu podrobuje, jestliže kdo zžírá, jestliže kdo obírá, jestliže se kdo pozdvihuje, jestliže vás kdo v tvář bije.

(o II. ned.)

1 k Kor. 13.

Bratří! Kdybych jazyky lidskými mluvil i andělskými, a neměl bych lásky, byl bych jako měď zvučící, aneb zvonec znějící.

Hymna.

„Lásky plný Tvůrce,“ jako na str. 320.

Antif. Řekl hospodář k dělníkům svým: Co zde stojíte zaháljíce? A oni odpověděli řkouce: Proto že nás žádný nenajal. Jdětež i vy na vinici mou, a což bude spravedlivého, dám vám.

Antif. Vám dáno jest znáti tajemství království Božího, ale jiným v podoběnstvích, pravil Ježíš učedníkům svým.

Antif. Tedy zastaviv se Ježíš rozkázal slepého k sobě přivéstí, a dí k němu: Co chceš, ať tobě učiním? Pane, ať vidím. I řekl jemu Ježíš: Problédni, víra tvá tě uzdravila. A hned viděl, a šel za Ním, velebě Boha.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.

Modleme se.

Račiz, ó Pane, prosíme Tebe, prosby lidu svého dobrotivě vyslyšeti, bychom, ježto za hříchy své spravedlivě soužením trestáni jsme, pro zvelebení jména Tvého milostivě osvobozeni byli.

Ó Bože, kterýž nejlépe víš, že se na žádný skutek svůj zpolehati nemáme, propůjč, prosíme, milostivě: abychom proti všem protivěnstvím pod ochranou učitele národů obhájeni byli.

Prosby naše rač, ó Pane, prosíme Tebe, milostivě vyslyšeti, a zprostitiv nás svazků hříchu, ode všeho protivěnství nás uchovej.

Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého, Jenž atd. R. Amen.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. R. Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých atd. R. Amen.

(Padne-li Devítník před Hromnicemi.)

(Po Hromnicích.)

Píseň „Ó Matko Páně ctihodná,“ a ostatní na str. 308.

„Vítej Královno nebeská,“ a ostatní na str. 309.

O I., II., III. a IV. neděli postní.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. R. Hospodine, pospěš k pomoci mé. Sláva Otci atd.

Antif. Řekl Hospodin ku Pánu mému: Sed na mé pravici.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Věrní všickni rozkazové Jeho, upevnění na věky věkův.

Žalm 110.

Antif. V přikazáních jeho chtivý bude velmi.

Žalm 111.

Antif. Budiz jméno Páně požebváno na věky.

Žalm 112.

Antif. My, kteří živi jsme, dobrořícíme Hospodinu.

Žalm 113.

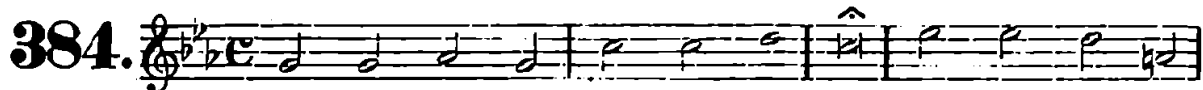
Kapitola.

o I. ned.	o II. ned.	o III. ned.	o IV. ned.
2 Kor. 6.	Thes. 4.	Efez. 5.	Gal. 4.
Bratří! Napomínáme vás, abyste nepřijímali milosti Boží nadarmo. Neboť praví: V čas příjemný uslyšel jsem tebe, a v den spasení spomohl jsem.	Bratří! Prosíme vás, a žádáme v Pánu Ježíši, jakož jste přijali od nás: kterak byste měli choditi, a líbiti se Bohu, tak abyste i chodili, abyste se více rozhojňovali.	Bratří! Buďtež tedy následovníci Boží, jakožto synové nejmilejší, a choďte v lásce, jakož i Kristus miloval nás, a vydal sebe samého za nás v obětování a obět Bohu, k vůni rozkošné.	Bratří! Psáno jest: že Abraham měl dva syny: jednoho z děvky, a druhého z svobodné. Ale ten, kterýž z děvky byl, podlé těla se narodil: kterýž pak z svobodné, skrze zaslíbení: což jest duchovně praveno.

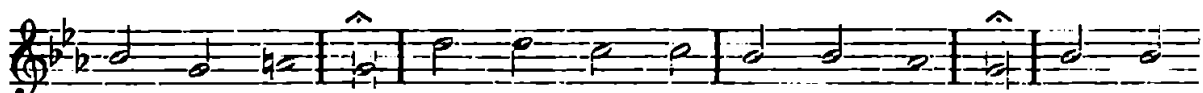
R. Bohu díky.

Hymna.

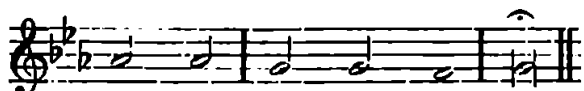
(Audi benigne Conditor.)

1. Vy-slyš pros-by, Ot - če tvo - rů, shlédni na pláč,

na po - ko - ru, jež - to v tom-to post-ním ča - se v srd-cích

na - šich roz - lé - vá se.

2. Zpytateli srdcí milý!
Ty znáš naše slabé síly:
uděl milost, odpuštění —
litujícím provinění.

3. Zhřešili jsme sice mnoho,
promiň však želečím toho,
jména Tvého k oslavení
churavým dej uzdravení.

V. Andělům svým Bůh přikázal o tobě.

R. Aby ostříhali tě na všech cestách tvých.

4. Pomož, nechať střízlivostí
chtělců zlých se tělo zhostí,
a duch silný svatým postem
vymkne se z pout nepravostem.

5. Dej nám to Trojice svatá,
věčná, jediná podstata:
ať ze svatých postu darů
nabudeme v dobrém zdaru. Amen.

Antíf. Tehdy vzý-
vati budeš, a Hospodin
vyslyší tě; volati budeš,
a řekne: Aj, tu jsem.

Žáduému nepravte
vidění, dokudž Syn člo-
vůka novstane z mrt-
vých.

Pozdvihši hlasu jed-
na žena ze zástupu,
řekla jemu: Blahosla-
vený život, kterýž te-
be nosil, a prsy, kterýchž
jsi požíval. Ale on řekl:
Ovšem blahoslavení, kte-
říž slyší slovo Boží a
ostříhají ho.

Tedy vyšel na horu
Ježíš: a seděl tam s
učedníky svými.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. **R.** I s duchem tvým.

Modleme se.

I.
Bože, Jenž cír-
kev svou čtyřiceti-
denním postem kaž-
doročně očišťuješ:
dejž lidu svému, aby
čeho zdrželivostí od
Tebe dosáhnouti u-
siluje, dobrými skut-
ky vykonával.

II.
Bože, kterýž znáš
mdlobu naši, že jsme
vší síly k vykoná-
vání dobrého zba-
vení: ochraňuj nás
vnitř i zevně, aby-
chom i na těle ode
všech protiventství
ostříhání i na duši od
zlých myšlení oči-
štění byli.

III.
Prosíme Tebe, vše-
mohoucí Bože, račiž
na žádost pokorného
lidu svého milostivě
vzhlédnouti, a k ob-
hájení našemu pra-
vici velebnosti své
vztáhnouti.

IV.
Propůjč nám, pro-
síme Tebe, všemo-
houcí Bože: aby-
chom, jenž za naše
provinění podlé za-
sloužení zlé věci tr-
píme, příspěcním Tvé
milosti potěšení a
občerstvení byli.

Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého, Jenž atd. **R.** Amen.

V. Pán s vámi. **R.** I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. **R.** Bohu díky. **V.** A duše všech věrných zemře-
lých atd. **R.** Amen.

Píseň „Vítej královno nebeská,“ a ostatní na str. 309.

O smrtedlné těž květné neděli.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. **R.** Hospodine, pospěš k pomoci
mé. Sláva Otci atd.

Antíf. Řekl Hospodin ku Pánu mému: Sed na mé pravici.

Zalm 109. na str. 302.

Antíf. Věrní všickni rozkazové jeho, upevnění na věky věkův.

Zalm 110.

Antif. V příkázáních jeho chtivý bude velmi.

Zalm 111.

Antif. Budiž jméno Páně požehnáno.

Zalm 119.

Antif. My, kteří živi jsme, dobrořečíme Hospodinu.

Zalm 113.

Kapitola.

(O neděli smrtedlné.)

k Žid. 9.

Bratří! Kristus přišel, nejvyšší kněz budoucího dobrého, skrze větší a dokonalejší stánek, ne rukou udělaný, to jest, ne tohoto stavení, ani skrze krev kozlů aneb telat, ale skrze vlastní krev, všel jednou do svatyně, a našel vykoupení věčné.

R. Bohu díky.

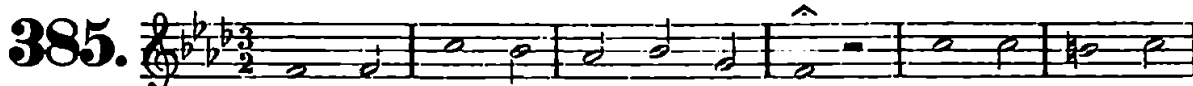
(O neděli květné.)

k Filip. 2.

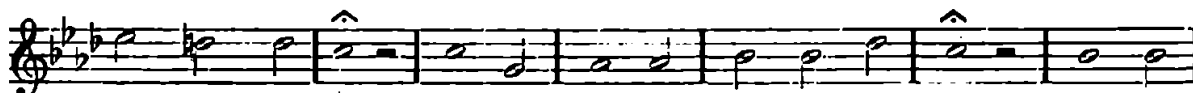
Bratří! To zajisté cítíte v sobě, což i v Kristu Ježíši, kterýž jsa v způsobě Boží, nepoložil sobě toho za loupež, že jest rovný Bohu: ale sebe samého změnil, přijav způsobu služebníka, ku podobnosti lidí učiněn, a v způsobu nalezen jako člověk.

Hymna.

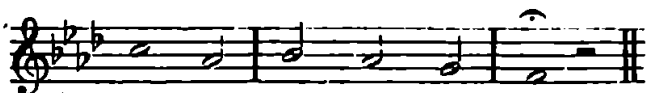
(Vexilla Regis prodeunt.)

1. Prá - por Krá - le slav - ně vě - je, ta - jem - ství se

kří - že stkvěje, v němž se smr - ti Pán po - dro - bil, smr - tí

nám ži - vo - ta do - byl.

2. Na něm z lásky k nám chtěl dáti

kopím prsa svá prokláti;
s vodou tekla tu krev svatá,
by s nás byla vina snata.

3. Stalo se, co dávným časem
David pěl prorockým hlasem:
Bůh sám, věčné slávy kníže,
vládu světa ujal s kříže.

4. Strome krásný, přežádoucí,
krále šarlatem se stkvoucí,
dostal se ti osud blahý,
nésti poklad svatý — drahý.

5. Vítej, jehož na ramenu
pověsili světa cenu,
tys učiněn váhou těla,
na níž spása naše pněla.

6. Vítej, kříži, čáko jistá,
v tu bolestnou dobu Krista,
rozmmož lásku v srdcích synů,
z vinných zahlaď hříchů vinu.

7. Ó Trojice, Božství věčné!
chval Tě nebe, lidstvo vděčně;
dals nám slávu kříže, Pane!
nechť se nám všem spása stane.

V. Osvobod mne, Hospodine, od člověka zlého.
Ř. A od muže hříšníka vysvobod mne.

Antif. Abraham, otec náš, radoval se, aby viděl den můj: viděl a radoval se.

Psáno jest: Biti budu pastýře, a rozpruou se ovce stáda: když ale vstanu z mrtvých, předejdu vás do Galilee, praví Pán.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. Ř. I s duchem tvým.

Modleme se.

Prosíme Tebe, všemohoucí Bože, rač milostivě vzhlednouti na čeleď svou, aby Božskou dobrotou Tvou byla na těle spravována a ochranou Tvou na duši zachována. Skrze Ježíše Krista Pána našeho atd. Ř. Amen.

V. Pán s vámi. Ř. I s duchem tvým.
V. Blahoslavme Hospodinu. Ř. Bohu díky.
V. A duše všech věrných atd. Ř. Amen.

Píseň „Vítej královno nebeská“, a ostatní na str. 309.

Na hod Boží Velikonoční, též v Pondělí Velikonoční.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. Ř. Hospodine, pospěš k pomoci mé. Sláva Otcí atd.

Antif. Anděl Páně sstoupil s nebe, a přistoupiv odvalil kámen, a posadil se na něm, all., all.

Žalm 100. na str. 302.

Antif. Až, zemětřesení stalo se veliké: nebo anděl Páně sstoupil s nebe, all., all.

Žalm 110.

Antif. Byl pak obličej jeho jako blesk, a roucho jeho jako snih, all., all.

Žalm 111.

Antif. Pro strach jeho zděsili se strážní, a učiněni jsou jako mrtví, all.

Žalm 112.

Antif. Promluviv anděl, řekl ženám: Nebojte se vy: neboť vim, že Ježíše, kterýž byl ukřižován, hledáte, alleluja.

Žalm 113.

Antif. *) Toť jest den, kterýž učinil Hospodin, veselme se a radujme se v něm.

(Na hod Boží.)

(V pondělí Velikonoční.)

Antif. A vzhledše, uzřely odvalený kámen, byl zajisté veliký velmi, all.

Kteréž jsou to věci, kteréž rozmlouváte vespo-
lek jdouce, a jste smutní? all.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. Ř. I s duchem tvým.

Modleme se.

Ó Bože, Jenž jsi dnešního dne skrze vzkříšení jednorozeného Syna svého smrtí přemoci, a tak nám přístup k blahoslavenství věčnému otevřítí račil: prosíme Tebe, abys ty dobré žádosti, kteréž v nás vnuknutím svým vzbuzuješ, také svou milostí nám pomohl vyplniti. Skrze Ježíše Krista Pána našeho atd. Ř. Amen.

*) Dnes nepřipadá ani kapitola, ani hymna, nýbrž pouze tato Antif.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.
 V. Blahoslavme Hospodinu, alleluja, alleluja. R. Bohu díky, alleluja, alleluja.
 V. A duše všech věrných zemřelých atd. R. Amen.

Píseň „Královno nebeských říší,” a ostatní na str. 310.

O I., II., III., IV. a V. neděli po Velikonoci.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. R. Hospodine, pospěš k pomoci mé.
 Sláva Otci atd.

Antif. *) Alleluja.

Žalmy: 109. 110. 111. 112. 113. na str. 302.

Kapitola.

O ned. I.

1. Jan. 5.

Nejmilejší, všechno, což se narodilo z Boha, přemáhá svět: a toť jest to vítězství, kteréž přemáhá svět, víra naše.

O ned. II.

1. Petr. 2.

Nejmilejší, Kristus trpěl za vás, pozůstaviv nám příklad, abyste následovali slépějí jeho: kterýž hříchu neučil, aniž jest nalezena lest v ústech jeho.

O ned. III.

1. Petr. 2.

Nejmilejší, prosím vás, abyste jakožto přichozí a pohostinní zdržovali se od tělesných žádostí, kteréž bojují proti duši.

O ned. IV.

Jak. 1.

Nejmilejší, každý dar dokonalý s hůry jest, sstupující od Otce světél, u něhož není proměnění, ani z proměnění zastínění.

O ned. V.

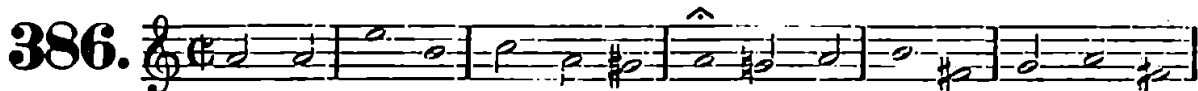
Jak. 1.

Nejmilejší, buďtež pak činitelé slova, a ne posluchači toliko, oklamávající sami sebe; nebo je-li kdo posluchač slova, a ne činitel, ten přirovnán bude muži spatřujícímu obličej narození svého v zrcadle: i vzhlédl se a odšel, a hned zapomenul, jaký by byl.

R. Bohu díky.

Hymna.

(Ad regias Agni dapes.)

1. Nuž na ho-dy Bc-rán-ko-vy při-o-dě-ni v o-děv no-

vý, a pře-šed-še ru-dé mo-ře, chvalme Krista u po-ko-ře.

2. Jeho láska ušlechtilá krev svou svatou vycedila, kněz ten z lásky dal své tělo, by na kříži v oběť pučelo.

3. Zlý duch bojí se podvojí, jenž se krví touto pojí, moře prchá rozdělené, nepřítel se ve smrt žene.

*) O neděli provodní bůie se troje alleluja. Všecky žalmy zpívají se pod touto jednou antifonou.

4. Již jest Kristus, náš Pán drahý,
obět a Beránek blahý,
dušem čistým krmě čistá,
láska pouhá, pravda jistá.

5. Aj, oběti pravá s nebe!
pekla moc se hrozí tebe:
pouta smrti za své vzala,
láska zpět nám život dala.

6. Kristus vítěz prápor vztýčil,
pekla sílu potřel, zničil,
v poutech vleče mrákot kníže,
otevřev nám nebes mříže.

7. Jezu, králi věčné vlasti,
buď nám velkonoční slastí,
zbav nás hříchů smrti děsné,
rozvaž, sejmi vazby těsné.

8. Sláva Otcí v každou dobu,
sláva Synu, Jenž vstal z hrobu,
Utěšiteli též chvála
budiž věčně neustálá. Amen.

V. Zůstaň s námi, Pane, alleluja. R. Neb se připozdívá, alleluja.

O ned. I.

Antif. Po osmi dnech, když
byly dvéře zavřeny, přišel Je-
žiš a řekl jim: Pokoj vám.
alleluja, alleluja.

O ned. II.

Já jsem pastýř dobrý, jenž
pase ovce své, a za ovce své
dává duši svou, all., all.

O ned. III.

Amen, pravím vám, že kví-
liti a plakati budete vy, ale
svět se bude radovati, vy se
pak budete rmoutiti, ale zár-
mutek váš obrátí se v radost.
alleluja, alleluja.

O ned. IV.

Jdu k tomu, kterýž mne poslal: ale že tyto
věci mluvil jsem vám, zármutek naplnil srdce vaše,
alleluja.

O ned. V.

Proste a vezmete, aby vaše radost dokonalá
byla: nebo sám Otec miluje vás, že jste vy mne
milovali, a uvěřili jste, alleluja.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.

Modleme se.

O ned. I.

Propůjč nám, prosíme,
všemohoucí Bože, aby-
chom slavnost velikonoční,
kterouž jsme dokonali,
ve všech svých činech a
v celém životě svém svou
milostí zachovali.

O ned. II.

Ó Bože, Jenž jsi skrze
Syna svého padlý svět
zase pozdvihnouti ráčil:
propůjč věřícím svým stá-
lého potěšení, abys těm,
jež jsi od pádu věčné
smrti vytrhl, neskonče-
ných popřál požívati ra-
dostí.

O ned. III.

Ó Bože, Jenž blou-
dicím světlo pravdy své
okazuješ, aby na cestu
spravedlnosti se navrá-
titi mohli: popřej všem,
kteříž víru křesťanskou
vyznávají, toho se varo-
vati, co se jménu kře-
stánskému protivuje, a co
naň přísluší bedlivě konati.

O ned. IV.

Ó Bože, Jenž věřící své jednoho
srdce a jedné vůle činíš: uděl lidu svému
to milovati, což prikazuješ, a po tom toužiti,
což slibuješ, aby u prostřed změn a ne-
stálostí tohoto světa srdce naše tam byla
upevněna, kdež pravé radosti jsou.

O ned. V.

Ó Bože, od něhožto vše dobré po-
chází, dejž prosícím Tebe: bychom Tvým
vnuknutím myslili, co pravého jest, a
Tvým vedením totéž vykonávali.

Antif. *) Kříž Svatý podstoupil, jenž peklo zbořil, opásán jest moci, vstal z mrtvých třetího dne, all.

V. Vypravujte v národech, alleluja.
Ř. Že Pán kraloval z dřeva, alleluja.

Modleme se.

Ó Bože, Jenž jsi chtěl, aby Syn Tvůj za nás muky kříže podstoupil, popřej nám, služebníkům svým, abychom milosti vzkříšení dosáhli.
Skrze téhož Krista, Pána našeho, Syna Tvého, Jenž atd. Ř. Amen.

V. Pán s vámi. Ř. I s duchem tvým.
V. Dobrořečme Hospodinu. Ř. Bohu díky.
V. A duše všech věrných zemřelých atd. Ř. Amen.

Píseň „Královno nebeských říší“ a ostatní na str. 310.

Na den na nebe vstoupení Páně, též o neděli v oktvávu této slavnosti.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. Ř. Hospodine, pospěš k pomoci mé. Sláva Otcí atd.

Antif. Muži galilejští, co stojíte hledíce do nebe? Tento Ježíš, který vzat jest od vás do nebe, tak přijde, alleluja.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Když za Nim do nebe jdoucím hleděli, pravili, all.

Žalm 110.

Antif. Když pozdvihl ruce, požehnal jim, a vzat jest do nebe, all.

Žalm 111.

Antif. Vyrýsujte krále králů, a píseň zpívejte Bohu, alleluja.

Žalm 112.

Antif. Ani na to hledí, vyzdvižen jest, a oblak vzal Jej do nebe, alleluja.

Žalm 116.

Kapitola.

(Na den na nebe vstoupení Páně.)

Skut. 1.

První zajisté řeč učinil jsem, ó Theofilu, o všem, co začal Ježíš činiti a učiti až do dne, v kterémž dávaje skrze Ducha Svatého přikázání apoštolům, jež byl zvolil, vzat jest.

Ř. Bohu díky.

(O neděli po na nebe vstoupení Páně.)

1. Petr. 4.

Nejmilejší, buďte opatrní, a bděte na modlitbách; přede vším pak společnou mezi sebou lásku ustavičnou mějte; nebo láska přikrývá množství hříchů.

Hymna. **)

(Salutis humanae Sator.)

1. Dárce člověckého blaha,
Jezu, srdcí slasti drabá,
tvůrce spaseného světa,
světlo, jímžto láska zkvětá!

2. Jakous dal se láskou vésti,
žeš chtěl naše nést neřesti?
nevinnen jsi smrt podstoupil,
bys od smrti nás vykoupil.

*) Tato Antif. s následujícím V. a modlitbou se vypustí v I. čili provodní neděli. **) Nápěv jako při čísle 385.

3. Tys moc potřel satanovu,
jatým snímáš tíž okovů,
v slávě se jak vítěz zvedáš,
na pravici Otce sedáš.

4. Propůjč nám své Božské lásky,
rozvaž zhoubné hříchů svazky,
dej nám patřit na Tvou tvář,
oblaž nás nebeskou září.

5. Ty jsi k nebi vůdce, stezka,
Ty jsi naše slast nebeská,
buď potěchou v každém smutku,
a mzdou sladkou dobrých skutků. Amen.

V. Vstoupil Bůh v plesání, alleluja.
Ř. A Pán v zvuku trouby, alleluja.

Antif. Otče, zjevil jsem jméno tvé lidem, jichž
jsi mi dal: nyní ale za ně prosím, ne za svět, ne-
boť k tobě jdu, alleluja.

V. Hospodin na nebi, alleluja.
Ř. Připravil stolicí svou, alleluja.

Antif. Tyto věci mluvil jsem vám, abyste,
když přijde hodina, vzpomenu si na ty věci, že
jsem předpověděl vám, alleluja.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. Ř. I s duchem tvým.

Modleme se.

Popřej nám, prosíme, všemohoucí
Bože, abychom, jako věříme, že jedno-
rozený Syn Tvůj a Vykupitel náš dneš-
ního dne na nebesa vstoupil, i my du-
chem nyní již s Ním přebývali v nebe-
sích. Skrze téhož Ježíše Krista atd.

Ř. Amen.

Všemohoucí věčný Bože, rač nám
to dáti, ať Tvou lžebnou vůli vždy a
nábožně plníme, a velebnosti Tvé v čistotě
srdce sloužíme. Skrze Pána našeho Ježíše
Krista atd. Ř. Amen.

Antif. Ó králi slávy, Pane sil, Jenž jsi co vi-
těz dnešního dne nade všechna nebesa vystoupil:
neopouštěj nás tu sirotků, nýbrž sešli v nás slibe-
ného od Otce ducha pravdy, alleluja.

V. Vstoupil Bůh v plesání, alleluja.
Ř. A Pán v zvuku trouby, alleluja.

Modleme se.

„Popřej nám,“ (jakož vedlé stojí: na den
Nanebevstoupení).

V. Pán s vámi. Ř. I s Duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu. Ř. Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých atd. Ř. Amen.

„Královno nebeských říší“ a ostatní na str. 310.

Na hod Boží Svatodušní a v pondělí Svatodušní.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. Ř. Hospodine, pospěš k pomoci
mé. Sláva Otci atd.

Antif. Když se naplnili dnové letnic, byli všickni spolu na jednom místě, alleluja:

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Duch Páně naplnil okršlek země, alleluja.

Žalm 110.

Antif. Naplněni jsou všickni Duchem Svatým, alleluja.

Žalm 111.

Antif. Pramenové a všickni tvorové, jenž se hýbáte ve vodách, píseň zpívejte Bohu, alloluja.

Žalm 112.

Antif. Rozličnými jazyky zvěstovali apoštolové veliké skutky Boží, all., all., all.

Žalm 116.

Kapitola Skut. 2.

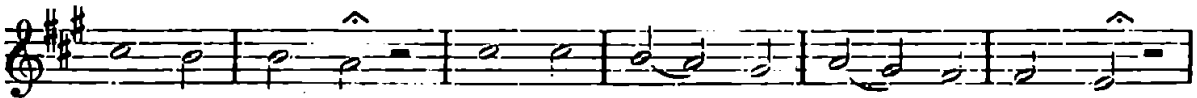
Když se naplnilo dní padesáte, byli všickni spolu na jednom místě: i stal se rychle zvuk s nebe, jako přicházejícího prudkého větru, a naplnil všecken dům, kdež byli sedíce. **Ř.** Bohu díky.

Hymna.

(Veni creator spiritus.)

1. Přijď k nám Tvůrce Du - še Sva - tý, navštěv lid svůj

Te - bou zña - tý, a mi - lo - stí na - plň s ne - be

srd - ce, jež stvo - ře - no z Te - be!

2. Těšitelem zveme Tebe,
Tyť jsi dar od Otce s nebe,
zdroj jsi živý, láska, plamen,
nadšenosti svaté pramen.

3. Sedmi dary nám k pomoci,
prstem pravice — jsi Otci,
Tys po slibu Bohem daný
dárce řeči požehnaný.

4. Rozněť smyslům světlo svoje,
vlej ve srdce lásky zdroje,
a posilni v každou dobu
svou milostí těla mdlou.

5. Zazeň vraha od nás vzdálí,
uděl duši pokoj stálý,
bychom tak u Tvém průvodu
neuběhli v žádnou škodu.

6. Dej nám znáti Hospodina,
zároveň dejž poznat Syna,
dej nám věřit každou dobou,
že pocházíš věčně z obou.

7. Buď čest Otci, Jeho Slovu,
Synu, Jenžto povstal z rovu,
Utěšiteli též sláva
nechť se po vše věky vzdává. Amen.

(O neděli.)

V. Naplnění jsou všickni Duchem
Svatým, alleluja.

Ř. A počali mluvit, alleluja.

Antif. Nenechám vás sirotkú, alleluja: jdu a
přijdu k vám, alleluja; a radovati se bude srdce
vaše, alleluja.

(V ponděli.)

V. Rozličnými jazyky zvěstovali apoš-
tolové, alleluja.

Ř. Veliké skutky Boží, alleluja.

Antif. Dnes naplnili se dnové letnic, alleluja:
dnes se Duch Svätý v ohni zjevil apoštolům, a
udělil jim milostiplných darů: vyslal je do veške-
rého světa, aby kázali a svědectví vydávali: kdož
uvěří a pokřtín bude, spasen bude, alleluja.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. **R.** I s duchem tvým.

Modleme se.

Bože, Jenž jsi dnešního dne srdce věřících osvětlením Ducha Svatého vyučil, dejž nám v témž Duchu pravé věci smýšletí, a z jeho potěšení vždycky se radovati. Skrze Pána našeho Ježíše Krista v jednotě téhož Ducha Svatého. **R.** Amen.

V. Pán s vámi. **R.** I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu. **R.** Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých atd. **R.** Amen.

Píseň „Královno nebeských říší“ a ostatní na str. 310.

Na den Nejsvětější Trojice Boží, o neděli I. po Sv. Duchu.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. **R.** Hospodine, pospěš k pomoci mé. Sláva Otci atd.

Antif. Sláva Tobě Trojice, ve všem sobě rovna, jedno Božství, Jenž jsi před věky, i nyní, i vždycky.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Chvála a neustálá sláva Bohu Otci, i Synu, též i Duchu Svatému na věky věkův.

Žalm 110.

Antif. Oslava a pochvala ozývá se v ústech všech Otci, i jeho Synu zplozenému, rovněž i Duchu Svatému zaznívej chvála neustálá.

Žalm 111.

Antif. Chvála Bohu Otci, rovnému též Synu, i Tobě, Svatý Dušo, zvuč neustále z úst našich a po všechny věky.

Žalm 112.

Antif. Z něhož jsou všechny věci, skrze něhož jsou všechny věci, a v němž jsou všechny věci: tomu buď sláva na věky.

Žalm 116.

Kapitola. 5. Řim. 11.

Ó hlubokosti bohatství moudrosti i vědomosti Boží! jak jsou nezpytatelní soudové jeho, a nevystižitelné cesty jeho. **R.** Bohu díky.

Hymna.

(Jam sol recedit igneus.)

1. Již ha-sne slun-ce pla-men-né; věčné - ho svět-la prame-

ne, ó Bo-že je-den v Troji-ci, vlej v srdce lá-sku bla-ží - cí.

2. Když hasne, i když svítá den,
buď od nás, Bože! veleben,
dej nám, abychom s anděly
v nebesích Tebe slavili.

3. Buď Otec, i Syn veleben,
buď Těšitel Duch pochválen;
slav Boha věčně, jako dnes,
povděčných srdcí zbožný ples. Amen.

V. Blahoslavme Otce, i Syna, i Ducha Svatého.
R. Chvalme a vyvýšujme Ho na věky.

Antif. Díky Tobě Bože, díky Tobě pravá a jediná Trojice, jedno a nejvyšší Božství, svatá a jediná Jednoto.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. **R.** I s duchem tvým.

Modleme se.

Všemohoucí, věčný Bože, Jenž jsi svým služebníkům popřál, ve vyznání pravé víry slávu Trojice věčné poznati, a v moci velebnosti jednotě se klaněti: prosíme Tebe, abychom pro stálost víry této ode všeho protiventství vždycky ostříhání byli. Skrze Ježíše Krista Pána našeho atd. **R.** Amen.

V. Pán s vámi. **R.** I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. **R.** Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých atd. **R.** Amen.

Píseň „Zdravas v nebes výsosti,“ a ostatní na str. 310.

Na den Božího těla, též o neděli v oktávě této slavnosti.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. **R.** Hospodine, pospěš k pomoci mé.
Sláva Otci atd.

Antif. Kněz věčný, Kristus Pán, dle řádu Melchisedechova, obětoval chléb a víno.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Slitovník Pán pokrm dal bojícím se Ho na památku svých podivných skutků.

Žalm 110.

Antif. Kalich spasení vezmu, a obětovati budu obět chvály.

Žalm 115.

Antif. Jako ratolesti olivové, jsou synové cirkve kolem stolu Páně.

Žalm 127.

Antif. Kterýž působí v končinách cirkve pokoj, z tuku pšenice krmí nás Pán.

Žalm 147.

Kapitola.

(O Božím Těle.)

1. Kor. 11.

Bratří! já zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu noc, v kterouž zrazen byl, vzal chléb a díky učiniv lámal, a řekl: vezměte a jezte: toto jest tělo mé, kteréž za vás vydáno bude; to číňte na mou památku.

R. Bohu díky.

(O neděli.)

1. Jan. 3.

Nejmilejší! nedivtež se, jestliže vás svět nenávidí: my víme, že jsme přeneseni ze smrti do života, protože milujeme bratří.

Hymna.

„Zvěstuj těla vznešeného,“ na str. 222.

V. Chléb s nebe poskytl jsi jim, alleluja.

R. Všelickou rozkoš v sobě mající, alleluja.

V. Nakrmil je z tuku pšenice, alleluja.

R. A medem ze skály nasýtil je,

Antif. Ó jak příjemný jest, Pane, duch Tvůj, ježto jsi, chtěje libeznost svou k synům dokázati, poskytl nejlahodnějšího chleba s nebe, a lačno nasycuješ dobrými věcmi, anto pyšné boháče propouštíš prázdno.

Antif. Vědi rychle na rynky a na ulice města, a chudé i mdlé, a slepé i kulhavé uveď sem, ať se naplní dům můj, alleluja.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. **R.** I s duchem tvým.

Modleme se.

Bože, Jenž jsi nám v této přepodivné Svátosti památku umučení svého pozůstavil: propůjč nám, prosíme, abychom svatá tajemství Tvého těla a krve Tvé tak ctili, bychom užítky vykoupení Tvého stále v sobě okoušeli, Jenž žiješ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha Svätého rovný Bůh na věky věkův. **R.** Amen.

Rač dáti, ó Pane, abychom stále Tvé svaté jméno s láskou a v bázni si připomínajíce, nikdy řízení Tvého zbaveny býti nezasloužili, nýbrž v milování Tebe hojněji utvrzeni byli. Skrze Ježíše Krista atd. **R.** Amen.

Antif. O to svaté večeri, při níž se Kristus přijímá: památku umučení jeho slaví: mysl milosti naplní: a nám závdavek budoucí slávy se podává, alleluja.

V. Chléb s nebe poskytl jsi jim, alleluja.

R. Všelickou rozkoš v sobě mající, alleluja.

Modleme se.

„Bože, Jenž jsi nám“ (jako vedlé stojí na den Božího Těla).

V. Pán s vámi. **R.** I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. **R.** Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých atd. **R.** Amen.

Píseň „Zdravas v nebes výsosti“ a ostatní na str. 310.

O neděli III. po Sv. Duchu.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. **R.** Hospodine, pospěš k pomoci mé. Sláva Otcí. atd.

Antif. Řekl Hospodin ku Pánu mému: Sed na mé pravici.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Věrní všickni rozkazové jeho, upevnění na věky věkův.

Žalm 110.

Antif. V přikázáních jeho chtivý bude velmi.

Žalm 111.

Antif. Budiž jméno Páně pochráleno na věky.

Žalm 112.

Antif. My, kteří živi jsme, dobrořečíme Hospodinu.

Žalm 113.

Kapitola 2. Kor. 1.

Požehnán (buď) Bůh, a Otec Pána našeho Ježíše Krista, Otec milosrdenství, a Bůh všelického potěšení, kterýž těší nás ve všelickém soužení.

Hymna.

„Lásky plný Tvůrce světla,“ na str. 320.

V. Vznášej se, Pane, modlitba má. **R.** Jako zápal před obličejem Tvým.

Antif. Která žena, mající grošů deset, ztratí-li jeden groš, zdalíž nerozže svíce, a nemoto domu, a nehledá pilně, dokudž nenalezne.

Magnificat na str. 13.

V. Pán s vámi. **R.** I s duchem tvým.

Modleme se.

Bože, obránče v Tebe doufajících, bez něhožto nic v nás není dobrého, nic svatého: račiž rozmnožiti nad námi milosrdenství Tvé, abychom Tebou zpravováni, Tebou vedeni, tak prošli časnými těmito statky, bychom věčných nepotratili. Skrze Ježíše Krista Pána našeho atd. **R.** Amen.

V. Pán s vámi. **R.** I s duchem tvým.

V. Dobrořečme Hospodinu. **R.** Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých atd. **R.** Amen.

Píseň „Zdravas v nebes výsosti,“ a ostatní na str. 310.

O neděli IV. po Sv. Duchu.

Jako o neděli III. na str. 334 mimo Antifony a modlitby, jenž se zde klade.

Antif. k Magnificat. Příkladateli! Přes celou noc pracovavše, nic jsme nepopadli: ale k slovu Tvému rozestru síť.

Modlitba.

Dej nám, prosíme, ó Pane, aby běh tohoto světa Tvým řízením v pokoji byl spravován, a církev Tvá z náboženství pokojného potěšení měla. Skrze atd.

O neděli V. po Sv. Duchu.

Jako o neděli III. na str. 334.

Antif. k Magnificat. Obětuješ-li dar svůj na oltář, a tu se rozpomeň, že bratr tvůj má něco proti tobě: nechoj tu daru svého před oltářem, a jdi prvé, smíř se s bratrem svým, a potom přijď obětovati budeš dar svůj.

Modlitba.

Božě, kterýž jsi připravil milujícím Tebe neviditelné statky: račiž vlíti v srdce naše vroucí lásku; abychom Tebe ve všem a nade všecko milující, zaslíbení Tvých, kteříž převyšují všecku žádost, skutečně došli. Skrze atd.

O neděli VI. po Sv. Duchu.

Jako o neděli III. na str. 334.

Antif. k Magnificat. Litost mám nad zástupem, nebo aj, již tři dni trvají se mnou, aniž mají, coby jedli: a rozpustím-li je lačné do domů jejich, zhynou na cestě, alleluja.

Modlitba.

Všemohoucí Bože, Jemuž zcela všecko přináleží, a od něhož všecko, což nejlepšího jest, jedině pochází: račiž vlíti v srdce naše horlivé milování Tvého jména a udělití nám zrůstu v pravé pobožnosti, abys to, co v nás jest dobrého, obživoval, a což již obživeno jest, skrze pilné cvičení se v nábožnosti zachoval. Skrze atd.

O neděli VII. po Sv. Duchu.

Jako o neděli III. na str. 334.

Antif. k Magnificat. Nemůže dobrý strom zlého ovoce nésti, ani strom zlý ovoce dobrého vydávati: všeliký strom, kterýž dobrého ovoce nenese, vyřat bude, a na oheň uvržen bude, alleluja.

Modlitba.

Bože, jehožto prozřetelnost v řízení tohoto světa nikdy se nemýlí: pokorně Tebe prosíme, abys od nás všechno, což nám škodného, odvrátil, a což nám užitečného, uděliti ráčil. Skrze atd.

O neděli VIII. po Sv. Duchu.

Jako o neděli III. na str. 334.

Antif. k Magnificat. Co učiním, nebo Pán můj odjímá vládařství ode mne? Kopatí nemohu, žebrati se stydím: vim, co učiním, aby, když budu složen z vládařství, přijali mně do domů svých.

Modlitba.

Prosíme, Hospodine, račiž nám dáti svého Ducha Svatého, Jenžby nás naučil srdcem svým rozjímati, což pravého jest, a totéž skutky plniti: abychom, ježto bez Tebe býti nemůžeme, podle vůle Tvé živi býti mohli. Skrze atd.

O neděli IX. po Sv. Duchu.

Jako o neděli III. na str. 334.

Antif. k Magnificat. Neboť psáno jest: Že dům můj jest dům modlitby pro všechny národy: vy pak jste jej učinili peleši lotrovskou. I učil na každý den v chrámě.

Modlitba.

Nachyl, ó Pane, uší milosrdenství svého k prosbám k Tobě o pomoc volajících: a aby zasloužili obdržeti od Tebe, zač prosí, veď je k tomu, aby toliko toho žádali, což Tobě mílo a příjemno jest. Skrze atd.

O neděli X. po Sv. Duchu.

Jako o neděli III. na str. 334.

Antif. k Magnificat. Sstoupil tento spravedlivý učiněn jsa do domu svého, více než onen: neb každý, kdož se povyšuje, bude ponížen, a kdož se poníží, bude povýšen.

Modlitba.

Bože, kterýž moc svou převelikou nejvíce projevuješ, když se smilováváš a odpouštíš: rozhojniž nad námi milosrdenství své, abys nás, ježto po zaslíbeních Tvých toužíme, věčných statků účastný učiniti ráčil. Skrze atd.

O neděli XI. po Sv. Duchu.

Jako o neděli III. na str. 334.

Antif. k Magnificat. Dobře všechny věci učinil, i hluchým rozkázal slyšeti, i němým mluvit.

Modlitba.

Všemohoucí, věčný Bože, Jenž z hojnosti dobroty své jak zásluhy, tak i žádosti převyšuješ těch, jenž se s poníženými prosbami k Tobě utíkají: vylej na nás milosrdenství své, a rač nám odpustiti toho, čehož se svědomí naše leká, a přídati to, zač prositi se neopovazujeme. Skrze atd.

O neděli XII. po Sv. Duchu.

Jako o neděli III. na str. 334.

Antif. k Magnificat. Člověk jeden sestupoval z Jerusaléma do Jericha, a padl mezi lotry, kteříž také oblouplí ho, a zranivše (ho) odeslí, odpolu živého nechavše.

Modlitba.

Všemohoucí a milosrdný Bože, z jehož obdarování to pochodí, aby Tobě Tvoji věrní hodně a chvalitebně sloužili: rač nám dáti, prosíme, bychom po zaslíbeních Tvých bez překážky toužili, a jich účastni byli. Skrze atd.

O neděli XIII. po Sv. Duchu.

Jako o neděli III. na str. 334.

Antif. k Magnificat. Jeden pak z nich, když viděl, že jest očištěn, navrátil se, s velikým hlasem velebě Boha, alleluja.

Modlitba.

Všemohoucí, věčný Bože, račiž rozmnožiti v nás víru, naději a lásku: a bychom mohli dojíti toho, což zaslubuješ, učin, a bychom vždy milovali, což nám přikazuješ. Skrze atd.

O neděli XIV. po Sv. Duchu.

Jako o neděli III. na str. 334.

Antif. k Magnificat. Hleďte nejprvé království Božího, a spravedlnosti jeho; a toto vše bude vám přidáno.

Modlitba.

Ostříhejš, prosíme Pane, církve své ustavičným smilováním svým: a poněvadž bez Tebe lidská křehkost k pádu jest náchylna, rač pomoci svou od nás vše, což škodlivého jest, odvracetí, a k tomu, což spasitelného jest, nás přiváděti. Skrze atd.

O neděli XV. po Sv. Duchu.

Jako o neděli III. na str. 334.

Antif. k Magnificat. Prorok veliký povstal mezi námi: a Bůh navštívil lid svůj.

Modlitba.

Církev Tvou, ó Pane, nechť ustavičně smilování Tvé očišťuje a ohražuje, a poněvadž bez Tebe nemůže bezpečně státi a trvati, rač Ty ji sám milostí svou řídití a spravovati. Skrze atd.

O neděli XVI. po Sv. Duchu.

Jako o neděli III. na str. 334.

Antif. k Magnificat. Když budeš pozván na svadbu, posad se na posledním místě, aby, když přijde ten, kterýž tebe pozval, řekl tobě: Příteli, posedni výše: tedy budeš míti slávu před spolustolícími, alleluja.

Modlitba.

Prosíme Tebe, ó Pane, nechť nás milost Tvá vždycky předchází a doprovází: a bychom jí posílnění jsouce, v dobrých skutcích neustále se cvičiti mohli. Skrze atd.

O neděli XVII. po Sv. Duchu.

Jako o neděli III. na str. 334.

Antif. k Magnificat. Co se vám zdá o Kristu? Či jest syn? Řkou jemu: Davidův. Dí jim Ježíš: Kterakž tedy David v duchu nazývá Ho Pánem řka: Rekl Pán Pánu mému: Sed na pravici mé.

Modlitba.

Prosíme, ó Pane, uděl lidu svému té milosti: aby se všeho ďábelského nakažení pečlivě vystříhal, a Tebe jediného Boha svého čistým srdcem se přidržel. Skrze atd.

O neděli XVIII. po Sv. Duchu.

Jako o neděli III. na str. 334.

Antif. k Magnificat. Vzal tedy šlakem poražený lože, na němž ležel, velebě Boha, a všecken lid, jenž to viděl, vzdal chválu Bohu.

Modlitba.

Rač, ó Pane, prosíme Tebe, srdce naše oučinkem smilování svého zpravovati a k dobrému nakloniti, ješto se Tobě bez Tebe líbiti nemůžeme. Skrze atd.

O neděli XIX. po Sv. Duchu.

Jako o neděli III. na str. 334.

Antif. k Magnificat. Všel pak král, aby pohleděl na hodovníky, a uzřel tam člověka, neoděného rouchem svatebním. I řekl jemu: Příteli, kterakž jsi sem vešel, nemaje roucha svatebního?

Modlitba.

Všemohoucí Bože, račiž od nás milostivě odvrátiti všecko, což se spasení našemu protiví; abychom jsouce prosti vsí překážky na těle i na duši, svobodnou myslí, což k službě Tvé přináleží, konati mohli. Skrze atd.

O neděli XX. po Sv. Duchu.

Jako o neděli III. na str. 334.

Antif. k Magnificat. Poznal tedy otec, že ta (to) hodina byla, v kterouž řekl jemu Ježíš: Syn tvůj živ jest, a uvěřil on, i dům jeho veškoren.

Modlitba.

Uděl, prosíme, ó Pane, milostivě věřícím svým odpuštění hříchu a pokoje, aby, ode vsí viny očištění jsouce, bezpečným srdcem Tobě sloužiti mohli. Skrze atd.

O neděli XXI. po Sv. Duchu.

Jako o neděli III. na str. 334.

Antif. k Magnificat. Služebníče nešlechtný, všecken dluh odpustil jsem tobě, neb jsi mne prosil: zda-liž i ty neměl jsi se smilovati nad spoluslužebníkem svým, jako i já smiloval jsem se nad tebou? Alleluja.

Modlitba.

Čeledí svou, prosíme, ó Pane, rač ustavičnou dobrotou svou ochraňovati, aby pod mocnou stráží Tvou všech protivenství sprostěna byla, a v dobrých skutcích prospívajíc, jménu Tvému vždy oddána zůstala. Skrze atd.

O neděli XXII. po Sv. Duchu.

Jako o neděli III. na str. 334.

Antif. k Magnificat. Dávejtež tedy, což jest císařovo, císaři, a což jest Božího, Bohu, alleluja.

Modlitba.

Bože, outočiště a sílo, račiž sám, jsa původcem vsí nábožnosti, zbožným prosbám církve své milostí svou býti přítomen: abychom, zač důvěrně prosíme, skutečně dosáhli. Skrze atd.

O neděli XXIII. po Sv. Duchu.

Jako o neděli III. na str. 334.

Antif. k Magnificat. Ježiš pak obrátiv se, a uzřev ji řekl: Doufej dcero, víra tvá tě uzdravila, allel.

Modlitba.

Odpust, prosíme, Pane, provinění lidu svému, abychom od svazků hříchů, kterýchž jsme se z své mdloby lidské dopustili, dobrotivostí Tvou osvobozeni byli. Skrze atd.

O neděli XXIV. po Sv. Duchu.

Jako o neděli III. na str. 334.

Antif. k Magnificat. Amen pravím vám, že nepomine pokolení toto, až se tyto všočky věci stanou: nebe a země pominou: ale slova má nepominou, praví Pán.

Modlitba.

Vzbudiž, prosíme, ó Pane, vůli věrného svého lidu, abychom ovoce Božského Tvého vykoupění s větší horlivostí vydávajíce, tím větší pomoci od milosti Tvé obdržeti zasloužili. Skrze atd.

Nešpory o slavnostech Panny Marie.

Na den Nepoškvrněného Početí P. M.

V. Bože, ku pomoci mé vzeři. R. Hospodine, pospěš k pomoci mé. Sláva Otci, i Synu, i Duchu Svatému. Jakož byla na počátku, i nyní, i vždycky, až na věky věkův. Amen.

Antif. Jako lilium mezi trnami, tak jest přítelkyně má mezi dcerami.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Můj milý jest můj, a já jsem jeho, jenž pase mezi liliemi.

Žalm 112.

Antif. Všecka jsi krásná, přítelkyně má, a poškvrny není na tobě.

Žalm 121.

Antif. Požehnaná jsi, dcero, od Hospodina Boha vznešeného přede všemi ženami na zemi.

Žalm 126.

• Antif. Tys sláva Jerusáléma, tys radosti Israele, tys počestnost lidu našeho.

Žalm 147.

Kapitola Přísl. 8.

Hospodin vládl mnou na počátku cest svých, prvé než byl co činil od počátku. Od věčnosti zřízena jsem, a od starodávna prvé než země učiněna byla. Ještě nebylo propastí, a já již počata byla. *Ř.* Bohu díky.

Hymna.

(Ave maris stella.)

1. Zdrávas hvězdo stráž - ná, Mat - ko Bo - ží váž - ná,

Pan - no u - sta - vič - ná, ne - bes brá - no slič - ná.

2. S Gabrielem s nebe
pozdravujem tebe,
mír dej, zaplaš hněvy,
změníž jméno Evy.

3. Hříšníky pout zprosti,
slepým dej svčtlosti,
odvrať naše strasti,
vypros všaké slasti.

4. Dokaž se co máti:
rač se přimlouvati,
by vždy s námi chodil,
Jenž se z tebe zrodil.

5. Panno bohorodná,
Matko přelahodná!
dej, ať duše čistá
následuje Krista.

6. Zpravuj jistou cestu
k nebeskému městu,
a nás ku Ježíši
uved' v blahou říši.

7. Sláva budiž Otci,
Synu stejné moci,
buď i Duchu chvála
věčně věkův stálá. Amen.

V. Dnes jest den nepoškvrněného početí Panny Marie.

Ř. Jejížto slavný život všecy církve osvěcuje.

Antif. Blahoslavená Rodičko Maria, Panno ustavičná, svatyně Ducha Svátého, tys jediná bez příkladu libila se Pánu našemu Ježíši Kristu. All.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. *Ř.* I s duchem tvým.

Modleme se.

Bože, Jenž jsi Synu svému skrze nepoškvrněné početí Panny Marie důstojný příbytek připraviti ráčil, propůjč nám na její přimluvu, abychom srdce i tělo své Tobě, kterýž jsi ji ode všeho hříchu zachoval, věrně ostříhali. Skrze téhož Krista Pána našeho, Syna Tvého, Jenž s Tebou živ jest a kraluje v jednotě Ducha Svátého, Bůh po všecy věky věkův. *Ř.* Amen.

V. Pán s vámi. *Ř.* I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. *Ř.* Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých skrze milosrdenství Boží odpočivejtež v pokoji. *Ř.* Amen.

Píseň „Ó Matko Páně ctihodná,“ a ostatní na str. 308.

Na den Očišťování P. M.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. **R.** Hospodine atd.

Antif. Podivuhodné spojení. Stvořitel pokolení lidského vzav na se oživené tělo, ráčil se z Panny naroditi: a narodiv se z ní co člověk nadpřirozeně počatý sdělil nám svého Božství.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Když narodil se nevypravitelně z Panny, tehdáž naplnila se písma: Jako déšť na rouno sestoupil jsi, abys spaseno učinil pokolení lidské; chválíme Tebe, Bože náš.

Žalm 119.

Antif. V keři, jež Mojžíš viděl, an neshořuje, poznali jsme tvé neporušené oslavyhodné panenství: oroduj za nás, Boží Rodičko.

Žalm 131.

Antif. Vypučil kořen Jesse, vyšla hvězda z Jakoba, Panna porodila Spasitele: Chválíme Tebe, Bože náš.

Žalm 136.

Antif. Ajhle, Maria zrodila nám Spasitele, při jehož uzření zvolal Jan řka: Ajhle, beránek Boží! ajhle ten, jenž snímá hříchy světa, alleluja.

Žalm 147.

Kapitola Mal. 3.

Aj, já posílám anděla svého, a připraví cestu před tváří tvou, a hned přijde do chrámu svého panovník, jehož vyhledáte, a anděl zákona, kteréhož vy chcete.
R. Bohu díky.

Hymna.

„Zdravas hvězdo strážná,“ na str. 340.

V. Dostal odpověď od Ducha Svatého. **R.** Že neuzří smrti, lečby prvé uzřel Krista Pána.

Antif. Stařec nesl pachole, starcem však vládlo pachole, jež Panna porodila, po porodu pannou zůstavši klaněla se zrozenci svému.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. **R.** I s duchem tvým.

Modleme se.

Všemohoucí, věčný Bože! poníženě prosíme velebnost Tvou: aby, jakž jednorozený Syn Tvůj dnešního dne tělem naším přiodín v chrámě postaven jest před Tebou, i nám dal jednou očištěnou myslí před Tebou postavenou býti. Skrze téhož Pána našeho Ježíše Krista atd.

V. Pán s vámi. **R.** I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. **R.** Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých skrze atd. **R.** Amen.

Píseň „Vítej královno nebeská,“ a ostatní na str. 309. *)

Na den Zvěstování P. M.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. **R.** Hospodine atd.

*) Pakli se nešpory konají již u večer před svátkem, musí se místo této písně vzíti: „Ó Matko Páně ctihodná“ atd. a ostatní na str. 308.

Antif. Poslán jest anděl Gabriel k Marii Panně, zasnoubeně Josefovi.

Žalm 109 na str. 302.

Antif. Zdrávas Maria, milosti plná: Pán s tebou: požehnaná ty mezi ženami.

Žalm 119.

Antif. Neboj se, Maria, neb jsi našla milost u Boha: aj počneš v životě a porodiš Syna.

Žalm 121.

Antif. Dá jemu Pán Bůh stolicí Davida, otce jeho, a kralovati bude na věky.

Žalm 136.

Antif. Aj děvka Páně, staniž mi se podle slova tvého.

Žalm 147.

Kapitola Is. 7.

Aj, Panna počne a porodí Syna, a nazváno bude jméno jeho Emanuel. Máslo a med jisti bude, aby uměl zavrei zlé a vyvoliti dobré. *R.* Bohu díky.

Hymna.

„Zdrávas hvězdo strážná,“ na str. 340.

V. Zdrávas Maria, milosti plná. *R.* Pán s tebou.

Antif. Duch Svatý vstoupí v tě, a moc Nejvyššího zastíni tobě.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. *R.* I s duchem tvým.

Modleme se.

Bože, Jenž jsi chtěl, aby z života blahoslavené Marie Panny Slovo Tvé skrze andělské zvěstování tělem přiodíno bylo: dejž prosíme Tebe, abychom, jenž ji v pravdě Rodičkou Boží býti věříme, jejím orodováním u Tebe podporování byli. Skrze téhož Pána našeho Ježíše Krista. atd. *R.* Amen.

Píseň „Vítcej královno nebeská,“ a ostatní na str. 309. *)

Na den Navštívení P. M.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. *R.* Hospodine atd.

Antif. Povstavši Maria odešla s chvátáním na hory do města Júdova.

Žalm 109 na str. 302.

Antif. Vešla do domu Zachariášova, a pozdravila Alžběty.

Žalm 112.

Antif. Jakž uslyšela Alžběta pozdravení Marie, zplesalo nemluvnátko v životě jejím, a naplněna jest Duchem Svatým, all.

Žalm 121.

Antif. Požehnaná ty mezi ženami, a požehnaný plod života tvého.

Žalm 126.

Antif. Jakž se stal hlas pozdravení tvého v usích mých, zplesalo radostí nemluvnátko v životě mém, alleluja.

Žalm 147.

Kapitola Ekl. 12.

Od počátku a před věky stvořena jsem, a až do budoucího věku býti nepřestanu, v příbytku svatém před ním posluhovala jsem. *R.* Bohu díky.

*) Padá-li tento svátek po svátcích Velikonočních, zpívá se místo svrchu udané písně: „Královno nebeských říší“ a ostatní na str. 310.

Hymna.

„Zdravas hvězdo strážná,“ na str. 340.

V. Požehnaná ty mezi ženami. R. A požehnaný plod života tvého.

Antif. Blahoslavena jsi Maria, zes uveřila; neboť so naplní v tobě, což předpovídáno jest tobě od Hospodina, all.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.

Modleme se.

Rač, ó Pane, prosíme Tebe, služebníkům svým dary nebeské milosti udělit: aby, jakož nám porod blahoslavené Panny Marie byl počátkem našeho spasení, takto přezádoucí slavnost navštívení jejího přinesla v srdce naše vzrůst upokojení. Skrze téhož Pána našeho atd. R. Amen.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. R. Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých skrze atd. R. Amen.

Píseň „Zdravas v nebes výsosti“ a ostatní na str. 310.

Na den Na nebe vzetí P. M.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. R. Hospodine, pospěš k pomoci mé. Sláva Otcí atd.

Antif. Vzata jest Maria do nebe, raduji se andělé a chválu prozpěvujice blahoslavi Hospodina.

Žalm 109 na str. 302.

Antif. Maria Panna vzata jest na ložce oblakové, kdež král králů na hvězdnatém sedí stolci.

Žalm 112.

Antif. Po vůni mastí tvých běžime: mladice milovaly tě velmi.

Žalm 121.

Antif. Požehnaná jsi dcero od Hospodina, neboť tebou jsme plod života obdrželi.

Žalm 126.

Antif. Krásná jsi a sličná, dcero Jerusalémská, hroznás jako šik sporůdaný.

Žalm 147.

Kapitola Ekl. 24.

Ve všech odpočinutí hledala jsem, a v dědictví Páně přebývati budu. Tehdy přikázal a řekl mi Stvořitel všech věcí, a kterýž stvořil mne, odpočinul v mém stánku.

Hymna.

„Zdravas hvězdo strážná“ na str. 340.

V. Vyvýšena jsi, svatá Boží Rodičko. R. Nade sbory andělů k říším nebeským.

Antif. Panno nejmoudřejší! kamž kráčíš jako zoře hojně se rdící? Dcero Sionská! celá jsi sličná a příjemná, krásná jako měsíc, vyvolená jako slunce.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.

Modleme se.

Rač, ó Pane, služebníkům svým provinění odpustiti, abychom nejsouce dostateční pro skutky své Tobě se zalíbíti, na mocnou přimluvu Rodičky Syna Tvého Pána našeho Ježíše Krista spaseni byli. Skrze téhož Pána našeho, Jenž s Tebou živ jest atd. *R.* Amen.

V. Pán s vámi. *R.* I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. *R.* Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých atd. *R.* Amen.

Píseň „Zdravas v nebes výsosti“ a ostatní na str. 310.

Na den Narození P. M.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. *R.* Hospodine, pospěš k pomoci mé. Sláva Otci atd.

Antif. Narození oslavené Panny Marie ze semena Abrahamova, pošle z pokolení Júdova, jest čisté z kmene Davidova.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Dnes jest den narození svaté Panny Marie, jejížto blahoslavený život všecky církve osvěcuje.

Žalm 112.

Antif. Pošlá z rodu královského stkví se Maria, jejíž přimluvou abychom podporováni byli, srdcem a duchem nejponiženějším prosíme.

Žalm 131.

Antif. Prozpěvujme srdcem i duchem Kristu slávu o dnešní posvátné slavnosti nejdůstojnější Rodičky Boží Marie Pauny.

Žalm 136.

Antif. Slavme s veselím narození blahoslavené Panny Marie, onať se za nás přimlouvá u Pána Ježíše Krista.

Žalm 147.

Kapitola Ekl. 2.

Od počátku a před věky stvořena jsem, a až do budoucího věku býti nepřestanu, v příbytku svatém před ním posluhovala jsem. *R.* Bohu díky.

Hymna.

„Zdravas hvězdo strážná“ na str. 340.

V. Dnes jest den narození svaté Panny Marie. *R.* Jejížto blahoslavený život všecky církve osvěcuje.

Antif. Uctěmež nejdůstojnější zrození oslavené Panny Marie, jenž důstojnost materskou obdržela, aniž panenské čistoty nepozbyla.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. *R.* I s duchem tvým.

Modleme se.

Rač, ó Pane, prosíme Tebe, služebníkům svým daru nebeské milosti uděliti: aby, jakož nám porod blahoslavené Panny Marie byl počátkem našeho spasení, tak výroční slavnost jejího narození v srdci našem zruť upokojení způsobila. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého, Jenž atd. *R.* Amen.

V. Pán s vámi. *R.* I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. *R.* Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých atd. *R.* Amen.

Píseň „Zdravas v nebes výsosti“ a ostatní na str. 310.

Na den Jména P. M.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. **Ř.** Hospodine, pospěš k pomoci mé. Sláva Otci atd.

Antif. Když stoloval král, nard můj vydával vůni příjemnou.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Levice jeho pod hlavou mou, a pravice jeho obejmí mne.

Žalm 113.

Antif. Černá jsem ale krásná dcery Jerusalemské, protože miloval mne král a uvedl mne na ložce své.

Žalm 131.

Antif. Zima již pominula, prška přestala a odešla: vstaň přítelkyně má a pojď.

Žalm 136.

Antif. Sličná učiněna jsi a příjemná v radostech svých, svatá Boží Rodičko.

Žalm 147.

Kapitola Ekl. 2.

Od počátku a před věky stvořena jsem, a až do budoucího věku býti nepřestanu, v příbytku svatém před ním posluhovala jsem. **Ř.** Bohu díky.

Hymna.

„Zdravas hvězdo strážná“ na str. 340.

V. Račiz mi popřát, chváliti tebe, Panno posvátná.

Ř. Dejž mi sílu proti tvým nepřítelům.

Antif. Svatá Maria, přispěj bidným ku pomoci, pomáhej málomyslným, dej bidným okráti, prosiz za lid, přimlouvej se za kněžstvo, oroduj za zaslíbené pohlavi ženské: nechat všickni zakusí tvé pomoci, kdožkoli slaví svatého jména tvého památku.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. **Ř.** I s duchem tvým.

Modleme se.

Propůjč, prosíme, všemohoucí Bože, aby věřící Tvoji, kteříž ze jména a ochrany nejsvětější Marie Panny se radují, její přimlouvou ode všeho zlého ochráněni byli na zemi, a věčných radostí na nebi dojíti zasloužili. Skrze J. K. atd. **Ř.** Amen.

V. Pán s vámi. **Ř.** I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. **Ř.** Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých atd. **Ř.** Amen.

Píseň „Zdravas v nebes výsosti“ a ostatní na str. 310.

Na den ss. Cyrilla a Methoděje.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. **Ř.** Hospodine, pospěš k pomoci mé. Sláva Otci atd.

Antif. Ajhlo, kněz veliký, jeuz za daň svých libil se Bohu, a nalezen jest spravedlivý: a v čas hněvu učiněn jest smířením.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Nebylo nalezeno podobného Jemu, kterýž by zachoval zákon nejvyššího.

Žalm 110.

Antif. Protož s přísahou dal jemu slávu v národu jeho.

Žalm 111.

Antif. Knězi Boží! blahoslavte Hospodina, služebníci Páně pějte Bohu, allel.

Žalm 112.

Antif. Služebníče dobrý a věrný vejdiž v radost Pána svého.

Žalm 116.

Kapitola Sir. 44.

Ajhle, kněz veliký, jenž za dnů svých líbil se Bohu, a nalezen jest spravedlivý, a v čas hněvu učiněn jest smířením. *Ř.* Bohu díky.

Hymna.

1. *) Vyznávači Jezu Krista!
dnes ti církev slávu chystá,
ješto odměna ti dána
tam u trůnu Krista Pána.

2. Zbožný, čistý a pokorný
život vedls právě vzorný,
dokud Tvůrce z těla schrány
nevzal duši v slávy stany.

3. Kdož se k tobě utíkali,
z prosby tvojí pomoc vzali,
vysvobodil od neduhy
Kristus důvěrné své sluhy.

4. Zbožný lid tě zpěvy slaví,
a se v ochranu tvou staví,
aby Bůh dal k tvému hlasu
pomoc svoji v každém času.

5. Sláva, čest a dík zni vezdy
k trůnu Páně nade hvězdy
Otcí, Synu na pravici
s Duchem jednomu v Trojici. Amen.

V. Miloval jej Hospodin a ozdobil jej,
Ř. Rouchem slávy přiodíl ho.

Antif. Knězi a biskupové, a ctnosti konatelé, dobří pastýři lidu, orodujte za nás u Pána.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. *Ř.* I s duchem tvým.

Modleme se.

Všemohoucí, věčný Bože, Jenž jsi nás skrze blahoslavené biskupy a vyznávače své, Cyrilla a Methoda k jednotě víry křesťanské povolati ráčil, dejž, prosíme: aby, jenž se z přítomné slavnosti jejich radujeme, také skrze zásluhy jejich věčné slávy dojtí zasloužili. Skrze Pána našeho J. K. atd. *Ř.* Amen.

V. Pán s vámi. *Ř.* I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. *Ř.* Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých skrze milosrdenství Boží odpočívajtež v pokoji. *Ř.* Amen.

Píseň „Vítej královno nebeská“ a ostatní na str. 309.

*) Nápěv jako při čísle 383; dle téhož nápěvu jde i následující hymna na den sv. Josefa.

Na den sv. Josefa, pěstouna Páně.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. **R.** Hospodine, pospěš k pomoci mé. Sláva Otci atd.

Antif. Jakob pak zplodil Josefa, muže Marie, z nížto se narodil Ježíš, Jonž slove Kristus.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Poslán jest anděl Gabriel od Boha ku Panně, zasnoubené muži, kterémuž jméno bylo Josef, z domu Davidova, a jméno Panny Maria.

Žalm 110.

Antif. Když matka Ježíšova zasnoubena byla Josefovi, prvó než se sešli, nalezena jest mající v životě z Ducha Svatého.

Žalm 111.

Antif. Josef pak muž její spravedlivý jsa a nechť ji v lehkost uvéstí, chtěl ji tajně propustiti.

Žalm 112.

Antif. Anděl Páně ukázal se jemu ve snách, ika: Josefe, synu Davidův, noboj se vzíti Marii manželku svou: nebo což v ní zrozeno jest, z Ducha Svatého jest: porodit pak syna, a nazúveš jméno jeho Ježíš.

Žalm 116.

Kapitola Přisl. 28.

Muž věrný velmi chválen bude. A kdož jest strážcem Pána svého, oslaven bude. **R.** Bohu díky.

Hymna.

1. Rozlíhej se ústy všemi
chvála Tvoje, nebem, zemí,
Josefe, jenž čisté Panně
čistý choť jsi dán k ochraně.

2. Duši trápí nejistota,
an zříš u ní plod života,
učí tě však anděl svatý,
plod že z Boha jest počatý.

5. Josefovy pro zásluhy
promiň, Bože! naše dluhy,
bychom přišli k Tobě v nebe,
a slavili věčně Tebe. Amen.

3. Syna Páně věrně chráně,
spěješ s ním v egyptské stráně,
hledáš v chrámě ztraceného,
plesáš, našed Pána svého.

4. Jiní po přestálé strasti
docházejí věčné slasti,
než ty, roven nebešťanu,
již na zemi žiješ v Pánu.

V. Ustanovils ho pánem domu svého.

R. A knížeten všeho statku svého.

Antif. Povstav pak Josef ze sna, učinil, jakož mu prikázal anděl Páně, a přijal manželku svou.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. **R.** I s duchem tvým.

Modleme se.

Prosíme, ó Pane, nechať nám prospívají zásluhy svatého Josefa, ženicha nej-světější matky Tvé: abychom, čehož sami svými prosbami obdržeti nezasluhujeme, na jeho přímluvu dosáhli. Jenž žiješ a kraluješ s Otcem v jednotě Ducha Svatého, Bůh po všecky věky věkův. **R.** Amen.

V. Pán s vámi. **R.** I s duchem tvým.

V. Blahoslávme Hospodinu. **R.** Bohu díky.

V. A duše všech věrných atd. **R.** Amen.

Píseň „Vítej královno nebeská“, a ostatní na str. 309.

Na den sv. Vojtěcha.

V. Bože, ku pomoci mé vzež. R. Hospodine, pospěš k pomoci mé. Sláva Otci atd.

Antif. Svati troji, Pane, kvěsti budou jako lillium, alleluja: a jako vůně balsámová budou před tebou, alleluja.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. V nebeských říších jest přebývání svatých, alleluja: a na věky pokoj jejich, alleluja.

Žalm 110.

Antif. Ve svatyni volati budou svati troji, Pane, alleluja, alleluja, alleluja.

Žalm 111.

Antif. Duchové a duše spravedlivých píseň zpívejte Bohu našemu, alleluja, alleluja.

Žalm 112.

Antif. Stkvíti se budou spravedliví jako slunce před obličejem Božím, alleluja.

Žalm 116.

Kapitola Moud. 3.

Státi budou spravedliví u veliké stálosti proti těm, kteříž je sužovali, a kteříž odjímali práce jejich. R. Bohu díky.

Hymna.

1. *) Bože Svatých částko blahá,
odplato, koruno drahá,
dej, ať vazby hříchů prosti
ctíme mučenníků ctnosti,

2. Muž ten světa lesk a slasti
za vábivé mníval pasti,
proto odřeknuv se světu,
dospěl k nebi v svatém letu.

3. Mužně podvolil se nésti
na svém těle mnohé tresty,
krev svou vylil pro Tě míle,
tak u Tebe došel cíle.

4. Prosíme Tě s prosbou snažnou:
nakloň se k nám s láskou blažnou,
mučenníka pro zásluhy
odpusť srdcí našich dluhy.

5. Sláva Otci v každou dobu,
sláva Synu, Jenž vstal z hrobu,
Svatému též Duchu chvála
budiž věčně neustálá. Amen.

V. Svati a spravedliví, radujte se v Pánu, alleluja.

R. Vás vyvolil Bůh za dědictví sobě, alleluja.

Antif. Ó jakou radost přináší nám tento slavný den! Při smrti svatého mučenníka Vojtěcha radují se spolu andělé i archandělé, a všickni obyvatelé nebes: plesej veskerá země hojnou chválou Boží.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.

Modleme se.

Bože, Jenž jsi svatého Vojtěcha, mučenníka a biskupa svého slávou a ctí korunovati ráčil: popřej nám, prosíme Tebe, abychom toho svatého patrona svého, jehož jsme k dojití věčného spasení měli za spomocníka na zemi, také mocného orodovníka míti zasloužili na nebi. Skrze J. K. atd. R. Amen.

*) Nápěv pod číslem 383.

- V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.
V. Dobrořečme Hospodinu. R. Bohu díky.
V. A duše všech věrných zemřelých atd. R. Amen.

Píseň „Královno nebeských říší“ a ostatní na str. 310.

Na den sv. Jana Nepomuckého.

- V. Bože, ku pomoci mé vzezři. R. Hospodine, pospěš k pomoci mé. Sláva Otcí atd.

Antif. Král se ho tázal mnohými řečmi, než on jemu ničehož neodpovídal, alleluja.

Žalm 109 na str. 302.

Antif. Král pravil: Netaj přede mnou slovo, na které se táži. I řekl jsem: tajnost má mně, tajnost má mně, alleluja.

Žalm 110.

Antif. Tvrdil král, že jej učiní bohatým a blaženým. Neposlouchám rozkazu krále, než rozkazu zákona, kterýž nám dán jest, alleluja.

Žalm 111.

Antif. Tehdy král roznicen hněvem zuřil proti němu ukrutněji než proti všem, alleluja.

Žalm 112.

Antif. Blahoslavený, kdož jazykem svým nepoklesl a nesloužil nehodným sebe, alleluja.

Žalm 113.

Kapitola Ekl. 21.

Rtové nemoudrých bláznivé věci rozprávěti budou: slova pak opatrných na váze vážena budou: v ústech bláznů jest srdce jejich, a v srdci moudrých jsou ústa jich. R. Bohu díky.

Hymna.

(Invictus heros.)

390.
1. Rek Bo-ží ne-pře-mo-že-ný, Jan k smrti v ře-ce

ur-če-ný, od-pí-rá dá-ti od-po-věď, kdy tá-zán

je-sti na zpo-věď.

2. Tož smrtí vyhrozil mu král,
a na skřipci jej mučit dal:
Jan nehledí na krále zlost,
zповědní hájí tajemnost.

3. Tu stojí stále němý rek,
co bezevinný beránek,
tu stojí — a král rozlícen
jej vrhá řeky u jícen.

4. Uvržen s mostu výšiny
Jan mizí v klínu hlubiny,
svou obět vody vítají, —
z vln jasná světla kmitají.

5. Hle, hvězdy zdobí Vltavu,
hlásajíc Jana oslavu,
tak světlo nebes zvěstuje,
jakou Jan lásku pěstuje.

6. Ty, Jenž jsi ve třech jediný,
dej, bychom žili bez viny,
a obmyli se — hříšníci
u proudu slzy kající. Amen.

V. Tajemství krále tajiti dobře jest, alleluja.

Ř. Díla pak Boží zvěstovati jest počestné, alleluja.

Antif. Dal mi Pán jazyk na mzdu: a jím chváliti budu ho, alleluja.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. Ř. I s duchem tvým.

Modleme se.

Všemohoucí Bože, Jenž jsi skrze nepřemožitelnou svátostní mlčelivost svatého Jana naši církev katolickou novou mučennickou korunou ozdobiti ráčil: propůjč nám, prosíme, té milosti, abychom dle příkladu jeho a na jeho oredování též ústa svá opatřili, a tak někdy v nebesích přičtenu byti zasloužili k oněm blahoslaveným, jenž jazykem nepoklesli. Skrze Krista, Pána našeho atd. Ř. Amen.

V. Pán s vámi. Ř. I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. Ř. Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých atd. Ř. Amen.

Píseň „Královno nebeských říší,“ a ostatní na str. 310.

Na den ss. Petra a Pavla, apoštolův Páně.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. Ř. Hospodine, pospěš k pomoci mé. Sláva Otci atd.

Antif. Petr a Jan vstupovali do chrámu v hodinu modlitby devátou.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Zlata a stříbra nemám, ale co mám, to tobě dám.

Žalm 110.

Antif. Řekl anděl Petrovi: Oděj se pláštěm svým, a přijď za mnou.

Žalm 111.

Antif. Poslal Pán anděla svého, a vytrhl mne z ruky Herodesovy, alleluja.

Žalm 119.

Antif. Ty jsi skála a na té skále vzdělám církev svou.

Žalm 116.

Kapitola Skut. 12.

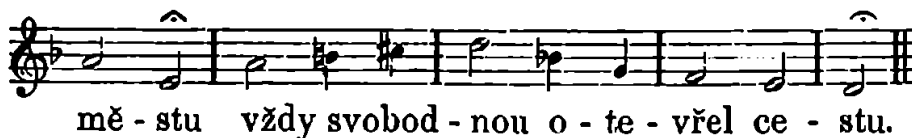
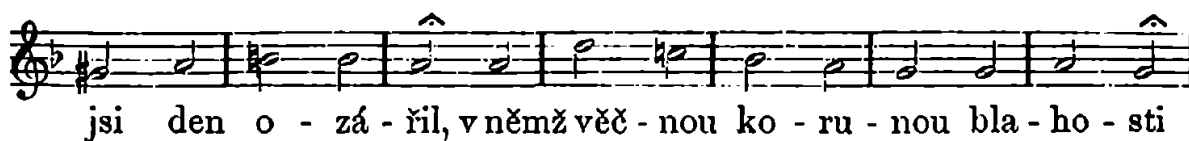
Vztáhl Herodes král ruce, aby sužoval některé z církve: i zabil Jakoba, bratra Janova mečem. Vida pak, že se líbilo Židům, umínil jíti i Petra.

Ř. Bohu díky.

Hymna.

(Decora lux aeternitatis.)

391.
1. Ó Kri-ste, svět-lo od věč-no-sti, což stkvěle

2. Aj, tamo bran nebeských
vrátný,
zde učitel je pohanů,
to Říma otcové posvátní
a soudcové všech národů;
hle, křížem jeden, mečem druhý
zde dovršili své zásluhy.

3. Ó Říme blahý, zasvěcený
dvou těchto knížat stopami,
jak slavně stkvějí se tvé stěny
jich svaté krve zdobami;
pro tento šarlat tobě v kráse
nižádné město nerovná se.

4. Nuž zavzni sláva neustálá
z úst všakých Boží Trojnotě,
buď čest Jí, plesání a chvála,
Jenž vládne světy v jednotě:
slavte tvory v skroušenosti
vládaře svého do věčnosti! Amen.

V. Po vší zemi vyšel zvuk jejich.

R. A až do končin okršlku země slova jejich.

Antif. Ty jsi pastýř ovcí, kníže apoštolův, tobě dány jsou klíče království nebeského.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.

Modleme se.

Bože, Jenž jsi dnešní den mučennickou smrtí svatých apoštolů svých, Petra a Pavla posvětili ráčil: propůjč církvi své, aby ve všem následovala učení oněch, skrze něž základ Tvého náboženství položen jest byl. Skrze J. K. atd. R. Amen.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. R. Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých atd. R. Amen.

Píseň „Zdravas v nebes výsosti“ a ostatní na str. 310.

Na den. ss. andělů strážných.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. R. Hospodine, pospěš k pomoci mé. Sláva Otci atd.

Antif. Andělům svým přikázal Bůh o tobě, aby tě ostříhali na všech cestách tvých.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Chvalme Boha, jehož chválí andělé, jemuž Cherubini a Serafini prozpívají: Svatý, svatý, svatý.
Žalm 110.

Antif. Andělé jejich vždycky vidí tvář Otce mého, kterýž jest v nebesích.
Žalm 111.

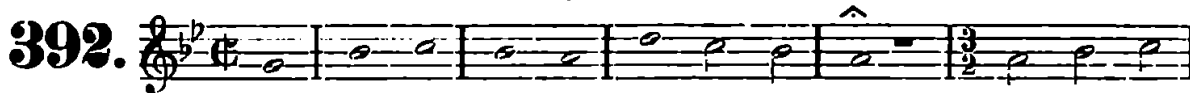
Antif. Blahoslaven buď Bůh, jenž vyslal anděla svého, a vysvobodil sluhy své, kteříž uvěřili v něho.
Žalm 112.

Antif. Chvalte Boha všickni andělé jeho: chvalte jej všechny mocnosti jeho.
Žalm 116.

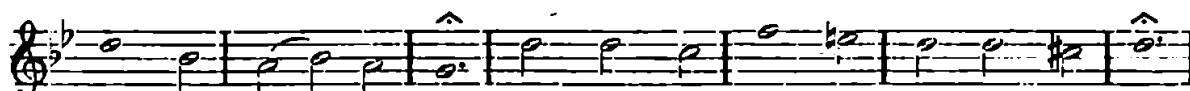
Kapitola Exod. 23.

Aj, já pošlu anděla svého, kterýž by šel před tebou, a ostříhal tě na cestě, a uvedl tě na místo, kteréž jsem připravil tobě. Šetřiž ho a poslouvej hlasu jeho. **R.** Bohu díky.

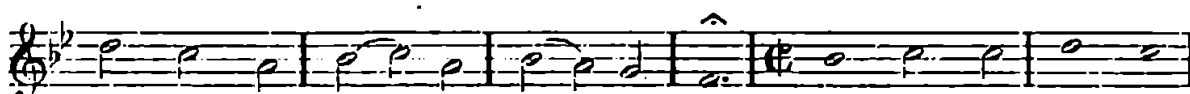
Hymna.

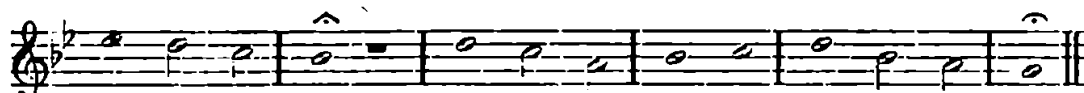
1. Dnes o - pě - vuj-me du - chy strážce, ne - be - ské

na - še prů - vod-ce, jež rá - čil nám dát ve své lás-ce

vše-li - kých tvo - rů pů - vod-ce, by křeh-ké lid - ské

po - ko - le - ní ne - přá - tel zni - klo - po - ku - še - ní.

2. Neb anděl zrádný, s nebes
vlasti
dle proviny své svržený,
teď záští hoře, do propasti
chce bychom byli svrženi,
anť Otec ve své laskavosti
nás ráčí zváti ku blahosti.

3. Ó přileť tedy, duchu vážný!
sem s nebe k naší otčině,
a dohlížej a budiž strážný
svěřené tobě krajině,
zapuzuj neduh z těl i z duší,
i cožkoli náš pokoj ruší.

4. Nuž, oslavujte vděčnou chválou
přesvatou Boží Trojici
svět trojí péčí neustálou
od věků moudře řídící,
od andělů i od člověkům
buď slaven Bůh na věky věkův! Amen.

V. Před obličejem andělů žalmy zpívati budu Tobě, Bože můj!
R. Skláněti se budu k chrámu svatému Tvému a oslavovati
jméno Tvé.

Antif. Všichni jsou služební duchové, poslání k službě pro ty, kteříž obdrží dědictví spasení.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. Ř. I s duchem tvým.

Modleme se.

Bože, Jenž z nevymluvné prozřetelnosti svaté anděly své k stráži naší sesílali ráčís: uděl nám, pokorně prosíme, bychom zde ochranou jejich stále obhájeni byli a někdy ze společnosti jejich věčně se radovali. Skrzc Krista Pána našeho, Syna Tvého, Jenž atd. Ř. Amen.

V. Pán s vámi. Ř. I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. Ř. Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých atd. Ř. Amen.

Píseň „Zdravas v nebes výsosti“ a ostatní na str. 310.

Na den sv. Václava.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. Ř. Hospodine, pospěš k pomoci mé. Sláva Otci atd.

Antif. Nastal den radosti, v němž ochránce církve z vyhnanství tohoto života vnešen jest k stoličce nebeských bojovníků, stkvěje se znaky slávy.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Hrozný trest, určený v nebi, vraha dostihl, a zjevno jest, že velebné kníže, jež nyni blaha nebeského požívá, slyší vzdechy nevinné na světě trpících.

Žalm 110.

Antif. Na přímluvu sv. mučenníka kroky zlých lidí jsou zastaveny, a slepým a hluchým jsou smyslové nazpět dány.

Žalm 111.

Antif. Žalář v noci osvěcen jest světlem nebeským, ano i země se zachvěla, a východ se zázračně otevřel.

Žalm 112.

Antif. Tělo Svatého po tři leta pohřbené nalezeno jest neporušeno, ni rány nebylo na něm zřiti, ježto se zázračně zacelila.

Žalm 116.

Kapitola Jakob.-1.

Blahoslavený muž, kterýž snáší pokušení, neboť když bude zkoušen, vezme korunu života, kterouž zaslíbil Bůh těm, jenž ho milují. Ř. Bohu díky.

Hymna.

(Salve decus Bohemiae.)

1. *) Zdobu Čechů, knížat květe, květe Svatých, vítáme tě: skloň se k zpěvům mile s nebe, jimiž chválíme dnes tebe.	3. Knížecí tvá roucha stkvělá barvou červcovou se rděla, teď však zdobí tvoje oudy dražší šarlat — krve proudy.
2. V životě tom tvé se tělo korunou ze zlata stkvělo, po smrti však ruka Páně věnčí hvězdami tvé skráně.	4. Možno-li ti, česká vlasti, vhodné díky Bohu klásti? komuž dal Bůh mučenníka jako tobě v panovníka?
5. Ó náš drahý Spasiteli, s knížetem spoj národ celý, bychom v sídlech věčné spásy slavili Tě po vše časy! Amen.	

*) Nápěv pod číslem 381.

V. Slávou a ctí korunoval jsi jej, Pane.

R. A ustanovil jsi ho nad dílem rukou svých.

Antif. Též se, blahá země česká, nad svým pochvaly hodným knížetem, jenž dospěl k nebesům cestou podivnou: neboť byv pokorný při slávě, chudý u prostřed bohatství, zhrdající světskými radostmi, čistý v rozkoši, ověncen jest dnes korunou slávy, anto zbaven roucha tělesného.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. **R.** I s duchem tvým.

Modleme se.

Ó Bože, Jenž jsi urozenost svatého Václava v slavnější důstojnost proměnil a jej skrze vítězství mučennické k slávě nebeské přivedil ráčil: uchovej nás k orodování jeho ode všeho protiventství, a popřej, abychom ze společenství jeho v nebesích se radovali. Skrze Krista Pána našeho atd. **R.** Amen.

V. Pán s vámi. **R.** I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. **R.** Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých atd. **R.** Amen.

Píseň „Zdrávas v nebes výsosti“ a ostatní na str. 310.

Na den Všeoh Svatých.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. **R.** Hospodine, pospěš k pomoci mé. Sláva Otci atd.

Antif. Viděl jsem zástup veliký, jakož žádný přecísti nemohl, ze všech národů, ani stojí před trůnem.

Žalm 110 na str. 302.

Antif. A všickni andělé stáli kolem trůnu, i padli před trůnem na tváři své, a klonili se Bohu.

Žalm 110.

Antif. Vykoupil jsi nás, Pane Bože, v krvi své ze všeho pokolení a jazyku a lidu a národu, a učinil jsi nás Bohu našemu královstvím.

Žalm 111.

Antif. Blahoslavte Hospodina všickni vyvolení jeho, slavte dny s veselím, a věřte jemu.

Žalm 112.

Antif. Píseň všem Svatým jeho: synům Israelským, lidu přibližujícím se k němu: sláva ta jest všom Svatým jeho.

Žalm 116.

Kapitola Zjev. 7.

Aj, já Jan viděl jsem jiného anděla vystupujícího od východu slunce, majícího znamení Boha živého, i volal hlasem velikým na čtyry anděly, kterýmž dáno jest, aby škodili zemi a moři, fka: Neškodte zemi ani moři, ani stromům, dokudž nepoznameníme služebníků Boha našeho na čelích jejich. **R.** Bohu díky.

Hymna.

(Placare, Christe, servatis.)

1. *) Rač se, Kriste! k svému lidu nakloniti v svatém klidu; Matka k trůnu prosby skládá, pro nás o milost Tvou žádá.	2. Vy, jenž v nebeském oboru stkvíte se v sedmerém sboru, ostávejte lidu Páně ve všech dobách ku ochraně!
--	--

*) Nápěv pod číslem 387.

3. A vy ve prorokův kole
svatí Boží apoštolé!
vyproste nám odpuštění,
litujeme provinění.

4. Mučenníci krví rudí,
vyznávači s statnou hrudí!
raďte za nás prosby klásti,
bychom došli s vámi části.

5. Sbory panen beze viny,
a vy, jenž jste do pustiny
ušli světa toho zkáze,
provedte nás k věčné bláze!

6. Z církve Krista pravověrné
vzdalte ovce lícoměrné,
aby jenom — ovčín jeden
pastýřem byl jedním veden.

7. Buď čest Otci Hospodinu,
buď i Kristu Jeho Synu,
Svatému též Duchu chvála
ozývej se neustálá! Amen.

V. Radujte se v Hospodinu, a plesejte spravedliví.

R. A honoste se všickni spravedliví srdcem.

Antif. Andělé, archandělé, trůnové a vlády, knížectví a mocnosti, síly nebeské, chorubini a serafini, patriarchové a proroci, svatí zákona učitelové, apoštolové, všickni mučenníci Kristovi, všickni vyznávači, panny Páně, poustevníci a všickni svatí přimlouvejte se za nás.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. **R.** I s duchem tvým.

Modleme se.

Všemohoucí věčný Bože, Jenž jsi nám propůjčil zásluhy všech Svatých jednou slavností velebiti: prosíme, abys nám hojnost smilování svého, o kteréž vroucně žádáme, z ohledu tolika orodovníků uděliti ráčil. Skrze Krista Pána našeho atd.
R. Amen.

V. Pán s vámi. **R.** I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. **R.** Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých atd. **R.** Amen.

Píseň „Zdravas v nebes výsosti“ a ostatní na str. 310.

**Nešpory obecné na svátky ss. Apoštolů a Evangelistů mimo
dobu Velikonoční.**

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. **R.** Hospodine, pospěš k pomoci
mé. Sláva Otci atd.

Antif. Totot jest přikázání mé, abyste se vespolek milovali, jakož jsem miloval vás.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Většího milování nemá žádný nad to, aby kdo život svůj položil za přátele své.

Žalm 110.

Antif. Vy jste moji přátelé, učiniteli, co já přikazuji vám.

Žalm 111.

Antif. Blahoslavení pokojní, blahoslavení čistého srdce, nebo oni Boha viděti budou.

Žalm 112.

Antif. V trpělivosti své vládnouti budete dušemi svými.

Žalm 113.

Kapitola k Efez. 2.

Bratří! již nejste hosté a přičozí, ale jste spoluměšťané svatých a domácí Boží: vzdělání na základ apoštolů a proroků, kdež jest nejhlubší uhelní kámen sám Kristus Ježíš. *Ř.* Bohu díky.

Hymna.

(Exultet orbis gaudiis.)

1. *) Země v radosti se zdvíhej,
nebe plesem se rozlíšej,
zem a nebe s námi spolu
pějte slávu apoštolů.

2. Vy soudcové všakých věků!
pravá světla jste člověku:
k vám svých vysláme vzdechů,
dejte prosbám našim slechu.

3. Nebes chrám vy zamykáte,
a svým slovem odmykáte:
rozvažte z otcovské lásky
našich mnohých hříchů svazky.

V. Po vši zemi vyšel zvuk jejich. *Ř.* A až do končin okršlku
země slava jejich.

Antif. Budou vás vydávat do rad, a u shromážděních svých budou vás bičovati, a před vládaje i
před krále voděni budete pro mne, na svědectví jim i národům.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. *Ř.* I s duchem tvým.

Modleme se.

Budiž, ó Pane! posvětitel a ochráncem lidu svého, aby přímluvou apoštola
Tvého, svatého N — opatřen jsa, i blahoslaveným životem Tobě se líbil, i s vese-
lou myslí Tobě sloužil. *Skrze J. K. atd. Ř.* Amen.

Píseň podlé doby církevní na str. 308.

**Nešpory obecné na svátky ss. Apoštolů a Evangelistů v době
Velikonoční.**

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. *Ř.* Hospodine, pospěš k pomoci
mé. *Sláva Otcí. atd.*

Antif. Svati tvoji kvěsti budou jako lilium, alleluja: a jako vůně balsámu budou před tebou, alleluja.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. V nebeských říších jest obydlí Svatých, alleluja, a na věky odpočinuti jejich, alleluja.

Žalm 110.

Antif. Za oponou volati budou troji Svati, Pane, all., all., all.

Žalm 111.

Antif. Duchové a duše spravedlivých, píseň zpívejte Bohu našemu, all., all.

Žalm 112.

Antif. Stkviti se budou spravedliví jako slunce před obličejem Božím, all.

Žalm 113.

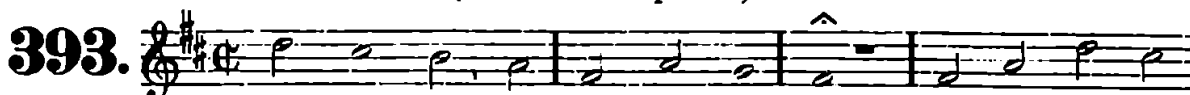
*) Nápěv pod číslem 387.

Kapitola Moud. 5.

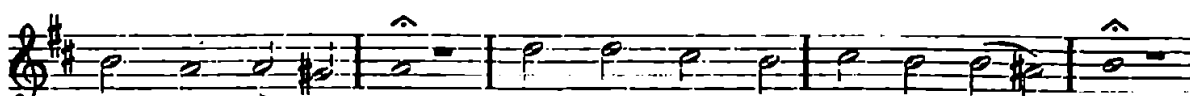
Státi budou spravedliví u veliké stálosti proti těm, kteříž je sužovali, a kteříž odjímali práce jejich. **Ř.** Bohu díky.

Hymna.

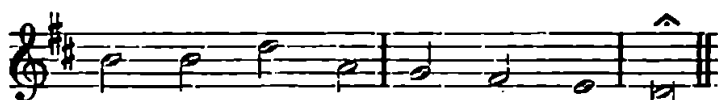
(Tristes erant apostoli.)

1. Smutný byl sbor a - po - što - lů pro smrt Pá - ně

pl - nou bo - lu, již Mu ka - tů kru - té ru - ce,

způ - so - bi - ly v hrozné mu - ce.

2. Anděl ale sladkou řečí
smutným ženám radost svědčí:
Kristus sám potěší v krátce
slovy svými věrných stáde.

3. Ženy kvapí o tom skutku -
zpravit apoštoly v smutku,
a tu cestou v jasné záři
vidí Pána tváří k tváři.

4. Na horu do Galileje
apoštolů sbor teď spěje,
tam je blaží Ježíš stkvoucí,
jehož touží srdce vroucí.

5. Vždy buď, Ježíši nejdraží
velkonoční slastí naší,
zbav od hrozné smrti viny
novorozené své syny.

6. Tobě, Jenž jsi povstal z hrobu,
buď oslava v každou dobu,
buď i Otcí vzdána chvála
a čest Duchu neustálá. Amen.

V. Svatí a spravedliví radujte se v Pánu, alleluja.

Ř. Vás vyvolil Bůh za dědictví sobě, alleluja.

Antíf. Světlo věčné bude svítiti Svatým tvým, Pane, a věčnost času, alleluja.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. **Ř.** I s duchem tvým.

Modleme se.

Bože, Jenž nás výroční slavností apoštola svého N. — obveseluješ: uděl nám, prosíme, té milosti, abychom, z jehožto zásluh se těšíme, také příkladem jeho poučení byli. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna Tvého, Jenž atd. **Ř.** Amen.

V. Pán s vámi. **Ř.** I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. **Ř.** Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemfělých atd. **Ř.** Amen.

Píseň „Královno nebeských říší“ a ostatní na str. 310.

Nešpory obecné na svátky Mučenníků v době Velikonoční.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. R. Hospodine atd. Sláva Otci atd.

Antif. Svati tvoji, Pane, kvěsti budou jako lilium, alleluja, a jako vůně balsámová budou před tebou. alleluja.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. V nebeských říších jest obydlí Svatých, all., a na věky odpočinutí jejich.

Žalm 110.

Antif. V zastření volati budou tvoji Svati Pane, all., all., all.

Žalm 111.

Antif. Duchovó a duše spravedlivých píseň zpívejte Bohu našemu, all., all.

Žalm 112.

Antif. Skvíti se budou spravedliví jako slunce před obličejem Božím, all.

Žalm 113.

Kapitola Moud. 5, 1.

Státi budou spravedliví u veliké stálosti proti těm, kteříž je sužovali, a kteříž odjímali práci jejich.

Hymna.

(Rex gloriose martyrum.)

1. *) Slavný králi mučenníků,
koruno svých milovníků,
Jenž ty vedeš k nebes vlasti,
kdož zhrdají světa slastí.

2. Nakloň se k nám v této době,
anť voláme vroucně k Tobě;
slávu pějeme Tvých hrdinů;
odpuť nám naši vinu.

3. Tys, co v nuzných vítězí,
vyznávacům promíjí;
přemož, Dárce vši milosti!
také naše nepravosti.

4. Sláva Otci v každou dobu,
sláva Synu, Jenž vstal z hrobu,
též Utěšiteli chvála
budiž věčně neustálá! Amen.

V. Svati a spravedliví radujte se v Pánu, all.

R. Vás vyvolil Bůh za dědictví sobě, all.

Antif. Světlo věčné bude svítiti Svatým tvým, Pane, a věčnost časů, all.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.

Modleme se.

Bože, Jenž nám dopříváš slaviti narozeniny svatých Tvých mučenníků N. a N.: dejž nám u věčné blaženosti z jejich společenství se radovati. Skrze Ježíše Krista Pána našeho, Syna Tvého, Jenž atd. R. Amen.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. R. Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých atd. R. Amen.

Píseň „Královno nebeských říší“ a ostatní na str. 310.

*) Nápěv pod číslem 386. Pakli se koná památka jen jednoho mučenníka, bere se hymna: „Bože Svatých částko“ jako na str. 315.

Nešpory obecné na svátky Mučenníků mimo dobu Velikonoční.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. **R.** Hospodine atd. Sláva Oteci atd.

Antif. Všickni Svátí jak mnoho muk utrpěli, aby bezpečně došli palmy mučennické.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. S palmou do království přišli Svátí, koruny krásy zasloužili si z ruky Boží.

Žalm 110.

Antif. Těla Svatých u pokoji pohřbena jsou: a žiti budou jména jejich na věky.

Žalm 111.

Antif. Mučennici Páně blahoslavte Hospodina na věky.

Žalm 113.

Antif. Mučenníků sbor chval Hospodina v nebesích, all.

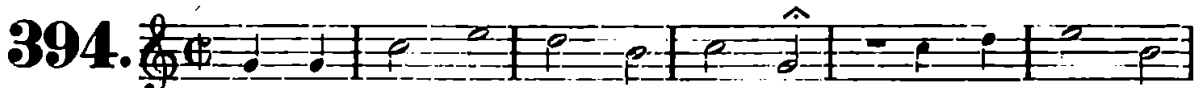
Žalm 116.

Kapitola Moud. 3.

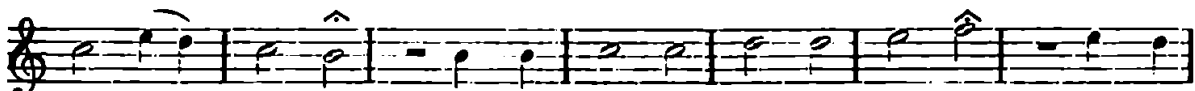
Duše pak spravedlivých jsou v ruce Boží, a nedotkne se jich ruka smrti. Zdají se očím nemoudrých umíratí: ale oni jsou v pokoji. **R.** Bohu díky.

Hymna.

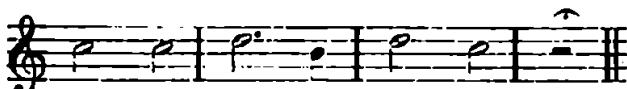
(Sanctorum meritis inelyta.)

1. Za-zně-te dnes slav-né zpě-vy k úc-tě statných

Pá-ně re-ků, nechť jim srd-ce na-še zje-ví ob-di-

vu svou a cit vdě-ků.

2. Nebyli vhod tomu světu,
jehož vnaďou pohrdali;
byl jim bez plodu a květu:
Tobě žili, Kriste králi!

3. Pro Tebe trpěli rány,
v bolech se však nepohnuli,
šelmám za loupež jsou dáni,
ty před nimi okrotnuly.

4. Kati je co ovce vlekou,
mečem reky usmrcují, —
slze z očí jim netekou,
bez bázně se podrobují.

5. Slovy nelze mzdu vypsati,
již vzali Tvoji milenci,
stkví se v nebi tito svatí
s rudými na hlavách věnci.

6. Bože, nejvyšší náš Pane!
zbav nás viny a zbav zlého,
dej, ať pokoj nám nastane,
dej to pro čest jména svého. Amen.

V. Radujte se v Pánu a plesejte spravedliví.

R. A honoste se všickni upřímného srdce.

Antif. Těch jest zajisté království nebeské, kteříž pohrdali životem světa, přišli k odplatě království a umyli roucha svá v krvi Beránkové.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.

Modleme se. *)

Prosíme Pane, nechat nás slavná památka blahoslavených mučenníků a spolu biskupů N. N. ochraňuje a ctihodné přímluvy jejich Tobě doporučí. Skrze Pána našeho J. K. atd. R. Amen.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. R. Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých atd. R. Amen.

Píseň a ostatní dle doby na str. 308.

Nešpory obecné na den jednoho Mučenníka mimo dobu Velikonoční.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. R. Hospodine atd.

Antif. Kdožkoli vyzná me před lidmi; toho i já vyznám před Otcem svým.

Zalm 109. na str. 302.

Antif. Kdo mne následuje, nechodí ve tmě, ale bude mít světlo života, praví Pán.

Zalm 110.

Antif. Sloužili mi kdo, následujz mne: a kdež jsem já, tuž i můj služebník bude.

Zalm 111.

Antif. Budeli mi kdo sloužiti, pocti ho Otec můj, jenž jest v nebesích, praví Pán.

Zalm 112.

Antif. Chci Otče, aby kde já jsem, byl i služebník můj.

Zalm 113.

Kapitola Jak. 1.

Blahoslavený muž, kterýž snáší pokušení; nebo když bude zkoušen, vezme korunu života, kterouž zaslíbil Bůh těm, kdož Ho milují. R. Bohu díky.

Hymna.

(Deus tuorum militum.)

1.**) Bože Svatých částko blahá,
odplato, koruno drahá,
dej, ať vazby hříchu prosti
ctíme mučenníků ctnosti.

2. Muž ten světa lesk a slasti
za vábivé mníval pasti,
proto odřeknuv se světu
dospěl k nebi v svatém letu.

3. Mužně podvolil se nésti
na svém těle mnohé tresty,
krev svou vylil pro Tě mile,
tak u Tebe došel cíle.

4. Prosíme Tě s prosbou snažnou:
nakloň se k nám s láskou blažnou,
mučenníka pro zásluhy
odpusť srdcí našich dluhy.

5. Buď čest, chvála Bohu Otcí,
Bohu Synu, rovné moci,
též Svatému Duchu vděky
zněte stále po vše věky. Amen.

V. Slávou a ctí korunoval jsi jej, Pane.

R. A ustanovil jsi ho nad dílem rukou svých.

*) Jiná modlitba: Bože, jenž nás výroční slavnosti svatých mučenníků Třech N. N. potěšovatí ráciš: dopřej milostivě, abychom, jenžto se pro jejich zásluhy radujeme, příklady jich rozníceni byli.

**) Nápěv pod číslem 381.

Antif. Tento Svätý bojoval pro zákon Boha svého až k smrti, a slov bezbožníků neleká se: neboť základ svůj měl na pevné skále.

Magnificat na str. 308.

℣. Pán s vámi. ℞. I s duchem tvým.

Modleme se. *)

Vzhlédni, všemohoucí Bože, na slabost naši, a jelikož nás břemeno vlastní viny svírá, nechať nás slavná přímluva blahoslaveného N. — mučenníka Tvého a biskupa ochraňuje. Skrze Pána našeho J. K. Syna Tvého, Jenž atd. ℞. Amen.

℣. Pán s vámi. ℞. I s duchem tvým.

℣. Blahoslavme Hospodinu. ℞. Bohu díky.

℣. A duše všech zemřelých skrze atd. ℞. Amen.

Píseň a ostatní dle doby na str. 308.

Nešpory obecné na den Vyznávače Biskupa.

℣. Bože, ku pomoci mé vzezři. ℞. Hospodine atd. Sláva Otcí atd.

Antif. Aj hle kněz veliký, jenž ve dnech svých líbil se Bohu, a nalezen jest spravedlivý: a v čas hněvu učiněn jest smířeni. **)

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Nebylo nalezeno podobného jomu, kterýžby zachovával zákou nejvyššího.

Žalm 110.

Antif. Protož s přísahou dal jemu slávu národu jeho.

Žalm 111.

Antif. Knězi Boží, blahoslavte Hospodina, služebníci Páně, píseň pějte Bohu, alleluja.

Žalm 112.

Antif. Služebnice dobrý a věrný, vejdiž v radost Pána svého.

Žalm 116.

Kapitola Ekl. 44.

Ajhle kněz veliký, jenž za dnů svých líbil se Bohu, a nalezen jest spravedlivý: a v čas hněvu učiněn jest smířením. ℞. Bohu díky.

Hymna.

1. ***) Vyznávači Jezu Krista,
dnes ti církev slávu chystá,
anť dnes odměna ti dána
tam u trůnu Krista Pána.

2. Čist jsa, zbožný a pokorný,
život vedls právě vzorný,
dokud duši z těla schrány
Pán nepozval v slávy stany.

3. Kdož se k tobě utkali,
z prosby tvojí pomoc vzali,
vysvobodil od neduhy
Kristus důvěrné své sluhy.

4. Zbožný lid tě zpěvy slaví,
a se v ochranu tvou staví,
aby Bůh dal k tvému hlasu
pomoc svoji v každém času.

*) Jiná modlitba na den pouze jen mučenníka: Propůjč, prosíme, všemohoucí Bože, abychom, jenž narozeniny blahoslaveného N. mučenníka Tvého ctíme, přímluvou jeho v lásce k Tvému jménu posílení byli.

**) Padáti slavnost do doby Velikonocní, přidá se na konci každé antífony a každého veršičku: alleluja.

***) Nápěv pod číslem 383.

5. Sláva, čest a dík zni vezdy
k trůnu Páně nade hvězdy
Otcí, Synu na pravici
s Duchem jednomu v Trojici! Amen.

V. Miloval jej Hospodin a ozdobil jej.
R. Rouchem slávy přiodil ho.

Antif. *) Kněze a biskupe, ctností konateli, dobrý pastýři lidu, prosíš za nás u Pána.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.

Modleme se.

Dej, prosíme, všemohoucí Bože, aby ctihodná slavnost blahoslaveného N. vyznávače Tvého a biskupa i oddanost v nás, i spasení rozmáhala. Skrže Pána našeho atd. R. Amen.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.
V. Blahoslavme Hospodinu. R. Bohu díky.
V. A duše všech věrných zemřelých atd. R. Amen.

Píseň a ostatní běže se dle doby na str. 308.

Nešpory obecné na den Vyznávače Nebiskupa.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. R. Hospodine atd. Sláva Otcí atd.

Antif. Pane pět hriven dal jsi mi: ať jiných pět na to získal jsem.

Žalm 109 na str. 302.

Antif. To dobře, služebníče dobrý a věrný: že jsi nad málem byl věrný, vejdiž v radost Pána svého.

Žalm 110.

Antif. Věrný služebník a opatrný, jež ustanovil Pán nad čeledí svou.

Žalm 111.

Antif. Blahoslavený služebník ten, kteréhož, když přijde Pán a tlouci bude na dvěře, nalezne bdícího.

Žalm 112.

Antif. Služebníče dobrý a věrný vejdi v radost Pána svého.

Žalm 116.

Kapitola Sir. 31.

Blahoslavený muž, kterýž nalezen jest bez poškrvny: a kterýž po zlatě nepostoupil, aniž doufal v penězích a pokladech. Kdo jest ten, a budeme jej chváliť? Nebo učinil divné věci v životě svém. R. Bohu díky.

Hymna.

„Vyznávači Jezu Krista” na str. 361.

V. Miloval jej Hospodin a ozdobil jej.
R. Rouchem slávy přiodil ho.

*) Na den sv. Učitele. Ó učitelé nejlepší, církve sv. světlo, blahoslavený N., svatého zákona milovníče, přimlouvej se za nás u Syna Božího.

Antif. Upodobnim jej muži moudrému, kterýž vystavil dům svůj na skále.

Magnificat. na str. 308.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.

Modleme se. *)

Schyl se, Pane, k prosbám našim, jež Tobě o slavnosti blaženého N. vyzná-
vače Tvého přednášíme: abychom, jelikož své vlastní spravedlnosti nedůvěřujeme,
prosbami tohož, jenž Tobě se líbil, pomoci nabyli. Skrze Pána našeho J. K. atd.
R. Amen.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. R. Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých atd. R. Amen.

Píseň a ostatní dle doby na str. 308.

Nešpory obecné na den sv. Panny a Mučennice.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. R. Hospodine, atd. Sláva Otci atd.

Antif. To ta panna moudrá, a jedna z počtu opatrných.

Žalm 109 na str. 302.

Antif. To ta panna moudrá, již Pán nalezl, ana bdí.

Žalm 112.

Antif. To ta, kteráž nepoznala lože s proviněním, budeť mítí užitek v ohledu na duše Svatých.

Žalm 121.

Antif. Pojď vyrolená má, a postavím na tobě trůn svůj, all.

Žalm 126.

Antif. To ta slíčná mezi dcerami Jerusalemskými.

Žalm 147.

Kapitola 2. Kor. 3.

Bratří! kdož se chlubí, v Pánu se chlub. Nebo ne, kdo se chváí, zkušený
jest, ale ten, koho Bůh chváí. R. Bohu díky.

Hymna.

(Jesu, corona virginum.)

1. **) Koruno všech panen Kriste,
narozený z panny čisté,
jenž co mať zůstala pannou,
prosby slyš, jež k Tobě planou.

2. Chodíš mezi liliemi
obklíčený panen sněmy,
choť jsi oslavený krásou,
blážíš nevěsty své spásou.

3. Kamkoli Tvá láska ráčí,
panen sbor vždy s Tebou kráčí,
chválu Tvoji všudy jeví,
pějíce Ti sladké zpěvy.

4. Prosíme Tě v prosbě vroucí
chraň nás rukou všemohoucí,
ať nám nejsou viny známy,
ať jsme všickni Tvými chrámy.

5. Buď čest, chvála Bohu Otci,
Bohu Synu rovné moci,
též Svatému Duchu vděky
vzdány buďte po vše věky! Amen.

*) Pakli byl opatem: Prosíme Pane, nech ať nás Tobě porončí přimlůva blaženého N. opata: abychom,
čehož svými zásluhami dosíci nemůžeme, ochranou jeho dosáhli.

**) Nápěv pod číslem 394 na str. 381.

V. Slůcností svou a krásou svou.
Ř. Počni šťastně, pokračuj a kraluj.

Antif. Pojď choti Kristova, přijmi korunu, kterouž tobě Pán připravil na věky.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. Ř. I s duchem tvým.

Modleme se.

Bože, Jenž jsi mezi jinými divy mocnosti své také osobám pohlaví slabšího vítězství mučennictví udělil: popřej milostivě, abychom, jenžto zrozeniny blažené N. panny a mučennice slavíme, za jejími příklady k Tobě dospívali. Škrze atd. Ř. Amen.

V. Pán s vámi. Ř. I s duchem tvým.
V. Blahoslavme Hospodinu. Ř. Bohu díky.
V. A duše všech věrných zemřelých atd. Ř. Amen.

Píseň a ostatní dle doby na str. 308.

Nešpory obecné na den sv. Mučennice toliko, též na den Ne- panny a Nemučennice.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. Ř. Hospodine, atd. Sláva Otcí atd.

Antif. Když stoloval král, národ můj vydával vůni svou.

Žalm 100. na str. 302.

Antif. Po vůni masti tvých bůzíme, mladice milovali tě velmi.

Žalm 110.

Antif. Již zima pominula, prška přestala, a odešla: vstaniž přítelkyně má a pojď.

Žalm 121.

Antif. Pojď vyvolená má, a postavím na tobě trůn svůj, all.

Žalm 126.

Antif. Tato jest sličná mezi dcerami Jerusalemskými.

Žalm 147.

Kapitola Prisl. 31. *)

Ženu statečnou kdo nalezne? Z daleka a z posledních končin jest cena její. Důvěruje se v ní srdce muže jejího, a kořisti nemá nedostatku. Ř. Bohu díky.

Hymna.

(Fortem virili pectore.)

1. **) Oslavme ženu zmužilou,
svatými ctnostmi spanilou,
již v paměti vždy zachová
uctivě církev Kristova.

2. Nadšena láskou nebeskou
zhrdala slastí pozemskou,
kráčela statně k věčnosti
drsnatou dráhou těžkostí.

3. Svě tělo postem zkrocujíc,
modlitbou ducha stravujíc,

došla již v této zemslosti
předtuchy rájské blahosti.

4. Pramene sly všeliké,
Jenž činíš věci veliké,
slyš, Kriste! pro tu světici
svých dítek hlasy kající.

5. Buď slaven Otec Hospodin
a Ježíš Kristus Jeho Syn,
buď rovně uctěn Svatý Duch,
na věky věkův jeden Bůh. Amen.

*) Na den mučennice toliko Sir. 51. Oslavovati budu tě Pane, Králi, a chváliti Tebe, Bohu, Spasitele svého, oslavovati budu jméno Tvé: že jsi spomocník a obránce můj byl, a vysvobodil tělo mé z zahynutí. **) Nápěv jako „Rek Boží nepřemožený“ pod číslem 390.

V. Slávností svou a krásou svou.
Ř. Počni šťastně, pokračuj a kraluj.

Antif. Podobno jest království nebeské člověku kupci hledajícím perel, a když našel jednu drahou perlu, dal všecko co měl a koupil ji.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. Ř. I s duchem tvým.

Modleme se. *)

Dejž nám, prosíme, Pane Bože náš, vítězství svatých mučennic N. a N. neustavnou nábožností ctíti, abychom aspoň pokornými službami zvelebovali, jež důstojnou myslí oslaviti nemůžeme. Skrze J. K. atd. Ř. Amen.

V. Pán s vámi. Ř. I s duchem tvým.
V. Blahoslavme Hospodinu. Ř. Bohu díky.
V. A duše všech věrných zemřelých atd. Ř. Amen.

Píseň a ostatní dle doby na str. 308.

Na den Posvěcení Chrámu Páně.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. Ř. Hospodine, atd. Sláva Otci atd.

Antif. Na dům tvůj přísluší svatost na dlouhé časy.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Dům můj, dům modlitby zván bude.

Žalm 110.

Antif. Toť jest dům Hospodinův, pevně vzdělaný, dobře založený na pevné skále.

Žalm 111.

Antif. Dobře založen jest dům Hospodinův na pevné skále.

Žalm 112.

Antif. Kamení stkvostné jsou zde tvé, a věže Jerusalemské z drahých kamenů vzdělány budou.

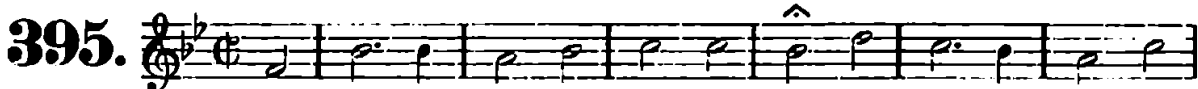
Žalm 147.

Kapitola Zjev. 21.

Viděl jsem město svaté, Jerusaleým nový, sstupující s nebe od Boha, připravený jako nevěstu okrášlenou muži svému. Ř. Bohu díky.

Hymna.

(Coelestis urbs Jerusalem.)

1. Je - ru - sa - lé - me ne - be - ský, mí - ro - vi - de jas -

no - ble - ský, pna se v krá - se nad vši ce - nu, k hvězdám od ži - vých

*) Pakli Světice nebyla mučennicí: Vyalyš nás, Bože, Spasiteli náš, abychom, jakož se z slavnosti blažené N. těšíme: taktéž láskou vroucí pobožnosti poučení byli.

ka - me - nů! te - be, co choť v krá - se no - vé, zdo - bí du -
chů ti - sí - co - vé, te - be, co choť v krá - se no - vé, zdo -
bí du - chů ti - sí - co - vé.

2. Zasnoubená Boží správou,
ověčnená Otce slávou,
královno ty velejasná,
choť milostí věhlasná,
stkvíš se v nebi v světle čistém,
spojena jsouc s choťem Kristem.

3. Skvostně perlami obdána
všem se otvírá tam brána,
ctnost tam jemnou vládou řádí,
smrtelníky vnitř uvádí,
ku Kristu kdo láskou jati
volí mukám se poddati.

4. Uhlazené dláta cukem,
oleštěné kladiv tlukem,
jak to vtip umělcův žádá,
kamení tu stavbu skládá,
pnouc se zhůru sponou slíčnou
stavbu skládá ustavičnou.

5. Zavzni Otci neustálá
po vši zemi vděčná chvála;
buď i slavně velceno
jediného Syna jméno;
nechť se po všem světě dává
též Svatému Duchu sláva! Amen.

V. Toť jest dům Hospodinův pevně vzdělaný.

R. Dobře založen jest na pevné skále.

Antif. Posvětil Hospodin stanu svého: neboť to jest dům Boží, v němž vzýváno bude jméno jeho, o němž psáno jest: a bude tam jméno mé, praví Hospodin.

Magnificat na. str. 308.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.

Modleme se.

Bože, Jenž nám každoročně den posvěcení svatého chrámu tohoto obnovuješ, a nám zde svatým tajemstvím bez pohromy obcovati vždy popříváš: vyslyš prosby lidu svého, a propůjč, aby, kdokoliv vstoupí do chrámu tohoto k vyprošení dobrodiní Tvých, z obdržení všeho se těšiti mohl. Skrže Krista Pána našeho atd. R. Amen.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. R. Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých atd. R. Amen.

Píseň „Zdravas v nebes výsosti“ a ostatní na str. 308.

Přídavek.

Nešpory o Nejsvětějším Srdci Pána Ježíše.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. R. Hospodine, atd. Sláva Otci atd.

Antif. Učte se ode mne, neboť já tichý jsem a pokorný srdcem.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Posvětil jsem místa toho, abych položil jméno své tam na věky, a budou oči mé a srdce mé tu po všechny dny.

Žalm 110.

Antif. A řekl jsem: Tedy na darmo ospravedlňoval jsem srdce své, a myl jsem mezi nevinnými ruce své: a byl jsem mrskán celý den.

Žalm 115.

Antif. Podle množství bolestí mých v srdci mém, potěšování tvá obveselovala duši mou.

Žalm 127.

Antif. Polož mne, jako pečeť na srdce své, jako pečeť na rámě své.

Žalm 147.

Kapitola Is. 12.

Aj Bůh, Spasitel můj, doufanlivě činiti budu, a nebudu se báti: neb síla má a chvála má Hospodin, a učiněno jest mi spasení. Vážiti budu vody s radostí z studnice Spasitele. R. Bohu díky.

Hymna.

1. *) Blahý světa Stvořiteli,
Kriste tvorů Spasiteli,
světlo z světla otcovského,
Bože z Boha pověčného!

2. Tebe láska Tvá přiměla,
žes se odíl rouchem těla,
bys co Adam druhý vrátil,
v čem nás první otec zkrátil.

3. Nebe, země, mořské vody
jsou Tvé tvorčí lásky plody,
a ta láska nás lituje,
pouta hříchu rozlamuje.

V. Oheň přišel jsem pustit na zem.

R. A co chci, jedině aby se zapálil.

Antif. Pohanění očekávalo srdce mé a bidu. A očekával jsem, kdoby se spolu pormoutil, a nebylo. — a kdoby potěšil, a nenalezl jsem.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.

Modleme se.

Propůjč prosíme, všemohoucí Bože, abychom, ješto se v nejsvětějším srdci milého Syna Tvého chlubíme, obzvláštní dobrodiní lásky Jeho k nám ctíli, a spolu i ovocem jejich potěšení byli. Skrze téhož J. K. atd. R. Amen.

*) Nápěv pod číslem 382.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.
V. Blahoslavme Hospodinu. R. Bohu díky.
V. A duše všech věrných zemřelých atd. R. Amen.

Píseň „Zdrávas v nebes výsosti,“ a ostatní na str. 308.

Nešpory na den Nalezení a Povýšení svatého Kříže.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři. R. Hospodine, pospěš atd. Sláva Otci atd.

Antif. Jak veliký to lásky skutek. Smrt tehdy usmrcena jest, když na dřevě život usmrcen byl. all.

Žalm 109. na str. 302.

Antif. Zachovej nás, Kriste Spasiteli, moci kříže, Jenž jsi zachoval Petra na moři, smiluj se nad námi.

Žalm 110.

Antif. Až hle kříž Páně, prchněte strany protivné, vítězít lev z pokoleni Júdova, kořen Davidův.

Žalm 111.

Antif. Nám pak nesluší se chlubití, leč v kříži Pána našeho Ježíše Krista.

Žalm 112.

Antif. Skrze znamení kříže vysvobod nás, Bože náš, od nepřátel našich.

Žalm 116.

Kapitola k Filip. 2.

Bratří! to zajisté cíte v sobě, což i v Kristu Ježíši, kterýž jsa v způsobě Boží, nepoložil sobě toho za loupež, že jest rovný Bohu: ale sebe samého zmařil, přijav způsobu služebníka, ku podobenství lidí učiněn, a v způsobu nalezen jako člověk. R. Bohu díky.

Hymna.

„Prápor krále slavně věje“, jako na str. 325.

V. Toto znamení bude na nebi. R. Až Pán přijde k soudu.

Antif. Ó kříži nade všechny hvězdy stkvolejší, světu věhlasný, lidem velice milý, světější všech věcí, tys jediný hoden byl, nésti hřivnu světa; drahé dřevo, drahé hřeby, drahé nesouc břemeno: spasen budíž zástup lidu shromážděného dnes k účtě tohoto kříže.

Magnificat na str. 308.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.

Modleme se.

(Na den Nalezení.)

Bože, Jenž jsi skrze radostné nalezení spasitelného kříže divy svatého umučení svého obnoviti ráčil: propůjč nám, abychom pro drahou cenu tohoto obživujícího dřeva života věčného dojíti mohli.

(Na den Povýšení.)

Bože, Jenž nás dnešního dne výroční slavností povýšení svatého kříže obveseluješ: dejž, prosíme, aby, jehož tajemství jsme na zemi poznali, téhož vykoupení odměnu na nebi zasloužili.

Skrze Pána a Spasitele našeho J. K. Syna Tvého, Jenž atd. R. Amen.

V. Pán s vámi. R. I s duchem tvým.

V. Blahoslavme Hospodinu. R. Bohu díky.

V. A duše všech věrných zemřelých atd. R. Amen.

Píseň: „Královno nebeských říší“ a
ostatní na str. 310.

„Zdrávas v nebes výsosti“ a ostatní
na str. 310.

Obsah věcný.

Písně dle doby církevní.

	na str.
Písně adventní	1
„ vánoční	37
„ vánoční pro děti	79
„ na konci roku	72
„ o novém roce	93
„ na den zjevení Páně	95
„ nejsv. jména Ježíš	98
„ na neděle po zjevení Páně	99
„ postní.	
„ na středu popeleční	100
„ na neděle v postě	—
„ o umučení Páně	101
„ o posledních slovech Páně	125
„ o ranách Krista Pána	128
„ o trnové koruně	132
„ o nejsv. srdci Páně	133
„ o nejsv. krvi Páně	135
„ při líbání sv. kříže	135
„ o soustrasti Panny Marie	138
„ kající	147
„ o neděli květné	155
„ v svatém témdni	156
„ u Božího hrobu	161
„ k uctění sv. kříže	164
„ touha duše po Pánu Ježíši	165
„ velikonoční	166
„ o na nebe vstoupení Páně	194
„ svatodušní	202
„ o nejsvětější Trojici Boží	213
„ o nejsvětější Svátosti oltární.	
„ o Božím těle	221
„ při výstavu Svátosti	224
„ při a po přijímání Svátosti	227
„ při požehnání	230

Písně mešní.

Písně o slavnostech I., II. a III.	243
„ obecné I—IX.	256
„ adventní I. a II.	274
„ vánoční I. a II.	277
„ postní I. a II.	282
„ velikonoční	285
„ svatodušní	287
„ o slavnostech Mariánských	289

	na str.
Písně na den sv. Cyrilla a Methoděje	291
„ „ „ „ Vojtěcha	293
„ „ „ „ Jana Nepomuckého	295
„ „ „ „ Václava	296
„ před kázáním	298
„ po kázání	300

Nešpory.

Žalmy nešporní	302
Magnificat čili chvalozpěv P. Marie	308
Antifony Mariánské a modlitby na konci doplňku.	
Alma Redemptoris mater	308
Ave regina coelorum	309
Regina coeli laetare	310
Salve regina	—
Nešpory o nedělích adventních	311
„ o slavnosti narození Páně	313
„ na den sv. Štěpána	315
„ na den obřezání Páně čili o novém roce	316
„ o neděli mezi oktávem narození Páně	317
„ o slavnosti zjevení Páně čili sv. tří králův, též o neděli I. po zjevení Páně	317
„ na den nejsv. jména Ježíš, též na neděli II. po zjevení Páně	319
„ o neděli III., IV., V. a VI. po zjevení Páně	320
„ o devítniku, též o I. a II. neděli po devítniku	322
„ o neděli postní I., II., III. a IV.	323
„ o neděli smrtedlné, též květné	324
„ na hod Boží velikonoční, též v pondělí velikonoční	326
„ o neděli po velikonoční I., II., III., IV. a V.	327
„ na den na nebevstoupení Páně, též v oktávě této slavnosti	329

	na str.
Nešpory na hod Boží Svatodušní a v ponděli Svatodušní . . .	330
„ na den nejsv. Trojice Boží	332
„ na den Božího těla, též o nčdéli v oktávě této slavnosti	333
„ o nedéli III. po Sv. Duchu	334
„ o nedéli IV. až do XXIV. po sv. Duchu	335
Nešpory na svátky Panny Marie.	
„ na den nepoškvr. početí	339
„ „ „ očiřtování	341
„ „ „ zvěřtování	341
„ „ „ navřtívání	342
„ „ „ na nebevzetí	343
„ „ „ narození	344
„ „ „ jména	345
Nešpory na svátky Svatých.	
„ na den Sv. Cyrilla a Methoděje	—
„ „ „ „ Josefa	347
„ „ „ „ Vojtěcha	348
„ „ „ „ Jana Nepomuckého	349
„ „ „ „ Petra a Pavla, apořtolův Páně	350
„ „ „ „ andělů strážných	352
„ „ „ „ Václava	353
„ „ „ „ všech Svatých	354

	na str.
Nešpory na den ss. Apořtolů a Evangelistů mimo dobu Velikonoční	355
„ „ „ ss. Apořtolů a Evangelistů v době Velikonoční	356
„ „ „ Mučenniků v době Velikonoční	358
„ „ „ Mučenniků mimo dobu Velikonoční	359
„ „ „ jednoho Mučennika mimo dobu Velikonoční	360
„ „ „ Vyznávače Biskupa	361
„ „ „ Vyznávače Nebiskupa	362
„ „ „ Panny a Mučennice	363
„ „ „ Mučennice toliko, též na den Nepanny a Nemučennice	364
„ „ „ posvěcení chrámu Páně	365

Přídavek.

Nešpory o nejsv. srdci Pána Ježiše	367
„ na den nalezení a povýření sv. Kříže	368

Obsah abecední dle začátků písní.

Číslo.	na str.	Číslo.	na str.
165. Ach, jak může věrná duše . . .	122	392. Dnes opěvujme duchy strážce . . .	352
160. Ach, nevinný Beránku! . . .	118	275. Dnešního dne splnilo se . . .	203
162. Aj hle člověk! . . .	120	261. Dobrořečte národové . . .	193
182. Aj hle, hejno našich hříchů . . .	134	297. Dobrý Pane na nebi . . .	217
46. Aj hle Hospodin přijde a všickni . . .	36	169. Dokonáno jest! Pán pravi . . .	126
11. Aj hle, přijde Pán a Bůh náš . . .	9	217. Dokonáno jest! smrt plesá . . .	162
38. Aj shůry anděl vychází . . .	29	210. Důstojného boje valnou . . .	156
330. Aj, to jest chléb andělský . . .	237	366. Důstojný biskupe . . .	293
254. Aj, veselé prozpěvujme . . .	188	232. Duše Krista milého . . .	238
84. Aj, v jesličkách dětátko . . .	62	168. Duše zbožná! k Páně kříži . . .	125
238. Allel., all., obětujme Beránkovi . . .	177	102. Emanuel, jméno Boží . . .	73
233. Alleluja. Vesele zpívejme . . .	173	251. Jak je tento den slavný! . . .	186
23. Anděl Gabriel, důstojný posel . . .	18	351. Jako dítky k Otci svému . . .	263
329. Andělský chlebe . . .	236	28. Jakož svatí proroci . . .	23
81. Andělové, andělové jsou zpívali . . .	60	17. Jak růže krásná z Jericha . . .	13
39. Archanděl vyslán jest . . .	30	18. Jaký to z nenadání . . .	14
138. Betléme, město jediné . . .	97	296. Jazyk nemůže vyslovit . . .	217
129. Betlémské rodičky! . . .	91	9. Jde posel s nebes hrází . . .	7
101. Blahé majice dnes potěšení . . .	72	331. Jediný Synu Otce nebeského . . .	237
16. Blíží se nám doba smilování . . .	13	286. Jenž pocházíš spolu s obou . . .	210
87. Bohu čest, sláva nejvyšší . . .	64	147. Jest psáno dávným rokem . . .	104
301. Bože, buď čest, chvála Tobě . . .	220	239. Jezu Kriste, Bože! all. . . .	177
310. Bože nestihlý a všemohoucí . . .	227	161. Jezu Kriste, Bože náš! . . .	120
268. Bože Otče! z veliké milosti . . .	198	199. Jezu Kriste, Boží Synu, štědrý dárce	47
348. Bože! před Tvou velebností . . .	257	159. Jezu Kriste, láska moje . . .	118
381. Bože, svatých částko blahá . . .	315	382. Jezu, sladký dušem hosti . . .	319
202. Boží Synu, Jezu Kriste mého srdce	150	307. Ježíši, hoste nebeský . . .	225
107. Bůh se nám dnes narodil . . .	76	145. Ježíši Kriste od Boha poslaný . . .	102
240. Bůh všemohoucí . . .	178	201. Ježíši plný bolesti . . .	149
77. Buď chválen na výsosti Pán . . .	57	79. Ježíši Spasiteli náš . . .	59
220. Buď od nás s myslí povděčnou . . .	164	120. Ježíška přivítejme . . .	85
320. Buď vroucně od nás uctěna . . .	232	312. Ježíš Kristus z své milosti . . .	228
111. Chtíc aby spal, tak zpívala . . .	79	257. Jitro šarlat rozesívá . . .	190
97. Chudá dívka městem kráčí . . .	69	132. Již rok starý odchází . . .	93
298. Chvalme všickni Hospodina . . .	218	69. Již jest vyšel papršlek . . .	52
78. Chvalme všickni Spasitele . . .	58	158. Již jsem dost pracoval člověče . . .	116
305. Chval, Sione, Spasitele . . .	223	157. Již jsem dost pracoval pro tebe . . .	115
355. Církev nás volá k oběti . . .	271	140. Jméno Ježíš . . .	98
12. Co dávno očekávali . . .	9	395. Jerusaléme nebeský . . .	365
66. Co jest od proroků dávno zvě- stováno	50	7. ■láscj píscň veselá	6
272. Což sám na nebe vstupuješ . . .	201	32. Hlas přísný po temnostech zní . . .	26
29. Čehož dávno proroci . . .	24	204. Hleď hříšniče k dřevu kříže . . .	151
133. ■Den přeslavný jest k nám přišel . . .	94	139. Hle hvězdička se dnes objevila . . .	97
57. Dětátko se narodilo . . .	44	10. Hle přijde Pán Spasitel náš . . .	8
134. Dítě se nám narodilo . . .	94	344. Hospodine, všech věcí Pane . . .	243
14. Divná se milost stala . . .	11	345. Hospodine všemohoucí, Pane milý	247

Číslo.	na str.	Číslo.	na str.
294.	Hospodin, Pán Bůh svatý . . .	51.	Nastal nám den veselý, v němžto z Panny . . . . .
174.	Každá rána Krista Pána . . .	47.	Nastal nám den veselý; z rodu . . .
311.	K Božimu stolu, křesťané . . .	95.	Nastal přeradostný čas . . . . .
221.	Kde mám hledat Ježíše . . .	359.	Náš Spasitel s nebes trůnu . . .
200.	Kdo vyměří, Boží Synu . . .	287.	Náš Těšiteli, Duše Svatý . . .
195.	Kdož ty slzy vypočítá . . .	249.	Navštěv nás milý Duše . . .
194.	Když čas přišel	37.	Nebeský králi, Bože Otče věčný . . .
196.	Když Ježíše nevinného . . .	163.	Nebeský Pán . . . . .
170.	Když Kristus Pán na kříži pněl . . .	43.	Nebe, země obdivuj . . . . .
171.	Když se schýlil večer poslední . . .	260.	Nermut se již, Magdaleno . . .
75.	Když veškeren svět byl popsán . . .	19.	Nevidaná, neslýchaná . . . . .
187.	Když v myšlení	34.	Novou radost, nového čekejme . . .
156.	Když večer devátá	116.	Novou radost zvěstuji vám . . .
216.	Když v pátek večir	237.	Novými plesy plesejte . . . . .
76.	K jesličkám Tvůrce svého . . .	235.	Nuž všickni věrní vesele . . .
122.	K Ježíškovi, k miláčkoví . . .	119.	Andělíčkové, Boží poslíčkové . . .
	Koruno všech panen Kriste . . .	343.	Ó Beránku Boží! . . . . .
263.	Králi věčný, Bože svrchovaný . . .	205.	Ó Beránku nevinný . . . . .
264.	Králi věčný, svrchovaný . . .	342.	Ó Beránku tichý . . . . .
268.	Králi věčný svatých sborů . . .	290.	Ó Bože Otče, světa Stvořiteli . . .
230.	Králi věčný svatých sborů . . .	374.	Ó Bože! pouhé světlo . . . . .
249.	Královno nebeská, raduj se . . .	155.	Oči! hořké slzy lejte . . . . .
	Královno nebeských říší . . .	259.	Odlož smutek Magdaleno . . .
125.	Krásná Panna překrásného Syna . . .	302.	Ó dnešní slavnosti . . . . .
380.	Kriste, světa Spasiteli	71.	Ó dobrá novina . . . . .
209.	Kristu králi, dárci spásy	176.	Ó Ježíši, dárci blaha . . . . .
103.	Kristus Ježíš přesvatý	340.	Ó Ježíši! viz naši poklonu . . .
208.	Kriste, můj Spasiteli	177.	Ó hlavo Páně zpanilá . . . . .
245.	Kristus, Bůh všemohoucí . . .	391.	Ó Kriste světlo od věčnosti . . .
144.	Kristus, příklad pokory	181.	Ó láska příliš veliká . . . . .
363.	Kristus seslal Těšitele	70.	Ó má duše rozmilá . . . . .
49.	Kristus, Syn Boží, narodil se . . .	364.	Ó Maria, útočiště naše . . . . .
243.	Kristus vstal z mrtvých, potěšil . . .	376.	Ó matko Páně ctihodná . . . . .
368.	K stánku Božské velebnosti . . .	188.	Ó můj drahý Jezu Kriste . . . . .
367.	K trůnu Páně duše touží	292.	Ó nejsvětější Trojice . . . . .
212.	Kříži drahý, nestkvěje se	62.	Ó pacholátko přemilé . . . . .
383.	Lásky plný Tvůrce světla	328.	Ó posilo zemdlených . . . . .
229.	Léto chvíle této	341.	Ó přeslavné Tělo Boží . . . . .
130.	Maria žal cítila	349.	Ó shlédni, Bože věčný! . . . . .
137.	Město svaté! povstaň k chvále . . .	291.	Ó slavná, svatá Trojice . . . . .
54.	Moc Boží předivná		Oslavme ženu zmužilou . . . . .
379.	Mocný tvůrce hvězdných kruhů . . .	299.	Ó slyš nás, Hospodine . . . . .
258.	Mocný všeho světa vládce	186.	Ó srdce kamenné . . . . .
358.	Nad Betlémem vzešlo světlo . . .	52.	Otce nebeského pochvalme z milosti . . . . .
179.	Na korunu bodlinatou	150.	Otce věčného Moudrost . . . . .
197.	Nařikala a plakala	370.	Otče lidstva padlého . . . . .
50.	Narodil se Krist. Pán, veselme se . . .	369.	Otče náš, milý Pane . . . . .
60.	Narození Božího všickni vděčni . . .		
141.	Nastal den, v němž na počátku . . .		
99.	Nastal nám čas velmi veselý, narodil se		
98.	Nastal nám čas velmi veselý a nesmírně utěšený		

Číslo.	na str.	Číslo.	na str.	
308.	Ó veliká Boží milost	226	117. Přistupte sem, andělové	83
146.	Ó veliká milost Syna Božího	103	36. Prolomila se nebesa	28
228.	Ó veselá to novina	170	5. Prolomte se nebesa	4
112.	P anna houpá dítě v klíně	80	15. Prorokové, otcové toužebně	12
35.	Pán Bůh věčný, milostivý	27	172. Pro Tvé svaté drahé rány	128
13.	Pán Bůh všemohoucí	10	86. Prozpěvují andělé dnes vesele	63
56.	Pane Jezu Kriste, Synu Panny čisté	43	252. Prozpěvujme všickni nyní	187
226.	Pán Ježíš Kristus vstal z mrtvých	169	282. R ač ó milý Duše Svátý!	207
151.	Pán Ježíš k smrti hrozně	109	Rač se Kriste k svému lidu	354
265.	Pán Ježíš, milý Syn Boží	196	327. Rač svatosvatá oběti	235
284.	Pán již ráčil k výši vstoupit	209	93. Radujme se s anděly	67
152.	Patřte andělové	110	64. Raduj se všecko stvoření, radost nová	94
211.	Pěj, jazyku! důstojného boje	157	94. Raduj se všecko stvoření z Krista Pána narození	68
244.	Pějte slavné chvalozpěvy	182	61. Radujte se křesťané	47
48.	Plescujte v hod veselý	38	255. Radujte se, ó hříšníci	189
242.	Plesej všecko stvoření	180	68. Radostnou novinu poslechněte	51
372.	Poděkujmež nyní	300	390. Rek Boží nepřemožený	349
333.	Podivný chlebe andělský	238	33. Rosu dejte, ó nebesa s hůry	26
190.	Podlé kříže plná žele	139	Rozlíhej se ústy všemi	347
198.	Podlé kříže Spasitele	146	175. S důvěrností, v skroušenosti	129
336.	Pojďte, chvalte v pokloně	240	185. Sem pospěšte, poběhněte	135
203.	Pojďte ke mně, kteříž v světě	150	121. Sem, sem dětátko	85
214.	Pojďte sem hříšníci!	159	356. Sešli rosu s nebe	274
373.	Pochválen budiž Pán Bůh náš	301	347. Shlédni, Bože! s nebes vysokosti	256
335.	Poklekní na kolena	239	304. S hvězdného Syn sešed trůnu	222
153.	Popatřte andělé	111	42. Sione, zraku pozvedni	33
371.	Poprosmež Duchu Svatého	299	83. Sláva buď Bohu Otci	61
3.	Poslán jest archanděl	3	293. Slavná, nerozdílná Trojice	215
53.	Poslouchejte křesťane, co se jest stalo	40	80. Slavné Boží narození	59
213.	Poslouchejte žaloby	158	Slavný Králi mučenníků	358
118.	Poslyšte, křesťane! radostné no- viny	83	113. Sličné pacholátko	80
63.	Poslyšte, křesťané! věci nesly- chané	48	30. Slovo nejvyšší, Ty Synu	25
154.	Povstaň každá duše milá	112	127. Slyšte, slyšte pastúškové	89
219.	Pozdraven buď kříži svatý	164	206. Slzoplým okem	152
183.	Pozdravení vzácné ráně	134	339. Skrytý Bože!	241
326.	Pozdrav svaté Boží tělo	235	393. Smutný byl sbor apoštolů	357
295.	Požehnaná Trojice	216	218. S nábožností rozjimejme	163
350.	Před oltářem Tvým klečíme	261	346. Spěj, duše! zbožně k výšině	251
353.	Před Tebou se klaníme	267	180. Srdce Páně, archo nová	133
365.	Přetěžké viny, Bože svatý	291	191. Stála Matka bolestivá	140
289.	Přijď, Duše, všestvořiteli	212	189. Stála matka litující	138
283.	Přijď již nejmilostivější	208	281. Stvořiteli Duše svatý	206
276.	Přijdiž Duše Svátý	203	193. Svatá Panno! proč tak vzdycháš	141
280.	Přijdiž Stvořiteli, Duše Svátý	206	337. Svátý, svatý, svatý	240
277.	Přijdiž Svátý Duše	204	82. S výsosti nebeské Syn Boží	61
21.	Přijď k nám, Pane, s nebes výše	16	167. Syn Boží, Slovo věčné	124
278.	Přijď o Duše přesvatý	204	88. Syn svatý se nám narodil	64
288.	Přijď, ó přijdiž Duše	211	22. Šťastná chvíle, když jest Panna	17
360.	Přístup, duše, v skroušenosti	282	110. T am, kde slunce z rána vychází	78
73.	Přišel čas utěšený	55	20. Tisíckrát buď pozdravena	15
			352. Tobě, Pane na výsosti	265
			128. To maličké dětátko	90
			231. Třetího dne vstal Spasitel	172

číslo.	na str.	číslo.	na str.
241.	179	250.	185
136.	95	58.	44
300.	219	270.	200
67.	51	100.	71
184.	135	6.	5
215.	161	246.	183
253.	187	72.	54
149.	106	143.	100
148.	105	124.	87
131.	92	89.	65
142.	100	357.	276
164.	122	166.	123
106.	75	92.	67
55.	42	306.	224
2.	2	236.	175
227.	169	334.	239
40.	31	31.	25
256.	190	354.	269
207.	153	362.	285
1.	1	74.	55
314.	230	114.	81
104.	74	219.	232
91.	66	274.	202
225.	168	394.	359
248.	184	108.	77
59.	45	44.	34
25.	19	41.	32
26.	20	389.	340
313.	229	378.	310
377.	309	178.	131
105.	74	45.	35
109.	77	325.	235
316.	231	24.	19
318.	231	322.	233
315.	230	323.	234
115.	82	321.	233
123.	87	324.	234
273.	202	173.	128
317.	231	Zdobu Čechů, knížat květe	353
285.	209	Země v radosti se zdvihej	356
222.	166	4.	3
247.	184	309.	226
267.	197	126.	89
232.	173	90.	66
269.	199	224.	168
262.	194	96.	69
271.	200	65.	49
		303.	222
		361.	284
		27.	22
		234.	174

Seznam latinských zpěvů,

jichž překlady v prvním dílu kancionálu jsou obsaženy.

Číslo.	na str.	Číslo.	na str.
386. Ad regias Agni dapes	327	379. Lucis creator optime	312
306. Adoro te, latens Deitas	224	383. Lucis creator optime	320
263. Aeterne rex altissime	195	155. Moerentes oculi	113
40. Alma redemptoris mater	31	97. O sola magnarum	97
376. Alma redemptoris mater	308	195. O quot undis lacrymarum	143
110. A solis ortus cardine	78	150. Patris sapientia	108
164. Aspice ut verbum Dei	122	303. Pange lingua gloriosi corporis	222
384. Audi benigne Conditor	323	210. Pange lingua gloriosi laurcam	156
257. Aurora coelum purpurat	190	Placare, Christe, servulis	354
389. Ave maris stella	340	259. Pone luctum Magdalena	192
377. Ave regina coelorum	309	99. Primo die, quo Trinitas	99
285. Beata nobis gaudia	209	249. Regina coeli, laetare	185
395. Coelestis urbs Jerusalem	365	310. Regina coeli, laetare	310
180. Cor arca legem	133	Rex gloriose martyrum	358
31. Creator alme siderum	25	230. Rex sempiternae coelitem	171
Crudelis Herodes	318	302. Sacris solemnibus	221
212. Crux fidelis	158	Salutis humanae Sator	329
392. Custodes hominum psallimus	352	Salve decus Bohemiae	353
391. Decora lux aeternitatis	350	378. Salve regina	310
381. Deus tuorum militum	315	173. Salvete Christi vulnera	128
46. Ecce Dominus	36	394. Sanctorum meritis incluta	359
32. En clara vox redarguit	26	189. Stabat mater dolorosa	138
182. En ut superba criminum	134	192. Summac Deus clementiae	141
179. Exite Sion filiae	132	Summi Parentis filio	367
143. Ex more docti mystico	100	Te, Joseph, celebrent	347
Exultet orbis gaudiis	356	393. Tristes crant apostoli	357
Fortem virili pectore	364	280. Veni creator Spiritus	206
209. Gloria, laus et honor	155	289. Veni creator Spiritus	212
390. Invictus heros	349	387. Veni creator Spiritus	331
184. Ira justa Conditoris	135	276. Veni Sancte Spiritus	203
Iste confessor Domini	346	279. Veni Sancte Spiritus et emitte	205
284. Jam Christus astra ascenderat	209	coelitus	205
388. Jam sol recedit igneus	332	30. Verbum supernum prodiens e	25
Jesu, corona virginum	363	Patris	25
382. Jesu dulcis memoria	319	304. Verbum supernum prodiens, nec	222
79. Jesu redemptor omnium	59	Patris	222
380. Jesus redemptor omnium	313	385. Vexilla Regis prodeunt	325
305. Lauda Sion Salvatorem	223	237. Victimae paschali	176

OMYLY.

V Notách.

- V čísle 174. v druhém řádku při první notě smaž $\sharp$.
— — 178. v šestém taktu smaž $\sharp$.
— — 181. v pátém taktu smaž $\sharp$.
— — 231. v druhém taktu polož f místo e , v devátém taktu polož f místo prvního a .
— — 236. za čtvrtým taktém polož
— — 257. v prvním taktu třetího řádku před druhou notu h polož $\sharp$.
— — 299. v prvním taktu druhého řádku smaž $\sharp$, v předposledním taktu místo g polož h .
Na stránce 254. Po pozdvihování. V třetím taktu třetí notu h změniž v c .
— — 293. v druhém taktu druhého řádku místo as polož f .

V Slovech.

- V čísle 7. v sloce 8. Místo: v Tvém těle již žije, polož: Již v těle Tvém žije.
— — 105. — — 7. Místo: změňuje se nebe, polož: změňuje se v nebe.
Nad číslem 215. Místo: O veliký pátek atd. čti: Na veliký pátek a bílou sobotu.
V čísle 284. str. 329. 12. řádek se shora. Místo v Oktávu čti v Oktávu.

Zprávy o Svatojanském Dědictví.

I. Přehled údů.

V roce 1862 přistoupili k Svatojanskému Dědictví noví údové:

1. Z Pražské arcidiocese	89
2. Z Litoměřické diocese	14
3. Z Kralohradecké diocese	94
4. Z Budějovické diocese	95
5. Z Olomúcké arcidiocese	282
6. Z Brněnské diocese	94
7. Z Vratislavské diocese	16
8. Z Vídeňské arcidiocese	6
9. Z Uherských diocesí	12

Úhrnem 702

úďův, mezi nimižto stálých účastníků, totiž škol, knihoven, rodů 203.

Tito přičtou-li se k 22005 úďům již za předešlých let přivtěleným, obnáší součet všech úďů 22707,

mezi nimižto jest:

spoluzakladatelů	33
úďů první třídy	22
úďů druhé třídy	105
úďů třetí třídy	22647

a mezi těmito jest úďů stálých 5561

Cítáme-li mezi údy osoby kněžského stavu, obnáší součet jich přes 2400

Tyto uctivě a snažně žádáme, aby, jak údstvo veškeré očekává, mezi oktávem sv. Jana Nep. obět mše svaté za živé a za mrtvé údy našeho Dědictví každoročně konali. Ostatní údové nekneží s týmtěž nábožným úmyslem v naznačeném času přítomni budtež mši sv.

II. Výtah z účtů Dědictví od roku 1861.

Příjem v r. 1861 obnášel 22678 zl. 78 kr.

Výdej na knihy a na jinou listinu pro údy stálé : 25853 zl. 52 1/2 kr.

Obnáška veškerého jmění v jiných na konci roku 1861 . . . . . 169751zl. 1 1/2 kr.

V hotovosti . . . . . 10512 zl. 10 1/2 kr.

Úhrnem . . . . . 180263 zl. 12 kr.

III. Poučení

o přístupu nových úďů a odbírání kněh.

1. Kdo k Svatojanskému Dědictví v Praze přistoupiti hodlá, nechť poštou ve vyplaceném psaní (franco) aneb jinak příležitostně s nápisem: „Na Ředitelství sv. Janského Dědictví v Praze“ své jméno a příjmení, pak svou osadu farní a biskupství (diocese), ku kterémuž přináleží, udá, zároveň i peníze vloží. Vklad za úda třetí třídy obnáší jednou a na vždy nyní 11 zlatých rak. čísla; za rod, školu, obec, knihovnu platí se jednou na vždy 22 zl. Do druhé třídy platí se dvojnásobně, do první pak trojnásobně. — Mimo to připoj, posíláš-li list poštou, 3 krej. poštovního, jež Dědictví při každém i vyplaceném však penězy obtíženém listu zde zaplatiti musí. Nad to pro letošní rok novým c. k. finančním zákonem určeno, aby povozné neb nákladné listy (Frachtbrief) byly opatřeny kolkem 5 kr. Pokud zákon tento nebude odvolán, jest tudíž ještě nového příplatku 5 krejcarů zapotřebí. Úhrnem tedy každý připoj ku vkladu svému na poštovní zdejší útraty 8 kr., lečbys diplom a knihu svou dal si vyzdvihnouti příležitostí soukromou a ne poštou.

2. Jakmile nějaký úd k Dědictví přistoupí, obdrží ihned přijímací listinu čili tak řečený diplom, obraz to, představující sv. Jana, an žehná zakladateli našeho Dědictví, P. Ant. Hanikýřovi, kterýžto za ochranu spisů k nohou Svatého složených prosí. Zároveň obdrží nový úd podílnou knihu

na ten rok připadající; totiž úd první třídy 3, úd druhé třídy 2 výtisky, úd třetí třídy jeden výtisk, což se mu skrze kněhkupectví Bedřicha Stýbla poštou zasle, ač neustanoví sám jinak.

3. Každý nově přistouplý úd nechť si lístek na odbírání kněh dobře uschová a následujícího roku, jakož i nápotom v budoucích letech po Velikonoci si jej od svého veleb. duchovního pastýře podepsati dá. Pak může na tento lístek, žijeli úd v Čechách, knihu v kněhkupectví Bedřicha Stýbla na sv. Václavském čili koňském náměstí č. d. 786—II. vyzdvihnouti, jenže musí připojiti 3 kr. r. č., kterýžto peníz přísluší kněhkupci za práci a obálku. Pro údy v Olomúckém arcibiskupství platí totéž, jenže knihy své vybírají v kněhkupectví Eduarda Hölzla (Helcla) v Olomúci na horním náměstí v čísle d. 285; údové pak z Brněnského biskupství nechť se o knihy své hlásí v kněhkupectví Karla Winikra v Brně v Femenáрске ulici. Ostatním údům v jiných diecésích se zdržujícím zasílají se knihy přímo odsud. Kdožby ale žádal, aby mu kněhkupec knihu poštou zaslal, připoj mimo ony 3 krejcarý kněhkupci přínaležející, pro letošek ještě 5 krejcarů na svrchu řečený kolek listu povozného neb nákladného.

4. Že jednotlivým údům takové vybírání kněh může býti obtížno, i jest s výlohami letos ovšem pro kolek povozného listu zase většími spojeno, dáváme radu následující:

Kde jest údů v jedné krajině více, nechať poprosí muže dobré věci příznivého, by byl jejich jednatelem u věcech Dědictví. Zvláště velebné duchovenstvo prosíme, aby se k takovému úřadu laskavě propůjčiti ráčilo. Jednatel nepotřebuje nežli okolo Velikonoc aneb kdykoli nápotom lístky odbírací všech údů sebrati, ke každému 3 kr. pro kněhkupce, nad to letos 5 kr. jednou za všechny na kolek listu povozného přiložiti, a pak je dotyčnému kněhkupectví zaslati. Když balík s kněhami poštou aneb jinak byl odevzdán, určí jednatel, mnoholi mu každý z údů za poštovní aneb povozní útraty nahraditi má. Netřeba důkazů, že čím více údů takto jest spojeno, tím menší jsou útraty dovozní. I údům, i našemu Dědictví útrat se ušetří, pakli jednatel při takové příležitosti také vklady nových údů zasílá, jež i kněhkupectví samo ochotně odvádí. Pripomínáme na příklad, že jistý horlivý duchovní pastýř u vzdálené krajině

jest takovýmto jednatelem pro 600 údů tamějších, tak že povozní útraty údů jsou velmi nepatrné.

5. Přestěhujeli se nějaký úd z Čech na Moravu, aneb odebereli se z Brněnského biskupství do Olomúckého aneb naopak, nechť to Ředitelství ve vyplaceném listu (franco) oznámí, kteréž mu nový lístek na odbírání kněh pošle, aby pak mu v příslušném kněhkupectví vydány byly.

6. Poněvadž odbírací či podělný lístek může v ztrátu přijíti neb i ukraden býti, každý si číslo jeho pro takový pád na jistém místě k. p. v modlitební knížce své zaznamenej; a pakli skutečně ztráta se udála, Ředitelství o nový lístek požádej s připojením 20 krejcarů, co poplatku za vyslavení nového. Pripomínáme ale, že kdyby se nápotom pohřešený první lístek měl zase nalézt, v kněhkupectví více žádné platnosti nemá, nýbrž se ihned odejme.

7. Když umřel úd, žádáme snažně pozůstalé přátele, aby, když si na tento lístek knihu posledního roku (třebas po smrti úda) vybrali, úmrtí toho úda na lístek ten poznamenali a dotyčnému kněhkupectví vydali; aneb poprosili svého pastýře duchovního, aby lístek ten zdejší nejdůstojnější konsistori zaslal.

Vůbec prosíme velebné duchovenstvo, aby zemřelé údy buď hned po jich smrti buď na konci roku nám oznámili si neobtěžovalo, a sice aby nám sdělilo netoliko jména, nýbrž spolu číslo odběracího lístku aneb diplomu; neboť udání pouhého jména vede k nedorozumění, ješto mnohé osoby mají stejná jména.

8. Rod se bře, pokud jméno se netráí. Synů-li není, odbírají knihy dcery zakladatele rodu, dokud žijí; dítky pak jejich jiné již jméno nesoucí nemají práva tohoto; rod vymřel.

Úděcem rodu bře se, neustanoví-li zakladatel jinak, nejstarší syn, aneb když není synů, nejstarší dcera. Pro uvarování rozepří mezi dědici dobře učiní každý zakladatel rodu, když svou vůli v tom ohledu zaznamená aspoň do některé knihy našeho Dědictví.

9. Spojí-li se manžel s manželkou svou v jeden toliko základ (11 zl.), vydávají se knihy jenom do úmrtí prvního z nich. Takéž, spojí-li se v jeden základ bratr s bratrem neb sestra se sestrou aneb bratr se sestrou a podobně, vydávají se knihy jen od úmrtí toho, jenž první jest napsán na přijímací listině (diplomu).

IV. Změna v ředitelstvu.

Důstojný Pán

INNOCENC ANT. FRENCL,

doktor bohoslovi, rektor u sv. Jiří v Praze, redaktor a ředitel Dědictví Svatojanského, kníž. arcib. notář, bývalý katecheta a profesor na c. k. akademickém gymnasiu, spoluzakladatel Dědictví sv. Jana Nep., úd Děd. sv. Cyrilla a Methoděje i Matice české,

zesnul v Pánu dne 25. února o 7. hodině večerní ve 44. roce věku svého.

Narozen v Horách Nalžovských v Budějovickém biskupství dne 23. dubna 1818, vykonal študie svá v Praze. V roce 1843 na kněžství vysvěcen byv, stal se na několik let kaplanem v Staré Boleslavi, kdež horlivosti jeho posud jsou znamenité stopy, k. p. slavné staré „Rorate.“ Povolán do správy duchovní do Prahy byl kaplanem u sv. Vojtěcha, přednášel v zastoupení nemocného profesora na fakultě bohoslovecké o mravouce a stal se učitelem svatého náboženství na c. k. akadem. gymnasiu. Při těchto úřadech, jež mu dostatečného zaměstnání poskytovaly, byl nad obyčej plodným spisovatelem. Sepsal Liturgiku, několik školních kněh o sv. náboženství jednajících, modlitební knihu „Anděl Strážce“, zpěvník pro mládež; nade všechna díla jeho ale vyniká vůbec známá Postilla ve 4 dílech, ježby sama o sobě stačila zvěčniti památku jeho u duchovenstva i u lidu. Neobyčejné namáhání uvrhlo jej záhy u plicní neduh, jemuž v květu svých mužných let podlehl. Nad hrobem stoje podnikl největší dílo života svého: Překlad Bibli české, jež dokončil až do Žaltáře, strana 118. Na lůžku leže obstarával ještě korekturu téhož díla, může se říci až do posledního dne života svého. Knihy své odkázal kníž. arcib. semináři. Z pozůstalosti věnoval jistinu k nadaci, aby její roční úroky (75 zl.) dostával chudý kaplan, sevřený — plicní nemocí.

Po smrti téhož ředitele odevzdala Nejdůst. kníž. arcib. konsistoř správu Dědictví nížeapsanému.

V. Seznam

v Pánu zesnulých údův během roku 1862.

1. V Pražské arcidiěcesi.

Balounova Johanna Alžběta v Praze.
Beran František.
Beranova Lidmila.

Chvátal Jan v Záběhlicích.

Frant. Jan v Nēm. Čermě.

Janda Josef z rodu.

Janké Jan z Rostoklat z r.

Karásek František z r.

Škaluba Marie ve Vodolce.

Šmejkal Václav v Maloticích.

Toncar Jan v Cheznově.

Vys. důst. p. Václav rytíř Václaviček, probošt kapit. u sv. Víta v Praze.

Úhrnem 12.

2. V Litoměřické diěcesi.

Důst. p. Čermák Josef, bisk. střídání a děkan v Bosíně.

Vel. p. P. Emler Jarolím, kněz z řádu sv. Augustina.

Gerstenkorn Jindřich v Melníku.

Hunkova Anna z Loučené z r.

Jouklova Kateřina v Dětenicích.

Vavák Vojtěch v Chomútově.

Úhrnem 6.

3. V Kralohradecké diěcesi.

Vel. p. Černý Antonín, farář v Žlunicích.

Černý Václav v Sadci.

Gruss Dominik v Jabloném.

Hončík Jakob v Sadci.

Vel. p. P. Hollitz Karel, kněz církve v Kostelci nad Orlicí.

Kadavý František ze Studinky z r.

Ledvinka František v Kunčicích z r.

Moravec Václav z Jedlové z r.

Novotný Václav v Hořicích.

Novotný Jan v Novém Bydžově.

Prochůzkova Alžběta v Polné.

Prokopova Marie v Nové Páce.

Rosecká Marie v Sirákově.

Důst. p. Sekoušek Augustin, bisk. střídání a farář v Humpolci.

Šmídova Barbora v Nové Páce.

Sobotka Vojtěch v Nových Dvořicích.

Sucharda Antonín v Rozkopově.

Důst. p. Syrový František, bisk. střídání a farář v Hlinsku.

Špicar František v Rozkopově.

Šudomova Anna v Bystré.

Veleb. p. P. Vodebnal Hubert, kněz z řádu sv. Františka v Hostiném.

Úhrnem 21.

4. V Budějovické diěcesi.

Blaha Matěj v Račicích.

Bürger Vavřinec v Dol. Třeboníně.

Dolák Jakub v Sušici.

Jaroš Jan, učitel v Lasenicích.

Jírova Anna ze Skal.
 Károva Marie v Horusicích z. r.
 Koblencova Marie z Libějckých Hor.
 Krčmař Šimon ve Zlivi.
 Královec František v Hněvkovicích z r.
 Krčmova Magdalena z Chrástovic z r.
 Kump Tomáš ve Hvozďanech.
 Kuželka František v Skoreticích.
 Kuželkova Dorota v Horusicích.
 Liborova Kateřina ve Veselí.
 Marek Jan v Municích z r.
 Mašek František v Křteticích.
 Maškova Josefa ve Vodňanech.
 Moravec Jan z Kukel.
 Mostecký Matěj ve Vodňanech.
 Nikolau Josef v Týně nad Vltavou.
 Novotný František v Kolném z r.
 Paroubkova Teresie v Domažlicích.
 Pavlíkova Verbnika v Stražovicích.
 Penc Václav v Truskovicích.
 Pencova Rosalie v Truskovicích.
 Podhorský Josef v Špuli.
 Probošt Vojtěch z Libějckých Hor.
 Pugnár Matouš v Domažlicích.
 Radl Antonín v Přesticích.
 Sedláček Matouš v Čičenicích.
 Šimkova Anna v Chlumech.
 Štědrá Josefa v Rožmitálu.
 Studencrova Kateřina v Ševětíně.
 Toman Martin v Košicích.
 Vel. p. P. Triska Petr, kněz z řádu sv.
 Augustina v Lnářích.
 Uhlova Magdalena v Přesticích.
 Veselá Františka v Týně nad Vltavou.
 Vondrášková Marie ve Vodňanech.
 Žáčkova Marie v Heřmani.
 Žák Bartoloměj ve Vodňanech z r.
 Žiška Vojtěch v Kosově.

Úhrnem 41.

5. V Olomúcké arcidiěcesi na Moravě.

Bednářík František v Kudlovicích.
 Bemova Anna v Nedákonovicích.
 Beránek Josef v Uberském Hradišti.
 Blahetova Teresie ve Velkém Petřvaldě.
 Březinova Magdalena v Bludově.
 Buchtík František v Zlechově.
 Čechova Marie v Poličkách.
 Chybova Marie Anna v Kojetíně.
 Daňkova Jenovefa z Jedlí.
 Dehman Josef v Jakubovicích.
 Dobiášova Barbora v Malém Petřvaldě.
 Dolínkova Kateřina v Ohrozimě.
 Doubravský Matouš v Dubě z r.
 Fabíkova Rosalie v Bernarticích.

Ferdýnova Alžběta v Uher. Hradišti.
 Gallašovský Tomáš v Policích.
 Hadrych Josef v Moravské Ostravě z r.
 Jašek František v Křenovicích.
 Jeřábek Basil v Eivanovicích.
 Veleb. p. Kadlec Jakub, farář v Polešovicích.
 Kaimova Apolonie v Nedákonovicích z r.
 Konečný Matěj z Přinos.
 Kubínova Teresie ve Velko-Hošicích.
 Kopecký Antonín v Staro Ptění.
 Krátká Magdalena v Nedákonovicích z r.
 Krejčí Jan v Michenově.
 Kyrálova Mariana v Chudobíně z r.
 Krupka František v Stražisku.
 Kudlova Barbora v Kroměříži.
 Kvapil Florian v Přikazích.
 Komárek Josef v Nedákonovicích.
 Konečná Teresie v Chabíčově.
 Lažecká Teresie v Bělovci.
 Ličmanova Veronika, provdaná Čáпова, v Kroměříži.
 Matušík František v Roštíně.
 Mozgova Alžběta v Četechovicích z r.
 Veleb. p. Mlejnek Antonín, farář v Jankovicích.
 Nakládalova Marie, provdaná Hlavkova, v Tučapech.
 Navrátil Jan v Komně.
 Obručník Kašpar v Hablově.
 Páleníková Marie v Uhřicích.
 Pavelka Martin v Loukově.
 Pecník Ignác v Jarchnovicích.
 Peškova Viktorie v Křenovicích.
 Pokorná Teresie v Sečích.
 Poledňák Josef v Štechovicích.
 Pospíšil Silvester v Dlouhonicích.
 Prusenovská Petronila v Skašticích.
 Remešova Veronika v Košíkách z r.
 Rychlá Marianna v Holici.
 Ryznarova Magdalena v Studýnkách.
 Řiháková Teresie v Měrovicích.
 Římel Ignác z Příboru z r.
 Seidl Jan v Lechovicích.
 Staroba Martin v Nedákonovicích.
 Šebela Jan ve Vilímovicích z r.
 Štěpánek Josef v Holici.
 Strouhal Jakub v Staro-Ptění.
 Svožil Jiří v Štěpánově.
 Sýkora Jan v Moravské Ostravě.
 Tomásek Josef v Svěbohově.
 Tomášková Helena z Jedlí.
 Trundova Marianna v Sečích.
 Urbanova Františka v Morkovicích.
 Vojáčková Barbora v Mešicích.
 Vyblídalova Petronila v Slatinkách.

Vytisk Michal v Moravské Ostravě z r.
Zajíc Jakub v Nové Vsi.
Zatloukalova Anna z Jednova.
Veleb. p. Zindler Hynek, farář v Brankách.
Úhrnem 70.

6. V Brněnské diecesi.

Bartoušková Marie v Trelici.
Bráchova Anna v Zábrdoč.
Blažkova Františka v Tuřanech.
Božek Šimon v Čeladicích.
Draholova Teresie v Juliánově.
Denkova Josefa v Kadově.
Doležalova Františka ve VápoVICích.
Dvořáková Marketa v Kroužku.
Vysoce důst. p. Heller František, čestný
kanovník brněnský a farář v Telči.
Juránek Matěj v Budči.
Kankova Marie v Jedovnici.
Kuchařova Františka v Rudici z r.
Nosova Marie v Slatině.
Prachař Tomáš v Hrubé Bukovině
Pospíšilova Gertruda Eva, cih. panna z
řádu sv. Františka v Brně.
Paviza Pavel v Habrovanech.
Rudolecká Barbora v Holaškách.
Růžička Jan v Raječku.
Ct. p. Schindler Viktor, hohoslovec v Brně.
Sosnar Jakub v Opatovicích.
Soukup František v Jakubově.
Svoboda Pavel v Palupíně.
Šebela Jan ve Vilimovicích.
Urbánek Josef v Křepicích.
Vel. p. Vodný František, farář v Boších.
Úhrnem 25.

7. Ve Vratislavské diecesi v Prusku.

Vel. p. Bachtá, farář v Racidorfě.
Tober Ondřej v Pastvisku.
Nováková Johana v Kunčicích.
Postulka Petr v Heřmanicích.
Rongé František ve Frýštatu.
Smolík Jan v Polské Ostravě.
Štávař Josef v Radvanicích.
Šipták Jan v Heřmanicích.
Úhrnem 8.

8. Ve Víděnské arcidiecesi.

Kyselka František v Dolní Postorně.
Mužikova Veronika v Horní Postorně.
Ouhrnkem 2.

9. V uherských diecesích.

Vel. p. Burian Balthasar, profesor zbož.
škol v Trenčíně.

Důst. p. Štěpán Tvrdý, kanovník v Nitře.
Kuruč J., obyvatel Ohajský.
Leopoldova Marie v Nitře.
Opršal Emerich v Spiši.

Úhrnem 5.

Tedy úhrnem v Pánu zesnulých údů,
jak dalece redakcí oznámeni byli, letos 189.
Připočtou-li se tito k zemřelým za přede-
šlých let, obnáší úhrn všech zemřelých
spoluúďů 1192, kteřížto se modlitbám ži-
voucích poroučejí.

Modleme se.

Bože, všech věrných Stvořiteli a
Vykupiteli, dušem služebníkův a služeb-
nic svých odpuštění všech hříchů rač
dátí, aby prominutí, kteréhož vždy žá-
dali, pobožnými prosbami dojíti mohli.
Skrze Krista Pána našeho. Amen.

Odpočinutí lehké dejž jim Pane, a
světlo věčné ať jim svítí a necht odpo-
čívají v svatém pokoji. Amen.

VI. Seznam

příspěvků na náhrobek v Pánu
zesnulého veleúst. pána, p. Václ.
Pešiny, bývalého redaktora sv. Jan-
ského Dědictví, v roce 1862.

Pavel Černý z Uh. Skalice 20 kr.,
Alžběta a Eva Černá 40 kr., manž. Jos. a
Anna Sevečkovi z Malínek 1 zl., Jos. Hru-
bý z Oustí 50 kr., Anna Fulková z Oujezda
10 kr., údové v Hluku 50 kr., Jak. Vo-
truba od sv. Voršuly 20 kr., z osady Be-
senické 1 zl. 60 kr., Šráček mlynář 10 kr.,
P. Vavřinec Stikel, kaplan v Jablunkově 1 zl.,
z osady Bošelické 6 zl. 80 kr., a sice:
P. Tomáš Johánek farář 2 zl. 20 kr., Ma-
ria Kocourková 1 zl., Martin Filípek 20 kr.,
Jos. Huna 50 kr., Matěj Vavroušek 20 kr.,
Matěj Moudrý 20 kr., Vojtěch Řehoř 20 kr.,
Jakub Vach 20 kr., Tomáš Vach 20 kr.,
Jakub Steiner 20 kr., Jan Rozum 50 kr.,
Frant. Adam 20 kr., Frant. Valeš 20 kr.,
Jos. Klima 10 kr., Alžb. Bumbálova 50 kr.,
Matěj Zíka 20 kr. Úhrnem 12 zl. 40.

Ctitelům vldůst. P. kanovníka v známost
se uvádí, že jeho náhrobek postaven a na den
jeho úmrtí slavně odhalen byl. Sbor, jenž
zařizen jest k založení téhož pomníku, doko-
nav úlohu svou, rozešel se a tudíž žádných

příspěvků k témuž účeli se více nepřijímá. V čele praveného sboru stáli: nejd. p. Dr. Mikuláš Tomek, kapitolní děkan u sv. Víta v Praze, Dr. Vojtěch Hron, kníž. arcib. konsist. rada, Dr. Ján Kanka, zemský advokát a J. U. C. Jos. Koch-Kanka. Skončil sbor činnost svou uveřejněním účtů dotyčných v něm. Pražských Novinách d. 11. pros. 1862, z nichž následující výtažek uveřejňujeme:

Příjem.

Z příspěvků	2566 zl. 7 kr.
Mezi přispívajícími vynikají	
Jeho c. k. Velič. císař Ferdinand	200 zl. — kr.
Její c. k. Velič. císařovna Karolina Augusta	100 „ — „
Jeho c. k. Výsost arcikníže Frant. Karel	100 „ — „
Jeho Eminenci P. kardinál-arcibiskup Pražský	100 „ — „
Jeho Eminenci P. kardinál-arcibiskup Ostřihomský	100 „ — „
Nejdůst. kapitola Pražská	200 „ — „
Dr. Jan Kanka v Praze	100 „ — „
Nejmenovaný	200 „ — „
Paní Vilhelmina Kankova	100 „ — „
J. U. C. Josef Koch-Kanka	100 „ — „
M. Dr. Loeschner v Praze	100 „ — „

Výdej.

Sochaři p. Em. Maxovi	2050 „ — „
Zákup pohřebiště	52 „ 50 „
Mříž železná	119 „ 72 „
Mešní nada ce a jistina na zachování náhrobku	219 „ 17 „
Výlohy při odhalení náhrobku	48 „ 70 „
Jiné podobné výlohy, k. p. kněhtiskařům, na kolky atd.	74 „ 88 „
Úhrn	2566 zl. 7 kr.

VII. Návěští o orgánu našeho Dědictví.

Dostáváme dopisy, vklady, příspěvky; na mnohé otázky máme odpovídati, začasť jest potřebí, úřdům oznámit, co se jich a Dědictví týče. Každému zvlášť psáti nelze, a podělní kniha vychází jednou do roka, v té by přišla mnohá zpráva pozdě. I usnesli

Jame se na tom, činivati to v některém časopisu a k tomu cíli propůjčil se nám:

„Blahověst.“

Katolický časopis ten vychází na velkém archu trikrátě za měsíc, totiž dne 5., 15. a 25. každého měsíce a přináší pojednání o víře a mravech, výklady sv. obřadů, úvahy o otázkách časových, námítky protivníků a obranu pravdy, obrazy ze života, příběhy, popisy, podobenství, povídky, písně a básně, dopisy a zprávy o životě náboženském ze všech stran; zprávy o nových knihách, o změnách v řadách vel. duchovenstva ze všech dílecsi českých a jest od r. 1863 orgánem našeho Dědictví sv. Janského. Redaktorem jest kněz František Srdínko, vicedirektor k. arcib. semináře a štud. konviktu v Praze.

Časopis ten schvalujeme všem úřdům našeho Dědictví k odbírání a čtení. Kdo se předplatiti chce, vloží do psaní 3 zl. r. č., napíše jméno své, stav, obydlí a poštu, zapecťti list a napíše na obálku, „Expedici Blahověsta u p. Stýbla v Praze čís. 786—II. Se 3 zl. r. č. franko, odevzdá a vyplatí na poštu a bude pak dostávat časopis ten po celý rok poštou. Předplacení přijímá též každé řádné kněhkupectví, které za přijaté peníze každé číslo dává.

VIII. Seznam příspěvků

na stříbrnou lampu ku hrobu sv. Jana Nepom. v Praze.

Jos. Sevečka a Anna man. z Malínck 1 zl., Pavel Černý, Alžběta a Eva ze Skalice Uher. 60 kr., Jos. Hrubý z Oustí 50 kr., Anna Tulkova z Oujezda 20 kr., Údové v Hluku 50 kr., Václ. Krejza z Jedíbab 50. kr., Jos. Skalický 3 zl., Šrácěk, mlynář 10 kr., Mariana Zahradníka 1 zl., Václ. Staněk z Maršova 1 zl., Kateř. Janošikova 1 zl., Veron. Sixtova z Chotouně 1 zl., z osady Rošelické: Maria Kocourkova služka 1 zl., Martin Filípek 20 kr., Jos. Huna 50 kr., Matěj Vavroušek 20 kr., Jan Rozum 50 kr., Frant. Adam 20 kr., Alžběta Bumbalova služka 50 kr., Matěj Zíka 10 kr., Martin Buchta 1 zl., Antonie Chrástanská 2 zl., Ondřej Havlašek 40 kr., Ant. Beneš ze Sadska 30 kr.
Úhrnem se sešlo . . . . . 20 zl. 20 kr.

IX. Návěští

o druhém dílu téhož Kancionálu.

Druhý díl nachází se v tisku a vyjde na začátku budoucího roku co podíl údů na rok 1864.

Obsah jeho: Písně Mariánské, o Svatých s vzhledem na oktávy oněch svatých a světic Božích, jež lid českoslovanský u zvláštní účtě chová, písně obecné, totiž, kteréž se povždy bez ohledu na dobu církevní při rozličných pobožnostech zpívati mohou, jakož jsou: o Pánu Ježíši, o prozřetelnosti Božské, o důvěře v Boha atd.; písně v obecných potřebách, k. p. za úrodu polní, v době sucha, mokra, bladu, moru, války; písně příležitostné, k. p. při svěcení školy, zvonu, při biskupské visitaci; písně o křížové cestě, poutnické atd., písně pro dům: ranní, večerní, před jídlem, při svatbě, při lůžku nemocného atd., písně pohřební, písně při pobožnostech za mrtvé. Vybude-li místa, přidáme překlady církevních hodiněk o jitiňní Narození Páně, v svatém témdni a za mrtvé.

X. Návěští o Dědictví Maličkových.

Našemu čtenářstvu uvádíme v známost ústav velmi prospěšný, stávající pod jménem: *Dědictví Maličkových v Hradci Králové*. Působí od roku 1860 vydáváním zábavných a poučných knížek pro českou a německou mládež. V polovici února 1863 mělo k 17.000 údů a odběratelů kněh, jichž vydalo mimo tolika diplomů v oceli rytých, úhrnem 62.000 výtisků hojně illustrovaných a 24.000 spolkových obrázků s modlitbou pro údy ustanovenou. K slavnosti Cyrillo-Methodějské vydá D. M. na podělení svých údů vyobrazení těchto svatých bratrů v oceli ryté, a na podzim (před slavností sv. Karla Borom. co patrona

dne 4. list.) opět dvě knížek četně illustrovaných.

Údem D. M. může býti každé dítě katolické od kolébky až do 16 let minulých za 2 zl. r. č. jednou na vždy položené. Také školy, ústavy, knihovny, rodý a celé obce mohou býti údy D. M. zaplacením 5 zl. r. č. jednou na vždy.

Odběratelem kněh D. M. stane se jedenkaždý, kdož nemůže býti údem, když zaplatí 3 zl. r. č. na 10 let. Každý úd může po uplynutí 16 let knihy dále bráti, a sice vždy na deset let doplacením 2 zlatých.

Zakladatelem D. M. jest, kdo daruje nejméně 20 zl. r. č., — dobrodinem ale každý všelikým dárkem.

Účastníkům D. M. veškerým zaručil jeho Svatost papež Pius IX. plnomocné odpustky, o nichž knížka číslo 4. obšírnou zprávu dává.

Kdo chce k dítě, školu, ústav, knihovnu, rod nebo obec dáti zapsat, pošle peníze pod adressou vyplacenou „na Správu Dědictví Maličkových“ do Hradce Králové, a při dítěti udej rok jeho narození. Páni duchovní a světští učitelové osvědčují se všude býti ochotnými k sprostředkování zápisu a podělování dítek, začez titulem opatrovníků (kurátorů) D. M. vyznamenáni bývají. Těch uctivě žádejte, a zajisté ochotně poslouží Vám.

Kdoby chtěl míti všecky již vydané knížky, přiloží k vkladu za č. 1. ještě 30 kr. (za německé 40 kr.), za číslo 2. (obojí) 40 kr., za číslo 3. (obojí) 30 kr., a číslo 4., jež jinak stojí 60 kr., obdrží lotos (1863) přistupující úd zdarma.

Stálé zprávy o D. M. přináší každý 10tý den časopis „Školník“, jež vydává původce D. M. Josef A. Šrůtek v Hradci Králové. Celý ročník stojí i s zásilkou toliko 2 zl. r. č. Na konec přidán kalendář příštího roku.

XI. Návěští o knize pro varhaníky,

jenž tento Kancionál doplňuje.

Jelikož zpěvy v našem Kancionálu obsažené jsou hlavně určeny k tomu, aby je lid v chrámu Páně zpíval, vidělo se zapotřebí, opatřiti je také návodem, jakby je varhaník pravidelně, původnímu slohu jich přiměřeně a vůbec důstojně hrou svou měl provázeti. Za tou příčinou vydává sv. Janské Dědictví ještě jiné, Kancionál doplňující dílo, nazvané:

„HLAS VARHAN“,

totiž knihu, jenž úplnou harmonisací písní v Kancionálu zahrnutých spolu s vhodnými mezilirami a dolirami obsahuje. Kniha ta, ovšem jen pro hudebníky vydaná, není za podíl údům Dědictví určena, nýbrž jest a zůstane předmětem obchodu kněhkupeckého. K pochvale téhož díla podotýkáme, že pochází od hudebníka praktického P. Jos. Müllera, varhaníka u sv. Mikuláše na Malé Straně v Praze, jenž během 13 let jím se neunaveně zanášel, a že vzato bylo v pilnou a svědomitou revisi od P. Zikm. Kolesovského, svými hudebními skladbami chvalně proslulého ředitele hudby u sv. Štěpána na Novém Městě v Praze.

Domýšlejíce se, že tato skladba Veleb. duchovenstvu, každému milovníku duchovních zpěvů, zvláště ale p. p. učitelům a varhaníkům, jenž nemají času a prostředků, aby se študiemi starých, klasických písní kostelních a jich harmonisací zanášeli, milá a vítána bude, zařídili jsme věc tak, aby „Hlas Varhan“ vycházel v sešitech, jež by si každý i méně zámožný snadno po jistých lhůtách objednatí mohl. „Hlas Varhan“ bude obsahovati pět sešitů, co doplněk k I. dílu a pět sešitů co doplněk k II. dílu Kancionálu našeho, tedy úhrnem asi 10 sešitů. Každý sešit bude sestávat z osmi archů tak zvaných musikálních; první sešit právě vyšel, ostatní vydávati se budou vždy v osmi nedělích, aby celé dílo o Velikonoci budoucího roku ukončeno bylo.

Cena každého sešitu obnáší 1 zl. 30 kr. Žádané výtisky lze v každém řádném kněhkupectví dostati.

Sklad se nalézá u K. Bellmanna, knihtiskaře v Praze.

V Praze, dne 20. února 1863.

Vinc. Bradáč,

kanovník na hradě Pražském a ředitel sv. Janského Dědictví.